

Đạo Mộ Chi Tế Phẩm

Contents

Đạo Mộ Chi Tế Phẩm	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	14
5. Chương 5	18
6. Chương 6	24
7. Chương 7	28
8. Chương 8	32
9. Chương 9	35
10. Chương 10	39
11. Chương 11	43
12. Chương 12	47
13. Chương 13	50
14. Chương 14	54
15. Chương 15	60
16. Chương 16	65
17. Chương 17	70
18. Chương 18	74
19. Chương 19	76
20. Chương 20	79
21. Chương 21	82
22. Chương 22	86
23. Chương 23	90
24. Chương 24	94
25. Chương 25	99
26. Chương 26	102
27. Chương 27	106
28. Chương 28	109
29. Chương 29	113
30. Chương 30	116
31. Chương 31	119
32. Chương 32	124
33. Chương 33	127
34. Chương 34	131
35. Chương 35	135
36. Chương 36	140
37. Chương 37	145
38. Chương 38	149
39. Chương 39	151
40. Chương 40	155
41. Chương 41	158

42. Chương 42	163
43. Chương 43	165
44. Chương 44	170

Đạo Mộ Chi Tế Phẩm

Giới thiệu

Thể loại: đạo mộ, kinh hải huyền nghi, tình hữu độc chung, thần tiên ma quái, oan gia, 1×1, HE. Edit

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dao-mo-chi-te-phan>

1. Chương 1

Trường minh đăng* thấp chấy hàng ngàn năm, chiếu lên bức bích họa bảy màu hoa lệ trên tường, làm những vị tiên nhân cầm ca nhạc vũ mỹ lệ thướt tha trong biển mây thêm thánh linh phiêu dật, mang tới vẻ thần bí cùng kỳ ảo không thể nắm bắt, chào đón người hữu duyên lạc bước đến đây.

(*: đèn thấp để thờ cúng, không thể thổi tắt mà qua một thời gian dài sẽ tự tắt.)

Thế mà, trong không khí nhàn nhạt mùi mực nát, vô số bộ xương khô nằm vương vãi khiến cho sự thần thánh ấy phủ lên một tầng quỷ dị cùng tĩnh mịch.

Giữa phòng, một thân ảnh mặc hắc y lẳng lặng nhìn người trong quan tài: “Nhiều lần như vậy, vẫn không thể tỉnh lại?”

“Trái tim thành kính cùng máu tươi của tế phẩm, rốt cuộc là sai ở chỗ nào? Lần sau, đổi sang người sống đi.”

Muốn tìm Trần Ngọc của khoa khảo cổ, người biết nhất định sẽ nói, đến ký túc xá xem thử xem, phỏng chừng lại đang ngủ đây. Cái gì? Không có? Vậy khẳng định là đi chơi rồi. Đích xác là một sinh viên cực kỳ lười biếng như vậy đấy, nhưng cậu ta lại là học trò cưng của các thầy cô, hết cách, mặc dù hoàn toàn không biết cậu ta mở sách ra học khi nào nhưng tiểu tử kia thành tích không đứng thứ nhất thì cũng đứng thứ hai.

Còn bộ dáng của Trần Ngọc?

Những người được hỏi đều cười hì hì, nói: “Cậu ta a, dễ tìm, ha ha.” Vừa cười vừa bỏ đi.

Lưu lại người đặt câu hỏi không hiểu đầu của tai nheo ra sao, bảo dễ tìm là có ý gì?

Hôm nay, ở dưới ký túc xá của nghiên cứu sinh khoa khảo cổ, xuất hiện vài người đàn ông mặc âu phục đeo giày da, trẻ có già có, ở giữa là một ông già tóc hoa râm, chống thủ拄杖, đang đỉnh đạc lên tiếng, người

chung quanh một mực cung kính lắng nghe. Lúc nói chuyện, mấy người thỉnh thoảng liếc nhìn chung quanh, rõ ràng là đang đợi ai đó.

Lúc mặt trời treo trên đỉnh đầu, ở con đường ven hồ có một người đang lão đảo đi tới, chờ cho người nọ đến gần, những người bên này đột nhiên lặng thinh. Mặt hồ gió thổi hiu hiu, giữa hàng liễu rủ lả lướt, gương mặt người nọ khiến kẻ khác cảm thấy có chút không thật, phảng phất yêu mị không giống người.

Trên khuôn mặt thon thả mịn màng, hơi nghiêng nghiêng, đôi mắt thu thủy mang theo vẻ phong lưu quyền rũ không thể tả, mũi cao môi mỏng, cằm hơi nhọn. Khuôn mặt xinh đẹp đến dọa người như vậy cư nhiên lại thuộc về một nam sinh! Cho dù lúc giơ tay nhắc chân không có nửa điểm nữ tính, bộ dáng kia cũng quá yêu nghiệt đi.

Hiện tại khi thấy một nam nhân so với nữ nhân còn xinh đẹp hơn gấp mấy lần, trong lòng mọi người chỉ cảm thấy cực kỳ không được tự nhiên.

“Khụ khụ, đây là Trần Ngọc mà gia gia cùng mấy vị bá phụ muốn tìm.” Một người trẻ tuổi trong đám lên tiếng, phá vỡ bầu không khí yên lặng lúng túng.

Trần Ngọc đang lưỡng lự đi đến ký túc xá liền sửng sốt, ngẩng đầu nhìn mấy vị đại thúc cùng đại gia cao cấp, nhần nhần đôi lông mày, trên mặt lộ ra thần sắc nghi hoặc. Ngay cả thanh niên biết tên mình kia, Trần Ngọc cũng hoàn toàn không có ấn tượng.

Ông già tóc hoa râm đứng ở giữa hai mắt lóe sáng đi về phía trước một bước, không ngăn ngại cẩn thận quan sát đánh giá cậu vài lần, sau đó mới trầm giọng hỏi: “Người là tiểu tử của Hàng Châu Trần gia?”

Trần Ngọc chớp mắt, chợt cười mỉm. Tất cả mọi người tóc gáy dựng đứng, cảm thấy hình tượng mỹ nhân ban đầu kia bị phá hủy hoàn toàn, nụ cười như hồ ly, xảo trá mà hoa lệ. Đôi mắt đen nhánh trong giây lát đã quét qua một lượt mấy người bọn họ, không nhanh không chậm đáp: “Ta đúng là người Hàng Châu, nghe khẩu âm của lão nhân gia đây, tựa hồ cũng là đồng hương a. Ta cùng mấy vị không hề quen biết, có chuyện gì sao?”

Thấy Trần Ngọc cũng không phủ nhận, lão nhân cùng một người trung niên bên cạnh liếc nhìn nhau, gật đầu một cái, lão nhân nhìn về phía Trần Ngọc nói: “Trần gia tiểu tử, chúng ta đến nơi khác nói chuyện, nơi này không thích hợp.”

Ngữ khí ra lệnh không để cho người khác kịp phản bác khiến cho Trần Ngọc nhíu nhíu mày, lại cười cười như cũ, nhưng khí thế đã giảm phân nửa, cậu tiện tay chỉ vào rừng cây bên cạnh, nói: “Vào đây nói đi, đỡ tốn thời gian, chỗ này cũng không mấy người lui tới. Hơn nữa, lão nhân gia cùng sinh viên như ta nói chuyện, sẽ không có cái gì là bất tiện.”

Bởi vì Trần Ngọc không phối hợp, ánh mắt lão nhân lập tức trầm lớn, gần như phát hỏa. Thanh niên vừa mới lên tiếng kéo tay áo ông lão. Lão nhân nhớ ra dù sao cũng không phải là người trong nhà, bèn đè nén ham muốn giáo huấn lại, đi về phía rừng cây, xác định xung quanh không có ai, mới nói: “Nghe đây, Trần gia tiểu tử, chúng ta là người của Hàng Châu Khương gia. Đều là đào sa* nhất phái, có lẽ người cũng biết chúng ta. Ta nói thẳng, lần này đặc biệt đến đây, là muốn mời người giúp đỡ Điểm huyết”.

(*Đào sa: đào cát)

Đào sa nhất phái, thật ra chính là một hệ phái của nghề trộm mộ.

Thời Tam quốc, Tào Tháo đã từng đặt ra chức Mô kim hiệu úy, ngang hàng với Phát khâu trung lang tướng quân, nói trắng ra, chính là thừa nhận trình độ trộm mộ cùng tay nghề của họ. Những người này khai quật phần lớn các ngôi mộ chứa nhiều vàng bạc tài vật, dùng để mở rộng quân lương. Hoàng đế của Ngụy Tề là Lưu Dị lại cấu kết với nước Kim, lập ra Đào sa quan, cũng giống với Mô kim hiệu úy, nhưng khi quật mộ thường sử dụng một vài thủ đoạn mảnh khoe.

Mấy ngàn năm trôi qua, đế vương một thời đều không còn nữa, nhưng những thủ nghệ này vẫn âm thầm lưu truyền lại cho tới tận ngày nay. Chẳng qua vì tâm kế đế vương, bí thuật này bị cấm truyền ra ngoài, ngay cả cha mẹ anh em cũng không được biết. Những gì còn sót lại đều do Mô kim hiệu úy hoặc Đào sa quan phải trải qua muôn vàn gian truân mới có thể truyền lại cho hậu nhân, bất quá, số người có kỹ thuật tốt càng ngày càng ít.

Hàng Châu Khương gia cùng Trần gia đều là Đào sa nhất phái, cho nên lão nhân vừa nói mình là người của Hàng Châu Khương gia, Trần Ngọc liền ngoan ngoãn tìm một chỗ yên tĩnh để nói chuyện.

Khương lão đầu nhắc đến Điểm huyết chính là dùng phong thủy bí thuật tổ truyền – tầm long điểm huyết, xác định vị trí của mộ thất. Mà thủ pháp Điểm huyết của Hàng Châu Trần gia trong Đào sa nhất phái có thể coi là đứng đầu, vài chục năm nay, chưa từng “điểm” sai.

“Dĩ nhiên, cũng không phải là hỗ trợ suông.” Nói tới đây, lão nhân tự thân cầm lấy một vật, đưa tới tay Trần Ngọc.

Trần Ngọc cúi đầu nhìn, là một khối ngọc quýt, bên ngoài chạm khắc hoa văn quỳ long. Trần Ngọc mặt không đổi sắc ngẩng đầu, vẫn như cũ cười híp mắt nhìn lão nhân.

(gần giống như cái này)

Lão nhân trầm mặc một tiếng trong lòng, lại nói: “Ngọc quýt này là tiền đặt cọc, sau khi xong việc còn có tạ lễ.” Quay đầu hướng sang người trung niên, người trung niên kia hiểu ý liền thuận tay mở ra một cái hộp nhỏ, bên trong là một khối đá màu vàng to bằng ngón tay cái, mặt ngoài chạm khắc những hoa văn kì quái. Từ thái độ trân trọng có thể nhìn thấy, khối ngọc này mới đúng là trân phẩm.

“Tầm long điểm huyết, đối với người Trần gia các người mà nói không phải là việc khó. Đợi khi tìm được nơi đó, chuyện còn lại do chúng ta phụ trách.” Lời này là nửa dò xét nửa cảnh cáo, đối với dân trộm mộ, thấy mộ mà không đi xuống xem một chút, khó tránh khỏi ngứa ngáy trong lòng. Lão nhân không thể không đề phòng trước.

Trần Ngọc vươn đầu nhìn một chút, cậu tất nhiên biết rõ quy tắc, trước lúc hoàn thành xong nhiệm vụ được giao thì tuyệt đối không thể cầm lấy khối ngọc kia. Chốc lát sau, Trần Ngọc vô cùng kinh ngạc thốt lên: “Điền hoàng thạch*?!”

(*:)

Có câu nói “Nhất lượng điền hoàng tam lượng kim” (một lượng điền hoàng bằng ba lượng vàng), Điền hoàng thạch hiện tại có giá trên trời, một khối Điền hoàng thạch không nhỏ như vậy ít nhất cũng phải trên trăm vạn. Mấy người này tùy tiện ra giá cao thế kia, ngôi mộ mà bọn họ muốn tìm không biết phải cất chứa bao nhiêu bảo tàng a?

Lão nhân nhìn khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy kinh ngạc của Trần Ngọc, trong lòng hết sức thỏa mãn, sắc mặt nhất thời dịu xuống không ít, ôn hòa nói: “Ánh mắt tinh tường, không hổ là người Trần gia. Chỉ cần người giúp chúng ta tìm được vị trí của ngôi mộ kia, Điền hoàng thạch này liền thuộc về người. Khương lão tam ta cùng ông nội người vẫn có vài phần giao tình, Trần gia tiểu tử cứ yên tâm, chắn chắn chúng ta sẽ không lừa người. Vốn cũng có thể tìm người khác, nhưng bởi vì lần này thời gian cấp bách, chỗ kia lại tương đối gần nơi này, cho nên mới tìm người hỗ trợ.”

Trần Ngọc trầm mặc, lão hồ ly, mới vừa gặp mặt đã thử dò xét, nếu mình vừa nhìn thấy ngọc quýt kia liền kích động, khối điền hoàng thạch này sợ là sẽ không nhanh như vậy đã được đem ra. Thuận miệng hỏi: “Ồ? Cách nơi này gần? Chẳng lẽ lân cận kinh thành* còn có mộ?” (ý chỉ Bắc Kinh)

Khương lão gia tử liếc mắt nhìn Trần Ngọc một cái thật sâu, đáp: “Đến lúc đó người chỉ cần đi cùng chúng ta là được, cũng không quá xa.”

Con người đen lách của Trần Ngọc mang theo một chút tham lam nhìn khối Điền hoàng thạch kia không chớp mắt, chớp nhanh như chớp định giật lấy. Cậu nhanh, có người còn nhanh hơn. Người thanh niên bên cạnh Khương lão gia tử tựa hồ chỉ tùy ý khoát tay, khi Trần Ngọc khó khăn lắm mới gần chạm đến viên đá, liền dễ dàng bắt được cổ tay Trần Ngọc. Người trung niên vừa chứng kiến cảnh tượng này, vội vàng đóng lại nắp hộp đựng Điền hoàng thạch, cất đi. Sắc mặt có chút khó coi, nhưng vẫn khách khí nói: “Cái này chưa thể đưa cho người, Khương gia chúng ta cũng coi như xem trọng danh dự, lão gia tử đã nói, sau khi sự thành, vật này nhất định thuộc về người.”

Bị bắt quả tang, Trần Ngọc không hề xấu hổ, cười hắc hắc hai tiếng, thanh niên kia cũng không làm khó cậu, mỉm cười thả tay cậu ra. Trần Ngọc thu hồi móng vuốt, hai mắt nhìn theo người trung niên đặt điền hoàng thạch vào trong túi xách, quay đầu cười bồi với Khương lão gia tử: “Lão gia tử, ngài là trưởng bối,

lại là người cùng nghề, vốn nên thân cận. Thế nhưng, không phải tiểu tử không chịu giúp, Trần gia chúng ta bất cứ người nào cũng có thể giúp ngài, chỉ có ta là không. Phụ thân ta sớm đã nói không cho ta hạ địa*, cũng chưa để ta đến gần bất cứ ngôi mộ nào, phân nửa thủ nghề cũng không dạy cho ta. Lần này, phải để ngài một chuyến tay không rồi.”

(*Hạ địa: xuống đất, có lẽ là tiếng lóng, ý bảo vào trong mộ)

Mấy người Khương gia liền trầm mặc, trên mặt đều mang theo vẻ thất vọng cùng hoài nghi. Khương lão gia tử lại bắt đầu vận khí, âm trầm trợn mắt với Trần Ngọc thật lâu. Trần Ngọc trưng ra khuôn mặt bất đắc dĩ, cười híp mắt, thái độ hết sức cung kính, “thân thủ bất đắc tiểu kiếm nhân” (không ra tay đánh người có vẻ mặt tươi cười), lão gia tử cuối cùng thở dài: “Thôi, chúng ta đi tìm người khác. Tiểu tử, người nếu không đi, vậy trả lại tiền đặt cọc a.”

Trần Ngọc tay cầm khối ngọc quyết lui từng bước về phía sau, nụ cười đặc biệt trong sáng: “Khương gia, ngài dù sao cũng là lần đầu tiên gặp văn bối, kiểu gì cũng phải để lại quà ra mắt chứ.” Lão gia tử rất cục không thể nhịn được nữa, cầm thủ trượng giơ lên muốn đánh người, bị những người khác kéo lại. Râu mép nhếch lên nhếch xuống, cuối cùng phát hỏa, “Được rồi, trở về tìm cha người giáo huấn lại, đồ chơi kia coi như cho người làm quà gặp mặt đi.”

Trần Ngọc hoan hỷ, Quý long văn ngọc quyết này không tính là vật quý, giá trên thị trường cũng chỉ có hai, ba vạn, nhưng hiếm ở chỗ khéo léo tinh xảo. Trần Ngọc cẩn thận cất miếng ngọc đi, thuận tiện không ngừng tán dương Khương lão gia tử quả nhiên anh minh sáng suốt.

Khương lão gia tử cười mắng mắng theo mọi người rời đi, thanh niên kia có xoay người lại nhìn Trần Ngọc mấy lần.

Đợi cho đám người đi xa dần, nét cười trên mặt Trần Ngọc mới phai nhạt, cậu cúi đầu nhìn cánh tay khe run rẩy của mình. Áo sơ mi trắng kiểu cách đơn giản ở trong gió nhẹ nhàng phiêu động, cuốn quanh tấm lưng mảnh khảnh.

...

Bỗng một bàn tay vỗ vào trên người Trần Ngọc, Trần Ngọc vừa quay đầu lại, đứng phía sau là một thanh niên dáng người cao to, đang cau mày nhìn cậu: “Người lại trêu ghẹo cái quỷ gì, đám người đó có lai lịch thế nào?” Chính là người cùng học khoa khảo cổ với cậu kiêm bạn thân Mã Văn Thanh.

Trần Ngọc bĩu môi, thần tình khinh bỉ nhìn hắn: “Làm sao, bài tập Vương lão đầu phạt người nhanh như vậy đã viết xong rồi?”

Mã Văn Thanh lẩm bẩm mắng vài câu, ngay sau đó nhớ tới mục đích của mình, nín lại Trần Ngọc đang muốn rời đi, nói: “Ày, lão đầu bảo ta qua đây nhắn với người, bên Văn Nam có tin tức truyền đến, nói phát hiện ra mộ cổ thời nhà Thanh, mấy giáo sư của khoa khảo cổ học quyết định nhân cơ hội này, tổ chức một buổi dã ngoại khảo sát, chọn chừng hai mươi người tới Văn Nam trước. Người lão đầu chọn đầu tiên chính là hai người chúng ta.”

“Ta không đi.” Trần Ngọc dứt khoát trả lời, “Người cũng không phải không biết, ta không thể vào trong mộ a.”

Mã Văn Thanh cười gằn, “Lão đầu nói không đi là không cho tốt nghiệp.”

“Xiii, ta sợ hắn. Người không cần phải nói nhiều, ta vô luận thế nào cũng sẽ không đi. Ta từ trước tới giờ lập trường đều rất kiên định.” Trần Ngọc ngáp một cái, sau đó cất bước hướng về phía ký túc xá.

Mã Văn Thanh trầm mặc một hồi, lại nói tiếp: “Lão đầu còn nói, những người tham gia đến cuối kỳ này đều có tiền thưởng.”

“Nói mau, ngày nào xe lửa khởi hành.”

Mã Văn Thanh nhìn Trần Ngọc quay ngoắt trở lại, khinh bỉ đáp: “Lập trường của người đâu rồi?”

__END 1__

2. Chương 2

Trần Ngọc dụi dụi mắt, mê man trừng trừng nhìn về phía trước, đối với mấy người đang ngồi trong toa xe đánh bài hò hét như bò rống cũng làm như không thấy, rõ ràng là vì vừa mới tỉnh ngủ nên chưa kịp phản ứng. Thật lâu sau đó, cậu mới xốc chăn, ngồi dậy. Lấy tay xoa xoa mái tóc rối bù bất quy tắc, cái kiểu đầu xù này của cậu trông rất giống một loại động vật nào đó. Theo như đánh giá của một vị đàn chị cùng khoa, trạng thái vừa mới rời giường của Trần Ngọc, đó đích xác là cực kỳ đáng yêu a.

Mã Văn Thanh ngồi giữa đồng người đang mải mê sát phạt nhau vừa ngẩng đầu lên liền thấy được bộ dáng đó của cậu, lập tức nháy mắt ra vẻ nhiệt tình thăm hỏi: “Yo, Trần công tử đã tỉnh? Mau, Hoàng Mao, đi hầu hạ công tử rửa mặt thôi.”

Trên mặt thanh niên nhuộm một màu vàng hoe cùng mấy người còn lại lộ ra nụ cười bỉ ổi, cùng lúc ném lá bài cầm trong tay, sau đó nhào lên hướng về phía Trần Ngọc. Trần Ngọc khéo mắt nhảy dựng, muốn trốn vào trong chăn nhưng đã không còn kịp nữa, bị mọi người đè lại, thật giống cá tươi trên thớt. Không mất nhiều công phu, đã bị “cạo vảy” sạch sẽ, tựa như một con bạch ngư, toàn thân cao thấp chỉ lưu lại chiếc quần nhỏ.

“...Kháo, các người cái lũ cầm thú này#@%”. Tiếng nguyên rủa của Trần Ngọc loáng thoáng truyền ra từ trong chăn.

Mấy người hi hi ha ha đem quần áo của Trần Ngọc vớt lên cái giường đối diện, thanh niên được gọi là Hoàng Mao trước khi đi còn hềch cảm về phía Trần Ngọc cười gian nói: “Em gái, muốn y phục sao, thật muốn phải không? Van cầu đại gia a ha ha!”

Trần Ngọc một cước đá văng tên kia, mắng to: “Con bà Phương Kim nhà người, lưu manh như vậy sao không thêm lộ ra trước mặt bạn gái người. Người nếu có đủ bản lĩnh, bây giờ đã không còn là xử nam!”

Hoàng Mao Phương Kim động tác cứng đờ, Trần Ngọc đang định đứng dậy bị lại hấn ngồi lên lưng, hào khí ngập trời đập vào đầu cậu, cuốn cậu vào trong chăn, lớn tiếng nói: “Lão tử sớm đã không còn là xử nam! Kháo, người tưởng ai cũng giống người a!” Nói xong liền trở lại tiếp tục tráo bài.

Trần Ngọc ở bên trong chăn vừa xoa hông vừa cảm phần, trả thù, đây tuyệt đối là sự trả thù trắng trợn sau khi bị nói trúng tim đen!

Cái tên khởi xướng Mã Văn Thanh thì lại ở một bên cười to, “Tiểu Trần Ngọc, nhìn người tể da nộn thịt, một ngày trừ ăn ra chính là ngủ, thế nhưng vẫn khiến Tiên lão sư mở miệng khen ngợi. Báo hại ca ca người đây không ít lần phải chịu giáo huấn, không đập chết cái vẻ kiêu ngạo của người, thì trong lòng không thể thỏa mãn a!”

“Mã Văn Thanh, người cút!”

Đang âm ỉ, vang lên hai tiếng gõ cửa, tiếp theo cửa bị người từ bên ngoài đẩy ra, một nam một nữ đứng ở đó. Nữ sinh vóc dáng cao gầy, tóc dài qua vai, ăn mặc thời thượng, khuôn mặt như họa, dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, đang híp mắt cười nhìn vào trong; nam tử mặc y phục đơn giản, quần dài màu xám tro, không nhìn rõ nhãn hiệu, kín đáo mà tinh xảo, nhàn nhã tựa vào cạnh cửa, nhìn mấy người đang đánh bài một cái, sau đó chuyển hướng về phía Trần Ngọc.

Cánh tay của mấy người trong phòng ngay lập tức vờ như vờ ruồi lộn xộn tìm kiếm, đảo mắt đã áo mũ chỉnh tề, trang trọng nghiêm túc.

Lúc này, Mã Văn Thanh sớm thay đổi sắc mặt, nở nụ cười tươi như hoa, trực tiếp chạy đến trước mặt nữ sinh kia ân cần hỏi: “Văn Văn, cùng Phó hội trưởng tới đây có chuyện gì không?”

Diêu Văn Văn cười gật đầu một cái, đôi mắt long lanh to tròn mỉm cười nhìn người bên cạnh, đáp: “Nhanh lên, thầy Vương gọi mọi người đến họp, bảo ta cùng Kiều Dật đến đây thông báo.”

Thấy bảo là thầy giáo cho gọi, Hoàng Mao Phương Kim dẫn đầu xông ra, con người Mã Văn Thanh đã dính chặt trên người mỹ nữ phía trước, trong tích tắc bước ra ngoài, lại quay đầu, lương tâm trời dậy, đem quần áo của Trần Ngọc ném trả về trên giường cậu.

Trần Ngọc hùng hùng hổ hổ nhanh chóng mặc lại quần áo, vừa nắm áo sơ mi trong tay vừa quay đầu thì phát hiện những người khác đều đã rời đi, chỉ riêng Phó hội trưởng hội sinh viên Kiều Dật vẫn tựa vào cạnh cửa, giống như lúc nãy, tựa tiểu phi tiểu nhìn cậu. Nữ sinh Diêu Văn Văn đi cùng hắn đến thông báo cũng không còn ở đây nữa.

So với khi nãy Mã Văn Thanh gọi cậu là công tử, cái tên Kiều Dật này mới là thiếu gia hàng thật giá thật, con ông cháu cha, nghe nói phụ thân hắn là một vị thủ trưởng rất có địa vị cùng thực quyền ở kinh thành. Gia thế như vậy, khiến cho hiệu trưởng và các thầy cô giáo trong trường phải kính nể. Dựa theo cá tính ngại phiền toái của Trần Ngọc thì tuyệt đối không nên dây vào những người này, nhưng phụ thân cậu lại quen biết với vị thủ trưởng kia, vừa mới lên đại học, hai nhà còn cố ý dùng chung một mâm cơm.

Phụ thân đại nhân nhéo lỗ tai thông báo cho thằng con bất hiếu, phải xây dựng mối quan hệ thật tốt với Kiều Dật, khiến cho Trần Ngọc không thể không khách khí mỗi lần đối mặt với vị Phó hội trưởng hội sinh viên này.

“Phó hội trưởng còn chuyện gì khác sao?”

Kiều Dật cười nhìn Trần Ngọc mặc áo sơ mi vào, che khuất hai điểm đậm sắc trên khuôn ngực trắng nõn cùng vòng eo mảnh khảnh, mới lười biếng đáp: “Àn”.

Xoay người đóng cửa, Kiều Dật từ trong túi quần lấy ra hai vật đưa tới trước mặt Trần Ngọc, là một khẩu súng lục 92 cùng hai băng đạn.

Thấy vẻ mặt kinh ngạc cùng nghi ngờ của Trần Ngọc, khoe miệng Kiều Dật khê cong lên, nói: “Lần đã ngoại khảo sát này, những sinh viên chúng ta chẳng qua là đi trước thăm dò đường, người của sở nghiên cứu cùng viện bảo tàng sẽ đến sau, hắn là không có gì nguy hiểm. Nhưng phụ thân bảo ta chiếu cố người, đề phòng vạn nhất, cái này người cứ cầm lấy, nếu xảy ra chuyện gì, cũng có thể tự vệ.”

Kiều Dật thấy Trần Ngọc bất động nhìn khẩu súng, nhướn mi hỏi: “Sao vậy, không biết dùng.”

“Kháo, biết.” Nói xong, Trần Ngọc nhanh tay cầm lấy khẩu súng cùng băng đạn, xét cho cùng, Trần Ngọc cũng không phải sinh viên gương mẫu gì, tất nhiên đây không phải là lần đầu thấy vật này, làm sao lại không biết dùng. Chẳng qua, trên mặt cậu luôn luôn lộ vẻ khách khí với Kiều Dật, vẫn luôn cảm thấy hai người không thật sự thân thiết. Cậu phân vân nếu mình mà chiếm tiện nghi của Kiều Dật, phụ thân có thể đánh người hay không. Nghĩ đến cái tên này thường ngày cũng gây không ít phiền toái cho mình, hơn nữa, vật kia đều đã đưa đến trước mắt, không cầm cũng không được.

Kiều Dật nhìn Trần Ngọc cẩn thận cất khẩu súng cùng băng đạn vào trong cái bọc lớn ở đầu giường, mới hài lòng nói: “Người qua chỗ thầy Vương trước đi, ta còn phải đi tìm Diêu Văn Văn.”

Khi Trần Ngọc đến, trong phòng đã hết chỗ ngồi, cậu nhìn quanh một chút, cảm thấy chen vào đám người này tìm Mã Văn Thanh cũng chỉ tốn sức. Mã Văn Thanh sớm đã dính sát vào hai nữ sinh cùng khoa, sợ là mình mà đi qua bên ấy sẽ trở thành kỳ đà cản mũi. Trần Ngọc đánh giá, chuẩn bị tìm trên hành lang chỗ có thể ngồi tạm.

Thầy Vương vừa nhìn thấy Trần Ngọc liền cất tiếng gọi: “Tối đây, Tiểu Trần, ngồi sang bên này. Lần trước làm phiền trò sửa sang lại tư liệu, luận văn kia mới hoàn thành kịp. Chả trách giáo sư Tiền luôn khen ngợi trò.”

Đợi cho Trần Ngọc ngồi xuống yên ổn, giáo sư Vương tiếp tục giảng giải: “Các trò lần này cũng coi là một lần đi dã ngoại khảo sát và thực tập, bên trong mộ thật có thể còn phải dọn dẹp qua, phân tích văn vật, xếp hạng, vẽ lại bản đồ, làm việc cần phải tỉ mỉ. Các thầy muốn thông qua ngôi mộ này nghiên cứu vài thông tin phản lịch sử, một khi bỏ lỡ những thông tin đó, có lẽ vĩnh viễn không có cơ hội gặp lại lần nữa. Bởi vì không có kinh nghiệm và hay khinh thường sơ ý, giới khảo cổ đã nhiều lần phải tiếc nuối, các trò nhất định đừng gây thêm rắc rối cho ta!”

Nói tới đây, trên mặt thầy Vương lộ ra thần sắc đau lòng cùng thống hận: “Khoa học kỹ thuật mặc dù đang phát triển nhanh chóng, nhưng có những nơi chúng ta vẫn chưa thể thăm dò được, vì bảo vệ vốn lịch sử trân quý, cho dù biết được địa điểm của cổ mộ, chúng ta cũng không thể đi khai quật được. Khảo cổ bây giờ, chủ động khai quật thật ra rất ít. Đại đa số người làm công việc khảo cổ đều phải khai quật và khôi phục lại những ngôi mộ đã bị trộm.”

“Thưa thầy, ý của thầy là ngôi mộ chúng ta đang chuẩn bị nghiên cứu kia đã từng bị trộm?” Hoàng Mao Phương Kim hỏi.

Thầy Vương lập tức đen mặt, gạt đầu một cái, những sinh viên khác thấy thế, bèn lái đề tài sang hạng mục các công việc cần lưu ý.

Mã Văn Thanh giả ngu ngồi lẫn trong đám nữ sinh, không mất lớn thời gian đã bị đá tới đây, quay đầu nhìn Trần Ngọc một cái, lấy cùi chỏ chọt chọt hông của cậu. Thấy Trần Ngọc quay sang, trong mắt liền hiện lên ý cười nhìn Trần Ngọc, hướng thầy Vương bên kia nháy nháy vài cái. Trần Ngọc biết hẳn là đang cười nhạo thân phận “vô gian đạo”(1) của hai người, bèn khinh bỉ nhìn hẳn, quay đầu tiếp tục nghe giáo sư Vương thuyết giáo.

Chờ cho giáo sư Vương nói đến miệng đắng lưỡi khô, mới có sinh viên bưng nước và cơm trưa đến, giáo sư Vương rút cuộc phát phát tay, để cho mọi người giải tán, sinh viên kia coi như cứu mọi người một mạng.

Hơn hai mươi sinh viên phần đông đều đi tới toa ăn trên tàu, Mã Văn Thanh lôi kéo Trần Ngọc quay lại toa xe của bọn họ.

“Đi, ta mua xong cơm, chúng ta trở về trong buồng xe ăn.”

Hai người ngồi xuống, thấy chung quanh không có ai, Mã Văn Thanh tiến tới bên tai Trần Ngọc, hạ thấp giọng hỏi: “Tiểu Trần Ngọc, nghe nói Văn Nam bốn phía không ít cổ mộ, nhất là mộ cổ thời Hán. Dù sao chúng ta đến được đây, cũng không thể uống công đi một chuyến, có muốn thuận tiện đi dạo, làm một mẻ?”

Trần Ngọc trở mình xem thường, liếc xéo hẳn: “Lời của giáo sư Vương khi nãy, ngài có để vào tai hay không a, còn chưa tốt nghiệp đâu, định kế thừa gia nghiệp luôn chắc?”

Mã Văn Thanh cười hắc hắc, “Hai ta kẻ tám lạng người nửa cân, ai nói gì thì nói, lão gia tử còn phải trông cậy vào ta. Nhà người cũng là một dòng độc đinh, bá phụ không thể nào vẫn ung dung tự tại như vậy đi. Đến lúc đó hai ta kết hợp hai nhà với nhau, dỗi mắt cả Hàng Châu không còn kẻ nào có địa vị ngang với chúng ta, cùng lắm thì để ta lên làm Lão Đại.”

Trần Ngọc thuận tay cướp lấy đùi gà ở trước mắt Mã Văn Thanh, vừa gặm vừa nói: “Con mẹ nó người cũng không phải không biết ông già nhà ta sớm đã buộc ta lập lời thề, không thể theo hẳn hạ địa, người đây không phải là vứt ta vào hang cọp sao!”

Mã Văn Thanh đau lòng nhìn hai cái đùi gà trong tay Trần Ngọc, chẳng thềm nói chuyện nữa, đem thức ăn trên bàn một trận gom sạch, không mất lớn thời gian, đã tiêu diệt hết. Cuối cùng còn thắng tay đoạt lại một miếng sườn lợn từ trong miệng Trần Ngọc, rốt cục mới thấy thỏa mãn.

Nuốt nước miếng, Mã Văn Thanh tiếp tục hai mắt sáng lên kích động nhìn Trần Ngọc, dụ dỗ, “Người đi theo ta chứ có phải đi theo ông già người đâu, bác ấy không biết thì làm sao đánh người được. Ngắm mà xem, kỳ trân dị bảo trong mộ, chúng ta không lấy cũng sẽ bị người khác trộm mất, chỉ cần không đem văn vật bán ra nước ngoài. Lợi ích cá nhân và lợi ích quốc gia có thể đạt được một cách hợp lý. Lại nói, ta vẫn không tin, lão gia tử có thể đánh chết người, ai là người sẽ tiếp quản công việc của bác ấy chứ?”

Trần Ngọc húp hết canh, giương mắt khinh bỉ nhìn Mã Văn Thanh: “Người xem, bá phụ đặt cho người cái tên hay như thế, đã phải tốn biết bao công sức, dụng tâm chăm chút, thế mà người vẫn không thể trở thành một gã thanh niên trí thức.”

Mã Văn Thanh hận nhất người khác lấy tên hẳn ra đùa cợt, lập tức ra tay bóp cổ Trần Ngọc, cho đến khi cậu cảm thấy khó thở mới buông tay.

Trần Ngọc hít lấy hít để, đạp chân Mã Văn Thanh, không có kết quả, bắt đầu tiếp tục làm bầm: “Ông già thật sự không có ý định để ta tiếp nhận công việc của mình, ông sớm đã chọn được người khác. Nếu

muốn hai nhà hợp tác, người tìm đệ tử của ông già đi, chuyện này, ta không làm chủ được.”

Mã Văn Thanh vẽ mặt kỳ quái nhìn Trần Ngọc, con mắt đảo qua đảo lại, nói: “Không được, không phải là người ta không yên lòng, chuyện này đến lúc đó hãy nói. Dù sao bây giờ người vẫn là đi cùng ta, người yên tâm, chuyện này trời biết người biết ta biết, tuyệt đối sẽ không để môn người bị bá phụ đánh. Hơn nữa, thủ nghệ của nhà người người cũng biết một chút chứ?”

Trần Ngọc hừ một tiếng, diện vô biểu tình, để Mã Văn Thanh thu dọn hai hộp cơm, còn mình thì quay đầu nhìn dãy núi trùng điệp bên ngoài cửa sổ.

Từ nhỏ đến lớn, phụ thân chỉ đem các đệ tử vào mộ, lại tự tay dạy dỗ đồ đệ, khiến cho Trần Ngọc tức đỏ mắt thật ra thì ai mới là con ruột hần. Mặc dù không biết nguyên nhân, phụ thân, là thật sự không hy vọng cậu hạ địa a.

Chính như thắc mắc của Mã Văn Thanh, Trần Ngọc không thể cái gì cũng mù mờ, cậu đã từng lên xem trộm phụ thân dạy đại đệ tử phong thủy bí thuật cùng thủ nghệ mở khóa. Hơn nữa có lẽ do trời sinh, từ sau lúc năm tuổi, trong nhà tựa hồ đã không còn cái khóa nào mà Trần Ngọc không thể mở được.

Vì vậy, việc Trần Ngọc xem trộm sách phong thủy cùng bút kí của ông nội đã tạo nên nền tảng tuyệt vời cho cậu sau này, nếu nói đến tầm long điểm huyệt, cậu tuyệt đối không thua kém so với bất cứ kẻ nào trong Trần gia. Nhưng người nhà không cho đi, cậu cũng không dám đi theo người khác vào trong mộ, đạo mộ không phải là chuyện dễ dàng, từ nhỏ đã nghe đến mòn cả tai nên cậu không dễ dàng gì đáp ứng người khác.

END2

Chú thích:

(1)Vô gian đạo: là một bộ phim hình sự, trinh thám của điện ảnh Hồng Kông sản xuất năm 2002 . Bộ phim là cuộc đấu trí căng thẳng giữa viên cảnh sát Trần Vĩnh Nhân (Lương Triều Vĩ) hoạt động bí mật trong một băng xã hội đen và tên tội phạm Lưu Kiến Minh (Lưu Đức Hoa) do chính băng xã hội đen này gài vào lực lượng cảnh sát. Để hoàn thành nhiệm vụ gián điệp của mình, hai người càng ngày càng phải tham gia sâu hơn vào tổ chức đối nghịch và phải đương đầu với nhiều khó khăn hơn.

(Theo vi.wikipedia.org)

3. Chương 3

Hai vị thầy giáo mang theo đám sinh viên xuống xe lửa ở Lệ Giang(2), quyết định nghỉ ngơi một đêm trong khách sạn, ngày mai ngồi ô tô lên Cống Sơn.

Buổi tối, Trần Ngọc bị Mã Văn Thanh cùng mấy người Phương Kim kéo đi ăn lẩu Nạp Tây(3), tuổi trẻ khí thịnh, đầy một bụng phần chần lại thêm thích náo nhiệt, cả đám vui đùa ầm ĩ đòi uống rượu trắng. Vì vừa ra đến cửa, bạn gái của Phương Kim đã tới dặn dò hần vài câu. Xuất phát từ loại tâm lý đồ kỵ nhỏ bé nào đó, đám người Mã Văn Thanh quyết định để Phương Kim làm chủ chi.

Chủ tiệm là người dân tộc Nạp Tây, nhìn bọn họ vui vẻ, liền cầm ra mấy bình rượu, mở thêm không ít bia, coi như làm tiệc chào mừng. Trần Ngọc nhìn Phương Kim cùng Mã Văn Thanh đều uống đến hoa mày chóng mặt, len lén đem hai chai rượu trắng bên cạnh giấu vào trong túi xách, chuẩn bị mang về cất trữ.

Chờ cho Mã Văn Thanh phát hiện chai rượu trong tay đã uống cạn, hướng bên này sờ đông sờ tây, Trần Ngọc mặt không đổi sắc gọi: “Ông chủ, cho thêm hai chai rượu trắng!”

Rượu được đưa lên, con người Mã Văn Thanh lại bắt đầu nhìn đăm đăm về phía trước. Trần Ngọc từ ánh mắt bí ối quen thuộc của hần trông sang, quả nhiên thấy ngồi ở bàn đối diện là một thiếu nữ dân tộc thiểu số xinh đẹp, tầm mười sáu mười bảy tuổi, mặc áo màu đỏ, váy màu trắng hai bên viền hồng, ngang hông

thắt lại bằng dây lưng thêu hoa, càng thêm vẻ yếu điệu. Lông mày nhỏ nhắn mắt to tròn, bím tóc đen nhánh được cột khéo léo bằng sợi tơ hồng ánh sò, điểm mỹ tiếu lệ.

Bên chân để không ít đồ, có chừng mấy bọc lớn.

“Tiểu muội tử, có cần giúp đỡ không? Các ca ca bên này có rất nhiều người, nếu là khuôn đồ thì muội muội cứ việc nói.” Mã Văn Thanh đứng lên, nhiệt tâm hỏi, hình như uống hơi nhiều rượu, lắc lư mấy cái lại ngã ngồi xuống.

Nghe thấy vậy, thiếu nữ lập tức ngẩng đầu nhìn Mã Văn Thanh một cái, xì ra tiếng, mỉa mai: “Người là ca ca nào ơ, ca ca ta ở bên ngoài, không cần người giúp, người không được ơ, người say thành như vậy, tự mình đi về còn khó khăn.”

Con người Mã Văn Thanh có một đặc điểm, ở trước mặt phái nữ luôn luôn sĩ diện, vừa nghe nói không giúp được, lập tức muốn đứng lên chứng minh mình tuyệt đối có thể sánh ngang với thủy thủ Popeye.

Đúng lúc này, cửa tiểu *** mở ra, có hai người đi vào. Một già một trẻ, đều mặc trường sam dệt bằng sợi gai. Trên đầu lão nhân đội một cái mũ màu xanh đậm, trong tay cầm tẩu hút thuốc, khuôn mặt đen sẫm toàn là nếp nhăn. Người thanh niên còn lại phục sức không khác mấy so với lão nhân, khăn trùm đầu cũng bằng vải xanh, lỗ tai bên trái có đeo một chuỗi san hô màu đỏ.

Khi Trần Ngọc thấy thanh niên ánh mắt liền sáng lên, cậu rất thích cái nở trên lưng hắn, nở kia hình dáng bất thường, cổ hương cổ sắc. Bên eo phải thanh niên là bao tên, bên trái đeo khảm đao.

Hai người đi thẳng đến bàn của thiếu nữ kia, Trần Ngọc đập Mã Văn Thanh một cước, thấp giọng nói: “Người biết điều một chút, người nhà tiểu cô nương đều ở đây, người nếu muốn phạm vào kiêng kỵ của nhân dân nơi biên cương, vì một dân tộc đoàn kết, ta nhất định trước tiên đem người giao ra.”

Mã Văn Thanh nháy mắt mấy cái, lại quay sang khẽ liếc cô gái kia cùng thanh niên lão nhân ngồi ở bên cạnh, đảo mắt nhỏ giọng bảo Trần Ngọc: “Chẳng qua là cha và anh trai, sợ cái gì, cùng lắm thì ta để người lại, người có tin ca ca của tiểu cô nương kia sẵn sàng đồng ý hay không?”

Mã Văn Thanh còn chưa nghe thấy câu trả lời của Trần Ngọc, đã bị Trần Ngọc trực tiếp đá cho một cước bên dưới mặt bàn.

Tiểu cô nương cười khanh khách chỉ sang bên này nói mấy câu, nhưng toàn là tiếng dân tộc thiểu số, nghe không hiểu.

Lão nhân quay đầu liếc nhìn phía bên này, gật đầu một cái với Trần Ngọc, sau đó cùng hai người kia vác đồ lên rời khỏi quán.

Lần điểm ngộ này làm cho Mã Văn Thanh nửa đêm nằm mơ cười đến quái dị, âm ỉ tới mức khiến Trần Ngọc vẫn phải dùng chân đập vào mặt hắn.

Rạng sáng ngày thứ hai, giáo sư Vương cùng giáo sư Tiền dẫn theo đám sinh viên lên đường. Trước là ngồi bốn tiếng trên ô tô đường dài, sau đó thuê ngựa thồ hàng và người dẫn đường vượt núi băng đèo. Bởi vì đại đa số phải đi dọc xuôi theo Nộ Giang, cho nên dù ở trên lưng ngựa cũng rất vất vả. Bất quá hai bên đường cây cối xanh tốt um tùm, điểm ngữ hoa hương, phía bên kia sườn núi hiểm trở là một dòng thác đổ khiến cho hai chục con người ở đây tâm tình kích động không thôi.

Sau cùng, thậm chí ngay cả ngựa cũng không thể đi tiếp được nữa. Bất đắc dĩ, giáo sư Vương cùng giáo sư Tiền chỉ đành phải trả tiền, để ngựa thồ và người dẫn đường quay trở về. Cũng may trước khi đi người dẫn đường nọ còn chỉ vào hẻm núi ở phía đối diện mà nói: “Không xa mấy, các người muốn tìm nơi đó, đến ngọn núi đối diện, ở đấy có một thôn nhỏ, cách thôn đó không xa chính là sườn núi Dã Long.”

Mặt trời đã lên đỉnh đầu, nóng bức kinh người, cũng đến buổi trưa rồi, giáo sư Tiền vừa nhìn, thấy trên mặt mọi người đều vương chút mệt mỏi. Nhất là giáo sư Vương tuổi tác đã cao, không chịu nổi phải thở hồng hộc, sắc mặt cũng không được tốt. Giáo sư Tiền bèn lên tiếng: “Trước ở chỗ này nghỉ chân chốc lát, ăn cơm trưa cho lại sức, khuya hôm nay đại khái có thể đến nơi.”

Đám sinh viên lập tức reo hò, đem hành lý quăng sang một bên. Bốn năm người ngồi xúm lại một chỗ, đặt nồi, nước là mang theo nên có sẵn, nấu mì. Trần Ngọc cảm thấy không hợp khẩu vị, dỡ cái balô lớn trên

lưng mình xuống, lấy ra chút bánh nướng chân giò hun khói(4) mua từ tối hôm trước. Hôm qua dậy sớm Trần Ngọc có bắt chuyện cùng lão bản nướng, còn cố ý khen lão bản nướng đây sao lại xinh đẹp như hoa, khiến lão bản nướng thật cao hứng, nhiệt tình giới thiệu cho cậu món quà vật bình dân ở Lệ Giang: bánh nướng chân giò hun khói. Dù sao cũng là Phương Kim mời khách, Trần Ngọc hết sức hào phóng ôm liền mấy cân.

Mã Văn Thanh giờ phút này một bên mắt tím bầm, giống y như chó nhà đi hoang, đáng thương nhìn miếng bánh trong tay Trần Ngọc, lại cúi đầu tiếp tục ăn mì. Trần Ngọc vốn thù dai, Mã Văn Thanh cực lực hoài nghi tối hôm qua trên đường trở về Trần Ngọc là cố ý ngáng ngã hắn vài lần, hiện tại ngay cả muốn nói chuyện cũng không dám mở miệng.

Kiều Dật là Phó hội trưởng hội sinh viên, Diêu Văn Văn lại là lớp phó, hai người giữ chức vụ cao nhất trong đám sinh viên, chuyện đương nhiên là trở thành tiểu đội dẫn đầu. Từ đầu tới cuối đi xung quanh một vòng, kiểm lại nhân số, thuận tiện nhìn xem có xảy ra tình huống khác thường gì không. Lúc đi qua Trần Ngọc, Diêu Văn Văn thấy Kiêu Dật chớp chớp mắt nhìn Trần Ngọc vài lần, cũng tò mò xoay người lại.

Mã Văn Thanh hết sức bất mãn phát hiện Trần Ngọc không đợi Kiêu Dật mở miệng, liền dâng mấy khối bánh lên, càng nhìn càng thấy cái tên con ông cháu cha đi đâu cũng hấp dẫn nữ sinh này không vừa mắt.

Đúng lúc ấy, Trần Ngọc chợt ngửi thấy một mùi thơm nồng ở phía sau, cậu vội đứng lên.

Diêu Văn Văn sợ hết hồn, đang chuẩn bị oán trách, Kiêu Dật lại hỏi: “Sao thế?”

Trần Ngọc cau mày, đáp: “Mùi thơm này là từ nơi nào phát ra?”

Diêu Văn Văn ngửi thử một chút, bưng bình, chẳng trách Trần Ngọc lại ngạc nhiên: “Là chúng ta ở bên kia, ta có đem theo chút thịt bò đóng hộp, mới vừa lôi ra để nấu cùng mì, bằng không quả thực ăn chẳng nổi.” Nói xong chỉ sang nhóm người ngồi vây quanh bên cạnh rừng cây.

Kiều Dật không để ý tới lời nói của Diêu Văn Văn, nhìn trên mặt Trần Ngọc lộ vẻ ngưng trọng hiếm thấy, hỏi: “Trần Ngọc, có gì không đúng?”

Trần Ngọc nhìn mấy người ở bên kia, đang muốn nói chuyện, một nữ sinh bên ấy chợt hét ầm lên. Ngay sau đó, những người ở bên kia liền chạy như điên sang bên này, mà nữ sinh vừa rồi hét chói tai thể nhưng ngồi nguyên tại chỗ phát run, tựa hồ bị dọa sợ đến không thể nhúc nhích được.

Biến cố bất thành linh xảy đến khiến cho đám sinh viên đang cười đùa cùng hai vị giáo sư đều đứng bật dậy, Trần Ngọc lập tức lục lọi trong cái balô của cậu. Lúc này, rừng cây bên cạnh không ngừng lay động, một con vật khổng lồ từ chỗ đó chui ra.

“Không tốt, là gấu chó!” Mã Văn Thanh cũng đã đứng bên cạnh Trần Ngọc, lo lắng nói.

Gấu chó, biệt xưng cầu hùng, thị lực phi thường không tốt, cách trăm mét là không nhìn rõ, nhưng có thể ngửi thấy mùi thơm cách đó nửa cây số. Có lẽ là ngửi thấy mùi thơm của thức ăn nên nó mới mò tới đây, điều Trần Ngọc lo sợ đã thành sự thực.

Kiều Dật sắc mặt cũng không tốt, nhanh chóng rút súng từ trong túi ra, mở chốt bảo hiểm, chạy lên trước mấy bước, nhắm thẳng đỉnh đầu cầu hùng.

Gấu chó đã trông thấy nữ sinh đang sợ hãi kêu la trước mặt, chạy tới, động tác cư nhiên vô cùng linh hoạt, một móng vuốt đem nữ sinh kia đè xuống đất, tiếng kêu sợ hãi của nữ sinh đã biến thành tiếng hét thảm thiết. Sau đó gấu chó từ từ tiến sát đến gần mặt của nữ sinh, nữ sinh rốt cuộc có chút phản ứng, đưa hai tay chắn trước mặt, gấu chó bèn vươn đầu lưỡi liếm liếm.

Kiều Dật hiện tại có phần sợ ném chuột vỡ đồ, lo rằng thương tổn đến nữ sinh kia, nhưng cũng không thể khoanh tay đứng nhìn cầu hùng đem người xé thành ba mảnh.

Ngón tay của Kiêu Dật chậm rãi kéo cò.

“Dừng lại!” Phía sau chợt truyền đến một tiếng rống to, giữa những tiếng kêu la sợ hãi của mọi người xung quanh vẫn nghe thấy được rất rõ ràng.

Mọi người thất kinh quay đầu lại nhìn, trên sơn đạo xuất hiện một già hai trẻ. Trần Ngọc thấp giọng nói với Mã Văn Thanh: “Lại là bọn họ”. Chính là lão nhân tối hôm qua hôm cùng thanh niên huynh muội kia.

Lão nhân bước nhanh tới, đè xuống cánh tay cầm súng của Kiều Dật, lắc đầu nói: “Tiểu tử, nếu ngươi thật sự nổ súng, người kia có thể không cứu được nữa. Một phát đạn của người bắn không chết lão hùng, nó bị đau, tiểu nữ oa oa kia sẽ mất mạng.”

Giáo sư Tiền đang lúc cấp bách đổ mồ hôi đầy đầu, nhìn thấy lão nhân, ánh mắt sáng lên, vội vàng chạy tới: “Lão nhân gia, vậy bây giờ có biện pháp gì có thể cứu học trò của ta không?”

Lúc này, cô gái cùng thanh niên kia cũng chạy tới, thiếu nữ để cái bao trên vai xuống, từ bên trong cầm ra hai bắp ngô, mùi thơm non ngan ngát lập tức tỏa ra. Thiếu nữ vung tay đem bắp ngô vứt đến bên người gấu chó, thanh niên lấy nõ đeo trên lưng, lấp sắn vào một mũi tên đầu bịt sắt.

Con gấu chó đang hướng trên mặt nữ sinh kia ngửi ngửi chột ngắc đầu lên, héch héch cái mũi, từ từ buông móng vuốt, đi qua chỗ mấy cái bắp. Tâm trạng căng thẳng của mọi người dần thả lỏng, tiếp đó nghe được trong không khí vang lên một tiếng lạnh lạnh, một mũi tên đã lao tới găm trên người con gấu chó đang mãi gặm bắp.

Mặc dù không thấy máu chảy, nhưng từ tiếng rít khi tiễn rời nỏ liền biết được lực xuyên thấu của mũi thiết tiễn rất lớn, đau đớn như vậy, khiến gấu chó rống lên ***g lộn, mang theo tiễn xoay người, gào thét chạy tới đám người bên này. Trừ nữ sinh nằm trên đất kia, những người khác đều cách con gấu trăm mét trở lên, bị dọa cho hoảng sợ ngay lập tức chạy về phía sau. Chỉ có ba người lão nhân cùng hai vị giáo sư, Kiều Dật, Trần Ngọc, Mã Văn Thanh là không hề động đậy, lão nhân tán thưởng nhìn bọn họ một chút.

Gấu chó có lẽ muốn tìm người bắn nó báo thù, bỏ nhào tới chỗ này. Rất nhanh khi nó đến trước mặt lão nhân, lão nhân liền phun ra một ngụm khói thuốc, thân thể khổng lồ của gấu chó đang di chuyển mau lẹ chột lắc lư rồi ngã trên mặt đất.

Thấy gấu chó một lúc lâu cũng không động đậy gì, những người bên này đều thở phào nhẹ nhõm.

Hai vị giáo sư vội vàng đi xem nữ sinh bị thương, mọi người không thấy gấu chó có động tác cắn xé, cho là vết thương cũng sẽ không quá nặng. Kết quả bả vai hiện ra vết trảo thật sâu, đôi tay che chắn khuôn mặt đã huyết nhục mơ hồ.

“Bị cắn?!” Diêu Văn Văn sợ hãi kêu lên.

Nữ sinh kia bây giờ còn đang run run, không nói ra lời. Trần Ngọc đi tới liếc mắt một cái, bảo người bôi thuốc băng bó cho nữ sinh này, uống thuốc kháng sinh, “Đầu lưỡi của gấu chó đều là móc câu, liếm hai phát là có thể thành như vậy, nếu thật sự bị cắn, cánh tay này liền bị phế. Trước băng bó, sau đó còn phải tìm bệnh viện để người ta khám qua chút.”

Mấy nữ sinh bên cạnh sắc mặt trắng bệch, cũng may mặt không bị liếm, nếu không khuôn mặt chắc chắn sẽ bị hủy.

Thấy nữ sinh kia bôi thuốc xong, tinh thần cũng hơi trấn tĩnh lại, hai vị giáo sư mới đi qua nói lời cảm ơn với lão nhân ba người, Giáo sư Tiền hỏi: “Lão bá, chẳng hay là người dân tộc Lật Túc(6)? Mũi tên của con trai ngài sao lợi hại được như vậy?”

Lão nhân lại lấy thuốc ra hút, gật gật đầu, hồi lâu mới đáp: “Cái đó là độc tiễn, lão hùng này cũng phải ngủ mất cả nửa ngày, sau đó sẽ tỉnh, các người vẫn là nhanh nhanh đi trước đi.”

Lão hùng chưa chết, ai cũng không còn tâm tình nghỉ ngơi chi nữa, tất cả mọi người vác hành lý, tiếp tục lên đường, một bên đặc biệt để người trông chừng nữ sinh bị thương kia.

Giáo sư Tiền hơn 40 tuổi, tâm nhãn linh lợi, đã hỏi ba người kia, họ nói đi đến thôn đối diện, vội rủ họ cùng đồng hành, cũng là có thể chiếu cố lẫn nhau, lão nhân gật đầu tỏ ý sao cũng được.

Trên đường đi lão nhân nói chuyện với hai vị giáo sư: “Lão hùng thường ngày thật ra thích nhất là ăn bắp, có lúc cũng ăn côn trùng, cũng chẳng mấy khi ra khỏi rừng. Sợ là các người lấy gì đó dẫn dụ nó ra ngoài.”

Giáo sư Tiền nhìn nữ sinh cùng Diêu Văn Văn bên kia một cái, thở dài nói: “Lão bá, những sinh viên này của ta không có kinh nghiệm dã ngoại sinh tồn, mới vừa rồi nấu cơm trưa chắc là đã cho thêm thứ gì đó, khiến thức ăn có mùi thơm, có thể chính cái này dẫn dụ nó tới.”

Lão nhân gật đầu một cái, nhìn nhìn trang phục của hai vị giáo sư cùng sinh viên, hỏi: “Không biết mấy vị vào núi để làm gì?”

Giáo sư Vương cười nói: “Lão nhân gia, chúng ta là mang đám sinh viên tới đây khảo cổ.”

Trong mắt lão nhân lộ vẻ sáng tỏ, chậm rãi lên tiếng: “Các người a, một năm chúng quy phải đến đây vài lần, nhưng không hiểu được, trong núi này có Mễ Tư thần phù hộ, tiền nhân dù sao cũng là tiền nhân, nếu chạm vào đồ vật của họ, chắc chắn sẽ bị trừng phạt.”

Giáo sư Vương cùng Giáo sư Tiền thấy tức cười, lão nhân này hiểu lầm bọn họ là lũ trộm mộ, vì vậy đi lên phía trước giải thích, lão nhân chẳng qua chỉ lắc đầu.

Mã Văn Thanh thấy lão nhân chịu đồng hành, hí hửng đi đến trước mặt thiếu nữ Lật Túc kia lấy lòng. Thiếu nữ lần này cũng rất dễ dãi để cho Mã Văn Thanh có cơ hội thể hiện, sau khi đem hai cái bao lớn vứt qua cho hắn, liền tiến tới bên cạnh Trần Ngọc nói chuyện.

Tiểu cô nương đối với Trần Ngọc có ấn tượng rất tốt, Trần Ngọc nói chuyện hài hước, thỉnh thoảng lại chọc cho tiểu cô nương cười đến híp cả hai mắt.

Nhìn thì gần, nhưng thực ra lại rất xa, mặt trời cũng đã ngã về Tây, lão nhân tìm một nơi bằng phẳng, nói: “A Thuận, Lê Mã, dừng lại thôi, hôm nay nghỉ ngơi ở đây.” Lại quay đầu sang phía Giáo sư Tiền, “Không đi tiếp nữa, có thể gặp nguy hiểm.”

Thanh niên cùng thiếu nữ đặt hành lý xuống, bắt đầu nhặt củi ở chung quanh, chuẩn bị nổi lửa nấu bữa tối. Hai vị giáo sư biết lão nhân này tính tình mặc dù bướng bỉnh, nhưng kinh nghiệm thì không ai có thể sánh bằng, cũng đành nghe theo bảo đám sinh viên dừng chân.

Qua đêm trên núi, lần này, không người nào dám nấu thức ăn mang theo có mùi thơm, sợ dẫn dã thú tới. Lão nhân ngồi bên cạnh đống lửa, tiếp tục hút thuốc.

Thiếu nữ Lê Mã cảm thấy khô môi mời mọi người ăn, lại nói cho mọi người phong tục của người Lật Túc, khi Trần Ngọc xới cơm, thiếu nữ ồ lên một tiếng, kéo tay Trần Ngọc qua, nhìn Quỳ long văn ngọc quyết trên cổ tay Trần Ngọc thật lâu, hỏi: “Ngọc này nhìn rất quen, giống như đã từng nhìn thấy ở đâu đó.”

Trần Ngọc ngờ vực, đang định hỏi lại, Lê Mã đã nói là nhớ lắm, dưới sự khuyến khích của mọi người hăng hái bùng bùng xướng một bài hát.

Buổi trưa trong núi còn đổ mồ hôi như suối, buổi tối lại lạnh như trời đông giá rét, Trần Ngọc kéo túi ngủ lại gần đống lửa mới cảm thấy ấm áp hơn một chút.

Sang ngày thứ hai, lão nhân quả nhiên mang theo mọi người xuyên qua khe núi, vào trong thôn. Lão nhân này ở trong thôn rất có uy tín, không ít người cung kính chào hỏi.

Giáo sư Tiền tính toán ở trong thôn tìm một người dẫn đường đến sườn núi Dã Long. Trong thôn nghèo khó, thấy có khách nhân muốn tìm người dẫn đường đều rất vui lòng, nhưng khi nghe nói muốn đến sườn núi Dã Long đều xua tay không chịu đi, ánh mắt nhìn thấy trò Giáo sư Tiền cũng có một tia xa lánh.

END3

Chú thích:

(1) Gấu chó: (nguyên văn :hắc hạt tử) được tìm thấy chủ yếu trong các rừng mưa nhiệt đới ở khu vực Đông Nam Á.

Gấu chó có chiều dài khoảng 1,2 m (4 ft), chiều cao khoảng 0,7 m -do đó chúng là loài nhỏ nhất của họ Gấu. Nó có đuôi ngắn, khoảng 3-7 cm (2 inch) và trung bình nặng không quá 65 kg (145 pao). Gấu chó đực nặng hơn một chút so với gấu cái.

(2) Lệ Giang: là thành phố cổ nằm ở phía Tây Bắc tỉnh Vân Nam, Trung Quốc sát với Tây Tạng, ở độ cao 2.400 mét so với mực nước biển. Lệ Giang được xây vào cuối đời Tống, đầu đời Nguyên (cuối thế kỷ thứ 3). Lệ Giang được xưng tụng là Venice của Phương Đông.(Các địa danh trong chương này đều thuộc Lệ Giang.)

(3) Lẩu Nạp Tây: loại lẩu của dân tộc Nạp Tây tỉnh Lệ Giang-TQ.

(5) Bánh nướng chân giò hun khói: nguyên văn

(6)Người Lật Túc: là một dân tộc thuộc Nhóm ngôn ngữ Tạng-Miến, dân tộc này cư trú tại các khu vực đồi núi của Myanmar, Tây nam Trung Quốc, Thái Lan và bang Arunachal Pradesh của Ấn Độ.

Khoảng 730.000 người thuộc dân tộc này sống tại các địa khu Lệ Giang, Bảo Sơn, Châu tự trị dân tộc Lật Túc Nộ Giang, Châu tự trị dân tộc Tạng Diqing và Châu tự trị dân tộc Thái và dân tộc thuộc tỉnh Vân Nam, Trung Quốc.

(Theo Wikipedia)

4. Chương 4

Giáo sư Tiền buồn bực, sau khi nghe ngóng, rốt cuộc cũng có một tiểu tử đi ngang chịu nói ra sự thật, “Trong hai năm trở lại đây có không ít người bên ngoài tới nơi này, phần lớn đều vì bảo tàng bên trong sườn núi Dã Long. Nhưng chúng tôi thân là dân bản xứ cũng không dám đến gần nơi đó. Chỗ ấy không được thần Mễ Tư phù hộ, là vùng đất của hung thần, đi là không có lối về.”

Giáo sư Tiền bắt đầu kể, chỉ đành phải lấy giấy chứng nhận có liên quan ra, nhưng vẫn không có người nào chịu làm dẫn đường cho họ. Kiều Dật vừa trông, lấy ra ba trăm đồng, nói nếu ai đồng ý đi thì đây chính là thù lao. Nơi đây nghèo khổ vô cùng, ánh mắt không ít thôn dân lập tức có phần buồn lòng.

Lão nhân đi theo thầy trò bọn họ trở về thôn chợt cầm tẩu hút thuốc gõ nhẹ lên mặt bàn, nói: “Bỏ đi, tiền Phật tiền tới tận Tây thiên, các người nếu không chê, ta liền phụng bồi các người một chuyến.”

Trên đường tới đây, kinh nghiệm của lão nhân là điều không còn gì phải bàn cãi, nếu không có lão, mọi người không biết còn gặp phải bao nhiêu nguy hiểm, hai vị giáo sư tất nhiên cầu còn không được. Giáo sư Tiền hào hứng vỗ bàn, trước ở chỗ này nghỉ ngơi lại sức một đêm, ngày mai đến sườn núi Dã Long. Trần Ngọc nhân cơ hội này mua thêm chút thức ăn cùng vật dụng cần thiết, Mã Văn Thanh đi theo phía sau cậu tiện thể lân la làm quen với các thiếu nữ dân tộc Lật Túc.

Sáng sớm ngày thứ hai, nữ sinh Vương Miêu bị gấu chó làm bị thương, vốn nguyện ý lưu lại trong thôn, hôm nay bỗng dưng cố sống cố chết đòi đi theo. Trên mặt cùng tay phải của cô quần đầy băng gạc, bởi vì vết thương có hơi nhiễm trùng, tối hôm qua cô nàng còn bị sốt nhẹ, đến bây giờ giọng nói vẫn có chút khàn khàn. Đám người giáo sư Vương khuyên bảo cả nửa ngày, rốt cuộc bị sự chấp nhất của Vương Miêu làm cho cảm động, đành phải để cô nàng đi cùng.

Từng người đeo balô lớn balô nhỏ, cả đoàn theo lão nhân cùng A Thuận – con trai lão và chú chó săn A Hoàng vào núi.

Dọc đường đi, cây cối càng ngày càng tươi tốt, cuối cùng, đã có thể nhìn thấy những thân cây đại thụ phải nhiều người mới ôm xuể. Không có ai động đến chúng, những loại cây này chẳng hề kiêng kỵ cứ thế sinh trưởng phát triển, rất nhiều cây mọc đan xen, chạc cây ***g cả vào nhau. Dõi mắt nhìn lại đều là một màu xanh biếc, mang theo sức sống bừng bừng mãnh liệt, làm cho lòng người phải thán phục ý chí sinh tồn của tự nhiên.

Cây cối thì nhiều mà đường đi thì ít, nơi này lại hay mưa, đường mòn vốn nhỏ lại phải rẽ đám bụi cỏ bụi gai rậm rạp cao đến nửa thân người, các nam sinh cũng bắt đầu cảm thấy cực khổ, nữ sinh lại càng là thấp giọng oán trách.

A Thuận ở một bên dìu đỡ lão nhân, A Hoàng thỉnh thoảng chạy lên phía trước, sau đó quay trở lại vây quanh hai người, đôi lúc còn hướng Vương Miêu bên kia ngoáy ngoáy cái đuôi ra điều làm nũng. Vương Miêu bởi vì bị thương, trên lưng cũng vác ít đồ đi, so với những người khác vẫn là thoải mái hơn rất nhiều. Có thể vì đêm qua cô ở chung cùng với lão nhân, nên con chó này quen thuộc với cô nàng hơn những người khác.

Diêu Văn Văn vác cái balô màu hồng của mình ở trên lưng, mặc dù mệt đến thở hổn hển, nhưng vẫn cố gắng đi theo bên cạnh Kiều Dật. Lúc mới lên đường còn vừa nói vừa cười, khi ánh sáng mặt trời chiếu thẳng vào đỉnh đầu cũng phải lấy tay quệt đi một tầng mồ hôi.

Trần Ngọc thì ngược lại, một thân nhẹ nhàng khoan khoái, trong miệng ngâm nhàn cổ, ba lô lớn trên người đôi khi vút lên lưng Mã Văn Thanh.

Sau khi đi qua một sườn núi, cả đám người đã mệt mỏi đến mức chỉ muốn nằm úp sấp xuống đột nhiên thấy trước mắt sáng ngời rộng mở. Nói là trống trải cũng không đúng, phía trước là một sơn cốc, cây cối không còn là loại vừa cao vừa lớn, đa số đều là các bụi cây mọc ngang hông, mà các bụi cây này đều đang nở hoa, màu sắc hoặc đỏ rực hoặc vàng nhạt. Khi này còn là thảm thực vật xanh biêng biếc trong nháy mắt liền bị đủ mọi màu sắc thay thế, mùi thơm lạ lùng lan tràn xung quanh xông thẳng vào mũi, trên những bông hoa nở to như miệng bát hàng đàn bướm bướm kết đôi bay nhảy nô đùa.

Cảnh sắc khác thường này khiến đám người an tĩnh lại, ai có thể ngờ được, giữa chốn thâm sơn cùng cốc cư nhiên lại ẩn tàng một nơi mỹ lệ như thế.

Các nữ sinh đều quên mất sự mệt mỏi, than thở sợ hãi trước đó, đi về phía bên đó.

Lão nhân thế nhưng ngừng cước bộ, nói với giáo sư Tiền: “Không đối gạt mấy vị, đi xa hơn về phía trước chính là sườn núi Dã Long. Dân bản xứ chúng tôi không thể đi vào, chỉ có thể đưa các người tới đây.”

Giáo sư Tiền có chút khó xử, bây giờ để cho lão nhân rời đi ông có phần luyến tiếc, nhưng lão nhân tính tình bướng bỉnh, có tăng thêm tiền công cũng nhất quyết không chịu đi tiếp.

Giáo sư Tiền chỉ phải nói: “Bỏ đi, lão nhân gia, nếu không ngại ở nơi này chờ chúng ta hai ngày, đến lúc đó ngài lại dẫn chúng ta quay trở về.”

Lão nhân ngẩng đầu nhìn lướt qua đám người, có ngừng mấy giây trước Trần Ngọc, cảm tưởng rút một hơi, chậm rãi nói: “Cũng được, nhưng cũng dừng lâu quá a.” Nhìn về phía đám nữ sinh cùng Diêu Văn Văn, lẩm bẩm: “Chớ có tùy tiện hái hoa.”

Đối với sự hưng phấn của đám nữ sinh kia, Trần Ngọc bĩu môi lờ đi, mặc dù cậu không hề dị ứng với phấn hoa, nhưng cậu vẫn không thích những thứ có mùi hương quá nồng.

Mã Văn Thanh ở một bên thu lại thần sắc không đứng đắn, tiến đến bên cạnh Trần Ngọc, nhỏ giọng nói: “Tiểu Trần Ngọc, cẩn thận một chút, ta thấy lão đầu kia không chịu đi vào, nơi này nhất định có gì đó không ổn.”

Trần Ngọc vừa nhai lương khô, vừa gạt đầu, âm thầm nắm chắc khẩu súng trong túi quần. Trong tay Mã Văn Thanh lại là một cây đao dài mảnh được hắt dầu vào sau tay áo.

Hai ba nam sinh đi trước dẫn đường, nữ sinh lú rú theo sát phía sau, Trần Ngọc đi bên cạnh giáo sư Tiền còn Kiều Dật thì dìu giáo sư Vương.

Giáo sư Vương đã gần 60 tuổi, say mê nghiên cứu học thuật, biết rằng sắp được nhìn thấy mộ từ thời nhà Thanh, liền nhượng người dìu lên phía trước.

Giữa những bụi cây nở hoa có một con đường mòn, phủ đầy rêu xanh, bước đi có phần trơn trượt.

“Ý, giáo sư, nơi này có dấu chân.” Phương Kim đang ở phía trước dẫn đường lên tiếng.

Giáo sư Tiền tiến lên quan sát xem xét, dấu chân hỗn loạn, tựa hồ có rất nhiều người đã đi qua đây.

Giáo sư Vương lúc này đau lòng nói: “Nếu như dân bản địa không tiến vào nơi này, có thể đây chính là dấu vết bọn trộm mộ lưu lại.”

Mọi người đều thẩn thức trong lòng, Mã Văn Thanh cười cười nhìn Trần Ngọc, lại thấy Trần Ngọc cau mày nhìn chăm chăm dấu chân trên mặt đất, vội hỏi: “Sao vậy?”

Trần Ngọc xoay người dõi theo lão giả cùng thanh niên ở cửa vào sơn cốc, từ nơi này chỉ có thể nhìn thấy cái bóng của hai người.

Trần Ngọc thấp giọng đáp: “Người xem, dấu chân đều đi theo một hướng.”

“Mọi người đều là người cùng nghề, dĩ nhiên đều đi theo một hướng.” Mã Văn Thanh cười quái dị.

Trần Ngọc lắc đầu, dùng ánh mắt như thấy gỗ mục nhìn hẩn, “Người không nhận ra? Có thể bọn họ cũng không quay trở về.” Đúng vậy, chỉ có dấu chân lúc đi, còn dấu chân lúc quay lại đâu?

Nụ cười trên mặt Mã Văn Thanh dần cứng đờ, ngay sau đó lên tiếng: “Tiểu Trần Ngọc, người nghĩ bị quan quá rồi, có lẽ bọn họ tìm được một con đường khác.”

Trần Ngọc thở dài, “Chỉ có thể nghĩ như vậy, ta bây giờ thật có chút hối hận theo tới đây. Có lẽ cha ta nói rất đúng, ta không thích hợp hạ địa.” Mã Văn Thanh thấy Trần Ngọc lo lắng, liền lấy tay đập lên vai Trần Ngọc, hào khí nói: “Không sao cả, đến lúc đó có đại ca ta bao che cho người.”

Trần Ngọc im lặng nhìn hẩn chốc lát, rồi đuổi theo giáo sư Tiền.

Kết quả lần này, đi cả nửa ngày, vẫn chưa ra khỏi con đường đầy bụi cây nở hoa. Cảnh sắc đẹp thì có đẹp, nhưng mọi người ai cũng thấy mệt mỏi chịu không nổi.

“Trần Ngọc, người xem, ngôi mộ kia ở đâu a?” Mã Văn Thanh nhỏ giọng hỏi.

Trần Ngọc nhìn ra đằng xa, đáp: “Không thấy rõ địa hình, khó mà nói được, có hai vị giáo sư ở đây, chẳng cần lo không tìm được mộ.”

Lúc này, đội ngũ phía trước chợt dừng lại.

Trần Ngọc cùng Mã Văn Thanh chen lấn lên đằng trước xem thử, thì ra con đường mòn bọn họ đang đi đến đây thì chia làm ba ngã, mà hai bên đều có dấu chân.

Giáo sư Tiền tiến lên trước hai bước, cào một nắm đất ngửi thử, chân mày nhíu lại thật sâu, chỉ sang bên phải nói: “Bên này.”

Ngửi mùi hoa trong thời gian dài có chút nhức đầu, Trần Ngọc trực giác che lỗ mũi. Tới cuối đường, bụi cây nở hoa bị một hàng rào bằng tre chặn lại. Bên trong hàng rào, lại là cây xanh.

“Bên kia có gian nhà, giáo sư, trước vào đó nghỉ đi, mộ Thanh triều kia rốt cuộc ở chỗ nào, khó tìm như vậy.” Mỗi người đều mang trên lưng balô thật lớn, đi mất cả nửa ngày, phần lớn sinh viên đã mệt thở không ra hơi.

Giáo sư Tiền nhìn một chút địa thế, nói: “Chỉ ở chung quanh đây thôi, trước cứ vào chỗ này nghỉ ngơi cái đã.”

Đám sinh viên người thì ngồi trên đất, người thì đi vào trong nhà. Phòng ốc ở đây giống như đã lâu không được tu sửa, những tấm ván gỗ mộc mạc đều tích một tầng bụi rất dày. Trong nhà cũng không bày biện gì nhiều, chỉ có bếp nấu cùng một chiếc giường đơn, góc phòng chất một đống củi.

Vừa mới đi vào mọi người đều lập tức chạy ra, còn không bằng ngồi ở bên ngoài vừa sạch sẽ lại thông thoáng. Trần Ngọc cùng Mã Văn Thanh liếc nhìn nhau một cái liền đi vào bên trong. Kiều Dật từ xa nhìn Trần Ngọc, cũng đi tới chỗ bọn họ.

“Con bà nó, nơi này sao lại bẩn như vậy, chẳng lẽ không có ai đi từ đây?” Mã Văn Thanh vừa nói thảm vừa tìm kiếm.

Phía dưới đống củi không có, trên giường không có, mặt dưới bếp nấu cũng không có nốt, đều không thấy có gì dị thường.

Cửa mở, Kiều Dật bước vào, nhìn về phía hai người hỏi: “Tìm gì vậy? Ra ngoài ăn chút gì đi đã.”

Ở trường, nhận được sự hoan nghênh của nữ sinh nhất không ai khác chính là Kiều Dật, Mã Văn Thanh chường mắt với hắn, thấy Kiều Dật tới hỏi, cũng không trả lời, nhấc chân liền đi ra ngoài.

“Phập,” Một tiếng, cây đao trong tay Mã Văn Thanh rơi thẳng xuống mặt đất, Trần Ngọc bị dọa giật mình quay đầu lại, vừa định cười nhạo hắn, nhưng bỗng ồ lên.

Cây đao kia cắm thẳng trên sàn nhà, không hề có chuôi. Mã Văn Thanh ngồi chồm hổm xuống, dễ dàng đem đao rút lên, gõ gõ mặt sàn.

“Phía dưới này trống không, quả nhiên đã đoán đúng, bảo với giáo sư đi.” Mã Văn Thanh ngẩng đầu nhìn Trần Ngọc, trong mắt rõ ràng hiện lên nét vui mừng.

Trần Ngọc cười cười, “Ừ, có lẽ chúng ta tìm thấy mộ Thanh triều rồi.”

Kiều Dật nghiêng đầu đánh giá Trần Ngọc cùng Mã Văn Thanh, mơ hồ cảm thấy giữa hai người có sự ăn ý không cần nói cùng hiểu, hắn nhíu mày: “Như thế nào, các người là nói ngôi mộ nằm ở phía dưới này?”

“Không phải ở phía dưới này, chính xác là phía dưới thông với địa cung của mộ thất.” Trần Ngọc giải thích, còn Mã Văn Thanh đã sớm chạy tới bên cạnh nồi cơm ở bên ngoài.

Trần Ngọc đem tin tức này nói cho giáo sư Tiền biết, giáo sư Tiền cười sờ sờ đầu Trần Ngọc: “Ta đã sớm nhận ra, cho nên mới không vội. Sơn cốc này không thích hợp cho người sinh sống, cư nhiên lại dựng một gian nhà ở đây, rất khả nghi a. Thứ người và Tiểu Mã tìm được, có lẽ chính là trộm động. Tục ngữ có câu vỏ quýt dày có móng tay nhọn, những kẻ trộm mộ này tâm tư tinh vi hơn người, gian nhà này có thể được dựng lên để ngụy trang.”

Trần Ngọc quay đầu cười cười, tiến đến bên cạnh nồi cơm, có người đưa cho cậu một chén nước. Trần Ngọc ăn chút lương khô, nghỉ ngơi chốc lát, giáo sư Tiền sau đó thông báo tìm được một cái động trong lòng đất.

Đám sinh viên lập tức hưng phấn, mọi người vây quanh gian phòng. Mã Văn Thanh dùng đao của mình chọc thủng ván gỗ. Phía dưới lộ ra một huyệt động vừa sâu vừa rộng lại dốc, phía trước có lỗ thông gió, ném thử một thanh ánh sáng lạnh vào trong, chỉ thấy điểm sáng vẫn rơi thẳng xuống, một lúc sau không nhìn thấy nữa.

“Àn, không khí còn lưu thông, hẳn là có thể tiến vào.”

Mã Văn Thanh sợ phía dưới có cơ quan bẫy rập linh tinh gì đó, xung phong đảm nhận: “Lão sư, để ta cùng Tiểu Trần Ngọc đi xuống thăm dò trước.” Trần Ngọc đang lùi về phía sau cơ hồ muốn học máu, giáo sư Tiền gật đầu đồng ý nói: “Ừ, Trần Ngọc đi xuống đó ta yên tâm, Văn Thanh, người theo trợ giúp mấy việc tay chân cho Trần Ngọc, hắn nói gì người làm cái đó.”

Trên mặt Mã Văn Thanh hiện lên cái biểu tình , mặc dù thành tích của hắn không bằng Trần Ngọc, nhưng hắn tốt xấu gì cũng từng đi theo người nhà xuống mộ. Bất quá lời này dĩ nhiên không thể lấy ra giải thích, hắn mặt mày nhăn nhó trước cột chặt dây thừng an toàn trên người mình, sau đó đem sợi dây buộc ngang hông Trần Ngọc.

Trong động tối om om, Mã Văn Thanh một tay cầm đèn pin mắt sói, chiếu ra xung quanh, phát hiện huyệt động này được đào vô cùng bằng phẳng rộng rãi, chẳng qua là đến phía dưới độ dốc hẹp đi, cũng không thể nhìn ra quá xa. Trần Ngọc vác balô của mình trên lưng, Kiều Dật vốn lười biếng đứng ở phía sau, thấy Trần Ngọc sắp đi xuống, kéo lại, ân cần hỏi: “Có thể gặp nguy hiểm gì không?”

Trần Ngọc nhìn Mã Văn Thanh đã vào bên trong, lắc đầu, “Sẽ không, có Văn Thanh ở đây, hẳn là không có việc gì.”

Thấy Trần Ngọc tin tưởng Mã Văn Thanh như vậy, Kiều Dật ngây cả người, sau đó nói: “Cẩn thận một chút, có gì không ổn lập tức kéo dây.” Trần Ngọc gật đầu một cái, trong lòng thầm nghĩ, nếu thật sự gặp nguy hiểm, chỉ mong đầu kia sợi dây vẫn còn là ta.

Còn có nhóm người đang đứng chung quanh, mặc dù đôi lúc trêu chọc cậu, nhưng cũng đều thật lòng quan tâm đến cậu, lúc này người nào người nấy đều nhao nhao bảo cậu phải cẩn thận, chú ý.

Trần Ngọc đội lên đầu mũ mang đèn nhỏ, đi theo sau lưng Mã Văn Thanh xuống động đất. Ban đầu còn phải bám vào dây thừng leo xuống từng chút một, về sau, độ dốc càng ngày càng giảm, dần dần có thể đứng thẳng để đi lại.

Trần Ngọc lần đầu tiên hạ mộ, trong lòng thoáng khẩn trương, tay vẫn nắm chắc khẩu súng, dần dần lòng bàn tay toát đầy mồ hôi. Đường này dễ đi hơn rồi, lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm.

Đang định xoa xoa lòng bàn tay, đột nhiên đầu đụng vào lưng Mã Văn Thanh.

“Sao vậy?” Trần Ngọc trực giác gặp phải nguy hiểm, lập tức thần kinh lại căng thẳng.

Mã Văn Thanh sợ hãi than lên một tiếng, chậm rãi nhích người ra tạo thành khe hở, trong miệng lẩm bẩm nói: “Tiểu Trần Ngọc, e rằng chúng ta đoán sai rồi, đây có thể không phải trộm mộ, mà là cửa vào mộ đạo.”

Trần Ngọc ngẩng đầu, cũng sợ đến mức nói không ra lời, phía trước bỗng dưng xuất hiện một đoạn mộ đạo rộng rãi không biết kéo dài đến đâu. Nương theo ánh sáng trên đèn pin mắt sói của Mã Văn Thanh mà trông, trên vách tường bốn phía đều là các bức họa sắc thái hoa mỹ. Nếu nhìn kĩ lại lần nữa sẽ thấy, hoặc ngồi hoặc nằm, hoặc hở hoặc bị, đều là một nữ tử hết sức xinh đẹp.

END 4

5. Chương 5

(*thủ trát:sách, thư viết tay)

“Có thể thấy đây là ngôi mộ của một vị mỹ nhân, nói không chừng là một bánh tồng mỹ nhân diêm dúa lẻo lét, thấy Tiểu Mã gia ta lớn lên anh tuấn tiêu sái thế này, không chừng muốn lưu ta lại làm vị hôn phu, làm thế nào bây giờ, gì thì gì ta cứ chuẩn bị trước cái đã.” Nói xong, Mã Văn Thanh từ trong balô móc ra một đồng Kim Ngọc Quan Âm linh tinh các loại đeo lên người, sau đó lấy tay vuốt vuốt mái tóc, bày ra bộ dáng tự cho là rất được, gọi Trần Ngọc: “Được rồi, như vậy tạm ổn, đi, chúng ta lên trước một đoạn xem thử, nếu không có cơ quan gì sẽ quay lại gọi mọi người.”

Trần Ngọc đứng ở bên cạnh, dùng ánh mắt khinh khỉnh nhìn hắn, sau đó nhàn nhạt nói, “Người nghĩ có ta ở đây, mỹ nhân còn để ý tới người? Dĩ nhiên, nếu như là bánh tồng, ta sẽ vô điều kiện nhường cho người, yên tâm đi.”

Bánh tồng, là thuật ngữ chuyên dùng trong giới trộm mộ, ý chỉ cương thi; phát sinh thi biến, so với cương thi thì bánh tồng khó đối phó hơn nhiều.

“Kháo, người cút, gương mặt đó của người tính ra chỉ có thể lừa gạt được đồng đạo quần chúng nhân dân. Chờ lúc ra ngoài, sẽ gọi cả đám đến dùng đại hình hầu hạ người.” Mã Văn Thanh vừa hùng hùng hổ hổ, vừa cằn cằn dục dục đi về phía trước.

Trong mộ đạo âm khí ngất trời, mang theo mùi hương mục nát quỷ dị, vách tường vẽ bích họa rất dài, Trần Ngọc muốn dừng lại xem kỹ nội dung hai bên bức tranh, Mã Văn Thanh thì lại vội vã muốn tìm được chủ mộ thất. Đèn nhỏ trên đầu Trần Ngọc lực chiếu sáng không mạnh, trước sau chỉ có thể nhìn ra xa vài mét, đèn pin mắt sói trong tay Mã Văn Thanh lại có thể soi sáng ngoài cả trăm mét.

Trần Ngọc lần đầu xuống mộ, nếu quả thật bây giờ bị ném vào trong mộ đạo tối om không chút ánh sáng, chắc chắn không phải là chuyện tốt, cậu chỉ đành theo sát Mã Văn Thanh. Trong lúc gấp gáp chỉ kịp thấy bức tranh trên vách tường càng ngày càng tinh xảo, hiển nhiên đoạn vừa rồi là do vội vàng mà hoàn thành.

Đang đi, Trần Ngọc đột nhiên cảm giác được bên người có không khí lưu động, vội hô: “Đội đã, Văn Thanh, người chiếu sang trái một chút.”

Mã Văn Thanh cũng cảm nhận được, lúc đèn pin chiếu tới, lộ ra một cửa động đen thẫm.

Hai người đi vài bước tới cửa động, ánh sáng đèn pin chiếu xuống, bốn phía vách động là vết xẻng đều đặn, “Đây mới là trộm động, qua thủ pháp đào trộm động có thể thấy vị này là tay lão luyện, phỏng chừng không xa phía trước chính là mộ thất.” Đỉnh mộ của mộ triều Thanh rất dày, đôi khi sẽ có hơn hai thước gạch xanh hoặc khối đá, trộm động thường tránh đào ở đây.

Mã Văn Thanh nhìn nhìn lông mày, “Thanh mộ phần lớn đều giản tiện việc mai táng, bất quá bên trong một đồng đồ đặc, vàng bạc cùng tranh chữ vẫn còn khả năng hấp dẫn không ít người tới, ra tay cũng rất dễ, xem ra đúng như lời giáo sư Tiền đã nói, nơi này sớm đã bị kẻ khác ghé thăm.”

“Ân, Vân Nam đa số là mộ thời Hán, mộ triều Thanh cũng hay gặp, nhưng có kích thước lớn như thế này thì lại rất hiếm thấy, có chút thú vị. Nhưng mà, người có nhận thấy không, ngôi mộ này được coi trọng như vậy, nếu tính đến kích thước của mộ, người táng trong đây không vương thì cũng là hầu. Chỉ là tại sao lại xây mộ ở chỗ thâm sơn cùng cốc này, thật đúng là kỳ quái.” Trần Ngọc cười một tiếng, xoay người tiếp tục đi về phía trước.

Đại khái đi được chừng năm phút, từ mộ đạo chuyển qua một chỗ ngoặt, xuất hiện một tòa ngọc môn*(cửa bằng ngọc), trong ngọc thạch màu trắng mờ mờ có hồng ti, trên cửa khắc long phượng.

Mã Văn Thanh cùng Trần Ngọc liếc mắt nhìn nhau, Trần Ngọc kéo Mã Văn Thanh đang chuẩn bị lao lên lại, nói: “Trong mộ đạo không gặp trở ngại gì, quay ra thông báo với thầy một tiếng đi, đến lúc đó mọi người cùng nhau xuống.”

Mã Văn Thanh do dự chốc lát, gật đầu một cái, theo Trần Ngọc từ đường cũ quay lại căn nhà gỗ.

Giáo sư Tiền cùng giáo sư Vương và cả đám sinh viên chờ ở phía trên cửa động, thấy hai người ra ngoài đều thở phào nhẹ nhõm, hỏi thăm tình hình bên trong.

Trần Ngọc đại khái đem những gì bọn họ trông thấy thuật lại sơ qua một lần, lại nói: “Có trộm động, từ nơi này đi xuống, không xa chính là mộ đạo, ngôi mộ này kích thước rất lớn, người được chôn cất bên trong khẳng định phải có thân phận vô cùng hiển quý.”

Ánh mắt giáo sư Tiền sáng lên, “Trước cứ đi xuống xem thử, tuy muốn khai quật thì phải đợi mấy ngày nữa nhân viên khảo cổ đến đông đủ đã, nhưng chúng ta vẫn có thể làm một số công tác sơ bộ.”

Vì để cho mọi người đi xuống được thuận tiện, miệng huyết động lại bị đám sinh viên khoét rộng ra, càng lớn thì độ dốc cũng giảm bớt. Tầng đất trên núi sẽ không quá dày, mộ thất cũng không tính là sâu.

Rất nhiều sinh viên lần đầu tiên vào mộ, đều nổi lên sự tò mò cùng hưng phấn, vây quanh bức bích họa trong mộ đạo chụp hình. Trần Ngọc cuối cùng cũng quan sát được tỉ mỉ nội dung của bức bích họa, đoạn đầu đều là vẽ một cô gái, nhìn kĩ, cậu chợt hỏi: “Bức tranh này tựa hồ chỉ vẽ về một người, chẳng lẽ là chủ mộ?”

Giáo sư Tiền gật gật đầu, tán dương: “Quả thật cũng là một người, nhưng không nhất định là chủ mộ, cũng có thể là mộ phụ thê, các trò tới đây mà xem.”

Xa hơn nữa, còn lại là cảnh chiến trận, tướng quân cưỡi chiến mã, mang theo binh lính chinh chiến sa trường, đánh cho đối thủ thua tan tác. Sau đó, nhất phương chiến bại đưa tới vô số vàng bạc châu báu, muốn chiêu hàng vị tướng quân này.

Thế nhưng, cảnh trong tranh lại thay đổi, tướng quân đến quan ngoại, hợp lực cùng một đội nhân mã khác.

Tiếp đến vị tướng quân này cất cứ một phương, vinh hoa hiển quý. Bức tranh cuối cùng chính là tướng quân đứng trên điện Kim Loan màu vàng rực rỡ, đăng cơ làm đế, phía dưới chúng thần thành kính lễ bái, bên cạnh hoàng đế là một vị nữ tử xinh đẹp.

“Lão Tiền, người thấy thế nào?” Giáo sư Vương tựa hồ nghĩ tới điều gì, trên mặt hơi kích động.

Giáo sư Tiền càng xem ánh mắt càng sáng, bèn nắm chặt lấy tay giáo sư Vương, “Giống những gì mà Vương lão ca đang nghĩ đến, đây rất có thể chính là ngôi mộ của người đó. Nếu như là thật, ngôi mộ này sẽ là một phát hiện trọng đại của giới khảo cổ.”

“Thầy nhận ra cái gì? Hoàng đế nhà Thanh không thể nào chôn cất ở chỗ này được.” Diêu Văn Văn vừa rồi còn mải mê chụp hình, thấy Kiều Dật, Trần Ngọc, Mã Văn Thanh bọn họ vây quanh hai vị giáo sư liền cũng chạy tới hỏi.

“Thật sự là...Ngô Tam Quế(1)?” Trần Ngọc đột nhiên thắc mắc.

Giáo sư Tiền cao hứng vỗ vỗ bả vai Trần Ngọc, “Trẻ nhỏ dễ dạy.”

Mộ của Ngô Tam Quế từ thời Khang Hi nhà Thanh vẫn là một câu đố, có người cho rằng nó nằm phía dưới một tòa Phật tháp ở Quý Châu, nhưng chưa từng được chứng thực. Nếu bây giờ ngôi mộ mà bọn họ tìm thấy chính là mộ của Ngô Tam Quế, điều bí ẩn nhất trong lịch sử giới khảo cổ đã có lời giải, có thể coi đây là một phát hiện trọng đại hạng nhất, đám sinh viên theo đó cũng bị kích động.

Lúc đi qua trộm động, giáo sư Vương lại cảm thấy vô cùng đau lòng, giáo sư Tiền thăm dò xem xét một lát, cảm thán: “Nói đến kinh nghiệm, những lý luận của chúng ta còn xa mới theo kịp phần thực hành của bọn họ.” Trần Ngọc cùng Mã Văn Thanh cố gắng không chế vẻ mặt, ai cũng không dám lộ ra sự đắc ý.

Đến khi mọi người đi tới đằng trước ngọc môn, hai vị giáo sư bảo mọi người lui về phía sau, tiến lên quan sát, đẩy thử hai cánh cửa, thấy cửa bất động liền ồ lên một tiếng.

“Cửa này được khóa kín từ bên trong, tình huống như vậy rất ít khi xảy ra, e rằng hôm nay muốn vào trong có chút khó khăn.” Giáo sư Tiền nhăn nhau.

Hai phiến ngọc môn đang đóng chặt ở phía trước, không có lấy một tia tỳ vết, phía dưới có hai lỗ nhỏ, ước chừng to bằng hai ngón tay, tối thui thui, ngọn lửa trên nền dựng thẳng đứng hướng lên trên, không nghiêng không lệch, rõ ràng hai lỗ nhỏ này cũng đã bị phong kín.

Mã Văn Thanh đẩy Trần Ngọc, cười hì hì lên tiếng: “Để cho Trần hầu tử thử một chút, nói không chừng có kỳ tích a.”

Trần Ngọc liếc Mã Văn Thanh một cái, thấp giọng mắng: “Sao người không lôi thủ pháp của nhà người ra thử trước?”

Mã Văn Thanh nhú mày, giống Trần Ngọc nhỏ giọng đáp lại: “Người nghĩ giáo sư đồng ý cho ta dùng mìn phá cửa?”

“Biến.”

Trần Ngọc bước đến trước hai cánh cửa, nhìn giáo sư Tiền ánh mắt không thể chờ thêm được nữa, nói: “Thầy, để trò thử xem thế nào, Mã Văn Thanh sẽ giúp trò một tay.”

Giáo sư Tiền nghe thấy vậy liền vui vẻ, “Được a, tiểu tử người còn có bản lĩnh này, thật sự nhìn không ra a.”

Mã Văn Thanh chẳng qua không phải hỗ trợ gì, hần chỉ cần đứng bên cạnh Trần Ngọc, ngăn lại tầm mắt của mọi người. Sau đó đã thấy Trần Ngọc xoay lưng về phía bọn họ, nhanh chóng lôi ra một đôi găng tay màu đen luôn mang theo bên mình, sờ sờ ngọc môn, rồi từ chính giữa bên phải đi xuống một thước vỏn vẹn, một cái cãnh dài nhỏ bằng ngọc thạch di chuyển vào phía trong cửa, tay Trần Ngọc luồn vào bên trong cái hốc màu đen đảo qua đảo lại một hồi, sau khi rút tay ra, ngọc thạch liền khôi phục trạng thái như cũ.

“Được rồi.”

Lúc mọi người còn đang nghi hoặc nhìn về phía ngọc môn vẫn hoàn hảo, cánh cửa bỗng nhiên phát ra một tiếng vang nặng nề, Trần Ngọc kéo Mã Văn Thanh, hai người lui về sau cách xa khỏi cánh cửa.

Ngọc môn mở sang hai bên, cũng may phía sau cửa không có cơ quan gì, chỉ thấy một mùi ẩm mốc xộc thẳng vào mũi. Đợi đến khi đoàn hắc khí này tan hết, tiếng kêu sợ hãi lập tức vang lên đập vào tai mọi người.

Trong cửa dựa một người, không hề nhúc nhích mặt đối mặt với đám thầy trò khoa khảo cổ.

Mã Văn Thanh từ trên cổ túm lấy một cái ngọc Phật, tay run lên, chuẩn bị ném qua. Tay cầm súng của Trần Ngọc cũng khẽ run rẩy, lá gan của cậu thực sự cũng không lớn.

Đúng lúc này, sau lưng có người chọt vỗ một cái trên vai cậu, Trần Ngọc giật mình, quay lại nhìn, thấy Kiều Dật đang cười híp mắt nhìn cậu, nói: “Không sao đâu, người này đã chết rồi.”

Mọi người nhìn kỹ lại, quả nhiên, đây chỉ là một khối thi thể dựa bên cạnh cửa. Có thể thấy người này chết cách đây không lâu, mới bắt đầu phân hủy, cặp mắt trống rỗng vô hồn, tuy nhiên mọi người cảm giác được trong mắt người kia có mang theo một tia oán độc. Khủng khiếp hơn chính là, những phần da lộ ra bên ngoài quần áo của thi thể đều nổi đầy các vết ban rất nhỏ màu tím đen, thoạt nhìn làm cho người ta sợ hãi không thôi.

Sau đó, thi thể mất chỗ dựa nơi cánh cửa, lắc lư lắc lư, đổ rạp về phía sau. Người này mặc y phục hiện đại: áo Jacket cùng quần dài, bên chân còn có chiếc balô bị mở rộng, ở trong lộ ra xẻng Lạc Dương(2).

Giáo sư Tiền đi về phía trước hai bước, mũi thi thối gay cả mũi, ông cẩn thận quan sát thi thể, cuối cùng cau mày nói: “Đây là tới đạo mộ rồi, nguyên nhân cái chết là trúng độc, tất cả mọi người không nên đứng vào thi thể này.” Do dự mấy giây, quay đầu nhìn về phía giáo sư Vương, hai người trao đổi ánh mắt với nhau.

Giáo sư Tiền tiếp tục nói: “Đi vào trong, lúc qua cửa đều cẩn thận một chút, đồ vật ở bên trong không nên tùy tiện đụng chạm xê dịch.”

Trần Ngọc thấy thi thể này sau chết ngay cạnh cửa, lại nghĩ tới bên ngoài không có dấu chân quay trở về, trong lòng không khỏi hoài nghi, chẳng lẽ những người đi qua ngọc môn này đều không thoát ra được? Nghĩ tới đây, Trần Ngọc che giấu sự lo lắng, một mình quay trở lại lấy chiếc xẻng kia chặn ở giữa cửa.

Vừa quay đầu sang bên cạnh, thấy Mã Văn Thanh đang nhét vào miệng thi thể một vật màu đen gì đó, Trần Ngọc sợ hết hồn: “Mặc dù là oan gia cùng ngành, người cũng không nên ngược đãi thi thể người ta như vậy chứ.”

Mã Văn Thanh không thèm đùa lại với cậu, cười khổ đáp: “Đây là móng lừa đen, phòng ngừa thi biến, ta cảm thấy bộ dáng khi chết của người này rất tà môn.”

Trong lòng Trần Ngọc lo sợ không yên, cậu lại nhớ tới lời răn dạy nghiêm nghị của phụ thân: Trần Ngọc, người tuyệt đối không thể vào trong mộ.

Mã Văn Thanh nhét xong móng lừa đen, cởi găng tay ra. Xoay người mới phát hiện Trần Ngọc vừa rồi vẫn còn đứng ngốc tại chỗ đã tiến tới lục lọi balô của người nọ, lấy ra một cái đèn pin, vài cục pin cùng mấy cây nến được gói lại trong bao lớn.

Kháo a, cái này cũng quá chiếm tiện nghi rồi! Vừa oán hận, vừa kéo Trần Ngọc đi sâu vào trong.

Đại diện phía sau ngọc môn đã được đèn pin cầm tay của đám sinh viên chiếu sáng, không ít người tranh thủ chụp hình. Trừ thi thể ở cửa, những nơi khác trong đại diện cũng không có hiện tượng gì khác thường.

Ở giữa là cầu thang bậc tam cấp, hai bên dựng hai con hạc bằng đồng, giương cánh muốn bay, lại tựa như tư thế xua đuổi những người vào mộ. Đại diện này có nét gần giống với Kim Loan Điện, nếu đây thật sự là mộ của Ngô Tam Quế, hẳn đúng là muốn làm hoàng đế đến si mê rồi, ngay cả sau khi chết cũng muốn ở trong hoàng cung.

Phía bên phải có cửa, chờ chụp hình xong, mọi người đẩy cửa đi vào, đằng sau là chủ mộ thất, từ đông sang tây đặt song song hai cỗ quan tài. Quan tài thuộc loại quyền quý thường có hai tầng, tầng ngoài xưng quách, tầng bên trong mới xưng quan. Tầng quách bên ngoài được làm bằng vật liệu rất quý – gỗ lim viền vàng, một cái khắc hình phượng hoàng, cái còn lại khắc rồng long, hiển nhiên đây là mộ phu thê.

Chỉ có điều bên ngoài chiếc quan tài long vẫn lại dán mấy lá bùa trấn tà, ký hiệu trên lá bùa màu đỏ tươi giống như đang giương nanh múa vuốt cười nhạo mọi người. Một nam sinh chọt ngậy ngậy đến gần quan tài long vắng, đưa tay phải xé lá bùa kia xuống.

“Người làm gì vậy!” Trần Ngọc nhanh tay nhanh mắt, kéo nam sinh hét lớn một tiếng. Nam sinh sững sờ nhìn Trần Ngọc, chọt lấy lại tinh thần, thấy Trần Ngọc nắm tay hắn, trên mặt đầu tiên là đỏ lên, tiếp đó liền trắng bệch, đôi môi run rẩy: “Ta cũng không rõ nữa, tự nhiên lại đi tới đây, căn bản không khống chế được bản thân.”

Sắc mặt giáo sư Tiền ngưng trọng tiến đến xem xét, nói: “Mọi người đừng nên tới gần long văn quan tài, những lá bùa này có lẽ có tác dụng thôi miên.”

Mọi người sau khi được nhắc nhở tâm tình lại thả lỏng, tập trung chú ý vây quanh chiếc quan tài khắc phượng.

“Di, trong phượng quan này không có ai cả!” Hoàng mao Phương Kim chợt lên tiếng.

Nắp quan tài khắc phượng hoàng nghiêng nghiêng mở lộ ra, Phương Kim cùng mấy sinh viên khác đứng ở đó, lấy đèn pin soi nhìn dò vào bên trong.

“Chỉ có vài bộ y phục đã cũ nát...” Phương Kim bỗng nhiên đưa tay vào trong, lúc giáo sư Tiền định lên tiếng ngăn cản, Phương Kim đã cầm một quyển thủ trát khá mỏng ra ngoài.

Mấy người khác thì đi qua xem xét nhĩ thất*(phòng ở hai bên) để vật bồi táng, đều lộ ra vẻ mặt tiếc hận, nói: “Giáo sư, vật bồi táng bên trong chắc hẳn phải có rất nhiều, nhưng nền nhà bừa bộn thế này, phần lớn đã bị trộm hết rồi, chỉ còn lại một ít bình sứ vỡ nát cùng vài bình gốm cỡ đại.”

Đã có trộm động thì đây cũng là chuyện hiển nhiên, giáo sư Tiền liền bảo đám sinh viên đem các thứ trong nhĩ thất phân loại, đánh số, làm chút việc đơn giản. Còn ông và giáo sư Vương bắt đầu nghiên cứu quyển thủ trát mà Phương Kim vừa mới phát hiện ra, Trần Ngọc cũng đến gần nhìn thử, Mã Văn Thanh thì lại tìm kiếm vật bồi táng ở xung quanh, nói thật hẳn so với Trần Ngọc càng giống người thừa kế của đạo mộ thể gia hơn.

Thủ trát này rất mềm, trang giấy cũng cực mỏng, hơi hơi ố vàng. Bìa trống không, mở ra trang thứ nhất thấy đề một bài thơ bằng chữ khải nhỏ nhắn tú lệ: “Tĩnh đối thu đăng nhất điểm hồng, mộng hồn do tự nhiều ly cung. Thôi song thí hướng Thường Nga vấn, nhĩ ngã như hà bạc mệnh đồng.”(3) Cả trang giấy đều thồn thức về cô đơn ai oán.

“Có thể thấy nơi đây quả nhiên là mộ của Ngô Tam Quế, bài thơ này là của Trần Viên Viên(4) truyền lại cho hậu thế.” Giáo sư Vương ở một bên giải thích.

Mọi người cùng gật đầu, nữ nhân có thể khiến cho Ngô Tam Quế trước khi chết cũng mang theo bên cạnh sợ là chỉ có vị Trần Viên Viên khiến xung quan nhất nộ vi hồng nhan(5) kia thôi, chẳng trách cả một đoạn mộ đạo dài như vậy bên ngoài đều miêu tả về một vị mỹ nhân.

Giờ tiếp, đa số các trang sau đều để trống. Cho đến khi lật đến giữa quyển, nét chữ tú lệ kia lại hiện ra.

“Ngày 20 tháng 5 Vương quay về cùng thiếp thề nguyện bạch đầu giai lão.

Mồng 3 tháng 6 vì việc gấp Vương đành giao thiếp cho phó tướng tạm thời rời đi trong năm ngày

Mồng 6 tháng 7 Vương đến nay vẫn chưa trở về khiến lòng ai cũng hoang mang lo sợ

Ngày 30 tháng 7 phó tướng sai gia đình lưu lại một thị nữ nhưng lời nói hành vi dần dần không còn sự kính cẩn khiến thiếp ngày ngày lo sợ

Ngày 10 tháng 8 thợ thủ công đều đã rời đi

Ngày 17 tháng 8 phó tướng đem trạch viện đốt sạch thị nữ ngủ trong mộ đoạn tuyệt tin tức.”

“Kháo a, cái tên phó tướng này quả thực không bằng cảm thú, cư chiêm thước sào chưa tính lại còn mang theo tiểu lão bà nhà người ta!” Mã Văn Thanh tức giận.

“Ân, rõ ràng người kiến tạo nên địa cung này là Bình Tây Vương Ngô Tam Quế, nhưng hẳn có việc gấp phải rời đi, sau đó cũng không trở lại nữa. Trước khi đi đem nơi này cùng ái thiếp phó thác cho phó tướng, nhưng nhờ cậy nhầm người. Nói cách khác, trong long văn quan tài này, kỳ thực cũng không phải là Ngô Tam Quế.” Giáo sư Tiền vừa phân tích vừa lắc đầu thở dài.

Mọi người thấy thứ này tương tự như nhật kí gì đó, lại quay đầu nhìn về phía long văn quan tài, cổ nhân rất coi trọng phong thủy bảo huyết, nơi chôn cất có quan hệ tới phúc lợi của con cháu sau này, thậm chí có thể thi giải thành tiên. Việc làm của vị phó tướng kia thật đúng là bất trung bất nghĩa.

Chỉ là Trần Viên Viên đi đâu mất rồi?

Giáo sư Tiền lần này lật hẳn đến trang cuối cùng, mới liếc qua đã thấy chi chít chữ viết, nội dung đại khái như sau:

Phó tướng lòng muông dạ thú, ân tương cừ báo, chiếm lăng tẩm của Vương gia. Bất hạnh thay ta ngày đêm mong chờ, Vương gia cuối cùng cũng chưa trở về. Cho tới tận hôm nay ta trong lúc vô tình ra ngoài mới biết được, người tiến vào đây ra không được mà ly khai cũng chẳng xong, bên ngoài dưới những cây hoa muôn hồng nghìn tía kia đều là đám xà đáng sợ đó. Trên người chúng có hoa văn diễm lệ, hai chân dài, hành động cực nhanh lại kèm theo kịch độc. Xà này kỳ quái vô cùng, người vào cốc cũng không gặp nguy hiểm gì, nhưng nếu có ai đi ra ngoài chúng sẽ lũ lượt ủa tới, dưới đám hoa thụ đều là thi thể của những người thợ thủ công. Có lẽ chúng cần bản không phải là xà mà chính là sứ giả của tà ma.

Bọn chúng buổi tối sẽ ra ngoài, chỉ có thể đợi.

Ở trong địa cung này chúng ta mới có thể an toàn. Phó tướng đốt hết mọi thứ ở phía trên là bởi vì chúng ta chỉ có thể ở dưới mặt đất.

Trước khi trời tối, nhất định phải đóng cửa địa cung.

Đường vào cốc, chỉ có thể đi vào, không thể đi ra.

Chẳng qua là không biết, những con xà độc này là do phó tướng an bài, hay còn vì nguyên nhân nào khác, Vương gia rốt cuộc có bình an mà xuất cốc hay không?

Còn có ta ở chỗ này không thể nhẫn nại thêm được nữa, mặc dù sợ, vẫn phải thử ra ngoài một lần. Ta một mình ở đây khác nào tham sống sợ chết, sống trong địa cung này, so với người chết có khác gì nhau.

Xem tới đây, trong mộ thất an tĩnh trở lại, mọi người chợt đều hiểu tại sao trên người thi thể ở ngọc môn lại có loại tử trạng đó.

“Mụ nội nó, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, chẳng trách lại không thấy có dấu chân quay trở về!” Trần Ngọc nổi xung, cậu vốn ghét xà, chớ nói đến mấy con xà này còn mang theo kịch độc, có thể đưa người ta vào chỗ chết.

Mã Văn Thanh sắc mặt chợt tái xanh, nhìn thẳng vào Trần Ngọc hỏi: “Người mới vừa có đóng kín cửa hay không?”

__END 5__

Chú thích:

(1)Ngô Tam Quế: tự: Trường Bạch hay Trường Bá ; 1612 – 2 tháng 10 năm 1678), là Tổng binh cuối triều Minh, sau đầu hàng và trở thành tướng của nhà Thanh.

(2)Xẻng Lạc Dương: loại xẻng đặc dụng, một loại công cụ khảo cổ học, được tạo thành từ nửa cung tròn hình trụ.

(3) Dịch thơ :(theo ý hiểu của ta thôi nhé)

Tĩnh đối thu đăng nhất điểm hồng

Mộng hồn vẫn còn vấn vương nơi cung cấm

Đẩy cửa sổ hướng Hằng Nga hỏi thử

Sao mệnh ta lại bạc như vậy

(4) Trần Viên Viên: (chữ Hán: 袁圓, 1624-1681), tự Uyển Phân (Trung: 袁分), là một mỹ nhân thời Minh mạt-Thanh sơ trong lịch sử Trung Quốc. Bà từng được xưng tụng là một trong Giang Nam bát diễm (Tám người đẹp ở Giang Nam) và cũng bị quy cho là một trong những nguyên nhân dẫn đến việc Ngô Tam Quế dẫn quân Thanh chiếm Trung Nguyên.

(Theo Wikipedia)

(5) Xung quan nhất nộ vi hồng nhan: câu này xuất từ “Viên Viên khúc” của nhà thơ Ngô Vĩ Nghiệp vào cuối thời nhà Minh đầu nhà Thanh.

Lúc Ngô Tam Quế lĩnh binh vào kinh triều kiến tân chủ (Lí Tự Thành), khi đi tới sa hà dịch ở Vĩnh Bình, gặp được gia nhân từ kinh thành chạy ra, Ngô Tam Quế hỏi: “Người trong nhà của ta thế nào?” Gia nhân nói: “Bị Sấm Vương tịch thu rồi.” Ngô Tam Quế nói: “Không sao, sau này ta sẽ đến đòi.” Lại hỏi: “Cha ta khoẻ không?” Đáp: “Bị bắt rồi.” Ngô Tam Quế nói: “Sau này ta sẽ đến thả ra.” Lại hỏi: “Trần phu nhân (chỉ Trần Viên Viên) có khoẻ không?” đáp: “Bị Sấm Vương (Lưu Tông Mẫn) mang đi rồi.” Lúc này, Ngô Tam Quế huyết khí phùng phùng giận tím mặt, lớn tiếng quát: “Đại trượng phu không thể bảo vệ một người nữ tử, sao còn mặt mũi gặp người ta?” Sau đó, quay đầu lại trở về núi hải quan, lấy thân phận đại thần Minh triều, truyền thỉnh binh thư đến Thanh quân, mong muốn Đa Nhĩ Cổn “hợp binh để đánh cổng, diệt giặc cỏ cho cung đình bày tỏ đại nghĩa với Trung Quốc.” Đây là cốt sự của “xung quan nhất nộ vi hồng nhan”, nói cách khác Ngô Tam Quế vì một kĩ nữ Tô Châu -Trần Viên Viên đem giang sơn Đại Hán bán đứng cho Mãn Thanh. (trích Baidu.)

6. Chương 6

Một câu nói của Mã Văn Thanh khiến Trần Ngọc đột nhiên nhớ ra, vì để thông gió cùng phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn, cậu cố ý lấy xéng Lạc Dương chặn tại khe cửa. Mặt cậu liền biến sắc, xoay người chạy ra bên ngoài điện, Kiều Dật và Mã Văn Thanh đuổi sát phía sau.

Ngoài điện an tĩnh không có lấy một tiếng động, ngọc môn vẫn mở rộng như trước, chỉ có điều bên dưới lại có những tấm gấm hoa văn đen vàng di động dị thường khiến người ta chú ý, lúc đến gần mới phát hiện hóa ra những thứ kia đều là hoa xà thân to gần bằng miệng chén, nhiều vô số kể.

Tim Trần Ngọc bắt giắc trùng xuống, nhìn kỹ, quả nhiên phía dưới những đầu rắn đang ngẩng lên là hai cái chân, hai cái chân dị hợm kia có phần giống với chân của loài thằn lằn. Con mắt hình cầu mang theo hung quang cùng chiếc lưỡi đỏ tươi, thật sự là xà độc được nhắc tới trong thủ trát của Trần Viên Viên.

Bước chân Trần Ngọc khựng lại, cậu cố gắng khắc chế ham muốn xoay người bỏ chạy, giọng nói có chút run rẩy “Mau! Trước hết đóng cửa lại, trời có thể đã tối rồi, xà này không biết có bao nhiêu nữa!”

Trong ba người, chỉ có Trần Ngọc biết cách thức đóng cửa, cậu nhanh chóng lấy ra đôi găng tay, quay đầu nói với Mã Văn Thanh cùng Kiều Dật: “Yểm trợ cho ta, ta đi đóng cửa.” Nói xong đã lách người qua đám xà, chạy tới cạnh cửa.

Kiều Dật chăm chú nhìn theo phương hướng của Trần Ngọc, không ngừng nổ súng, chớp mắt, hai con xà gần Trần Ngọc đã bê bết máu, nằm trên đất lăn lộn. Mã Văn Thanh cũng nghiêm túc, cầm lấy trường đao chặt đứt đầu một con xà khác. Song xà này né tránh cũng cực nhanh, quả nhiên hai cái chân kia cũng không phải là đồ trang trí. Lúc chạy trốn còn không quên phun nọc độc về phía Mã Văn Thanh.

Mã Văn Thanh vội vàng dùng áo khoác che chắn, chật vật đánh tới phía trước, nhìn lại cái áo sau khi phát ra tiếng xèo xèo thì thấy hiện ra mấy lỗ thủng.

“Kháo, thật độc!” Vừa mắng vừa tháo thắt lưng xuống, hướng về phía đầu rắn vung mạnh. Con rắn kia đầu thì né kịp, nhưng thân thể bị đánh trúng, tê tê mấy tiếng giãy dựa trên mặt đất, Mã Văn Thanh đi tới dẫm lên chém đứt. Thế nhưng trong lúc Mã Văn Thanh xoay người, nửa đoạn thân thể còn lại của con xà kia dùng hai chân làm điểm tựa, hé miệng, cong lưng.

Mã Văn Thanh thấy Kiều Dật giơ súng về phía hắn, tiếp theo là cảm giác đường đạn bay sát rạt qua mặt, hắn quay đầu lại, phát hiện nửa đoạn đầu của hoa xà bị bắn không ngừng ngo ngoáy.

“Phải đánh vào đầu của chúng mới có tác dụng.” Kiều Dật bình tĩnh lên tiếng.

Mã Văn Thanh vì bản thân được vị Phó hội trưởng hội sinh viên không vừa mắt ra tay cứu giúp mà méo cả mặt, xoay người đi tới chỗ đám xà khác.

Trần Ngọc đã nhanh chóng đến gần cạnh cửa, cậu thậm chí có thể thấy rõ ràng cả một đám xà đang lũ lượt kéo đến ở mộ đạo phía sau, ánh mắt lạnh như băng chăm chăm nhìn vào bọn họ.

Mấy con xà đang bò vào cửa, nhanh như chớp phi tới trên mặt Trần Ngọc.

Kháo, cái giống hung hãn gì đây a! Trần Ngọc vừa mắng vừa dùng tay mang hắc thủ bộ* (găng tay đen) tóm gọn con xà đang lao đến, thân xà thô to, không ngừng giãy dụa, lại còn hung hăng cắn nửa cánh tay của Trần Ngọc. Trần Ngọc nghiêng rằng, nhanh chóng đi tới cạnh cửa, đưa tay vỗ mấy cái, cửa đã âm âm khép lại, những con xà chưa kịp tiến vào đều bị kẹp chết trong khe cửa.

Trần Ngọc đầu óc choáng váng đứng dậy, chặt vật đem con xà trên tay ném về phía con dao của Mã Văn Thanh đang chạy tới, một đoạn thân rắn ửng tiếng rơi xuống.

Trần Ngọc tóm lấy cái đầu rắn còn lại lúc này vẫn còn chăm chăm cắn mu bàn tay cậu, gạt phăng đi, rồi dựa vào cửa thở dốc.

Không mất nhiều thời gian, Mã Văn Thanh cùng Kiều Dật đã giải quyết sạch sẽ toàn bộ đám xà trong điện.

“Người—” Kiều Dật vẻ mặt phức tạp đến gần, khom lưng nhìn về phía Trần Ngọc, hỏi: “Có sao không? Mau để ta xem thử.”

Trần Ngọc vô lực lắc đầu, gắng nặn ra một nụ cười, “Không cần, cái găng tay này được làm từ chất liệu đặc biệt, bền chắc vô cùng, nanh xà không cắn qua được.”

Kiều Dật thở phào nhẹ nhõm, “Vậy thì tốt.”

“Hội trưởng Kiều, chúng ta về trước đem tình hình nói với thầy giáo, thương lượng một chút tìm cách ra ngoài đi?” Một giọng nữ yếu ớt vang lên, ba người ngẩng đầu, Diêu Văn Văn đang đứng ở cửa, sắc mặt trắng bệch nhìn bọn họ, chắc một màn vừa rồi đã khiến cô nàng cực kỳ kinh sợ.

“Àn, chỗ này không biết còn thú cổ quái gì nữa, chưa tính đến lũ quái xà mang theo kịch độc có chân này, chúng ta ở đây quá lâu cũng không được, trước về bên chỗ các thầy đã.” Kiều Dật nói, kéo Trần Ngọc đi về phía chủ mộ thất.

Trần Ngọc đá đá Mã Văn Thanh, ý bảo hắn đuổi theo. Khi trở về mộ thất, hai vị giáo sư thấy Kiều Dật đầu tóc tán loạn, hai người còn lại mặt xám mày tro, vội hỏi chuyện gì đã xảy ra.

Kiều Dật kể lại toàn bộ, giáo sư Tiền liền oán giận bọn họ quá bất cẩn. Cuối cùng, giáo sư Tiền râu rĩ vuốt vuốt chòm râu nói: “Hiện tại nếu đã có xà chân dài, vậy thì những gì Trần Viên Viên đề cập đến trong thủ trát đều là thật. Xem ra, bây giờ chúng ta không thể theo đường cũ trở về được nữa.”

Giáo sư Vương đang ngồi ở bên cạnh, vừa nghe vừa lo lắng lên tiếng: “Cha con Lật Lật tộc kia vẫn ở cửa cốc chờ chúng ta, chỉ hy vọng bọn họ ngăn vạn lần đừng xông vào đây tìm người.”

Mã Văn Thanh thấy động tác bĩu môi của Trần Ngọc, lớn tiếng bảo: “Giáo sư Vương, hai cha con họ không nhất định là người tốt lành gì đâu. Bọn họ ở nơi đây đã nhiều năm, chẳng lẽ lại không biết hoàn cảnh chỗ này? Thấy chúng ta đi vào cũng không nhắc nhở, trò cảm giác bọn họ không có ý tốt—”

Giáo sư Vương tuổi gần sáu mươi, là người ngay thẳng, nghe thấy lời của Mã Văn Thanh, sắc mặt trầm xuống, trừng mắt khiển trách: “Không có bằng chứng, đừng có nói mò! Các trò tuổi còn trẻ, không thể lúc nào cũng đặt điều vu oan cho người khác, theo những gì thầy thấy, người dân ở đây còn rất chất phác. Hơn nữa, bọn họ còn từng cứu sinh viên của chúng ta.” Nói xong, khẽ liếc về phía nữ sinh mặt quần đầy băng gạc.

Nữ sinh kia thấy mọi người quay qua nhìn mình, liền nâng cánh tay không bị thương lên ra hiệu, bởi vì cổ họng không được tốt, cũng không tiện mở miệng nói chuyện.

Giáo sư Tiền ở bên cạnh vội vàng khuyên lớn Giáo sư Vương, nói: “Vương lão ca, điều quan trọng nhất bây giờ là tìm đường ra khỏi đây, còn phải nghĩ cách liên lạc với người bên ngoài không thể phải thêm người tới chỗ này nữa.”

Sau khi vào địa cung, mọi người liền phát hiện, điện thoại di động không hề có sóng. Cho nên, nói thì nói như vậy, cũng chỉ đành phải trước ra khỏi địa cung này, sau đó mới có thể liên lạc với đội khảo cổ của sở nghiên cứu.

Đám sinh viên chưa từng trải qua những việc tương tự, không ít người lộ ra vẻ mặt sợ hãi, lần đầu tiên đã ngoại khảo cổ, lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, trong lòng mọi người đều không mấy dễ chịu.

Mã Văn Thanh tựa hồ nghĩ tới điều gì, lấy lại tinh thần, nói: “Giáo sư, trên nhật ký của Trần đại mỹ nữ không phải còn viết rằng ta muốn tới một nơi, ở đây luôn luôn có đường sao. Chúng ta nếu tìm được con đường mà Trần Viên Viên đã đi qua, nói không chừng cũng có thể ra ngoài.”

Trần Ngọc biết hẳn muốn nhân lúc tìm kiếm nhìn thử xem có còn vật bồi táng hay không, nhưng những gì hắn nói lại là sự thật không thể chối cãi, bọn họ nhất định sẽ tìm được đường ra ngoài.

“Giáo sư, trừ long văn quan tài này không thể động tới, chúng ta khẩn trương tìm kiếm thử xem sao.” Trần Ngọc cũng nói.

Giáo sư Tiền gật đầu một cái, lại không yên lòng mà dặn dò: “Đừng đơn độc hành động, mấy người làm thành một nhóm.”

Mã Văn Thanh kéo kéo Trần Ngọc, ý bảo cậu cùng mình một tổ, tiến vào trong nhĩ thất ở hai bên, Trần Ngọc thấp giọng mắng: “Bên kia đã đi qua sáu người rồi, nhiều chỗ như vậy, người còn sợ bọn họ tìm không ra.”

Mấy người trong mộ thất trước sau đều đã đi hết, Mã Văn Thanh oán giận nói, “Sa người cứ mè nheo mãi thế, vậy người bảo chúng ta đi sang bên kia?”

Trần Ngọc gõ ngón tay, chỉ xuống dưới đất, khẳng định: “Ở đây thôi, cũng bớt đi có người không tận tâm tìm kiếm, người lúc nào cũng chỉ chăm chăm lo kiếm minh khí.” Minh khí, hay đồ vàng mã, chính là chỉ những thứ được bồi táng cùng chủ mộ.

Mã Văn Thanh đỏ mặt, có phần thẹn quá thành giận, thừa dịp không ai chú ý nắm lấy cổ áo của Trần Ngọc, nhỏ giọng nói: “Tiểu Trần Ngọc, Mã Văn Thanh ta là người như thế sao? Chưa kể đến, trong mộ thất nhiều người như vậy, dưới ánh mắt của nhĩ vị giáo sư, có thể làm được cái gì hả! Còn nữa, người kì kèo lải nhải cả nửa ngày, không phải người cố ý đẩy chứ!”

Trần Ngọc sớm đã đến bên cạnh phượng văn quan tài, đang cúi người xuống tra xét quan sàng, nghe thấy những lời của Mã Văn Thanh, trên mặt cậu cười cười lộ ra cái lúm đồng tiền, răng nanh trong miệng đều lộ ra: “Yo, ngài rốt cuộc cũng nhận ra?”

Mặt Mã Văn Thanh lúc trắng lúc xanh, thấp giọng mắng mấy câu, nhìn sang phía thủ trát vừa tìm được thấy trong phượng quan .

“Ta xem xem còn có đầu mối gì không.” Vừa nói vừa đi đến thò người vào trong.

Vốn nắp quan tài đã nghiêng ngả bị Mã Văn Thanh đụng vào gần như muốn rơi xuống luôn, Trần Ngọc nhanh tay lẹ mắt vội đỡ lấy.

Mã Văn Thanh thấy thế, biết Trần Ngọc lại muốn mắng chửi người, vội vàng cười trừ định biện bạch vài câu, Trần Ngọc chợt ồ lên một tiếng, dùng ngón tay gõ nắp quan tài.

Mã Văn Thanh cũng là tay lành nghề, vừa nghe cũng biết trong nắp quan tài có hai lớp, khẽ liếc nhìn xung quanh. Từ trong ***g ngực lấy ra một con dao sắc bén, trên nắp quan tài cắt một nhát, rồi lôi một tờ giấy cực mỏng ra ngoài.

Mã Văn Thanh cùng Trần Ngọc rất hiếu kỳ, trước mở ra xem, chỉ thấy mặt trên vẽ đầy các ký hiệu ngón ngang lộn xộn. Phải mất một lúc lâu, Trần Ngọc không chắc chắn mở miệng: “Cái này hình như là bản đồ.”

Mã Văn Thanh nghe xong, hưng phấn hỏi: “Lẽ nào là đường ra bên ngoài?”

Trần Ngọc xem kỹ lần nữa, trước gật đầu một cái, ngay sau đó sắc mặt ngưng trọng, lại lắc đầu. Mặt trên vẫn là nét chữ tú lệ kia, ngoài ra còn có thêm bút tích của người khác.

“Thay vì nói là đường ra ngoài, chẳng bằng nói đây là một tờ tàng bảo đồ.” Trần Ngọc cúi đầu, bình tĩnh lên tiếng.

“Cái gì?!” Mã Văn Thanh kích động, Trần Ngọc nhìn hắn, tay khê chuyển đã đem tờ giấy kia giao ra cho giáo sư Tiền đang tiến đến đây.

Giáo sư Tiền xem xét một hồi, vui mừng kêu lên: “Chẳng ngờ lại có chuyện như vậy! Nếu đúng là thật, chuyển đi này coi như không tệ. May mà thứ này được đặt trong tầng kếp của nắp quan tài, nếu không đã sớm bị bọn trộm mộ cướp mất. Mọi người không cần tìm nữa, mau tới đây!”

Đợi cho cả đám tụ tập đông đủ, giương mắt nhìn ông, giáo sư Tiền mới giơ tờ giấy mỏng manh đã ố vàng lên cao, kích động nói: “Tờ giấy trên tay thầy, ghi chép lại bảo tàng mà Ngô Tam Quế đã cất giấu. Lúc ông ta tu sửa lăng mộ, ở cách đây không xa đã chọn một nơi làm tàng bảo kho, đem tài bảo vơ vét cướp đoạt cả đời để vào trong đó, định sau này khi phục quốc sẽ dùng tới. Hơn nữa còn cùng địa cung này tương liên, nếu thật sự tìm thấy kho báu này, rất có thể đây sẽ là một cống hiến khổng lồ cho giới khảo cổ học. Dĩ nhiên, coi như không có bảo tàng thì chúng ta nói không chừng có thể tìm được đường ra ngoài.”

Biết được có đường ra ngoài, đám sinh viên đều thở phào nhẹ nhõm, nghe thấy kho báu, máu thám hiểm cũng nổi lên, có sinh viên còn cười đùa hỏi: “Giáo sư, bảo tàng có những gì a? Lẽ nào là vàng bạc châu báu?”

“Àn, để ta xem, Ngô Tam Quế còn liệt kê ra đây, ‘Bạc trắng chín trăm vạn, hoàng kim một trăm vạn lượng, ngoài ra còn có châu ngọc, kinh Phật, tranh chữ các loại chất đầy rương’ Ngô Tam Quế lao tâm khổ tứ, cái gì cũng đều liệu đến, chỉ tiếc, ông ta ra ngoài rồi chưa có cơ hội trở về.”

Chỉ vừa nghe qua, mọi người cũng cảm thấy đây coi như bảo tàng khó gặp, giáo sư Vương thấy bảo có kinh Phật, tranh chữ tinh thần liền tỉnh táo, thúc giục giáo sư Tiền nhanh chóng tìm đường.

Giáo sư Tiền nhìn lộ tuyến đồ cả nửa ngày mới hướng phía dưới phượng quan xem xét, kinh ngạc nói: “Cửa ra ở đâu đó chỗ quan sàng này.”

Phương Kim và mấy người khác đến kiểm tra, quả nhiên sau khi ấn vào một cái gờ âm sắc, cùng với thanh âm nặng nề vang lên, phiến đá ở giữa quan sàng chuyển động, lộ ra một cửa ngầm.

Bên trong tối như bưng, những cơn gió âm lãnh không ngừng thổi ra, thẳng tắp đi xuống. Mọi người đột nhiên cảm thấy toàn thân rét run, trong mộ thất bày hai cỗ quan tài này, động đạo đen kịt kia giống như thông thẳng xuống địa ngục vậy.

“Chính là chỗ này, xem trên bản đồ, trước tiên phải đi xuống, sau đó qua một khúc ngoặt, tiếp tục đi lên phía trên”. Giáo sư Tiền gật đầu một cái, ném một thanh ánh sáng lạnh xuống, nhìn theo đốm sáng nhỏ nhỏ đó cho đến khi không còn trông thấy được nữa.

Trong lòng mọi người lại thấp thỏm, sâu như vậy, con đường này là gì a?

“Đi nhanh đi, nếu đây là lối ra duy nhất, khẳng định Trần Viên Viên cũng từ nơi này mà ra ngoài. So với một cô gái yếu đuối, chúng ta không thể nào không vượt qua được.” Giáo sư Tiền thúc giục.

Xoay người thấy giáo sư Vương tuổi tác đã cao, giáo sư Tiền dặn dò: “Phương Kim, Kiều Dật, hai trò chiếu cố giáo sư Vương. Lần này thầy đi vào trước, tất cả mọi người theo phía sau.” Trước lúc đi xuống còn quay đầu lại nhìn Trần Ngọc nói: “Trần tiểu hầu tử, còn cả Mã Văn Thanh nữa, Tiểu Mã trông chừng trò ấy, hai trò đi sau cùng, bảo đảm tất cả mọi người an toàn rồi đi.”

Trần Ngọc mang theo vẻ mặt đau khổ bị Mã Văn Thanh cười xấu xa canh chừng, không ngừng lăm bắm: “Thật ra thì ta cũng rất sợ nha, sợ lăm nha...”

Mọi người đều lục tục vào cửa ngầm, Trần Ngọc mò tới mò lui trong cái balô bự chẳng của mình, lúi ra cái cuốc leo núi, “Đi thôi, chỉ còn dư lại hai người chúng ta.”

Mã Văn Thanh nhìn ra xung quanh, ừ một tiếng, “Đi — Đợi đã, vẫn còn một người, bên kia là ai?”

END 6

7. Chương 7

Trần Ngọc xoay người nhìn bên kia, trong mộ thất âm u, nơi góc tối đột ngột hiện ra một cái bóng mờ ảo khác thường, quỷ dị. Trần Ngọc cảm giác tóc gáy mình dựng đứng hết cả lên, tay theo thói quen nắm lấy khẩu súng.

“A, là ta, thật ngại quá, ta hoạt động có chút bất tiện, sợ gây phiền phức cho mọi người nên định bụng đi sau cùng.” Bên kia truyền ra giọng nói khàn khàn của nữ sinh, một người từ từ đi ra, chính là Vương Miêu bị thương.

Mã Văn Thanh nhìn cô nàng băng vải đầy mặt, khoa trương mà thở phào nhẹ nhõm: “Ta nói, đại tỷ, ngài thể này không khiến người khác sợ mới là lạ, bộ dáng của ngài so với bánh tông còn giống bánh tông hơn, ta đây trái tim bé nhỏ yếu đuối—”

Vương Miêu thường ngày đã hay then thừng, lúc này càng lấp bắp nói không ra lời.

Trong mộ thất chỉ còn lại ba người, có vẻ trống trải mà âm trầm, Trần Ngọc vội đá cho Mã Văn Thanh một cước: “Ngậm cái mồm quạ đen của ngươi lại, thật có bánh tông, mấy người chúng ta đều không phải bỏ mạng tại đây.” Lại quay đầu tựa tiểu phi tiểu cẩu thận đánh giá Vương Miêu, khách khí nói: “Đi thôi, có cần chúng ta đỡ ngươi không?”

“Không, không cần, tự ta có thể làm được.” Vương Miêu nói xong khẽ liếc mắt về phía long văn quan tài, sau đó chui vào trong cửa ngầm.

Hai người nhìn quanh lần nữa xác thực không còn ai khác mới lần lượt đi xuống. Trần Ngọc vẫn còn đội mũ gắn đèn mờ, Mã Văn Thanh cảm thấy không biết bao giờ mới có thể thoát khỏi đây, vì để tiết kiệm nhiên liệu liền tắt đèn pin mắt sói đi. Đèn pin mắt sói là một loại đèn pin chiến thuật cao cấp, độ sáng cực mạnh, đêm tối nếu chiếu thẳng vào mục tiêu có thể khiến mục tiêu tạm thời bị mù trong ba phút, nhưng cũng rất tốn điện. Mã Văn Thanh cảm thấy ánh sáng lạnh thay thế, trong động vốn đen thui lúc này càng thêm không thấy rõ.

Dưới lòng đất này không biết gió từ đâu thổi qua đến cổ Trần Ngọc, cậu chỉ cảm thấy sờn gai ốc, cộng thêm mới vừa khấn trương, quần áo ướt đầm mồ hôi, dính vào người, thật lạnh. Lúc đi xuống độ dốc rất lớn, hơn nữa nơi này cũng không có đường, chỉ có thể coi đây là một khe đá hẹp, sau này mới được người ta gia cố thêm vài chỗ đặt chân cùng bám tay.

Lòng đất rất ẩm ướt, bốn phía khe đá đều trơn trượt, Trần Ngọc thầm suy nghĩ làm cách nào mà Phương Kim và Kiều Dật có thể đỡ giáo sư Vương đi xuống.

Mã Văn Thanh giờ phút này cũng chẳng nhàn tản gì cho cam, mặc dù Vương Miêu nói không cần giúp đỡ, nhưng dù sao cô cũng là một nữ sinh, khi cô đuối sức, Mã Văn Thanh thỉnh thoảng kéo cô nàng một cái.

Trần Ngọc dựa vào công cụ trong tay, cũng coi như miễn cưỡng ứng phó. Bọn họ ban đầu còn có thể thấy rõ bóng mấy người phía trước, sau đó tụt lại càng ngày càng xa, Trần Ngọc có phần sốt ruột. Nhưng khi nhìn đến Mã Văn Thanh lao lực đỡ Vương Miêu, cậu chỉ thúc giục một lần, về sau không nói thêm câu nào nữa.

Lại ngẩng đầu liếc mắt về phía trước, trong bóng đêm vô tận, Trần Ngọc cảm giác có cái gì đó bám theo bọn cậu cùng nhau xuống đây. Có lẽ là những con xà kia, có lẽ là những thứ khác, cũng có thể chỉ là ảo giác của cậu. Ổn định tâm thần, Trần Ngọc quay lại, thể nhưng phát hiện Mã Văn Thanh cùng Vương Miêu cách cậu không xa đã biệt tăm biệt tích!

Trần Ngọc hoảng hốt, lẽ nào bị ai đó kéo vào trong khe núi rồi? Trần Ngọc vội vàng đi lùi lại vài bước, lại phát hiện bàn chân chạm phải vật cản, nơi này có một khúc cua, chẳng trách một người cũng không nhìn thấy. Cẩn thận đi vòng qua tường đá, đường lại gấp ghe nghiêng hướng lên trên. Phía dưới có mấy khối đất phẳng, đằng trước có hai người đang đứng, chính là Mã Văn Thanh cùng Vương Miêu. Trần Ngọc thở phào nhẹ

nhôm, xoa bàn tay ướt đầm mồ hôi lạnh, thấy hai người đang đợi cậu, trong lòng ấm áp hơn, bước nhanh về phía họ.

“Đi thôi.”

Mã Văn Thanh quay đầu lại nhìn Trần Ngọc một cái, kéo cậu qua, nhẹ nhàng nói: “Người nhìn xuống phía dưới xem.”

Trần Ngọc vừa cúi đầu xuống, nhất thời hít vào một hơi thật sâu. Đường mặc dù hướng lên trên, nhưng phía dưới vẫn còn khe núi. Nơi bọn họ đang đứng giống như một nham thạch đột ngột nhô ra khỏi vách núi, dưới lòng đất vừa sâu vừa tối tăm lại có điểm sáng. Hơn nữa không chỉ có một, mà là hàng ngàn, từ xa nhìn lại, lấp lánh chói mắt, giống như dải ngân hà trên bầu trời đã chìm vào trong lòng đất.

Lòng đất xa xôi mà thần bí, điểm cuối của ánh sáng kia ở nơi nào.

Hai người họ có thể vì thế mà ngừng lại, âm thầm tán thán, Trần Ngọc hoàn toàn là lo lắng suông. Trần Ngọc ngơ ngác nhìn một hồi, cảm thấy quá mắt, điểm sáng du đưa lay động, cậu vội quay đầu nhìn lên trên. Vẫn không thấy bóng dáng những người đi phía trước đâu cả, Trần Ngọc đẩy hai người: “Đi nhanh lên, dù sao cũng không xuống dưới được.”

Mã Văn Thanh hồi thần, hỏi: “Người nói nếu ta ném thử một viên đá xuống đó thì sao?”

Trần Ngọc gật gật đầu, lạnh lùng lên tiếng: “Được thôi, vậy đợi ta đi xa rồi người hãy ném, vạn nhất dẫn thứ gì lên đây, xin ngài cứ giải quyết trước rồi hãy đuổi theo tổ chức.”

“Thiết, có Tiểu Mã gia ta ở đây, các người sợ cái gì!” Mã Văn Thanh mặc dù lời nói vô cùng khí thế, nhưng cũng không dám làm liều, đỡ lấy nữ sinh kia đi lên, theo thật sát phía sau Trần Ngọc.

Bởi vì có cuộc leo núi hỗ trợ, đoạn đường này, Trần Ngọc đi tương đối nhẹ nhàng. Chẳng qua không biết con đường còn kéo dài tới tận đâu, đi một lúc lâu cũng chẳng thấy điểm cuối, chớ nói chi đến thầy giáo cùng bạn học. Trần Ngọc ngẩng đầu vượt vượt phía sau cổ, balo bị chẳng của cậu lúc này có phần bất tiện, hai bả vai bị áp lực đè nặng, bây giờ cái tên khỏe mạnh dồi dào khí lực duy nhất là Mã Văn Thanh cũng không thể trông cậy vào được nữa.

“Nhanh lên một chút, chúng ta tranh thủ đuổi theo giáo sư bọn họ.” Trần Ngọc dùng cuộc leo núi cố định chính mình, chờ hai người bên kia, vừa thúc giục vừa quay lại nhìn.

Kết quả là thấy, Mã Văn Thanh dưới chân trượt một nhát, ở trước mắt cậu ngã xuống, trong giây lát đã không thấy bóng dáng.

Phía dưới không biết cao bao nhiêu, nói gì đến vực sâu dưới lòng đất này.

“A, a, làm sao bây giờ, hấn chết mất!” Vương Miêu thất thanh kêu lên, quay đầu sang kinh hoàng nhìn Trần Ngọc.

Trần Ngọc không còn kịp cùng cô nàng nhiều lời thêm nữa, vèo một cái qua trước mặt cô. Chốc lát sau, bên dưới truyền đến thanh âm Trần Ngọc vội vàng lưu lại: “Người đi trước đi, ta đi tìm Mã Văn Thanh.”

Vương Miêu nhìn theo thân ảnh Trần Ngọc nhanh nhẹn leo xuống thật lâu, mới từ xa xa hô: “Dọc đường ta sẽ để lại ký hiệu cho các người, nhất định phải nhanh chóng đuổi theo.”

Trần Ngọc đáp ứng một tiếng, lòng như lửa đốt đi xuống. Đi xuống so với đi lên còn khó hơn, Trần Ngọc trong lúc vội vàng không thấy rõ, thỉnh thoảng lại trượt chân, bám vào cuộc leo núi treo mình giữa không trung, chỉ chốc lát sau, cánh tay của cậu đã mỗi nhừ đau đớn.

Rốt cuộc Trần Ngọc cũng trông thấy Mã Văn Thanh, Mã Văn Thanh vừa vịn rơi xuống huyền nhai, một tay đang bấu víu vào chỗ khe hở trên thạch bích, tay còn lại túm lấy sợi dây thừng. Hai chân không có chỗ bám, muốn tự mình đi lên khó càng thêm khó, nếu không phải hấn có vài phần khí lực, kiên trì hết nổi, sớm đã rơi xuống bên dưới.

Trần Ngọc vội vàng nhìn đầu bên kia của sợi dây thừng, thấy quần trên một tảng đá lớn phía sau cách đó không xa. Đầu khác được gắn với thiết ưng trảo, vững vằm bám vào khe đá, trông qua coi như chắc chắn,

cậu buộc thêm một nút cổ định. Sau đó bước nhanh tới bên cạnh huyền nhai, dùng sức kéo Mã Văn Thanh lên.

Cho đến khi Trần Ngọc bắt được một cánh tay của Mã Văn Thanh, Mã Văn Thanh mới dám dùng cả tay cả chân gắng sức leo lên. Hai người vừa sợ vừa mệt, đều nằm vật ra ở trên đất bằng thở hồng hộc.

“Kháo a, gần đây có phải người lại mập ra không, ai yêu, thất lưng của ta!”. Trần Ngọc ngồi dậy vừa xoa eo vừa oán trách.

Một lát sau lại đến gần lay Mã Văn Thanh, kiểm tra tay chân của hắn: “Người như thế nào càng ngày càng có tiến bộ? Vậy mà cũng rơi xuống được! Có bị thương không?”

Mã Văn Thanh lắc đầu, cười khổ: “Lúc này thật bị dọa sợ đến chân của tiểu gia ta đều mềm nhũn, lần đầu a, đường này con mẹ nó quá trơn. Ta vừa mới không để ý, cả người đã rơi xuống. Nếu không có sợi dây Phi thảo bách luyện này, thì có lẽ cái mạng của ta đành phó thác ở đây rồi.” Vừa nói vừa giật giật tay chân. “Àn, coi như vận khí không tệ, không bị thương, trên tay chỉ bị trầy xước.”

Trần Ngọc từ trong balo lôi ra ít thuốc, băng bó đơn giản cho hắn, nói: “Không bị thương nặng thì nhanh đi thôi, lần này e rằng bị bỏ lại khá xa.”

“Ồ, Tiểu Trần Ngọc sợ? Yên tâm, ha ha, có Mã gia ở đây, cho dù bánh tông nhảy ra, cũng là một chọi hai, người sợ cái gì!” Mã Văn Thanh nằm xuống trên đất, lại bắt đầu tự thổi phồng.

Trần Ngọc lấy chân đá hắn, chính đại quang minh cười nhạo nói: “Người nếu không phải mỗi lần đều nổ như vậy, có lẽ ta sẽ thử tin tưởng người một lần.”

Mã Văn Thanh bắt mẫn bò dậy, theo Trần Ngọc tiếp tục đi lên. Lần này không cần phải đỡ Vương Miêu, Mã Văn Thanh cũng dễ dàng hơn trước, hắn quay đầu hỏi Trần Ngọc: “Vương Miêu đâu?”

“Ta bảo cô ấy đi trước, lúc đi, cô ấy nói sẽ lưu lại ký hiệu cho chúng ta, chắc nữa để ý một chút.”

“Àn, vậy cũng tốt.” Mã Văn Thanh liếc nhìn về phía trước, thấy nơi hắn rút xuống còn cách chỗ này rất xa, nhanh nhẹn bắt kịp Trần Ngọc, kéo cậu lại, sấp đến gần thần thần bí bí thấp giọng nói: “Tiểu Trần Ngọc, bây giờ vừa đúng lúc không có ai, ta muốn thương lượng với người chuyện này. Vốn định nhân cơ hội ở trong mộ thất hai chúng ta đi sau cùng mà thảo luận, không ngờ còn sót lại Vương Miêu.”

Trần Ngọc ngừng bước, đôi mắt lóe sáng mang theo nghi ngờ: “A, người thế mà sẽ oán trách có nữ sinh ở lại? Nói mau, người là ai, Mã Văn Thanh thật ở đâu rồi?”

Mã Văn Thanh cười lớn, đập bả vai Trần Ngọc, “Người nói xem gia là người nào? Từ nhỏ đến lớn, người còn không biết ta—”

Trần Ngọc gật đầu, trắng trợn thành khẩn giải thích: “Chính vì hiểu rất rõ, cho nên càng không thể tin được.”

“Tiểu tử người nghiêm chỉnh một chút được không? Ít đả kích ta, người toàn thân không thoải mái, dù sao có chuyện gì tốt ta đều nói với người.” Mã Văn Thanh mặt đầy tức giận chỉ trích Trần Ngọc, trong ánh mắt hoài nghi mà xem thường của Trần Ngọc, tiến đến gần kiên nhẫn nói: “Tiểu Trần Ngọc, người còn nhớ tờ thủ trát của Trần Viên Viên lấy ra từ tầng kẹp trên nắp quan tài không?”

Trần Ngọc vẽ mặt trầm tư nhìn hắn, đúng, từ lúc ấy Mã Văn Thanh đã không được bình thường, căn cứ vào tính tình của Mã Văn Thanh, khi mình đưa cho giáo sư bản đồ ghi chép kho báu kia hắn nên cùng mình trở mặt mới phải. Trần Ngọc tham tiền chẳng qua là tiểu đả tiểu nháo, mà Mã Văn Thanh là do đạo mộ thế gia lâu năm hun đúc thành, đối với bảo đồ, mình khí các loại, lại càng xem trọng.

“Àn, người muốn tính toán chuyện cũ? Vậy người đuổi theo Vương lão đầu hoặc là Tiền đại thúc đi.” Trần Ngọc vô tội nhìn Mã Văn Thanh.

“Người cút, người có thể đừng cứ mỗi lần làm chuyện xấu đều trưng ra cái vẻ mặt không liên quan tới mình như thế hay không! – Kháo, ta muốn nói không phải là cái này, tới đây!” Mã Văn Thanh kéo kéo Trần Ngọc, tiến tới bên cạnh lỗ tai cậu nhỏ giọng bảo: “Những gì ta sắp nói với người, đều là cơ mật, không thể nói với bất cứ ai khác, nếu không hai chúng ta nhiều năm qua coi như là không quen biết.”

Dưới ánh mắt trong trẻo thiện lương nhu thuận có thể tin tưởng tuyệt đối vào ta của Trần Ngọc, Mã Văn Thanh ho khan một tiếng, nói: “Thật ra thì, trong tầng kếp kia còn có một trang giấy khác.”

Trần Ngọc cả kinh kêu lên: “A!”

Mã Văn Thanh coi như không nhìn thấy ánh mắt quái dị của Trần Ngọc, tiếp tục: “Khụ khụ, sau khi ta vụng trộm xem qua, thấy phía trên có nhắc tới khi nhóm người Ngô Tam Quế cất giấu bảo tàng, tình cờ phát hiện ra một tòa cổ mộ, bên trong chất vô số đồng thau ngọc khí, còn có cả một chiếc quan tài bằng thủy tinh. Có điều ...bởi vì là di vật của tổ tiên, bọn họ cũng không dám động đến liền lại đi ra ngoài.”

Thấy ánh mắt Trần Ngọc càng ngày càng phát sáng, Mã Văn Thanh không khỏi khấn trương: “Như thế nào, Tiểu Trần Ngọc, có muốn cùng ta đi xem qua một chút hay không, ca ca ở đây có bản đồ chi tiết nhá. Đồ vật trong này so với cái bảo tàng kia tuyệt đối giá trị hơn nhiều.”

Trần Ngọc gật đầu một cái, rút cuộc đáp: “Àn, ta cuối cùng cũng biết tại sao người không ngăn cản ta đem tàng bảo đồ kia giao cho giáo sư. Còn tưởng rằng tiểu tử người đối tính rồi, không nghĩ tới sớm đã có tính toán cho riêng mình.”

“Dù sao chúng ta đều là người trong nghề, biết đại một cách đó không xa, bên trong mình khí như núi chờ ta, nếu không đi thì chẳng phải là muốn ta nghen chết hay sao? Tiểu Trần Ngọc —” Mã Văn Thanh cười cười lấy lòng Trần Ngọc.

Không thèm đếm xỉa đến Mã Văn Thanh đang quái thanh quái khí kêu tên của mình, Trần Ngọc diện vô biểu tình đẩy khuôn mặt sắt rạt của hắn ra, phun ra mấy chữ: “Vậy người nghen chết luôn đi.” Nói xong chả thèm quay đầu lại tiếp tục bò lên.

Mã Văn Thanh cười hắc hắc mấy tiếng, dù sao còn chưa tìm được đường ra ngoài, mà nơi đám người giáo sư tới cách cổ mộ không quá xa, đến lúc đó nghĩ biện pháp lừa Trần Ngọc đi cùng là được.

Hai người tiếp tục bò lên, chẳng mấy chốc, Mã Văn Thanh phát hiện Trần Ngọc đột nhiên ngừng lại. Vội vàng bắt kịp cậu, thấy phía trước là ngã ba, Trần Ngọc đang cầm đèn pin tìm gì đó.

“Tìm thấy rồi, phía bên phải ở đây có ký hiệu.” Trần Ngọc rút cuộc tìm được trên thạch bích một dấu mũi tên mờ mờ.

“Đi thôi.” Hai người tiến vào khe đá bên phải, nhiệt độ trong này tựa hồ lại giảm xuống một chút, Trần Ngọc run lên, thấp giọng mắng. Ước chừng đi được mười lăm phút, phía trước có ánh sáng, hình như là cửa ra.

Trần Ngọc đi nhanh lên trước vài bước, sau khi ra ngoài không khỏi lệ rơi đầy mặt, lại được thấy ánh sáng! Trải qua thời gian dài sinh hoạt dưới mặt đất tối tăm ngột ngạt, Trần Ngọc cảm thấy ánh sáng này quả thật dễ chịu khác thường.

Bên ngoài là hành lang rộng rãi, trên vách tường ở hai bên, cứ cách một đoạn lại có đèn, trông sáng sủa vô cùng. Đây chính là trường minh đăng trong mộ thất, cách mấy ngàn năm vẫn còn bất diệt, cùng với nó là bí pháp* (phương pháp bí mật) không thể nói của cổ nhân.

Sau ánh đèn, nhìn kỹ có thể nhận ra hành lang này tựa hồ là một đoạn mộ đạo khác, đỉnh hình vòm, phía trên khắc đầy tượng Phật. Trên tường lại có bích họa, bức tranh miêu tả cổ sắt¹vũ đạo phi thiên, đường nét nhu mĩ, tranh vẽ tinh xảo đến mức ngay cả mộ Thanh triều trước đó cũng không cách nào có thể so sánh được. Hai bên mộ đạo còn có tượng Phật thạch thú đứng canh, niên đại hết sức cổ xưa, có không ít tượng Phật đã ngã xuống đất. Đêm không hết số thạch thú cùng nhìn không thấy điểm cuối của mộ đạo, mơ hồ có thể thấy được nơi đây đã từng huy hoàng tráng lệ đến nhường nào.

“Không đúng, con đường này không đúng, chỗ này căn bản không phải là nơi chôn giấu bảo tàng của Ngô Tam Quế.” Mã Văn Thanh lẩm bẩm nói.

__END 7__

Chú thích:

(1) Cổ sắt: một trong số tám loại nhạc cụ dây cổ.

8. Chương 8

Phải mất một lúc lâu sau, Trần Ngọc mới từ sự sợ hãi đối với mộ đạo huy hoàng tráng lệ này lấy lại tinh thần, nghi ngờ nhìn về phía Mã Văn Thanh nói: “Người chưa từng đi qua đây, làm sao biết nơi này không phải?”

Mã Văn Thanh nhìn xung quanh một hồi, cuối cùng cười lớn, hoa tay múa chân dùng sức đập lên bả vai Trần Ngọc: “Thật không uổng phí công sức, nơi đây chắc chắn không phải là bảo tàng của Ngô Tam Quế, bởi vì chỗ này chính là ngôi mộ kia. Tiểu Trần Ngọc, người là tự mình tới, không thể oán trách ta.”

Trên lưng Trần Ngọc đeo balo nặng hơn mười kilôgam, lại leo trèo lâu ở đường núi, sớm đã không còn khí lực gì. Mã Văn Thanh vì tới được cổ mộ, dưới sự hưng phấn lực tay không khống chế nổi, Trần Ngọc bị đập đến bang một tiếng ngã ngổ va vào tảng đá trên đất. Mã Văn Thanh sợ hết hồn, vội vàng chạy đến đỡ cậu, vừa liếc mắt nhìn thử, thấy mặt Trần Ngọc đỏ phừng phừng, đang cắn răng nghiêng lợi trừng hấn.

“Khụ, không việc gì, ta thấy người không sao cả! Tiểu Trần Ngọc người tuyệt đối chưa bị hủy dung! Người vẫn còn...mạo tị thiên tiên như xưa, hơn xa Phan An, tuyệt đại giai nhân! Ân, phải rồi, Tiểu Trần Ngọc, người thật ra chắc là thân thích với mỹ nhân Trần Viên Viên kia, các người đều mang họ Trần à ha ha, còn có, bộ dáng của người, chắc chắn, sẽ không kém gì so với nàng ta cả!” Mã Văn Thanh sợ Trần Ngọc phát hỏa, vội vàng lấy lòng nhận sai, thái độ cung kính, còn chịu khó ra sức phỉ sạch bụi đất bám trên người Trần Ngọc. Thế nhưng càng nói càng cường điệu, sắc mặt Trần Ngọc cũng càng ngày càng đen.

“Ân, xét thấy người có lòng tốt giúp ta nhận người thân, ta quyết định hiện tại cử người đi thăm hỏi Trần Viên Viên.” Trần Ngọc đỏ mặt gơ chân lên, lại để xuống, xọc thẳng tay vào túi sờ soạng, trong chớp mắt đã lôi khẩu súng ra ngoài, đồng thời giật chốt bảo hiểm.

“Ây! Tiểu Trần Ngọc, hai chúng ta dù sao cũng có giao tình từ lúc để mộng trần cho đến nay, người ngàn vạn lần chớ nên xúc động a!” Mã Văn Thanh khóc lóc kể lể, hai tay ôm ngực nhảy sang bên cạnh.

Cùng lúc đó, trong ống tay áo của Mã Văn Thanh cũng trượt ra thanh đao dài mảnh, hai người ngay lập tức cùng xoay chuyển cơ thể. Động tác lưu loát rõ ràng, cơ hồ không cần phải suy nghĩ, đã thấy một người cầm súng một người cầm đao chỉ vào khe núi đá phía sau. Cho dù hai người là bạn xấu, cũng là bạn xấu cùng nhau lớn lên, Mã Văn Thanh biết Trần Ngọc nhất định sẽ không cầm súng chỉ vào hắn, tựa như hắn tuyệt đối sẽ không rút đao khiêu chiến với Trần Ngọc.

Trần Ngọc cảm thấy da đầu tê dại, nhích mấy bước tới gần Mã Văn Thanh, nghiêng đầu nhẹ giọng hỏi: “Cái gì vậy?” Mã Văn Thanh lắc đầu.

Hai người đều chú mục chăm chăm nhìn khe đá, đèn pin mắt sói của Mã Văn Thanh cũng rọi vào trong đó, nhưng bên trong vừa tối vừa sâu, lại là từ dưới hướng lên trên, càng nhìn càng không biết vật gì đang tiến tới đây.

Bất quá, đích thực là có cái gì đó, mơ hồ phát ra thanh âm cực nhỏ, từ từ đến gần. Qua một lúc, dần dần có thể nghe ra là tiếng bước chân, rất có quy luật, lại hết sức nặng nề.

Trần Ngọc cùng Mã Văn Thanh liếc nhìn nhau một cái, đều từ trong ánh mắt đối phương thấy được tia nghi ngờ, hai người bọn họ là hai người đi cuối cùng, sau lưng không hề có ai khác. Cho dù ban đầu có thêm Vương Miêu bị thương, nhưng cô nàng cũng đã đi trước rồi.

Vậy người bây giờ đang tới là ai? Trần Ngọc cảm thấy có thứ gì xẹt qua trong đầu, có gì đó không đúng, nhưng cậu không còn thời gian để cẩn thận suy nghĩ thêm nữa.

Bởi vì Trần Ngọc thấy trong khe đá tối như bưng có một bóng đen chọt lóe, lông mao cậu dựng đứng, lập tức lôi Mã Văn Thanh chạy một đoạn vào bên trong mộ đạo.

Khi cách bên ngoài tầm 50m, hai người dừng lại, tiếp tục nhìn chăm chăm khe đá kia.

Ngay sau đó, trong khe đá lộ ra một thân ảnh, kèm theo mùi hôi thối dữ dội, khuôn mặt là lớp da tím đen khô quắt, mắt cùng lỗ mũi là ba cái động đen thui lù, hàm răng và tay thế nhưng sắc nhọn vô cùng, y phục trên người rõ ràng là áo bào thêu ngũ trảo kim long, trên móng vuốt còn vương lại mấy đoạn thân thể của hoa xà.

“Ta kháo, là bánh tồng! Đây hẳn là cái tên phó tướng chó má trong mộ Ngô Tam Quế đi, đã thối rữa như vậy hẳn rồi cuộc làm cách nào để ra ngoài?” Mã Văn Thanh mắng, nhìn qua mấy móng tay dài ngoằng máu chảy đầm đìa của bánh tồng nọ, móng lờn đen hẳn vừa lòi ra lại cất vào. E rằng không đợi hẳn nhét nó vào trong miệng cái bánh tồng này, hẳn đã đi bán trứng muối rồi.

Nó sẽ giết mình cùng Mã Văn Thanh, Trần Ngọc nghĩ như vậy.

Đây là lần đầu tiên Trần Ngọc thấy bánh tồng, cảm giác sợ hãi cùng với vẻ mặt khao khát và động tác như thấy con mồi của bánh tồng kia khiến cậu phải bóp cò.

Trong mộ đạo trống trải, sau khi ba tiếng súng vang lên, tay Trần Ngọc bị lực phản chấn của khẩu súng lục 92 làm cho tê rần, nhưng cái bánh tồng nọ nửa điểm cũng không bị ảnh hưởng, trực tiếp lao tới chỗ bọn họ.

“Chạy mau, để chốc nữa nghĩ biện pháp, chúng ta bây giờ không đối phó được nó đâu!” Mã Văn Thanh hô to một tiếng, xoay người bỏ chạy.

Trần Ngọc cùng Mã Văn Thanh đồng thời quay mình, vừa chạy vừa hỏi: “Người không phải đã từng xuống mộ với người nhà sao? Phương pháp đối phó với bánh tồng cũng không biết, làm thế nào đây?”

Mã Văn Thanh vừa xoay lại nhìn vừa chột dạ đáp: “Có biết một chút, quan trọng hơn, đây là lần đầu tiên ta gặp phải bánh tồng, cái thứ này ngay cả súng cũng không sợ, chúng ta trước cứ rút lui cái đã. Hiện tại không còn biện pháp nào khác, chỉ còn một cách duy nhất.”

“Cách gì?” Trần Ngọc vội vàng hỏi.

“Trở lại liều mạng, hai đầu một, chúng ta thật ra thì có chút phần thắng.” Mã Văn Thanh buồn bực trả lời.

Trần Ngọc trở mặt khinh bỉ, cái tên này xem ra không thể trông cậy được vào.

Hai người vừa chạy vừa phải cẩn thận né tránh những tượng đá ngã xuống chắn trên mộ đạo, còn có đồng trang bị trên người, chật vật vất vả vô cùng. Cũng may trong mộ đạo còn có đèn, nếu không chạy trốn chết ở nơi tối tăm sẽ chẳng mấy dễ dàng gì. Loại ánh sáng này cũng không gây ảnh hưởng tới bánh tồng, mắt của nó thực chất sớm đã mất tác dụng, ngược lại thanh âm cùng hơi thở của người sống mới dễ dàng để bánh tồng phát hiện lần theo.

Đang khi hai người thở không ra hơi, phía trước xuất hiện một ngã ba. Trần Ngọc nhíu nhíu mày, cậu nhìn qua địa hình, lên tiếng: “Bên phải!”

Mã Văn Thanh cũng đồng thời hô lên: “Hướng Đông!”

Kết quả chính là, Trần Ngọc đâm đầu vào mộ đạo phía bên phải, còn Mã Văn Thanh thì guồng chân chạy theo phương hướng ngược lại.

“Thật con mẹ nó không có ăn ý!” Trong lòng hai người đều khê nguyên rửa, Trần Ngọc tức mắng: “Người nhà Mã Văn Thanh, trong mộ đạo người thật sự phân ra phương hướng?!”

Cái bánh tồng kia đã đứng ở đầu đường, hai người cũng ngừng lại, cùng bánh tồng trở mắt nhìn nhau. Hai tân thủ hạ mộ, tốt nhất là không nên tách ra.

Đúng lúc ấy, bánh tồng giơ chân hướng về phía Trần Ngọc, tiếp theo chân của nó giẫm xuống tảng đá trên đất, dễ dàng đem tảng đá giẫm cho nát bấy. Sau đó chỉ nghe một tiếng âm vang, một bức tường chột từ phía trên rơi xuống, ngăn cách Trần Ngọc cùng Mã Văn Thanh. Không may hơn nữa, bánh tồng và Trần Ngọc cùng bị nhốt một chỗ với nhau.

“Tiểu Trần Ngọc người nhất định phải còn sống, chờ ta đi cứu người!” Mã Văn Thanh ở bên kia hô lên.

Trần Ngọc chửi thầm một tiếng, nhìn bánh tông cứng ngắt nhưng không hề chần chừ bỏ nhào tới chỗ cậu, xoay người bỏ chạy.

Chạy trên nền đất gập ghềnh đại khái được hơn 10 phút, Trần Ngọc đã mệt mỏi kiệt sức. Cậu cắn răng, không phải vịn bất đắc dĩ, balô trên lưng tuyệt đối không thể ném đi. Cậu cố gắng không chế nỗi sợ hãi của mình, mùi hôi sộc tới sau lưng buộc cậu phải nhắc chân.

Cho dù như vậy, cước bộ của Trần Ngọc cũng dần dần chậm lại, lúc cậu nghĩ rằng mình cùng bánh tông nhất định sẽ có một cuộc tiếp xúc thân mật, phía trước đột nhiên xuất hiện một cửa đá có khắc ký hiệu kỳ quái, ký hiệu đó vừa giống chữ viết thời cổ đại vừa na ná bức tranh vẽ động vật. Trần Ngọc đối với chữ viết cổ đại đã từng nghiên cứu qua, miễn cưỡng có thể nhận ra đây tựa hồ là lời nguyện rủa.

Nhưng bây giờ không quản được nhiều thêm nữa, liếc nhìn cái bánh tông cánh đỏ chừng mấy thước, Trần Ngọc hít một hơi thật sâu, nhanh chóng đeo găng tay màu đen vào, ở trên khuyên cửa sờ loạn một trận. Khi trán cậu thấm ướt mồ hôi lạnh, cửa cuối cùng cũng mở ra, Trần Ngọc không dám quay đầu lại, trực tiếp lách mình qua khe cửa, cửa đá ứng tiếng khép kín. Trong giây phút khi cửa đóng lại, Trần Ngọc nhìn thấy móng vuốt sắc nhọn đang nhỏ từng giọt máu cũng vừa vươn tới chạm vào cánh cửa.

Trần Ngọc dựa vào cửa đá ngã ngồi trên đất, cậu cảm thấy mình thật may mắn, nếu người ở bên này là Mã Văn Thanh mà không phải cậu, hoặc cậu chưa từng cùng ông nội học thủ nghệ mở khóa, e rằng bây giờ cậu đã bị cái bánh tông kia rửa sạch.

Bên ngoài, bánh tông cũng không chịu buông tha, quấy nhiễu liên tục, móng tay sắc nhọn cào cào ở phía trên cửa đá, thanh âm khó chịu đó khiến cho Trần Ngọc phải cau mày.

Trần Ngọc giơ tay lên vừa định lau mồ hôi, bỗng nhiên dừng lại. Mới vừa sợ hãi đến cực hạn, không kịp nghĩ đến những thứ khác, hiện tại chân tay mềm nhũn cả ra, toàn thân mệt mỏi, ổn định lại cảm xúc, năng lực tư duy cũng theo đó mà khôi phục.

Lúc này, chỉ có một mình cậu đơn độc đợi trong mộ thất, mà vừa khéo mộ thất lại tối om. Khi này để tiết kiệm pin, mộ đạo lại có trường minh đăng nên Trần Ngọc đã tắt đèn mỏ trên đầu đi.

Trần Ngọc không dám lau mồ hôi, cậu một tay nắm chặt khẩu súng, tay còn lại lần sờ đến chốt bật đèn mỏ trên đầu. Trong cả tòa cổ mộ này sợ là chỉ có cậu và Mã Văn Thanh, mà bọn họ bây giờ lại lạc nhau, chẳng biết khi nào mới có thể hội hợp. Số lượng bánh tông có trong mộ còn không biết chính xác là bao nhiêu, cái con ở bên ngoài kia vào được đây cũng là chuyện sớm hay muộn.

Trong chỗ này có thể có bánh tông hay không?

Cậu cảm thấy té bào toàn thân lại bắt đầu khẩn trương sợ hãi, hiểu được nếu như không có ánh sáng, cứ chỉ nghĩ ngợi lung tung, cũng có thể hù chết mình.

Tay khẽ run rẩy, bật đèn mỏ lên, toàn thân Trần Ngọc lại càng run rẩy đến lợi hại.

Trong thạch thất trống trải rộng rãi, trên chiếc giường ở giữa bày một cỗ quan tài trong suốt bằng thủy tinh, bốn phía quan tài để mấy đại đỉnh bằng đồng xanh. Bởi vì có ánh đèn của Trần Ngọc chiếu sáng, trong thủy tinh quan kia có thể mơ hồ nhìn thấy một bóng đen.

Trần Ngọc lại vươn tay vào balô trên lưng, mượn ánh sáng của đèn mỏ, lôi đèn pin ra ngoài, bật lên, trong mộ thất nhất thời sáng lên không ít. Trước hết nhìn chung quanh một chút, trừ sau lưng cậu ra, ở bên kia còn có một cửa đá khác, đều đóng kín như nhau.

Dường như không có động tĩnh nào khác, Trần Ngọc chỉ có thể nghe thấy tiếng tim mình đập thình thịch, đèn pin trong tay cậu hướng lên trên nóc mộ, thiếu chút nữa không thể cầm chắc. Ngôi mộ này rất có thể được xây dựng trong núi, nếu trên nóc mộ là đá tảng cũng không lấy làm kỳ lạ, kỳ quái chính là trên nóc mộ lại có thứ gì đó rủ xuống nhẹ nhàng như là tóc trắng.

Đây rốt cuộc là nơi quái quỷ nào, tóc dài trên đá, lại còn vây quanh trên đỉnh mộ người ta?

Đặc biệt hơn nữa, thứ tóc trắng này mặc dù trải rộng chằng chịt rậm rạp ở đỉnh mộ, nhưng lại tránh xa khỏi thủy tinh quan đơn độc ở chính giữa.

Phía trên thủy tinh quan từ nóc mộ rủ xuống rất nhiều băng nhũ lạnh lẽo cứng nhắc, băng nhũ khổng lồ dưới ánh đèn pin phản xạ ánh sáng lấp lánh, có băng nhũ gần như đã đọng tới được quan tài bằng thủy tinh kia. Chẳng lẽ thủy tinh quan còn có công năng như tủ lạnh? Chả trách cậu run rẩy lợi hại đến như vậy!

Trần Ngọc liếc nhìn thủy tinh quan, cậu tò mò chết đi được, muốn đi xem bên trong có cái gì, muốn đi xem có vật bồi táng hay không. Nhưng nghĩ đến cái bánh tông đang kiên nhẫn cào cửa ở bên ngoài, cậu nhắc chân hướng tới cánh cửa đá đằng kia.

Thế nhưng khi chuẩn bị mở cửa đá ra, cậu lại ngừng tay, nhẹ nhàng áp sát lỗ tai vào cửa.

Bên kia cánh cửa, cũng có tiếng động, Trần Ngọc thật muốn khóc. Thế này là không muốn người khác sống đây mà, xung quanh chẳng còn lối thoát nào nữa.

Trần Ngọc tức giận bất đắc dĩ, đứng lên, đi về phía thủy tinh quan ở giữa. Dù sao mệnh cũng chẳng còn dài lâu, hơn nữa khắp nơi đều là bánh tông, không bằng thỏa mãn lòng hiếu kỳ, thành công trộm mộ một lần.

Trần Ngọc cẩn cẩn dục dục giơ đèn pin đi tới thủy tinh quan trước mặt, cậu cảm thấy càng đến gần nhiệt độ càng thấp, cái loại rét lạnh này tựa hồ trực tiếp chui vào xương tủy, Trần Ngọc lạnh run cả người, ít còn hơn không cậu quần quăn lại quần áo, sau đó nường theo ánh sáng của đèn pin, nhìn vào trong thủy tinh quan, Trần Ngọc ngây dại, bên trong là người.

Là một người trông rất sống động, thân thể trần truồng, mái tóc đen nhánh phủ lên bả vai, người kia vóc dáng thon dài gầy gò, tỷ lệ thân thể vô cùng hoàn mỹ, đây căn bản không giống một xác chết. Mặt Trần Ngọc ửng đỏ, trong lòng mắng, nếu đã ***, sao không giống trong mấy bộ phim hay tiểu thuyết, để cho lão tử nhìn một mỹ nữ cơ chứ.

Ánh mắt Trần Ngọc tập trung vào khuôn mặt người nọ, có thể nói, Trần Ngọc chưa từng nhìn thấy người nào tuấn mỹ như vậy, mặt như được điêu khắc mà thành, đôi mắt đen láy phản chiếu tia sáng, như châu như ngọc, cặp mắt ấy thẳng tắp nhìn về phía Trần Ngọc, Trần Ngọc cảm thấy trái tim như bị bóp nghẹt. Trong cặp mắt xinh đẹp kia, là sát khí nồng đậm.

__END 8__

9. Chương 9

Trần Ngọc tin chắc rằng đêm hôm khuya khoắt là khoảng thời gian quý dị nhất trong ngày, hơn nữa bây giờ cậu vẫn còn ở trong mộ, cùng với một...một khối thi thể trông sống động như thật. Đúng vậy, thi thể, sau khi Trần Ngọc bị dọa sợ đến mức cả nửa ngày đứng bất động, cuối cùng cũng xác định được, ông anh này không phải là người sống, mặc dù đôi mắt của hắn mở trừng trừng và trông rất có hồn!

Nhưng không có người nào có thể làm thế lâu như vậy, ngay cả lông mi cũng chẳng buồn nhúc nhích.

Hơn nữa mới vừa rồi, cậu tò mò không nhịn được, khi chưa thể chắc chắn thì trong lòng cậu sẽ bất an nên đã lấy đèn pin chọc chọc vào ***g ngực của người này. Đồng thời không ngừng nhủ thầm trong bụng, mặc dù thi thể này diện mục tuấn mỹ vóc người không tệ, nhưng cậu thật sự không có ý định tiết thi. (tiết: khinh nhờn, *** ô, thi: thi thể)

Không có nhịp tim.

Trần Ngọc thở phào nhẹ nhõm, đánh bạo quan sát kỹ lại lần nữa, thi thể này có thể nói được lưu giữ rất hoàn mỹ, so với một người còn sống sờ sờ hai ngày nay chưa tắm rửa là cậu trông còn tươi tắn hơn, ngay cả ánh mắt đầy hận ý cùng sát khí cũng được Trần Ngọc cẩn thận quan sát đánh giá. Nhìn vào mắt của hắn, Trần Ngọc liền phán đoán, người này khi còn sống, nhất định là một người vô cùng lạnh lùng.

Bởi vì chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi mà Trần Ngọc phải ném trải sợ hãi quá nhiều, cho nên đã có phần tê liệt. Trong lúc xung quanh đều là mối nguy hiểm không thể giải thích được, cậu vẫn còn tâm

tình quan sát kỹ lưỡng, hai tay của cổ thi thể này đều đeo nhẫn ám kim sắc. Kỳ dị hơn nữa chính là, tay phải của hắn có cầm một cây quyền trượng màu vàng.

Quyền trượng kia vừa ngắn vừa nhỏ lại tinh xảo, tỏa ra sắc vàng óng ánh, dưới ánh sáng đèn pin, ngay cả đồ án cổ phác kỳ lạ trên quyền trượng cũng có thể thấy rõ, có ưng có cá, còn có mặt người đang cười.

Trong lòng Trần Ngọc bỗng nhiên thấy ngứa ngáy, cảm thấy hoàng kim quyền trượng khác thường kia thực khả ái mê người, muốn cầm ở trong tay. Chỉ nhìn cách tạo hình cùng chất liệu đã biết đây là bảo vật vô giá, cộng với niên đại của cổ mộ này, không biết giá trị của nó có thể lên tới bao nhiêu. Trần Ngọc không khỏi cười khổ, thì ra dù có tham gia vào chuyến đi này hay không thì thói quen của nghề trộm mộ cũng đã ăn sâu trong xương tủy cậu rồi. Có điều, cậu thật sự không phải vì tiền, Trần Ngọc chỉ đơn thuần cảm thấy quyền trượng kia vô cùng khéo léo tinh xảo, muốn lấy làm của riêng.

Do dự trong chốc lát, Trần Ngọc suy xét không biết có thể còn sống mà ra ngoài được hay không, trước cứ cầm lên xem kỹ cái đã. Sau đó cậu gắng chịu đựng sự lạnh giá, nhào người về phía thủy tinh quan, vươn tay đến chỗ chiếc kim trượng.

Trong miệng lẩm bẩm không thôi: “Vị đại ca này, vật để ngoài thân, sống không mang đến chết không thể mang đi, người giữ lại cũng vô dụng, chi bằng đưa cho ta làm vật kỷ niệm đi.”

Tay Trần Ngọc rất trắng, lúc cậu với vào trong thủy tinh quan tự nhiên có một loại cảm giác trong suốt quỷ dị không nói rõ được. Cậu đột nhiên nhận thấy làm như vậy tựa hồ có gì đó không đúng, tại sao cậu lại muốn cây quyền trượng kia? Chưa đề cập đến những thứ khác, đồ cổ có giá trị liên thành cậu từng thấy nhiều rồi! Nhưng cậu không thể khống chế được mình, tay cậu giống như tự có ý thức riêng của nó, không để ý đến ánh mắt của thi thể vẫn luôn luôn tức giận chăm chú theo dõi cậu.

Ngay lúc này, sau lưng Trần Ngọc chợt truyền đến một tiếng kêu thê lương, ở đây chỉ có ánh sáng phát ra từ đèn pin, trong mộ thất càng thêm rợn tóc gáy. Trần Ngọc giật mình một cái, hoàn hồn lại, hiện tại, tay của cậu đã chạm đến quyền trượng.

Sau đó, Trần Ngọc cảm giác được một cơn gió lạnh tạt vào mặt, một con chim thật lớn màu đen rơi xuống trên thủy tinh quan, qua hình dáng của nó, có thể nhận ra đây là một con quạ. Trần Ngọc trợn mắt há mồm nhìn loài quạ đen chỉ xuất hiện trong cổ mộ này, quạ đen cũng nghiêng đầu, đôi mắt vừa to tròn vừa đen láy nhìn chăm chăm lại cậu, mang theo hưng phấn, đói khát cùng cười nhạo.

Trần Ngọc nghi ngờ vì ở trong mộ quá lâu nên mới xuất hiện ảo giác, ai đó làm ơn khiến về mặt phong phú của cái con của nợ này biến mất đi a a a! Trần Ngọc run rẩy lấy súng nhắm thẳng vào con quạ, giật giật vài lần, rốt cuộc lại để xuống, bất thường chính là yêu quái, thỉnh thoảng cậu có nghe mấy lão nhân trong nhà nhắc tới, động vật gặp được ở trong mộ đều mang theo vài phần tà khí, nhất là mấy loài như mèo đen, quạ đen, hồ ly.

Con quạ lại kêu lên một tiếng chói tai, chợt như một mũi tên bổ nhào về phía cánh tay phải đang đưa vào trong thủy tinh quan của Trần Ngọc, khi Trần Ngọc chưa kịp tránh né, hung hăng mổ cho một phát, sau đó lại bay lên, lao thẳng vào trong bóng tối.

Trần Ngọc hận con chim đến nghiêng răng, nhưng bây giờ không rảnh để bận tâm tới sức sinh mình toàn lông kia, bởi vì máu trên mu bàn tay cậu đã rơi xuống trên thủy tinh quan, trong số đó có một giọt còn rơi lên cánh tay thi thể. Máu của người sống là thứ rất dễ nảy sinh thi biến.

Trần Ngọc nhận thấy trên bốn vách thủy tinh quan chợt xuất hiện rất nhiều tự phù màu đen, chỉ có thể nhìn ra đây là một loại chữ viết cổ xưa. Mà lúc mấy giọt máu rơi xuống tự phù, tự phù tựa hồ di chuyển, chảy tới trên thân người nằm giữa trong quan tài. Nếu để ý kỹ, mới thấy được chút tự phù khắc trên thủy tinh quan này đều gắn liền với nhau, giống như huyết mạch, điểm cuối chính là người nằm trong quan tài.

Sau đó cậu phát hiện, đôi mắt của vị mộ chủ này lay động, ngay cả ngón tay cũng khẽ động đây!

Xong rồi! Trần Ngọc buông hoàng kim quyền trượng ra, thu tay lại, xoay người định bỏ chạy. Trái ngược với lúc bình thường, động tác của cậu hết sức dứt khoát nhanh nhẹn.

Thế nhưng Trần Ngọc còn chưa kịp nhắc chân, một bàn tay lạnh như băng đã đặt trên cổ cậu.

Trần Ngọc cứng đờ từ từ quay đầu lại, khoảng cách gần đến mức cơ hồ có thể chạm vào được cái bánh tồng đệ nhất này, khuôn mặt mới vừa rồi còn cảm thấy tuần mỹ bây giờ chỉ cách Trần Ngọc vài xăngtimét đang lạnh lùng nhìn cậu, hoàn toàn vô cảm.

Trái tim Trần Ngọc đập cuồng loạn, đến việc hít thở cũng khó khăn, cậu tuyệt vọng nhìn cái bánh tồng chuẩn bị sẽ làm thịt mình. Đến bây giờ mới nhớ ra, cậu ngay cả cái bánh tồng này thuộc loại gì cũng không rõ. Thi thể nếu chôn ở nơi có tác dụng dưỡng thi, qua một khoảng thời gian, toàn thân sẽ mọc lông dài màu trắng, gọi là “Bạch cương”; bạch cương sau khi hấp huyết, lông trắng sẽ biến thành lông màu đen, đó là “Hắc cương”; hai loại này đều dễ đổi phỏ, thấp hơn thì có khiêu thi, hạn bạt*(quỷ gây hạn), hay huyết thi đều rất hung tàn dữ tợn; bất quá, nghe kể loại đáng sợ lợi hại nhất, là đã gần như thành ma.

Thế nhưng thanh niên chẳng buồn động đậy, chỉ quan sát Trần Ngọc, trong ánh mắt mang theo vẻ chán ghét cùng mất kiên nhẫn, hoàn toàn không có ý định xơi tái cậu.

Trần Ngọc tựa hồ lại thấy được tia hy vọng sống sót, lấp bắp ủy khuất cầu toàn nói: “Ây, vị đại ca bánh tồng này, tiểu đệ thân đơn lực mỏng, không có bao nhiêu thịt, ăn cũng không ngon...Ồ, thật ra thì bên ngoài vừa vặn có thứ hợp khẩu vị của người!” Nói xong từ trên mặt cổ nặn ra một nụ cười vắn vẹo đặc biệt khó coi.

Đôi mắt đen nhánh của thanh niên nhàn nhạt nhìn sang, bên trong chất chứa vẻ lạnh lùng cùng tàn nhẫn không thuộc về loài người, hần một tay đem Trần Ngọc xách lên như xách một con gà con, ngón tay từ từ nắm chặt. Xem ra có ăn Trần Ngọc hay không với việc có đẩy cậu vào chỗ chết hay không, lại là hai chuyện khác nhau.

Hay tay giấu ở phía sau của Trần Ngọc vội lực móng lửa đen để trong balô, khi con mắt bắt đầu trợn trắng, đột nhiên đem móng lửa đen nhét vào trong miệng thanh niên.

Lông mày thanh niên tựa hồ giật giật, dễ dàng dùng sức bắt được tay của cậu, Trần Ngọc cho rằng tay mình sắp bị chặt đứt. Thế nhưng, thanh niên chợt nới lỏng lực đạo, kéo lấy bàn tay còn đang rỉ máu của cậu, liếm liếm.

Trần Ngọc cảm thấy hình như có răng nanh xẹt qua trên da tay cậu, hần sẽ xé rách thịt mình đến tận xương, sau đó bắt đầu gặm nhấm. Phải...phải nổ súng sao? Cậu vô cùng thống khổ lựa chọn.

Nhưng lúc này, thanh niên lại một tay ném Trần Ngọc xuống đất, phun ra hai chữ: “Y phục”.

“A?” Trần Ngọc mất nửa ngày mới phản ứng lại, thanh niên mặc dù đối với thân thể trần truồng của mình vẫn thoải mái, nhưng cũng không phải tới từ xã hội nguyên thủy, hần muốn y phục của Trần Ngọc, cứ như thứ kia vốn là của hần.

Trần Ngọc không dám phản bác, cời hết sơ mi quần dài ném cho thanh niên. Hiện tại Trần Ngọc toàn thân cao thấp giống như loại sứ trắng thượng hạng trong đêm tối. Vốn đã lạnh đến mức run lấy bấy, bây giờ thân thể nhanh chóng mất đi tri giác. Quả nhiên vừa nãy cậu không nên nhìn chăm chú thanh niên trần như nhộng kia!

Thấy đôi mắt đen láy của thanh niên đang nhìn chằm chằm quần sịp của mình, cậu lệ rơi đầy mặt lên tiếng: “Trong balô của ta có thứ thay thế! Người chờ một chút!”

Trần Ngọc đem một cái quần sịp chưa từng mặc qua lôi ra ngoài, lại mừng rỡ phát hiện trong balô còn có một bộ quần áo ngủ, liền lấy ra mặc vào người. Khi Trần Ngọc sắp xếp xong lại balô, giương mắt liền thấy một cánh tay đã vươn tới trước ngực mình. Tuy rằng không có khả năng, cậu vẫn cảm thấy nếu như cánh tay kia đến gần hơn chút nữa, mình nhất định sẽ bị thủng tim mà chết.

Tim cậu bỗng dưng khấn trương hần lên, không hề nghĩ ngợi đã kêu to: “Người không thể như vậy! Dù sao cũng là ta khiến người tỉnh dậy, ta thề ta tuyệt đối sẽ không nói với người khác người là vô gian đạo bánh tồng!” Thanh niên này vừa nãy có mở miệng nói chuyện, điều đó thể hiện hần có năng lực tư duy. Chẳng bằng cứ nên thử một chút, tỏ ý thân thiện, xem xem có cơ hội sống sót hay không?

Cánh tay kia chợt khựng lại, nhưng cũng không có ý định rút về, thanh niên tóc đen mang theo ánh mắt mê hoặc, hiển nhiên đang do dự.

Lúc này, cánh cửa đối diện Trần Ngọc dịch chuyển, chính là cánh cửa mà Trần Ngọc nghe ngóng thấy bên trong có tiếng động nên không dám mở.

Nhân thần của thanh niên phát lạnh, một tay dễ dàng xách Trần Ngọc lên trốn đến phía sau đỉnh đồng, Trần Ngọc phối hợp tắt đèn pin. Ngay sau đó, trong miệng bị nhét thứ gì đó, khổ sở quá đi, khiến cậu buồn nôn.

Mẹ nó! Cái thứ này hình như là móng lừa đen # %, trong miệng khó chịu, thanh niên sát rạt ở sau lưng thì y như một khối băng, tên này rốt cuộc có phải là người hay không a! Trần Ngọc vừa thăm nguyên rửa, vừa nhin xuống cảm giác muốn nôn, dời đi lực chú ý, nhìn ra phía ngoài.

Sau khi cửa mở ra, có tiếng bước chân, nhưng không phải chỉ của riêng một người. Tiếp đó, có người lên tiếng: “Triệu ca, chính là chỗ này? Sao lại nhỏ như vậy, còn không to bằng ngôi mộ vừa rồi?”

“Là nơi này!” Một người khác cất tiếng khẳng định, còn nhanh chân bước tới thủy tinh quan.

Trần Ngọc sững sốt, giọng nói này quen tai đến mức quá đi, đợi khi người nọ đến gần thủy tinh quan, nương theo ánh sáng phát ra từ đèn pin trong tay hắn, Trần Ngọc thấy được diện mạo của người nọ, hóa ra lại là người quen.

Nói tới đám người đi theo cha cậu, Trần Ngọc đều không mấy nhận thức, nhưng chỉ có người này là cậu tuyệt đối biết rõ. Trần gia lão gia đồ đầu cả đời, chỉ dẫn theo ba đệ tử đắc ý, đại đồ đệ Thẩm Tuyên, nhị đồ đệ Triệu Ly, tam đồ đệ Quý Tiểu Xuân.

Người đang đứng ở đây chính là nhị đồ đệ Triệu Ly, mặc dù sau này người kế tục công việc của Trần lão gia không ai ngoài đại đồ đệ Thẩm Tuyên, bọn họ ở Trần gia cũng vẫn được coi trọng.

Trần Ngọc khấp khởi mừng thầm, chẳng lẽ cha cũng đi đồ cái đầu này? Thật sự là trùng hợp, nói không chừng mình được cứu rồi. Sau đó cậu thử giật giật, bàn tay nắm lấy cổ tay cậu tựa hồ được làm bằng sắt, chẳng thể nhúc nhích gì được.

Cậu chỉ còn cách sốt ruột nhìn Triệu Ly, cậu liền thấy sắc mặt Triệu Ly càng ngày càng khó coi.

Người bên cạnh Triệu Ly hiển nhiên cũng nhận ra, vội hỏi: “Triệu ca, thế nào? Cái quan tài này, ngay cả mình khí cũng không có! Khi rời khỏi đây biết ăn nói làm sao với Lão Đại a!”

Triệu Ly lẩm bẩm nói: “Sao lại như vậy, rõ ràng không nên có người đến trước, rõ ràng là của ta.” Nói xong, khuôn mặt bởi vì tức giận cực độ mà vặn vẹo.

Tên tay chân bên cạnh hắn cũng sợ hết hồn, lúc này không dám oán trách, chỉ nói: “Nhị thiếu gia đừng lo lắng quá, lão đại chúng tôi luôn luôn coi trọng ngài, chắc chắn sẽ không trách ngài, huống chi ngài không phải nói trước gạt Lão Đại, đến lúc đó cho hắn một sự kinh hỷ sao.”

Triệu Ly nhắm mắt lại, gương mặt mặc dù trắng bệch, nhưng tâm tình đã không thể khống chế được nữa, hắn giơ mắt nhìn về phía tên tay chân bên cạnh, mỉm cười đáp: “Chuyện này người không cần phải buồn phiền, đến lúc đó ta tự nhiên sẽ có cách ứng phó. Trường Hải a, đoạn đường này, thật là cực khổ cho người.”

Tên tay chân kia bị Triệu Ly nói như thế, có phần thụ sủng nhược kinh, vội vàng khoát tay: “Đâu có, đều là nhị thiếu thủ đoạn cao minh, nếu là ta, đời nào có thể tới đây... người” Cái người tên là Trường Hải vừa mới nói được một nửa đã thay đổi sắc mặt, cúi đầu nhìn thanh chủ tử cầm trên ngực mình. Lại ngẩng đầu kinh sợ nhìn Triệu Ly.

Hắn không còn cơ hội để lên tiếng nữa, Triệu Ly một cước đá văng thi thể của hắn, xoay người đi ra ngoài. Sau khi hắn rời khỏi, cửa lại âm ỉ đóng kín lại.

Người cảm thấy kinh sợ còn có Trần Ngọc, đây là tình huống gì? Triệu Ly chẳng lẽ đối với cha có dị tâm? Cha có thể gặp nguy hiểm hay không, mặt Trần Ngọc lộ vẻ lo lắng.

Thanh niên phía sau cậu thấy người đã bỏ đi, bèn đẩy Trần Ngọc. Trần Ngọc khẽ lắc đầu, vội tựa vào cái đỉnh bằng thanh đồng mới đứng vững, quay đầu lại định mắng chửi người. Thấy cặp mắt đen nhánh kia trong đêm tối cứ nhiên lóe lên chút kim quang, cậu thức thời ngậm chặt miệng.

Bây giờ cái mạng nhỏ của cậu vẫn còn nằm trong tay cái bánh tông này, Trần Ngọc ho khan hai tiếng, liếc nhìn móng lửa đen người ta cầm trong tay so với cậu còn dễ dàng hơn, trong lòng lại bắt đầu mắng Mã Văn Thanh từ chỗ nào tìm được cái của nợ này. Tuyệt vọng nghĩ thầm, chẳng lẽ phải liều mạng thật? Ở nơi này lấy đâu ra phần thắng...

“Người đi đi, đừng nói đã gặp ta.” Thanh niên nhàn nhạt nói.

Trần Ngọc mừng đến rớt nước mắt nhìn về phía hắn, a, lão thiên vẫn còn đứng về phe cậu! Liên tục nói không ngừng: “Người yên tâm, ta chưa từng gặp người!”

Thanh niên nhú nhú mày, không thèm để ý đến cậu. Xoay người xem xét đỉnh đồng xanh. Trần Ngọc cẩn thận liếc hắn một cái, cuối cùng xác định mình thật sự tạm thời được an toàn. Liền lôi đèn pin ra chuẩn bị đi qua ngó thử vị tay chân vừa rồi có còn sống hay không, nói không chừng có thể hỏi thăm được chút ít.

Kết quả đèn pin vừa lia đến chỗ người nọ lúc này ngã xuống, trên mặt đất trống trơn chỉ có một bộ xương trắng.

Trần Ngọc trong tâm cả kinh, khi mới đặt chân vào nơi này cậu đều ngó qua bốn phía mộ thất, tuyệt đối không có mảnh xương nào, chẳng lẽ, bộ xương kia chính là người lúc này? Trong mộ thất này thực có quỷ ăn thịt người?

Thanh niên đang từ bên trong đỉnh đồng xanh xách con quạ đen lên, con quạ thân thiết dùng đầu cọ cọ cánh tay thanh niên.

Nghe thấy tiếng thở dốc của Trần Ngọc, nhìn lướt qua nói: “Người tốt nhất đừng đi qua đó, trên bộ xương kia bay giờ tất cả đều là Ngân Bàn Cổ, vật này rất miễn cảm với máu.”

Trần Ngọc vội vàng dừng chân, lúc này mới thấy rõ, trên bạch cốt đều bị từng tia từng tia ngân tuyến quấn lấy, ngân tuyến còn không ngừng chuyển động. Trần Ngọc lại một lần nữa cảm thấy buồn nôn, đây là cái quái gì? Chỉ chớp mắt đã ăn sạch sẽ cả máu lẫn thịt?

Sau đó Trần Ngọc phát hiện tơ bạc kia tựa hồ còn kéo dài lên phía trên, cho đến tận....đỉnh mộ? Trần Ngọc rung mình, lúc mới vào đây thấy đám tóc trắng trên đỉnh mộ thì ra đều là cái loại Ngân Bàn Cổ này.

Đèn pin quét qua, chỉ có nơi thanh niên đang đứng, trên đỉnh mộ chung quanh hoàn toàn không có tơ bạc. Mà khi thanh niên đi lại, vật này giống như là có cảm ứng, vội vàng tránh xa khỏi hắn, y như một đứa trẻ bị người ta khi dễ.

Vậy khi này cậu bị con quạ mổ cho bị thương thế nhưng Ngân Bàn Cổ không hề đụng tới cậu, chỉ vì cậu đứng rất gần thanh niên kia thôi sao?

Trần Ngọc cẩn thận dịch một bước về phía thanh niên, thanh niên căn bản không rảnh để ý tới cậu, trước ánh mắt soi mói của Trần Ngọc, trực tiếp đi tới cửa đá. Bên ngoài cửa đá chính là cái bánh tông đuổi theo Trần Ngọc vẫn đang kiên trì cào cào không thôi.

__END 9__

10. Chương 10

Tiếng động ngoài cửa càng ngày càng chói tai. Nếu không phải đứng ngay bên cạnh là ông anh bánh tông, chỉ bằng loại Ngân Bàn Cổ khủng bố kia, Trần Ngọc sớm đã theo cánh cửa khác mà bỏ trốn.

Thanh niên đi tới trước cửa, xoay người nhìn Trần Ngọc, dưới ánh mắt thâm trầm lạnh như băng, Trần Ngọc sợ hãi liếc hắn, tim đập thình thịch y như có con thỏ đang không ngừng nhảy loạn bên trong.

“Mở cửa.” Thanh niên từ tốn phun ra hai chữ, âm trầm mà cương quyết.

Sao người không tự mình mở! Ai chẳng biết nếu cửa mở sẽ bị cái bánh tông nọ tập kích?! Trần Ngọc tức giận muồn chất vấn, cậu hít sâu vài lần, sau đó giơ hai tay lên, không chút khí phách nói: “Được rồi, ta mở.” Đồng thời vừa nghĩ vừa lệ rơi đầy mặt, ghét nhất là bị cường quyền áp bức!

Khi tay cậu chạm vào cánh cửa, Trần Ngọc thấy rung rung, cậu do dự trong chốc lát. Cảm nhận được thanh niên bên cạnh cả người toát ra hơi thở bằng giá không mấy dễ chịu, cậu bèn tăng nhanh động tác trên tay, vội vàng mở cửa ra. Kế hoạch của Trần Ngọc là, cửa vừa mở sẽ ngay lập tức trốn phía sau thanh niên, thế nhưng, cái bánh tông bị giam ở bên ngoài hồi lâu tựa hồ đã mất hết kiên nhẫn, móng tay sắc nhọn vọt thẳng tới, trực tiếp hướng về phía cần cổ Trần Ngọc.

Tốc độ lùi về sau của Trần Ngọc không thể so sánh được với tốc độ của bánh tông, trong nháy mắt sắc mặt cậu trắng bệch. Ngay lúc đó, trước mặt cậu đột nhiên xuất hiện một cánh tay ưu nhã hữu lực, khớp xương rõ ràng, dễ dàng túm lấy cánh tay đang duỗi vào của bánh tông, hoàn toàn không hề thấy hấn phải gắng sức, móng vuốt của bánh tông lại chẳng thể tiến thêm một phân nào.

Thanh niên chưa từng để ý tới Trần Ngọc, chỉ là sợ vướng víu cản trở nên đẩy cậu hơi lui về phía sau, tiếp đó liền nhàn nhạt nhìn chằm chằm cái thứ đang gào lên như thú vật trước mặt mình, đang chuẩn bị xông lên cắn xé.

Y phục của thanh niên bị móng vuốt huyết nhục lẫn lộn của bánh tông cào rách, hấn nhú nhú mảy, sau đó Trần Ngọc nghe thấy tiếng xương cốt cùng da thịt bị xé đứt, một vật bay vèo qua trước mắt, trong mộ thất lại có thêm những tiếng động kỳ dị khác.

Theo trực giác cậu lia đèn pin tới chỗ vật nặng kia rơi xuống, quả nhiên, từng sợi bạch tuyến đã quấn chặt lấy thứ trên mặt đất. Từ mảnh vụn của vài vóc có thể nhận ra, đó chính là cánh tay của bánh tông.

Xem ra cái “thứ” bên trong này cùng cái “thứ” bên ngoài kia không cùng đẳng cấp, Trần Ngọc không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Hai phút sau, cùng với tiếng kêu gào thảm thiết, đầu của bánh tông cũng bay vào trong mộ thất, Trần Ngọc bỏ qua ý định liếc nhìn cái đầu đã biến thành xương khô của vị phó tướng kia. Nhưng trên mặt cổ nặn ra một nụ cười, chúc mừng ông anh bánh tông: “A, bánh....Đại ca, ngài quả thực dũng mãnh phi thường, tiểu đệ bội phục. Cái kia, nếu không còn chuyện gì khác, đại ca ngài xin cứ tự nhiên, tiểu đệ cùng ngài không thuận đường, ta xin phép đi trước ”

Sau đó, cậu phát hiện, phó tướng mặc dù bị xé thành ba mảnh chẳng ra hình thù gì, nhưng chết không nhắm mắt, một móng vuốt khác của hấn hung hiểm cắm nơi trái tim thanh niên, y phục bị xé rách, lộ ra vùng da xung quanh móng vuốt, đã biến thành màu đen, ***g ngực vừa nãy còn phập phồng nay lại không thấy động tĩnh chi sất. Ánh mắt thanh niên nửa mở nửa khép, nhìn không ra dấu hiệu sống.

Một tên quái vật cường hãn đến biến thái dễ dàng như vậy đã OVER rồi? Cho dù thi độc quả thật rất lợi hại, Trần Ngọc vẫn là không thể tin được, tay run rẩy dò xét hơi thở của thanh niên.

Không thấy hô hấp, Trần Ngọc nhăn nhó, bánh tông nếu không bị mất đầu thì chắc sẽ không mất đi năng lực hoạt động. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ đây là đặc tính biến dị của hoạt cương thi* (xác sống)?

Trần Ngọc đứng rất gần đó, thấy được vô số sợi tơ bạc từ cửa động tới đây, lần này cậu nhìn rõ, cổ trùng đã chui vào được da thịt, huyết nhục như thế nào. Bên dưới lớp da rửa nát của bánh tông đám trùng trắng nhúc nhích không ngừng, Trần Ngọc sắc mặt khó coi lui về phía sau.

Phó tướng bên này huyết nhục càng ngày càng ít, cuối cùng lác lư mấy cái, ầm một tiếng, thanh niên cùng cái bánh tông thối rửa đồng thời đổ nhào ra đất.

Trong giây lát, nơi này còn dư lại kẻ sống sót duy nhất – Trần Ngọc.

Trần Ngọc cúi đầu xem qua mu bàn tay còn đang chảy máu của mình, lại liếc nhìn thanh niên nằm trên mặt đất, vì thanh niên chẳng hề có ý định giết cậu diệt khẩu, cho nên bây giờ thanh niên chết đi, Trần Ngọc không biết nên cảm thấy may mắn hay là tiếc hận.

Cuối cùng, Trần Ngọc vẽ mặt phức tạp nhìn thanh niên một cái, đứng dậy hướng về phía mộ đạo bên ngoài. Trong mộ thất sau lưng là Ngân bàn cổ ăn thịt người mà sống, cạnh cửa là hai cái bánh tông. Mặc dù một con là còn tươi, một con thì đã quá hạn, nhưng dưới tình cảnh bây giờ vẫn khiến người ta rợn cả tóc gáy. Cậu thật ra thì rất muốn hoàng kim quyền trượng của thanh niên, nhưng cái Ngân Bàn Cổ kia ác độc vô cùng, cậu không dám đến gần lục lọi.

Trần Ngọc cũng không quay đầu lại, trực tiếp bước nhanh về phía trước, không mất nhiều thời gian, đã đến chỗ cửa đá bị tách ra với Mã Văn Thanh. Trần Ngọc há mồm định gọi, có điều thấy mộ đạo trông trải, lại ngại miệng, dấn lỗ tai lên cửa đá.

Bên kia vẫn là sự yên ắng chết người như thế, Trần Ngọc rùng mình, cậu sợ Mã Văn Thanh gặp nguy hiểm, vội vàng đeo găng tay tìm cách mở cửa đá.

Qua mười phút, mồ hôi lạnh trên trán Trần Ngọc chảy xuống từng giọt, vẫn không thể mở ra, kể từ lúc mười tuổi, cửa nẻo trong nhà có thể gây khó dễ cho Trần Ngọc đã cực ít.

Phía sau cánh cửa an tĩnh đến đáng sợ, Trần Ngọc chợt nhụt chí lấy tay đập đập cửa, thanh âm run rẩy rống lên một câu: “Mã Văn Thanh! Người nha có còn sống hay không a!”

Vẫn không có bất kỳ tiếng động nào, Trần Ngọc sợ hãi tay chân rối loạn, cậu cố gắng tự nói với chính mình, chỉ có qua đó mới biết được Mã Văn Thanh an toàn hay không. Trần Ngọc ngồi xuống, cường chế mình phải tỉnh táo, cố gắng hồi tưởng lại cửa đá tại sao đột nhiên xuất hiện.

Tầng đá, tầng đá kia.

Trần Ngọc bỗng bật người đứng dậy, bánh tông dẫm lên một tầng đá, cho nên tường đá mới xuất hiện, nói cách khác, chốt mở tường đá là ở trên mặt đất hoặc chỉ xung quanh đây mà thôi.

Trần Ngọc lau mồ hôi, gục trên mặt đất tìm kiếm một hồi, không có; lại tiếp tục sờ lần hai bên tường, khi tay phải cậu cuối cùng cũng tìm được chốt mở, cậu bèn thở hắt ra.

Thuần thực nâng chốt mở lên, chốc lát, thanh âm ầm ầm vang lên.

Trần Ngọc đứng dậy giương súng, tường đá lại rút lên trên, mộ đạo bên ngoài sáng ngời mà rộng rãi, nhưng không hề có một bóng người.

Trần Ngọc theo hướng Mã Văn Thanh lựa chọn chạy tới, phát hiện không có dấu vết đánh nhau, trong lòng cậu thở phào nhẹ nhõm, có đôi khi, không có tin tức lại chính là tin tốt nhất. Nếu lúc cậu qua đây thấy Mã Văn Thanh nửa sống nửa chết hoặc đồ đạc trên người của hắn rơi vãi, đó mới chính là bị kịch.

Việc cấp bách trước mắt là phải tìm được Mã Văn Thanh, vốn hai người đã lạc đường, bây giờ còn tẩu tán, tình huống quả thực bất lợi. Đợi đã, lạc đường, tại sao lại lạc đường? Vấn đề này cậu sớm đã nghĩ tới, nhưng kể từ khi đến đây, hết chuyện nọ lại xọ sang chuyện kia, cậu căn bản không có thời gian để suy nghĩ kỹ.

Ký hiệu được tạo ra bởi Vương Miêu, vậy tại sao cô ấy phải tạo ký hiệu sai? Bây giờ ngẫm lại, Vương Miêu cố tình đi cuối cùng, tựa hồ có điểm khả nghi?

Trần Ngọc lúi túi trong balô ra đèn pin mắt sói cùng khẩu súng lục, vừa nghi hoặc vừa đi về phía trước. Đúng lúc ấy thì sau lưng dồn dập vang lên tiếng bước chân gấp gáp.

Trần Ngọc vui mừng, vội ngẩng đầu, người tới chính là nữ sinh Vương Miêu đang vừa chạy vừa thở hổn hển. Trần Ngọc đang hoài nghi cô nàg, tự nhiên bắt gặp ở đây, giật mình, xa xa ngừng lại, quan sát Vương Miêu.

Wương Miêu chạy nhưng cước bộ không yên, dải băng trên mặt bám đầy bụi đất, mới thấy Trần Ngọc đã rất kích động, vui mừng hô lên: “Thật tốt quá, Trần Ngọc! Ta thật bị hù chết! Không gặp được người, ta cũng không biết nên tìm ai đến giúp. Mau đi theo ta, đi cứu Mã Văn Thanh, hắn đang trúng bẫy liên hoàn, rớt xuống dưới không ra được.”

Wương Miêu vừa nói vừa chạt tới kéo kéo cánh tay Trần Ngọc, kéo về hướng mộ đạo cô vừa tới.

Trần Ngọc cau mày rút cánh tay về, trước hỏi Mã Văn Thanh có gặp nguy hiểm gì không. Hố bẫy là một trong những loại bẫy liên hoàn thường gặp nhất trong cổ mộ. Nói đơn giản thì chính là ba tấm ván gỗ hợp thành một hố bẫy cân đối có độ chịu đựng rất cao. Tấm ván gỗ có trục cố định, đặt liền nhau, mặt trên được phủ bụi đất, phía dưới là hố sâu ít nhất ba thước, mà trong hố thường có các mũi dao sắc bén.

Vương Miêu lắc đầu, vui vẻ nói: “Không sao, trong cái hố kia không có gì cả, chẳng qua là quá sâu, nếu không có người hỗ trợ hẳn tuyệt đối không ra được.”

Trần Ngọc gật đầu một cái, “Vây thì tốt, kẻ ngốc luôn phúc lớn mạng lớn, tiểu tử kia nhất thời sẽ không việc gì.”

Vương Miêu cười khúc khích, khuôn mặt lộ ra bên ngoài dải băng ứng đảo.

Trần Ngọc liếc về phía trước, làm bộ như không để ý hỏi: “Vương Miêu, ngươi tại sao đến được đây?”

Vương Miêu a một tiếng, quay đầu lại nói: “Ta còn muốn hỏi tại sao các ngươi lại ở chỗ này! Sau khi tách ra với các ngươi, ta một mình bò lên, ở ngã ba phía bên trái lưu lại ký hiệu, kết quả đi được một đoạn, ta thấy vừa sợ vừa mệt nên đứng tại chỗ chờ các ngươi. Ai ngờ qua một lúc lâu cũng không thấy bóng dáng người nào, ta lo lắng không dám chờ nữa bèn đi xuống tìm. Kết quả phát hiện ra, ký hiệu của ta không biết bị ai đó xóa đi mất, ký hiệu lại xuất hiện ở bên phải.”

Nói tới chỗ này sắc mặt Vương Miêu tái nhợt, cô ngẩng đầu nhìn Trần Ngọc, co rúm lên tiếng: “Trần Ngọc, nơi đây có cổ quái, chúng ta mau mau cứu Mã Văn Thanh rồi đuổi theo đám người giáo sư đi. Lúc ấy ta rất sợ, sợ các ngươi gặp nguy hiểm, liền vội vàng quay trở lại tìm các ngươi, kết quả gặp được Mã Văn Thanh, sau đó đi tìm người nhưng không thấy.” Nói xong, Vương Miêu vừa phát run vừa hạ thấp thanh âm, hỏi: “Trần Ngọc, chẳng lẽ trong mộ này còn có những người khác?”

Trần Ngọc sờ sờ mũi, tựa hồ không có sơ hở? Cậu mỉm cười: “Rất khó nói, thực sự có ai khác, đến lúc đó sẽ biết.”

Đi theo sau lưng Vương Miêu, hai người vội vàng lên đường, mộ đạo rắc rối phức tạp, không biết có thêm cổ mộ nào khác không. Lúc này, dưới ánh sáng của trường minh đăng, Trần Ngọc liếc thấy một gian mộ thất, bên trong là một cỗ quan tài cực lớn. Cậu từ bé đến giờ chưa từng bắt gặp quan tài nào lớn như vậy, cơ hồ gấp bốn lần phượng quan của Trần Viên Viên. Chẳng lẽ chỗ này là chủ mộ thất?

Trần Ngọc kinh ngạc quan sát bên trong mộ thất, thoáng chốc, cậu bỗng thấy trong mộ thất đèn đuốc sáng trưng, một người ngồi ở thượng vị, sáu bảy người ngồi bên dưới phụng bồi, tất cả đều đặc biệt cung kính. Tiếp đến người kia phân phó rất nhiều chuyện, mấy người còn lại đều bày tỏ nhất định sẽ tận tâm tận lực. Sau đó

Trần Ngọc rung mình một cái, tỉnh lại. Cậu phát hiện Vương Miêu đang ở phía trước chờ cậu, vẻ mặt lo lắng. Tại sao, cậu lại nhìn thấy những việc này? Chúng đã thực sự xảy ra hay là ảo giác của cậu? Kể cả hoàng kim quyền trượng trong tay thanh niên kia, Trần Ngọc chợt cảm thấy hết thảy đều quen thuộc đến quỷ dị.

Không đợi Vương Miêu thúc giục, Trần Ngọc lắc đầu bước tới. Cứ như vậy đi qua hai ba gian mộ thất lớn có nhỏ có, cuối cùng họ cũng đứng trước một tòa cửa đá, cửa đá này chưa biết chừng còn thông sang những mộ đạo khác. Chỉ có điều, trong mộ đạo không hề có trường minh đăng, tối như bưng.

Vương Miêu ồ lên một tiếng, nói: “A, chính là trong chỗ này, quái, mới vừa nãy cửa này còn mở mà.”

“Trần Ngọc, ngươi mau mở cửa ra đi, Mã Văn Thanh đang ở bên trong.”

Trần Ngọc để balô xuống đất, nhưng chẳng hề có ý tìm cách mở cửa, chỉ khẽ nhú mày, đem khẩu súng trong tay chuyển mấy vòng, đảo mắt đã nhắm thẳng vào Vương Miêu, cười hì hì đáp: “Vị đại tỷ này, ngươi rốt cuộc là ai?”

Vương Miêu kinh ngạc nhìn Trần Ngọc, giật mình nói: “Ta là Vương Miêu a, Trần Ngọc, ngươi đây là muốn làm gì?”

Trần Ngọc cười cười, lấy tay gõ vào mộ đạo, ung dung lên tiếng: “Ta làm gì trong lòng ngươi rõ ràng nhất, chẳng qua ta vẫn không hiểu, ngươi hao tổn tâm tư, dẫn chúng ta tới đây với mục đích gì?”

Vương Miêu ngẩng đầu hướng về phía Trần Ngọc, lộ ra đôi mắt vô tội cùng kinh ngạc: “Trần Ngọc, người từ trước đã quái lạ, rốt cuộc đã hiểu lầm ta điều gì?”

Đúng lúc ấy thì, trong bóng tối bên cạnh hai người chợt chạy đến một người, hóa ra là Mã Văn Thanh!

Mã Văn Thanh vừa trông thấy Trần Ngọc, kích động ôm cổ cậu: “Ta khát a, tiểu tử ngươi để cho lão tử lo lắng gần chết, ta loanh quanh một vòng lớn, chính là hy vọng có thể từ nơi này vòng qua bên kia cứu ngươi. Không thể ngờ tiểu Trần Ngọc năng lực tự lực cánh sinh lại mạnh đến vậy.”

Mã Văn Thanh vừa nói vừa quan sát Trần Ngọc, đầu tóc rối bù, trên khuôn mặt trắng nõn dính đầy bụi đất, lại bị mồ hôi thấm ướt, đôi mắt xéch khê phiếm hồng, giống như một chú mèo nhỏ bị bỏ rơi. Cậu bé đáng thương, dù gì đây cũng là lần đầu tiên cậu hạ địa.

“...”Trần Ngọc chưa kịp nói chuyện đã thấy Vương Miêu đang cười nhìn hai người bọn họ, trong tay cầm một khẩu súng săn, chỉ về phía sau lưng Mã Văn Thanh.

Trần Ngọc cứng đờ, Vương Miêu cười duyên, khàn khàn cất tiếng: “Trần Ngọc, người rất thông minh, quả nhiên người Hán đều rất xảo trá! Ta thực sự không phải Vương Miêu; có điều, ta rất hiểu kỳ, người làm sao phát hiện ra được? Còn nữa, bảo hẩn dừng manh động, ta không ngại khiến tay chân hẩn bị thương.”

Trần Ngọc kéo Mã Văn Thanh đang chuẩn bị quay đầu lại, nhìn Vương Miêu đáp: “Bởi vì Vương Miêu sẽ không thể để lại kí hiệu chỉ sai đường cho chúng ta, quan trọng nhất là, ta biết mộ thất người muốn đi tuyệt đối không có Mã Văn Thanh. Hơn nữa, ngẫm lại, con chó kia có vẻ rất thân thiết với ngươi, ngươi là cô gái dẫn đường Lê Mã?” Trần Ngọc sớm đã nhận ra, gian phòng Vương Miêu muốn đi vào chính là gian phòng đặt thủy tinh quan, cánh cửa này chính là cánh cửa hai đồ đệ Trần gia dùng để vào đó.

“Hừ, nếu ta thật sự bắt gặp Mã Văn Thanh ta sớm đã không để hẩn sống sót gây cản trở! Có điều, hẩn cũng biết chọn đúng thời điểm, thành ra lại giúp ta.” Cô gái tháo băng vải trên mặt, hiện ra khuôn mặt xinh đẹp của Lê Mã, nàng khanh khách cười nói: “Thật ra thì ngươi còn bỏ sót a, ta khi ấy cố ý ở lại sau cùng là bởi vì muốn xé rách lá bùa trấn ma trên long văn quan tài, sau đó vật kia sẽ đuổi theo các ngươi đi.”

Thấy Trần Ngọc sắc mặt âm trầm, con người Lê Mã đảo quanh, tiếp tục nói: “Chưa hết, ở chỗ khe đá nơi Mã Văn Thanh té xuống, cũng là ta cố ý đẩy hẩn, đương nhiên sẽ không để cho hẩn phát hiện ra, sự hiện hữu của hẩn đối với chúng ta mà nói, căn bản vô dụng, a cha muốn chính là ngươi.”

“Ta khát a, độc nhất phụ nhân tâm! Trần Ngọc, còn cùng ả lải nhải làm gì, mau!” Mã Văn Thanh không nhìn được nữa, nhảy dựng lên, định bụng liều mạng với Lê Mã.

Trần Ngọc mím chặt môi, nhìn Lê Mã, trong lòng đang hoài nghi, tại sao cô ả lại nói ra những lời này.

Coi như đó là thật, nhưng đối với ả mà nói, cũng không có lợi ích gì. Trừ việc lãng phí thời gian. Ắn? Chẳng lẽ cô ả ở nơi này để kéo dài thời gian?

Nghĩ tới đây, Trần Ngọc cảm thấy trước mắt từng trận choáng váng, trực tiếp kéo Mã Văn Thanh cùng ngã xuống đất.

END 10

11. Chương 11

Trần Ngọc mở trừng mắt ra nhìn, trên bầu trời rộng lớn vàng trắng tròn sáng ngời mà quỷ dị, cậu phát hiện mình cư nhiên cách mặt trăng gần đến như vậy, gần đến mức có thể miêu tả rõ nét từng đường đi, từng ngọn núi trên đó. Mặt trăng, ưm, lẽ nào tên hồn trưởng Mã Văn Thanh kia ngủ không nê nếp, làm bật rách cả đỉnh lều? Hay là đã đá mình ra ngoài? Trần Ngọc do dự, mơ hồ.

Sau đó, một tiếng nứt nổ nghẹn ngào lạnh lạnh đột ngột vang lên, rất giống đứa trẻ khóc thút thít, lại giống như thanh âm của một loài động vật nào đấy, Trần Ngọc trong nháy mắt thức tỉnh. Cậu vội vàng lục kiếm

khẩu súng, nhưng cảm thấy cánh tay tựa hồ mất hết sức lực, không thể nâng nổi lên, cũng không cảm giác được nó ở nơi nào. Mồ hôi lạnh tuôn ra, chẳng lẽ mình vẫn còn ở trong cơn ác mộng chưa hề tỉnh dậy?

Cậu khó khăn xoay xoay cần cổ đã cứng đến phát đau, chợt nhận ra điều gì đó, quay sang bên phải ngẩng lên nhìn, một gương mặt đang áp sát vào ngay bên cạnh cách cậu chưa đầy một thước. Ban đêm không một tiếng động, có người theo dõi mình vốn đã khiến người ta không rét mà run, chớ nói chi đến bộ mặt này lại có răng nanh nhọn hoắt, da màu tím đen, ánh mắt màu đồng xanh lạnh lẽo như băng, xấu xí hung ác.

Tóc gáy Trần Ngọc dựng ngược, hét lên một tiếng quái dị, điên cuồng lặn về phía sau. Lúc này cậu mới phát hiện, tay chân của mình đã bị trói chặt.

Khuôn mặt kỳ dị kia tiếp tục dán lại gần, mang theo nụ cười gian xảo nhưng lại có vài phần thống khổ, sau đó, thứ kia vươn tay, Trần Ngọc vùng vẫy bị nắm lấy cổ áo lôi trở về.

“Hắn đã tỉnh, còn sống. Thời gian cũng không còn nhiều nữa, chuẩn bị bắt đầu đi. Nếu để lỡ lần này, nó sẽ lại xuất hiện, có thể gây phiền phức lớn.” Một thanh âm lạnh như băng cất lên.

“Còn có thứ gì nữa, ta vất vả mang tên kia ra ngoài, chính là để tổng cổ nó.”

Nghe thấy giọng nói này, Trần Ngọc mới phát hiện, thứ ở bên cạnh mình này giờ là người, mang mặt nạ hình thù quái dị, hơn nữa không chỉ có một mình hắn.

Cậu rốt cuộc nhớ ra, cậu và Mã Văn Thanh bị Vương Miêu giả đánh ngất, đoán chừng cô ả dùng một loại mê hồn hương nào đó. Nghĩ tới đây, Trần Ngọc đảo mắt tìm kiếm xung quanh, quả nhiên phát hiện Mã Văn Thanh cũng bị trói buộc toàn thân như cậu, treo trên cây tử đằng cách đó không xa.

Trần Ngọc mới vừa tỉnh dậy đã bị dọa cho sợ đến nỗi gần như mất đi năng lực suy tư, bây giờ quan sát kỹ, cậu nhận ra mình đang nằm trên một khối cự thạch treo giữa sườn núi, sở dĩ nói như vậy, là bởi vì tảng đá này không hề nối liền với sơn thể, lúc này còn đang không ngừng lắc lư. Nương theo ánh trăng có thể thấy, nơi đây rất rộng rãi bằng phẳng và khắc đầy những hoa văn phức tạp, Trần Ngọc dùng mắt cọ cọ, cảm giác lạnh lẽo như mặt kim loại. Trần Ngọc cả kinh, cậu nghi ngờ chỗ này hình như được tạo thành từ một khối đồng xanh khổng lồ. Đây rốt cuộc là ở đâu, phải biết rằng, khí cụ bằng đồng xanh lớn như thế này vô cùng hiếm thấy, nếu là đồ cổ, sẽ là loại thần khí ra sao.

Ngay bên cạnh cự vật đồng xanh chính là vách đá dựng đứng, phía trên buông xuống năm sợi xích sắt vô cùng thô to, do xích sắt bị cây tử đằng quấn chặt lấy, nên ban đầu Trần Ngọc không nhận ra. Mã Văn Thanh chính là bị treo trên xích sắt, hiện giờ đầu cúi thật thấp, tựa hồ vẫn chưa tỉnh lại.

Chung quanh Trần Ngọc là hàng chục người mang mặt nạ cười, dưới ánh trăng chỉ có thể nhìn ra họ mặc áo choàng sẫm màu, trên cổ đeo vòng bằng xương. Những người này nghe theo chỉ thị của người đứng giữa, đi lùi về sau, cho đến khi tới sát mép đồng xanh cự vật.

Áo choàng trên người họ thoáng chốc phồng lên, có lẽ gió ở đây quá lớn, hoặc là nói, phía dưới cách mặt đất rất xa.

Tiếp theo, cái người đứng bên cạnh Trần Ngọc bắt đầu đi chuyển xung quanh cậu, vừa đi vừa nhảy, trong miệng còn lẩm nhẩm ca từ kỳ quái. Cùng với điệu nhảy của hắn, một người khác cầm lấy một vật giống như hồ lô đưa lên miệng, vì vậy, thanh âm giống như tiếng khóc the thé của trẻ con lại vang lên.

Trong không gian yên tĩnh dưới ánh trăng, nhìn một đám người tựa như quỷ biểu diễn, Trần Ngọc đau đầu, cậu hiểu rõ đồng xanh cự vật này chắc hẳn là một đài tế từ thời xa xưa. Chẳng qua là tại sao phải treo ngược nó ở giữa không trung, những người này đang tế bài thứ gì, tất cả đều không sao hiểu được.

“Đợi đã, các người muốn làm gì?” Trần Ngọc gào lên, thấy không ai để ý tới mình, Trần Ngọc tiếp tục hét lớn: “Các người đây là bắt cóc! Còn có ý thức luật pháp hay không a, mẹ kiếp tế tự sao các người không tìm mỹ nữ, đừng thấy tiểu gia đây đẹp trai ngồi ngồi, làm như vậy là chuyện rất thất đức a ”

Bên cạnh hình như có người bật cười, người đang nhảy đại thần ở giữa tựa hồ bị phá rối, xoay người cúi kính gắt: “Lê Mã, trong nghi thức tế lễ không được lộn xộn!”

“A cha, hắn sẽ chết, nói cho hắn biết cũng đâu mất gì.”

Giọng Lê Mã vẫn ngọt ngào như trước, nhưng những lời này lọt vào trong tai Trần Ngọc lại mang ý tứ khác, cái gì gọi là sẽ chết?!

Người ở giữa cúi đầu nhìn Trần Ngọc bị trối y như bánh tồng, hóa ra đây chính là lão đầu dẫn đường cha của Lê Mã. Lão đầu không thêm để ý tới lời nói của Lê Mã, từ bên cạnh ôm tới một vật hình tròn màu đen, để phía trên Trần Ngọc, dùng dao găm nhúng xuống, sau đó có thứ gì đó ướt nhẹp nhóp nhép rút xuống trên người Trần Ngọc. Như sợ rằng không đủ, hắn còn giơ vật này lên rưới một lần từ đầu tới chân Trần Ngọc.

Ban đêm giữa sườn núi, vốn đã lạnh, Trần Ngọc bị đông cứng cả người run rẩy. Trừ khó chịu cùng rét mướt, còn có thể ngửi thấy một mùi tanh hôi, thứ này, hình như là máu.

Sau đó lão đầu quay sang gạt đầu một cái với những người xung quanh, những người đó thấy vậy đều lòi ra một cái hũ.

Khi chiếc hũ được mang ra, đài tế bằng đồng xanh chợt đung đưa, mơ hồ còn có tiếng gào thét âm trầm, hơn nữa thanh âm này... tựa hồ phát ra từ bên trong đài tế dưới thân cậu?

“Thả ra đi.” Lão đầu phân phó xong, xoay người nhìn Trần Ngọc, lạnh lùng nói: “Ta đã sớm cảnh cáo các ngươi, không nên động đến những thứ không thuộc về mình, sẽ không có kết quả tốt.”

“Có điều, người gặp đúng dịp nghi thức tế tự mỗi năm một lần của chúng ta, chúng ta sẽ đem người hiến tế cho tiên nhân. Nếu ngài chịu thu người, coi như người nhận được vinh dự lớn, những thứ tội nghiệt trước đây cũng tự nhiên sẽ mất hết.”

Trần Ngọc nghe thấy vậy như rơi vào trong sương mù, nhưng đại khái vẫn hiểu bọn họ muốn lấy cậu làm vật hiến tế, vươn cổ hô: “Không, không cần, ta giác ngộ không cao, cho dù có tội, cũng là để đời sau chuộc lại, tiểu gia có tội hay không cùng các ngươi không liên quan gì sất! Mau thả ta ra, đem ta dâng lên, nói không chừng tiên nhân của các ngươi sẽ chê ta phiền phức, giận chó đánh mèo các ngươi, kháo, vinh dự này ta miễn phí nhường cho các ngươi!”

Trần Ngọc lặn lội gào lên, lão giả bình tĩnh làm như không thấy, vỗ tay một cái, tất cả mọi người mở nắp hũ, tiếng động loạt soạt vang lên khiến Trần Ngọc rợn cả tóc gáy. Hơn nữa, tiếng động kia tựa hồ đều đang hướng về phía cậu.

“Hy vọng, lần này là chính xác.” Lão giả lẩm bẩm nói.

Trần Ngọc vùng vẫy, mặc dù không thấy rõ, cậu cũng có thể đoán được thứ kia tuyệt đối không tốt lành gì. Tiếp đến, Trần Ngọc cảm giác có thứ gì đó bò đến trên người cậu, trong phút chốc sắc mặt cậu trắng bệch, trước mặt tối sầm, toàn thân đều đau đớn kịch liệt, giống như thứ kia từ da chui sâu vào da thịt. Trần Ngọc tuy từ nhỏ ở trong nhà được nuông chiều che chở, nhưng cậu vốn xảo quyết lại nghịch ngợm, cũng đã mấy lần phải ăn khổ, nhưng hiện tại cậu chỉ muốn cầm ngay lấy khẩu súng, trực tiếp tự quyết trong vinh quang.

Lúc này, lão giả chợt ngồi xổm xuống cạnh Trần Ngọc, đem một thứ lạnh lạnh đưa vào cổ Trần Ngọc.

Trần Ngọc cảm giác thứ quái dị trong thân thể mình kia nhanh chóng bò lên cổ rồi từ đó tuôn ra ngoài. Có lẽ chỉ trong nháy mắt, cũng có thể đã qua một lúc lâu, Trần Ngọc từ sự đau nhức mãnh liệt đến nỗi tưởng chừng như hôn mê tỉnh táo lại. Đau đớn biến mất, thứ bò bò trên người mình cũng không thấy động tĩnh chi nữa.

Cậu không dám nghĩ tới những thứ đó đã di chuyển đến đâu.

Lão giả mang mặt nạ quỷ dị nhắm ngay giữa mặt Trần Ngọc, trầm giọng nói: “Nếu tiên nhân rộng lượng, hẳn ngài sẽ nhận lấy tế phẩm; nếu như ngài không muốn, vậy người cũng chỉ có thể xuống bên dưới đài tế bằng đồng xanh này thôi, đến lúc đó người sẽ biết, cái thứ vạn cổ toàn tâm khi này chưa là gì.”

Con bà nó, ta nguyên rửa người lão bắt tử kia vạn cổ toàn tâm, cả nhà người vạn cổ toàn tâm! Trần Ngọc phần hận ở trong lòng tức giận mẩn. Khi lão giả đang nói, phía dưới Trần Ngọc lại lắc lư dữ dội, trong đỉnh đồng xanh khổng lồ này không ngừng phát ra tiếng kêu gào thảm thiết khủng bố, không biết có quái vật gì.

Lão giả ngẩng đầu nhìn theo ánh trăng, Trần Ngọc cũng ngẩng đầu trông. Chẳng qua cậu bị trói trên mặt đất, cố gắng lắm cũng chỉ có thể nhìn đến trên vách núi, mờ mờ ảo ảo đều là những tảng đá nhấp nhô.

Trần Ngọc chột trờng lớn mắt, trên phiến đá đằng xa thấp thoáng hiện ra một gương mặt đang chăm chú theo dõi cậu. Dưới ánh trăng sáng tỏ, khuôn mặt nọ trắng đến kinh ngạc, tiếp đến một cánh tay trắng hơn tuyết tinh tế mảnh mai vươn ra, trái ngược hẳn với nữ nhân. Sau đó nhoáng một cái, khuôn mặt kia đã ẩn khuất phía sau tảng đá, nhìn kỹ đã không còn thấy bóng dáng đâu nữa. Người nào mà lại có thể trên vách núi đứng đứng chạy loạn, chẳng lẽ thật sự gặp phải quỷ.

Trần Ngọc cảm thấy toàn thân rét run, cậu quay đầu khẽ liếc Mã Văn Thanh sống chết chưa rõ, than thầm trong lòng, có lẽ, lần này vận may của cậu đã tuyệt.

Lão giả quan sát một lúc lâu, cuối cùng thất vọng cúi đầu, nói: “Xem ra vẫn không đúng, bỏ đi, thả hẳn vào trong đỉnh, chúng ta rời khỏi đây.”

“A cha, cần gì thả hẳn xuống đấy, dù sao với lời nguyện của Thanh Long Hoàn, hẳn cũng không còn sống được bao lâu nữa” Một thanh niên lên tiếng, Trần Ngọc nhận ra người đó chính là A Thuận.

“Người thì biết cái gì! Ném hẳn vào trong đỉnh, sức mạnh lời nguyện của Thanh Long Hoàn mới có thể càng lúc càng lớn. Chuẩn bị mở tế đàn.” Lão giả không vui đáp, những người đó tựa hồ rất kính sợ lão giả này, tất cả đều không dám dị nghị thêm nữa.

A Thuận khẽ liếc Trần Ngọc, muốn nói lại thôi.

Lão giả một mình đi vào vị trí chính giữa tế đàn, xoay một vật hình tròn gì đó trên đài vài lần.

Cùng với tiếng vang âm âm khổng lồ, bộ phận ở chính giữa đài tế đồng xanh từ từ mở ra một cái động hình tròn đường kính hơn một thước. Trần Ngọc đang sát ngay bên cạnh, trực giác cảm nhận lãnh khí bên trong thoát ra đập thẳng vào mặt.

Cậu kinh hoàng ngó vào bên trong xem xét, thấy được một mảnh tối đen, lắc lư đến lợi hại, tựa hồ còn có cả tiếng nước? Dưới ánh trăng, có thứ gì đó từ từ trôi lên, hình tròn, có nắp đậy lớn, trông na ná một cái đỉnh đồng xanh.

Đúng lúc này trên bầu trời những áng mây che lấp ánh trăng sáng, bốn phía lập tức tối sầm. Trần Ngọc thể nhưng nhìn thấy rõ ràng, trong cái đỉnh rất lớn kia chợt lóe lên một con mắt đỏ au như máu.

Trần Ngọc liêu mạng trốn sang bên cạnh, những người mang mặt nạ chung quanh bỗng nhiên rối loạn cả lên.

“A ”

“Tộc trưởng, mau xem, đây là cái gì?”

...

Thêm nhiều giọng nói già nua đồng loạt lớn tiếng hô lên, Trần Ngọc nghe mà chẳng hiểu gì. Thế nhưng, đám người kia lập tức quỳ xuống, cung kính vái ba vái, sau đó ném Trần Ngọc cùng Mã Văn Thanh xuống, nhanh chóng trèo lên những sợi xích sắt xung quanh đỉnh đồng bỏ chạy mất dạng.

Ban đêm yên tĩnh, trên đài tế đồng xanh lặng ngắt như tờ. Trần Ngọc từ từ quay cái cổ cứng đờ, trên đầu vách đá, đứng một người, tóc màu đen, áo choàng màu trắng phiêu động, như tiên nhân dưới ánh trăng.

Vầng trăng sáng khuất sau lưng người nọ, hẳn nhẹ nhàng nhảy xuống, động tác ưu nhã duy mỹ. Trần Ngọc mê muội ngắm nhìn, ngay sau đó giật mình há hốc mồm, chỗ này cao bao nhiêu? Ít nhất cũng phải hơn 20m, người nọ cứ thế mà nhảy xuống đây như không.

Hẳn nhẹ nhàng đáp xuống trên đỉnh đồng xanh, đúng ngay sát cạnh Trần Ngọc, bèn cúi thấp người nhìn cậu.

Trần Ngọc cũng đang ngẩng đầu quan sát, nhưng vừa liếc mắt qua nội tâm đã đóng băng, khẩn trương đến nỗi một câu cũng thốt không nên lời. Người trước mắt này, cách đây không lâu, Trần Ngọc mới cáo biệt thi thể của hắn.

Người nọ chính là thanh niên trong thủy tinh quan. Thanh niên vẫn làm mặt lạnh như cũ, nhàn nhạt nhìn Trần Ngọc, dưới áo choàng màu trắng, là bộ quần áo lột ra từ trên người Trần Ngọc. Mặc dù hai người đều rất gầy, nhưng y phục này sau khi thanh niên mặc vào có vẻ hơi cộc. Trần Ngọc còn để ý thấy, áo sơ mi của mình ở chỗ ngực lộ ra một miệng vết thương rách toạc. Thanh niên khi ấy, quả thật đã chết.

Thanh niên vươn tay, túm lấy Trần Ngọc đang run lập cập kéo ra đằng sau, từ trong balô của Trần Ngọc lôi ra cái xẻng gấp, thuần thục cắt đứt sợi dây trói cậu.

Trần Ngọc lắp bắp hỏi: “Đại ca, ngươi là người hay quỷ?”

Thanh niên lẳng lặng ngẩng đầu, đáp: “Việc đó mắc mớ gì tới ngươi?”

Câu trả lời của hắn khiến Trần Ngọc không còn gì để nói, thanh niên vẫn đang quan sát đánh giá cậu, có phần chán ghét nói: “Tế phẩm? Cho ta, vậy miễn cưỡng nhận thôi.”

Trần Ngọc không khỏi lệ rơi đầy mặt: “Không, ngài nếu nghìn vạn khó xử, thì không cần tiếp nhận.”

“Nói nhiều.” Thanh niên nhíu nhíu đôi lông mày, tay vừa động, Trần Ngọc đã bị ôm trở lại.

“Ta đói bụng.” Thanh niên lên tiếng, cúi đầu, khuôn mặt lạnh như băng kẻ sát và cổ Trần Ngọc.

Trên cổ tê rần, mãi cho đến khi âm thanh hút mút mập mờ phát ra, Trần Ngọc mới biết được, thanh niên thế mà đang thực sự hút máu của cậu.

Trần Ngọc đầu đầy hắc tuyến, cương thi cùng quỷ hút máu hình như không cùng một loại?

“Nhớ kỹ, ta là Phong Hàn.”

END 11

12. Chương 12

Trần Ngọc cũng không cảm thấy đau đớn gì nhiều, chẳng qua để tiện cho việc hút máu Phong Hàn phải dựa sát vào cậu khiến cho Trần Ngọc thấy mình giống như đang ôm một núi băng, nhiệt độ tựa hồ càng ngày càng thấp. Hơn nữa quần áo ngủ đơn bạc vừa ẩm ướt vừa nhớp nháp, giữa không trung gió đêm thổi qua, Trần Ngọc tay chân lạnh cóng, run bần bật. Cậu lấy bẫy nói: “Bánh tồng đại ca, ngươi chẳng phải đã nói tha cho ta. Còn nữa, nếu như người đúng là cần máu tươi, bên kia nhiều người như vậy, ai nấy đều tươi ngon...hợp khẩu vị.” Trần Ngọc chỉ vào đám người đang chạy trốn, tay còn lại sờ soạng trong túi.

Phong Hàn ngay cả đầu cũng không buồn nhấc, hắn chỉ hơi nghiêng người sang bên cạnh, bắt được cánh tay len lén lấy ra khẩu súng của Trần Ngọc, dễ dàng bẻ ngược ra sau lưng. Tiếp tục hút máu một lúc, rốt cuộc hắn cũng ngẩng đầu lên, nhìn nhìn hồng ắn trên cần cổ trắng nõn của Trần Ngọc, hòa cùng Thanh Long hoàn đến chướng mắt. Tay hắn khẽ sờ qua đó một lát, mới cau mày nhìn thẳng vào Trần Ngọc, nhàn nhạt nói: “Người không chết được.”

Chăm chú quan sát rằng nanh dính đầy máu tươi của mình từ từ thu hồi lại, Trần Ngọc cảm thấy choáng váng, cộng thêm một câu nói kia của thanh niên khiến Trần Ngọc tức muốn thổ huyết, không chết được, ý là giữ lại để ăn dần? Lão ngài thực sự coi ta là tế phẩm à.

Trần Ngọc nghĩ thầm trong bụng, nhưng cái miệng vẫn chưa từ bỏ tuôn ra lời khách sáo: “Người là cương thi hay là quỷ hút máu? Bọn họ tại sao muốn tế bái người?” Trước hỏi rõ để sau này còn có biện pháp mà đối phó.

Phong Hàn liếc mắt nhìn Trần Ngọc, không đáp trả.

Trần Ngọc do dự một chút, chọn vấn đề ít nhạy cảm nhất, nhìn làn da thấp thoáng lộ ra ở ngực Phong Hàn hỏi: “Ở trong mộ thất người rõ ràng đã bị giết chết, bây giờ lại hảo hảo đứng ở đây, người bắt tử sao?”

Phong Hàn dùng đầu lưỡi liếm liếm răng nanh của mình, giống như đang hồi tưởng lại hương vị vừa rồi, vẫn như cũ không hề trả lời.

Trần Ngọc thấy động tác của hắn, không tự chủ được vội vàng lui về phía sau, sờ sờ cần cổ của mình, chạm vào Thanh Long Hoàn lạnh như băng. Trần Ngọc lập tức nhớ tới những lời của lão đầu dẫn đường nọ, tiến lên mấy bước, níu lấy cánh tay Phong Hàn, lo lắng hỏi: “Hey, còn một vấn đề sau chót nhất định phải trả lời ta, việc này so với hai cái kia quan trọng hơn nhiều! Trên Thanh Long Hoàn có nguyên rửa, đến cùng là sao a? Ta có thể bị nguy hiểm gì hay không?”

Phong Hàn lúc này hí hí mắt, rốt cuộc đáp: “Trên Thanh Long hoàn đúng là có lời nguyên, nếu như không thể phá vỡ, người chỉ sống được nhiều nhất ba năm. Vạn cổ xuyên tâm, thần tiên cũng không cứu được,”

Trần Ngọc nghĩ đến cảm giác thứ gì đó chui vào thân thể khi nãy, rung mình một cái. Dùng tay khê vuốt đường vân lạnh lẽo của Thanh Long hoàn, trên mặt tràn đầy vẻ bi thống: “Ba năm... ta không muốn a, ta còn chưa lấy thanh mai trúc mã A Mai của ta a! Cha, lần sau con nhất định nghe lời cha, quyết không hạ mộ nữa, cũng không coi lời nói của người như gió thổi bên tai! Ô ngao!”

Trần Ngọc gào khan mấy tiếng, lau lau vài giọt lệ chua xót, nhưng trong lòng thật ra rất hối hận. Thanh Long Hoàn này cậu chưa từng nghe nói đến, nhưng cổ trùng kết hợp với lời nguyên ở chung một chỗ, nhất định là vật vô cùng tà ác.

“Tiểu Trần Ngọc, người yên tâm đi, từ lúc người không hề do dự lựa chọn giữa đùi gà và nó, em gái ta liền không bao giờ còn ồn ào muốn đòi gả cho người nữa. Kháo a, nhanh lại đây giúp ta, cái đám tôn tử kia, đám treo Mã gia ta ở nơi này, dọa chết người ta.” Bên phải, có người đột nhiên chen miệng vào,

Trần Ngọc sợ hết hồn, ngẩng đầu lên nhìn thấy Mã Văn Thanh bị treo trên xích sắt đã tỉnh dậy, đang cố gắng giãy dụa, ý bảo Trần Ngọc nhanh nhanh một chút đi qua hỗ trợ. Trần Ngọc bĩu môi, làm bộ như không thấy, quay đầu tiếp tục hỏi Phong Hàn: “Lời nguyên này có thể phá giải sao? Làm cách nào?”

Phong Hàn ý vị thâm trường nhìn Trần Ngọc một cái, lắc đầu, nói: “Có thể, nhưng rất khó, là thứ người kia để lại, cho dù có cách giải, cũng tuyệt đối không dễ dàng.” Trầm mặc một hồi, Phong Hàn tiếp tục: “Chờ ta tìm được hắn, đại khái tất cả sẽ rõ ràng.”

Thấy bảo có thể cứu được, Trần Ngọc nhẹ cả lòng, hành sự tại nhân, chỉ cần là có cách giải, nhất định sẽ tìm được biện pháp; nghe được mấy lời của Phong Hàn, tròn mắt Trần Ngọc xoay chuyển, hỏi: “Hắn? Người biết chủ nhân của Thanh Long hoàn này, hắn là ai vậy? Hiện giờ đang ở đâu?”

Khuôn mặt lạnh lẽo ngàn năm không đổi của Phong Hàn cuối cùng cũng lộ ra một tia biểu cảm, trong con ngươi đen nhánh chất chứa vẻ mịm cười, đáp: “Không biết.”

“...” Trần Ngọc trợn trắng mắt nhìn Phong Hàn, nếu là Mã Văn Thanh cậu sớm đã mắng cho té tát, nhưng người này lại là Phong Hàn, mức độ nguy hiểm so với Thanh Long Hoàn chỉ hơn chứ không kém.

Thở dài, Trần Ngọc ủ rũ cúi đầu nhắc chân đi đến bàn té bên cạnh, bây giờ chưa được, đợi khi trở về thử hỏi cha xem có còn biện pháp nào hay không.

Đúng lúc này, đài té khổng lồ bằng đồng bất chợt nghiêng ngả, sau đó đùng đưa kịch liệt.

Trần Ngọc đứng không vững, trượt thẳng xuống, chưa được bao xa cơ hồ đã trượt đến động tròn màu đen ở chính giữa, cũng chính là nơi đặt cái đỉnh bằng đồng xanh nọ.

Trần Ngọc lại nhớ tới vừa nãy mới thấy một cặp mắt đỏ như máu cùng lời nói của lão đầu nếu rút xuống đây sẽ sống không bằng chết, liệu mạng muốn bám vào thứ gì đó. Kết quả trên đài té mặc dù đều là hoa văn, nhưng bởi vì trượt đi quá nhanh nên căn bản không còn kịp bấu víu vào đâu nữa.

“Cẩn thận!” Mã Văn Thanh ở bên trên thấy được, nhanh chóng la lớn.

Nửa người dưới của Trần Ngọc đã rơi vào trong hắc động, một làn khí ẩm ướt từ dưới lòng bàn chân bốc lên, còn ẩn ẩn nghe thấy tiếng nước chảy. Tiếp đó trên đùi chợt nặng, có một vật đang ôm lấy chân của cậu bò lên.

Trần Ngọc không tự chủ được toàn thân rùng mình ớn lạnh, vội quay đầu lại nhìn, vật bám trên chân cậu không lớn, hình dáng bên ngoài trông giống như trẻ sơ sinh, đôi mắt đỏ sọc đang chăm chú theo dõi cậu, móng vuốt đen sẫm ôm thật chặt chân của Trần Ngọc. Trần Ngọc còn để ý thấy trên thân thể vật này quần một lớp quần áo của người chết. Trần Ngọc quan sát kỹ nó, khoe miệng đứa trẻ kia lộ ra đường cong, tựa hồ như đang mỉm cười đắc ý, bên trong miệng là vô số những chiếc răng vừa dài vừa nhọn.

Trần Ngọc sợ hãi muốn kêu lên, nhưng phát hiện khi bị dọa tới cực điểm, cậu căn bản không phát ra được thanh âm nào. Tay Trần Ngọc run run cầm khẩu súng nhắm vào cái thứ như đứa trẻ kia, bỗng một cánh tay vươn ra kéo Trần Ngọc lại.

Trần Ngọc kinh hoảng ngẩng đầu, thấy Phong Hàn đang thăm dò nhìn vào trong, đài tế bị nghiêng, hình như chẳng ảnh hưởng gì tới hắn.

“Không thể bắn.” Phong Hàn nói, dùng một tay ôm Trần Ngọc ra ngoài, tay còn lại vỗ nhẹ lên đầu con quái vật, nó thê lương rú lên một tiếng quái dị, quay người nhảy vào trong nước.

Trần Ngọc ngồi ở bên cạnh hắc động thở hổn hển, cậu có thể nhìn được loáng thoáng ở sâu phía trong nơi để cái đỉnh đồng xanh nọ, rất nhiều vật màu trắng hình người khi trông thấy con quái kia nhảy xuống, đều vội vã né tránh. Không khỏi thất thanh kêu lên: “Đây rốt cuộc là cái quỷ gì vậy?”

Phong Hàn cau mày đáp: “Vừa mới bắt được người chính là quỷ cổ, trong thân thể của nó đều là cổ trùng mang kịch độc, súng đạn không thể giết chết nó, sẽ chỉ khiến cho vô số trùng từ thân thể nó thoát ra ngoài. Những người ở bên trong kia đều là thức ăn của nó, người có tội hoặc là nô lệ, sẽ bị quăng vào đây cho quỷ cổ. Người bị nó cắn, trong thân thể sẽ có đủ loại trùng, bị giày vò gặm nhấm cả ngày lẫn đêm. Chỉ cần quỷ cổ không để cho hắn chết, hắn vĩnh viễn cũng không thể chết được. Người người vừa thấy, đoán chừng còn sống.”

Tại sao lại có loại hình phạt ác độc như vậy, ở đâu ra cái con quái vật này.

Trần Ngọc lặng lẽ nhúc nhích di chuyển tới bên Phong Hàn, khó khăn nói: “Bất luận như thế nào, vật này nếu thoát ra ngoài, sẽ tạo thành tai họa rất lớn, trước cứ đem đài tế bằng đồng này dựng thẳng lại đã.”

Phong Hàn đứng dậy, đi đến cạnh bàn tế, động vài cái, cửa động đen thui lù lập tức đóng kín. Ai cũng không thể ngờ, trong đài tế khổng lồ bằng đồng này lại cất chứa một cái đỉnh đồng xanh.

Trần Ngọc nhịn xuống cảm giác buồn nôn, đi sang bên cạnh, Phong Hàn cũng đứng lên, đuổi theo Trần Ngọc.

Trần Ngọc bò lên xích sắt, giúp Mã Văn Thanh cởi dây trói. Mã Văn Thanh hoạt động tay chân một lát, vừa nhìn Trần Ngọc đã lộ ra bộ dáng vui vẻ, cười ha ha, “Ta nói Tiểu Trần Ngọc, người phá hỏng hình tượng phong lưu khoái hoạt rồi, y phục cũng không kịp thay.”

Thấy sắc mặt Trần Ngọc xanh mét, Mã Văn Thanh chợt quét qua phía sau lưng cậu, bên dưới cái áo choàng màu trắng rộng thùng thình chính là quần áo của Trần Ngọc.

Vội vàng kéo Trần Ngọc sang một bên, nhỏ giọng hỏi: “Đây là ai a, không mất nhiều thời gian, người thế mà đã quyến rũ được người ta!”

“Cút! Hắn tên là Phong Hàn, ta thà rằng không quen biết hắn, phi phi, thật ra thì ta căn bản không quen biết hắn!” Trần Ngọc ngữ khí tồi tệ nhỏ giọng trả lời.

Phong Hàn liếc nhìn hai người bọn họ thì thâm to nhỏ, tiếp tục đứng ở sau lưng Trần Ngọc.

Trần Ngọc rốt cuộc không nhịn được, nhìn Phong Hàn lấy lòng nói: “Bánh....Phong Hàn, người xem, chúng ta đã không việc gì, người có thể để ta đi được chưa —” Nói cho cùng, thân phận của Phong Hàn còn chưa rõ ràng, hơn nữa lúc đầu Phong Hàn định giết Trần Ngọc, mang theo mối nguy hiểm như vậy bên người, Trần Ngọc sẽ ăn ngủ không yên.

Phong Hàn rũ mắt nhìn Trần Ngọc, thanh âm của Trần Ngọc càng ngày càng nhỏ, cho đến khi không còn nghe thấy tiếng cậu nữa, Phong Hàn mới lạnh lùng đáp: “Người là của ta.”

Tế phẩm chết tiệt! Dẫn đường chết tiệt!

Trần Ngọc mắng thắm, còn Mã Văn Thanh dài giọng ồ lên một tiếng, quay đầu dùng ánh mắt phức tạp nhìn thẳng Trần Ngọc. Trên mặt Trần Ngọc hiện lên vẻ lúng túng cùng bất đắc dĩ, Mã Văn Thanh biết cái này hơn phân nửa là hiểu lầm, Trần Ngọc phỏng chừng là bị tình cảnh bức bách. Vì tình bạn trúc mã bao nhiêu năm qua, Mã Văn Thanh liền cầm lấy trường đao, đi về phía Phong Hàn, “Ngươi nói cho rõ ràng, Trần Ngọc nhà chúng ta khi nào thì biến thành của người!”

Sinh ra trong đạo mộ thế gia, Mã Văn Thanh thật ra thì rất có tài, chỉ cần có vũ khí lạnh trong tay là có thể phóng trúng một đám người. Nhưng Trần Ngọc hiểu con người Phong Hàn, không nên trêu chọc hắn, cậu không muốn Mã Văn Thanh cũng bị vạ lây. Vội vàng níu Mã Văn Thanh lại, thấp giọng nói: “Bỏ đi, trước an toàn rời khỏi đây rồi tính tiếp.”

Mã Văn Thanh hoà nghi nhìn Trần Ngọc, chẳng lẽ Trần Ngọc thật ra là nguyên ý?!

Phía trên đài tế bằng đồng là vách đá, bên dưới là hồ, dưới ánh trăng sóng gợn lăn tăn, phản chiếu lại vàng trắng tròn, đám người khi này không biết đã đi đâu rồi.

“Trước đi xuống.” Trần Ngọc nói.

Thế là ba người bám vào một sợi xích sắt leo xuống, khi đến gần bên dưới, Trần Ngọc ném xuống một khẩu pháo phát sáng.

Hồ phía dưới cũng giống như đáy vực, đen thui, nhìn không ra sâu bao nhiêu, mà xích sắt cách mặt hồ hai thước thì hết, cũng may là bờ ở rất gần.

“Bơi qua?” Trần Ngọc hỏi Mã Văn Thanh cùng Phong Hàn, trong lòng âm thầm mong đợi Phong bánh tồng không biết bơi.

“Ân.” Phong Hàn nói.

Trần Ngọc tiếc nuối cắn răng nhìn Mã Văn Thanh, Mã Văn Thanh thì đang vui mừng nhìn chằm chằm nơi xa xa.

“Tiểu Trần Ngọc, chúng ta hình như gặp lại đám người giáo sư.”

END 12

13. Chương 13

Mã Văn Thanh xa xa trông thấy Giáo sư Tiền cùng đám sinh viên tới đây, dưới sự kích động, hô hoán mấy tiếng liền, trực tiếp nhảy xuống hồ. Chân vừa chạm nước hắn liền kêu lên đầy quái dị, đáng vẻ cực kỳ khó coi vừa bơi vừa bò lên bờ.

Đám người Giáo sư Tiền bên này cũng nhìn thấy Mã Văn Thanh cả người ướt sũng cùng Trần Ngọc và Phong Hàn bị treo trên xích sắt. Giáo sư Tiền kinh ngạc mừng rỡ, chạy lại đỡ Mã Văn Thanh, mắng: “Hai đứa bọn này luôn không để chúng ta phải bận tâm, nhưng lần này lại khiến Giáo sư Vương và ta lo lắng, cả nửa ngày cũng không thấy quay về đội, đã chạy đi đâu! Bây giờ lại xuất hiện ở đây, không có việc gì chứ?”

Mã Văn Thanh thở lấy thở để, dần hồi phục lại, hắt xì một cái, kéo Giáo sư Tiền qua tổ khổ: “Giáo sư, thật sự là một lời khó nói hết a, chúng em được sự tín nhiệm to lớn từ thầy mà phải gánh vác sứ mạng ở lại sau cùng, chờ tất cả mọi người đều an toàn rút lui, mới đuổi theo từ dọc đường tới đây, kết quả là ngay cả cái bóng cũng không trông thấy. Sau đó...có người giở trò quỷ, đệ tử đắc ý nhất của thầy tiểu Trần Ngọc đi lạc đường, vì thế mà chúng em phải vòng qua vòng lại mấy lượt qua quỷ môn quan, cũng may em anh minh thần võ, rốt cuộc cũng tìm ra được một con đường tắt, liều mạng trở ra, bây giờ mới có thể cùng mọi người hội hợp”. Mã Văn Thanh nói liền một mạch, vừa nhận lấy chai nước người bên cạnh đưa tới, vừa hướng Trần Ngọc bên kia nháy mắt vài cái.

Trần Ngọc chắc chắn sẽ không nói ra việc Mã Văn Thanh tìm được địa đồ trong cổ mộ mà đi lầm đường, cậu chỉ lo hấn nhất thời cao hứng mà để lộ mọi chuyện. Nhưng mà, thấy cái tên gia hỏa không biết xấu hổ kia hạ thấp bản thân cậu, Trần Ngọc không khỏi trợn tròn mắt. Anh minh thần vô? Mặc dù có xuất hiện định cứu người thật, nhưng là mới vừa lộ đầu ra đã hôn mê bất tỉnh, lời vừa rồi hẳn thực không đủ tư cách để nói ra.

“Êh, tiểu Trần Ngọc, lúc nhảy xuống cẩn thận một chút, mẹ kiếp, nước này còn lạnh hơn cả băng, đông chết người ta!” Mã Văn Thanh rốt cuộc cũng nhận ra được Trần Ngọc vẫn còn treo trên xích sắt, lớn tiếng nhắc nhở.

Trần Ngọc mới vừa nãy trông thấy Mã Văn Thanh kêu la oai oái, tư thế quái dị, cho là dưới nước có thứ gì đó, vẫn không dám nhảy xuống, nghe thấy bảo chỉ là do nước lạnh, liền buông tay rơi xuống.

Vừa chạm vào mặt nước, Trần Ngọc mới hiểu được không chỉ lạnh, đây vốn dĩ là băng, toàn thân xương cốt đều đông cứng đến đau nhức. Trần Ngọc ráng giữ lấy bọc lớn trên lưng đang hút nước, càng ngày càng nặng hơn. Hàm răng cậu va vào nhau lập cập, cố gắng bơi về phía trước, còn ở chỗ này lâu, nhất định sẽ bị chuột rút.

Đột nhiên một cánh tay vươn ra, kéo cậu đi về phía trước. Trần Ngọc xoay mặt, Phong Hàn giống như không có việc gì, thoải mái mà bơi lại còn có thể mang theo cậu. Trần Ngọc hơi chột dạ, vì ý tưởng muốn đem Phong Hàn treo trên xích sắt của mình khi nãy mà cảm thấy áy náy, người này, nói không chừng là người tốt.

Trần Ngọc sau khi lên bờ, lập tức bị một người kéo sang bên cạnh, Kiều Dật kinh ngạc nhìn bộ quần áo ngủ ướt sũng đang mặc trên người Trần Ngọc, lại khẽ đánh giá qua Phong Hàn xa lạ kia, hỏi: “Chuyện gì đã xảy ra? Gặp phải phiền phức? Chúng ta đợi các người mấy lần, rốt cuộc là vì sao ——” Kiều Dật lui về sau liếc mắt nhìn, dừng lại không nói nữa.

Kiều Dật cởi áo khoác trên người mình ném qua cho Trần Ngọc, để cậu trước quán tạm, sau đó quay đầu nhìn thử Phong Hàn đang ở sau lưng Trần Ngọc, mỉm cười nói: “Thế ra, trong lúc các người mạo hiểm, còn gặp được những người khác?”

Diêu Văn Văn cũng đi tới, oán giận nói: “Ba người các người rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì chờ các người, mọi người phải đợi rất lâu trong khe núi, hại Giáo sư Vương bị rấn cẩn.” Ngoài miệng thì nói vậy nhưng cô nàng cũng mở túi đeo lưng ra, từ trong đóng đồ lộn xộn lấy ra một chiếc khăn lông lớn.

Lúc chuẩn bị đưa chiếc khăn qua, Diêu Văn Văn nhìn thấy Phong Hàn sau lưng Trần Ngọc, mặc dù phần lớn thân thể người này ẩn trong bóng đêm, Diêu Văn Văn vẫn là người đầu tiên quan sát kỹ hần. Người này bộ dáng rất khó miêu tả, không đơn giản chỉ là nổi bật. Khuôn mặt không chút biểu cảm khiến cho người ta cảm nhận được hàn khí như băng, dưới hàng lông mi thật dài in bóng hình nan quạt hoàn mỹ, sống mũi thẳng tắp, ngũ quan hợp lại giống như một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ. Khi người nọ khẽ giương mắt, trong con ngươi đen nhánh là vô tận lạnh lùng cùng xa cách, thật giống như không có gì có thể đặt vào trong mắt hần, người thanh niên đứng dưới ánh trăng, có loại khí chất sắc bén mà diễm lệ. So với vẻ tinh tế xinh đẹp của Trần Ngọc, ở trước mặt thanh niên này trông có phần mong manh yếu đuối hơn hần.

Diêu Văn Văn nhìn đến mức ngây dại, chiếc khăn lông tính đưa cho Trần Ngọc trong tay cô trực tiếp chuyển hướng sang bên Phong Hàn. Phong Hàn liếc khăn lông một cái, không chút cảm động, nhìn về phía Diêu Văn Văn, trong ánh mắt mang theo vài phần nghi hoặc.

Diêu Văn Văn đỏ mặt, trong lòng tức giận, cô là hoa khôi của khoa lịch sử, nhà có điều kiện tốt, thường ngày lại thích cười thích náo, hoạt bát sáng sủa, nam sinh xếp hàng theo đuổi cô đêm không xuể. Một Kiều Dật đã coi như là ngoại lệ, khiến cô tự ái biết bao, thế mà bây giờ lại xuất hiện thêm một người nữa, không thêm để cô vào mắt, nhất là người này còn hết sức xuất sắc.

Diêu Văn Văn cắn cắn môi, nói: “Nếu là người bình thường, dù thế nào cũng không thể không nhận ra ý tốt của người khác, hơn nữa, chẳng lẽ người không cảm thấy lạnh sao?”

Phong Hàn như thoáng tỉnh ngộ, giơ tay lên nhận lấy khăn lông, hướng về phía Trần Ngọc. Đi được vài bước, hình như nhớ ra cái gì, xoay người lại nói: “Cảm ơn.”

Diêu Văn Văn cười ngất, trong lòng giận dữ, đây là cái loại người gì a! Về bề ngoài xuất chúng như vậy, tình tình lại vô cùng lãnh đạm, còn không hiểu nhân tình thế thái.

Trần Ngọc còn đang loay hoay mặc áo khoác Kiều Dật đưa cho, mấy năm nay kiên trì ra ngoài rèn luyện vận động, thân thể cậu cũng coi như không tệ, nhưng nước trong hồ này quả thực biến thái, so với ngâm mình trong băng không khác gì nhau. Trần Ngọc trong miệng không ngừng oán trách, trước mắt chợt tối sầm. Bởi vì đã từng bị Lê Mã làm cho hôn mê một lần, sau đó phải trải qua tình cảnh hết sức thê thảm, cho nên Trần Ngọc sợ hết hồn, còn chưa kịp lên tiếng, liền phát hiện có ngón tay đang dùng lực lau tóc của mình.

Trần Ngọc từ khe hở của khăn lông nhận ra chính là Phong Hàn vẫn luôn theo sát bên cạnh cậu, Phong Hàn hiển nhiên chưa từng làm những chuyện như thế này bao giờ, một tay dùng khăn lông đem đầu Trần Ngọc lắc qua lắc lại, tóc cũng bị giặt giặt đến khó chịu. Trần Ngọc không thể nhịn được nữa, túm lấy khăn lông, muốn rống đòi ba câu, lại thấy trong ánh mắt lạnh lùng của Phong Hàn lộ vẻ ân cần nhàn nhạt hiếm gặp, người hấn vẫn còn đang ướt sũng, như không chút để tâm, chăm chú giúp cậu lau khô tóc.

Trần Ngọc hơi hơi cảm động, xoa xoa đầu tóc vài lượt, rồi đưa trả khăn lông lại cho hấn, dùng thanh âm chỉ có hai người mới có thể nghe thấy nói: “Êh, người cũng nên chỉnh lý qua một chút, đừng để mọi người chung quanh phải chú ý.”

Phong Hàn diện vô biểu tình rũ mắt nhìn khăn lông trong tay mình, sau đó nín Trần Ngọc đang muốn đi về phía Kiều Dật lại, nói: “Người lau cho ta.”

Thấy Trần Ngọc kinh ngạc dừng bước quay đầu, Phong Hàn nói như là lẽ đương nhiên: “Người phải làm, hơn nữa, người là tể phẩm.”

Trần Ngọc cảm thấy niềm cảm động vì sự chăm sóc khi nãy của Phong Hàn đã bị hấn ném tuốt lên chín tầng mây, cậu lấy hết dũng khí nói: “Êh, người đừng nói chuyện không có đạo lý như vậy, bây giờ cũng không còn chế độ nô lệ nữa a!” Đôi mắt màu vàng nhạt của Phong Hàn theo sát cậu, khiến thanh âm của Trần Ngọc càng ngày càng nhỏ dần.

Phong Hàn lạnh lùng đáp: “Trần Ngọc, rút lại những lời người vừa nói, hay là, người cứ thử phản kháng xem sao?” Phong Hàn nghiêm túc tự vấn, tể phẩm không biết nghe lời phải trừng phạt như thế nào để cho hấn biết lời của chủ nhân cũng chính là luật pháp?

Trần Ngọc tức giận nhìn bàn tay có thể đánh quỵ cổ trở lại, nhận ra Phong Hàn thật sự đem mình trở thành vật sở hữu của hấn. Chỉ là đối với người này, trong lòng luôn dâng lên một nỗi sợ hãi không tên. Trần Ngọc khóc không ra nước mắt xoay người, “Được...Được rồi.” Cầm lấy khăn lông trên tay Phong Hàn, nhanh chóng lau tóc cho hấn, thậm chí còn vuốt sạch chỗ nước còn sót lại trên áo khoác.

Một lát sau, Kiều Dật đỡ hai vị giáo sư đi tới, nhìn Trần Ngọc bận rộn, Kiều Dật cau mày.

Ở trong mắt người khác, Trần Ngọc cùng người thanh niên mới quen này quan hệ cực tốt. Ngay cả Mã Văn Thanh cũng mang theo vẻ nghi hoặc nhìn Trần Ngọc, trong ấn tượng của hấn, Trần Ngọc hận không có người hầu hạ cậu cả ngày, từ lúc nào lại hạ mình làm những việc như vậy.

Sau khi Giáo sư Tiền tới đây, Trần Ngọc thấy trên người Phong Hàn đã không còn nước đọng lại, mới cẩn thận liếc hấn một cái, quay sang chào hỏi giáo sư.

“Hai người các người an toàn trở lại là tốt rồi, thầy mới vừa nghe Tiểu Mã kể sơ qua. Một nhà người dẫn đường kia quả nhiên có vấn đề, lần này cũng là do chúng ta sơ suất. Vị bằng hữu này là?” Giáo sư Tiền đỡ Giáo sư Vương ngồi trên tảng đá, vừa nói vừa ngẩng đầu nhìn về phía Phong Hàn.

Trần Ngọc liếc nhìn Mã Văn Thanh đang nháy mắt với cậu, lúng túng đáp: “Thưa thầy,...đây là....đây là Phong Hàn trên đường tình cờ gặp được, dọc đường đi hấn còn giúp đỡ tụi em vài lần.”

Giáo sư Tiền khôn khéo có thừa, quan sát thật kỹ Phong Hàn, cả người khoác trường bào màu trắng kỳ dị, bên trong lại là quần áo hiện đại, có điều thoạt nhìn tựa hồ hết sức quen mắt. Trên đường gặp được, ở cái nơi như thế này thì làm gì có đường. Ông suy đoán Phong Hàn rất có thể là một tay trộm mộ lão luyện, nhưng bởi do nhiều nguyên nhân khác nhau nên mới bị vây hãm trong cổ mộ. Giáo sư Tiền mỉm cười nói: “Xin chào, cảm ơn cậu đã chiêu cố học trò của tôi.”

Trần Ngọc vội vàng quay đầu lại nhìn Phong Hàn, cậu rất sợ cái tên gia hỏa lúc nào cũng lạnh như băng này ngó lơ với giáo sư, kết quả thì ngược lại, Phong Hàn mặc dù lạnh đậm, nhưng mấy thứ lễ nghi hàng ngày học vô cùng mau, hần khê khom người, nói: “Không có gì”. Cái bánh tồng này, một chút cũng không lộ ra sơ hở.

Giáo sư Tiền tiếp tục quan sát người thanh niên trông chừng chặc kia thêm vài lần, gật đầu tán thưởng, âm thầm ghen tỵ với đệ tử đặc ý nhất của mình Trần Ngọc.

Bây giờ đã là nửa đêm, Giáo sư Tiền chỉ huy mọi người trước dựng lều, nhóm lửa. Đại đa số đám sinh viên đã tròn hai ngày không được chớp mắt, mặc dù ở trong khe núi cũng có lúc dừng lại nghỉ ngơi, nhưng nơi đó nhỏ hẹp, lại thời thời khắc khắc lo lắng độc xà, có muốn ngủ cũng không được.

Đám sinh viên ngay tại chỗ chôn nồi, đốt lửa, thu xếp dựng trại. Sau khi trải qua sự khẩn trương cùng kinh sợ, đến được một nơi rộng rãi, trong lòng mọi người cũng thư thái hơn trước.

Trần Ngọc nghe nói giáo sư Vương bị rắn cắn, chạy sang xem xét.

“Không phải cái loại rắn có chân kia, độc tính không lớn, đã trừ độc bôi thuốc cho giáo sư Vương, có điều chân giáo sư bị sưng đi lại bất tiện, dọc đường đều do Phương Kim công thầy.”Kiều Dật giải thích.

Mã Văn Thanh xen ngang hỏi: “Giáo sư Tiền, thầy mang theo mọi người đi theo tuyến đường nào vậy, cư nhiên có thể ở chỗ này gặp lại chúng em.”

Giáo sư Tiền than thở, nói: “Đường này chính là con đường được ghi chép trên tàng bảo đồ, theo như bản đồ, thì đây chính là điểm cuối. Nói cách khác, bảo tàng năm đó của Ngô Tam Quế, chỉ ở quanh nơi này. Chúng ta phải mau chóng tìm được bảo tàng, sau đó nghĩ biện pháp thoát khỏi đây. Tình trạng hiện tại của giáo sư Vương e là chống đỡ không được bao lâu nữa, nhất định phải đưa đến bệnh viện.”

Giáo sư Vương lớn tuổi, lại bị rắn cắn, cả người đã có chút mơ mơ màng màng.

Kiều Dật quan sát đám sinh viên đang nổi lửa nấu cơm, quay đầu lại nói: “Ban đêm khẳng định khó tìm, thưa thầy, không bằng sáng sớm mai, kiểm bảo tàng cùng đường ra ngoài luôn, cố gắng ngày mai sẽ thoát khỏi đây.”

Giáo sư Tiền vẻ mặt nghiêm trọng gật đầu, “Trước mắt cũng chỉ có thể như vậy, có điều khi chúng ta thoát ra ngoài, không có người dẫn đường, sẽ mất nhiều thời gian hơn.” Nói tới đây, giáo sư Tiền tựa hồ nghĩ đến điều gì, sắc mặt khê biến: “Hồng rồi, Vương Miêu vẫn còn ở trong tay bọn họ.”

Mấy người xung quanh đều trầm mặc, đúng vậy, Lê Mã lén trao đổi thân phận với Vương Miêu, Vương Miêu thực hiện giờ đang ở đâu?

Giáo sư Tiền khí sắc không tốt, trầm giọng nói: “Sau khi rời khỏi đây Kiều Dật mang theo vài người đưa giáo sư Vương đến bệnh viện, những người còn lại cùng ta trở lại cái thôn kia tìm người.”

Thương lượng xong xuôi, ăn vài thứ đơn giản, cả nhóm người ai nấy đều vừa buồn ngủ vừa mệt mỏi. Ban đêm trong sơn cốc vẫn còn khá lạnh, các nữ sinh đều chui vào lều, nam sinh hai người một tổ thay nhau gác đêm. Trần Ngọc bình thường đều cùng Mã Văn Thanh một tổ, lần này, bởi vì Phong Hàn chỉ quen thuộc có mỗi mình cậu, cậu cũng không yên tâm để Phong Hàn chung tổ với người khác, nên chỉ có thể đổi thành cậu cùng Phong Hàn một tổ.

Đến tầm bốn giờ sáng, Trần Ngọc bị Mã Văn Thanh đánh thức, quần chặt quần áo, cầm theo khẩu súng ngồi bên cạnh đồng lửa. Mặt trăng vẫn còn vừa tròn vừa lớn, Trần Ngọc ngẩng đầu nhìn nhìn vách đá trên hồ, đã không thấy đài tế bằng đồng xanh kia đâu nữa.

Trần Ngọc quay mặt sang bên cạnh, Phong Hàn cũng đang nhắm mắt ngủ, một cơn gió thổi qua, Phong Hàn không hề nhúc nhích, Trần Ngọc lại lạnh đến phát run. Trong lòng thâm mắng một tiếng, Trần Ngọc lấy chai rượu trắng từ ba lô của mình ra uống vài hớp, nhất thời một dòng nhiệt lưu trào lên, cảm thấy cả người ấm áp hơn chút ít.

Một cánh tay sau lưng đoạt lấy chai rượu trên tay Trần Ngọc, Trần Ngọc quay đầu lại, là người tưởng rằng đã ngủ – Mã Văn Thanh .

“Người đây là loại mũi chó gì a?”

“Kháo a, tiểu Trần Ngọc, người lại dám giấu diếm! Gia mấy hôm nay trong miệng đều nhạt nhẽo phun ra ruồi, có đồ tốt như vậy, người sao không sớm lấy ra chứ.” Mã Văn Thanh vẻ mặt hạnh phúc ôm chai rượu, lại ra hiệu cho Trần Ngọc lấy chút lương khô trong ba lô có thể nhắm rượu mang ra ngoài.

Trần Ngọc nhỏ giọng lẩm bẩm cầm ra một bọc bánh, ngẩng đầu lại thấy Phong Hàn hướng cậu chìa tay, Trần Ngọc lẳng lẳng nhìn hắn, không biết hắn muốn làm gì.

“Rượu.” Trần Ngọc không có phản ứng dâng lên một chai rượu nguyên vẹn cuối cùng, Phong Hàn tiến tới bên cạnh đồng lửa, lục lọi trong ba lô của Trần Ngọc lấy ra vài củ lạc, sau đó cau mày nói: “Người sau này phải chuẩn bị nhiều thứ hơn.”

Trần Ngọc trợn mắt há hốc mồm, cậu thật sự không quen, có người tự nhiên như không đem tất cả đồ đạc của cậu thành của hắn.

Mã Văn Thanh nhìn Trần Ngọc mặt dần thối ra, nhin cười, nháy mắt mấy cái với Trần Ngọc, ám chỉ để cho Phong Hàn uống say, sau đó muốn làm gì hắn thì làm.

Những chuyện xảy ra sau đó, Trần Ngọc cũng quên mất, cậu chỉ nhớ rõ mình mơ mơ màng màng thiếp đi, mí mắt càng ngày càng nặng, trong mộng có tiếng chuông bạc lạnh lạnh, một cô gái đáng vẻ thướt tha yếu điệu đang đi ở phía trước.

Sau đó cô gái kia quay đầu lại cười một cái với cậu, Trần Ngọc kinh ngạc phát hiện, cô gái này thế nhưng lại không có mặt!

Trần Ngọc tỉnh dậy, liền ai yo một tiếng, đụng vào cánh tay người bên cạnh. Trần Ngọc xấu hổ nhận ra, trời đã sáng, cậu gối đầu lên Phong Hàn ngủ không biết trời trăng đất hời là gì.

Phong Hàn cúi đầu nhìn Trần Ngọc một cái, đẩy cậu ra.

Ở bên kia, đám người Giáo sư Tiền đang nhìn phía đối diện đến gần người. Mã Văn Thanh thấy Trần Ngọc đã tỉnh, bèn lôi kéo cậu đi qua, nói: “Thầy giáo, tiểu tử này từ nhỏ đã lắm mưu ma chước quỷ, cứ để hắn xem thử.”

“Xảy ra chuyện gì?” Trần Ngọc hỏi.

Giáo sư Tiền chỉ vào phía đối diện, bối rối lên tiếng: “Điểm cuối được ghi trên bản đồ, hình như là ở trên vách đá trước mặt.”

“Hay là nhìn nhầm rồi.” Trần Ngọc nghĩ đến dải tể đồng xanh, cả người liền run rẩy.

Giáo sư Tiền kiên định lắc đầu: “Không nhầm đâu, trên bản đồ ngay cả cái hồ này cũng được vẽ rất rõ ràng.”

“Nước này ngày hôm qua tất cả mọi người đều thử qua, căn bản không thể đi xuống, đông lạnh chết người.” Mã Văn Thanh nghi ngờ nói, “Đám người Ngô Tam Quế kia thế nào cũng phải đi qua đây nhỉ?”

Đúng lúc này một thanh âm trong trẻo lạnh lùng cất lên: “Nước trong hồ này là hắc thủy.”

END 13

14. Chương 14

Trần Ngọc cũng quay đầu nhìn về phía Phong Hàn, lần đầu tiên cậu nhận thấy Phong Hàn ngoại trừ năng lực kinh khủng ra, hắn còn có rất nhiều bí mật khác mà cậu không biết.

Phong Hàn đã thay một bộ y phục vừa người, hiện tại sắc trời đã sáng tỏ, ngày hôm qua đám sinh viên chưa kịp nhìn rõ bộ dáng của Phong Hàn, lúc này nhất thời không nữa dời mắt. Vốn Trần Ngọc đã khiến

người ta phải chú ý rồi, mà Phong Hàn, hần đi đến đâu cũng sẽ âm thầm hấp dẫn mọi ánh mắt xung quanh. Thấy cả đám người trơ mắt nhìn mình, Phong Hàn giơ tay lên chỉ vào trong hồ: “Xem thử là biết ngay.”

Theo hướng ngón tay của Phong Hàn, mọi người đều ngu ngơ quay đầu lại, bấy giờ mới để ý tới, màu sắc của nước hồ không phải do hình ảnh phản chiếu của vách núi thạch bích nên đen thẫm, mà là bản thân nước hồ vốn đã như vậy. Ngay cả vùng nước gần bờ, cũng hoàn toàn không trông thấy đáy. Lẳng lẳng bày ra trước mặt bọn họ là hồ nước tuyền một màu đen.

Mấy nữ sinh nhát gan đã bắt đầu lui về phía sau, Giáo sư Tiền khó hiểu đi tới, nhìn qua ba người Trần Ngọc, Mã Văn Thanh cùng Phong Hàn, rồi cho tay xuống nước.

Sinh viên đều khấn trương quan sát chăm chú Giáo sư Tiền, Giáo sư Tiền thì ồ lên vẻ kinh ngạc.

Phong Hàn gật đầu, hồ hững nói: “Như những gì người nghĩ, hắc thủy vào ban đêm có thể xuống dưới không độ, nhưng vào ban ngày nhiệt độ lại có thể nhanh chóng tăng lên, cùng nhiệt độ ngoài trời không khác nhau là mấy.”

Đám sinh viên trong lòng hứng khởi, bởi vì bọn họ đã cẩn thận tìm kiếm qua, sơn cốc mà bọn họ đang ở chính là một vòng tròn, không có bất kỳ con đường nào để trở ra. Mà khe núi bọn họ vừa thoát khỏi cũng tuyệt đối không thể quay lại.

Giáo sư Tiền thở phào nhẹ nhõm, cười lớn: “Vị trí của bảo tàng biểu hiện chính là treo ở trên vách đá dựng đứng kia, ta còn đang lo lắng chúng ta làm cách nào qua đó. Bấy giờ nhiệt độ nước hồ đã tăng lên, vấn đề khó khăn nhất cũng đã được giải quyết.”

“Đúng vậy, chúng ta từ những sợi xích sắt này trèo lên phía trên, có thể tìm thấy cửa vào ẩn trên vách núi cao kia.” Giáo sư Vương nói, mặc dù trên đùi có vết thương nhẹ, nhưng nếu có thể tìm thấy những báu vật văn hóa, trong lòng ông vẫn là kích động không thôi.

Trần Ngọc nhớ tới quái vật bên trong đài tế đồng xanh phía trên xích sắt bèn có chút nhứt đầu. Nhưng hai vị giáo sư nói đều có lý, để di chuyển được trên vách núi dựng đứng chỉ có thể dựa vào những sợi xích này, nếu như may mắn, còn chưa tới đài tế đồng xanh, có lẽ đã tìm thấy huyết động đi vào bảo tàng rồi.

Nói thì dễ, khi đám sinh viên bước xuống hồ, rất nhiều người vẫn còn sợ hãi do dự, nước hồ đen thẫm giống như ở thể rắn, nhìn không thấy đáy, trong bóng tối cất giấu sự tà ác vô cùng vô tận.

Giáo sư Tiền cau mày quan sát hồ nước, quay đầu cười một tiếng. Nói: “Có phần nguy hiểm nhưng thật sự không đáng sợ đến vậy. Thầy rất muốn cho mọi người một cơ hội để lựa chọn, đi hoặc không đi, đáng tiếc thầy không làm được. Nhưng thầy khẳng định, đi cùng nhau là hy vọng duy nhất thoát khỏi đây. Các trò đều là sinh viên của thầy, là một người thầy, thầy sẽ dốc hết toàn lực bảo vệ các trò. Xin hãy tin tưởng thầy, là thầy mang các trò tới đây thì thầy cũng nhất định mang các trò ra ngoài.”

Nói xong bèn trừng mắt nhìn: “Dĩ nhiên, các dũng sĩ chúng ta, vì các thiếu nữ nên chứng tỏ lòng can đảm của mình. Các người không phải thường thường trước mặt mấy lão già khom chúng ta tự xưng là dũng giả vô địch gì đó sao, không phải thường tự xưng có thể vì chính nghĩa diệt thân hay sao, hiện tại, trời cao cho các người một cơ hội để biểu hiện. Chúng mỹ nhân sẽ ở phía sau khích lệ các người, chăm chú yên lặng nhìn các người. Sau khi đón nhận sự thật, các thiếu nữ sẽ tặng cho các người cái ôm, vì đừng để tuổi thanh xuân của các người phải lưu lại sự tiếc nuối, cũng vì để con đường sau này có các mỹ nữ bầu bạn, đi thôi, đừng quay đầu lại!”

Nam sinh cùng nữ sinh về mặt nhìn Giáo sư Tiền, Mã Văn Thanh che mặt rên rỉ: “Giáo sư Tiền, thầy rút cuộc lại lên cơn...”

Giáo sư Tiền tiếp tục mỉm cười, sắp xếp những ai bơi lội giỏi kèm cặp những người không biết bơi, đám sinh viên bắt đầu lục tục xuống nước. Vốn tính toán an bài một sinh viên ở lại cùng Giáo sư Vương ở chỗ này chờ.

Nhưng Giáo sư Vương lắc đầu nói: “Không cần, thương thế của ta còn chưa đến mức không thể động đây, hôm nay đã khá hơn được một chút. Hơn nữa, phía dưới này hiển nhiên là không có đường ra ngoài, nói không chừng đi lên trên có thể tìm thấy bảo tàng cùng đường thoát khỏi đây. Ta cũng đi cùng các người, đến lúc đó các người kéo ta lên là được.”

Trần Ngọc vẫn là người đi sau cùng, lần này không phải vì định vợ vét thứ gì mà là cậu có chút sợ hãi. Mã Văn Thanh thấy Trần Ngọc hoảng hốt, không nhịn được đi tới cười nhạo cậu, tiến lại gần dùng sức vỗ vỗ bả vai Trần Ngọc, “Yên tâm đi, tiểu Trần Ngọc, tài bơi lội của ca ca ta không chê vào đâu được, ta năm đó chính là xếp thứ nhất trong cuộc thi bơi toàn trường đó! Mau đến đây, đi bên cạnh tiểu Mã gia ta, người tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện gì!”

Trần Ngọc nhớ lại tư thế dị thường mất mặt hôm qua của Mã Văn Thanh, lập tức hỏi: “Lần đó tranh tài có bao nhiêu người tham gia?”

Thấy rõ ánh mắt hồ nghi của Trần Ngọc, Mã Văn Thanh nổi giận bèn kéo luôn Trần Ngọc xuống nước.

Phong Hàn nhìn liếc qua balô của Trần Ngọc, tiện tay xách lên, đi theo phía sau bọn họ nhảy vào trong hồ.

Hắc thủy, danh xứng với thực, nước hồ đen thẫm không một tia sáng lọt qua, phần thân thể nào khi chìm trong nước sẽ hoàn toàn chẳng trông thấy gì hết. Nhìn từ xa, tựa như vô số đầu người cùng tay chân lơ lửng ở trên mặt nước đen nhánh.

Có điều, nhiệt độ của nước so với ngày hôm qua đã khiến cho người ta có thể tiếp nhận được, khá giống nước hồ vào mùa hè. Khả năng bơi lội của Trần Ngọc thật ra không tồi, vừa vào trong nước liền lập tức buông tay Mã Văn Thanh ra. Mã Văn Thanh nhanh chân chạy đến lấy lòng mấy nữ sinh bên cạnh Diêu Văn Văn, thỉnh thoảng lại giúp đỡ họ. Phong Hàn đeo balô của Trần Ngọc, tựa hồ cực nhàn nhả đi thao sau lưng cậu.

Không mất nhiều thời gian, mọi người dần dần bơi đến phía dưới mấy sợi xích sắt, Trần Ngọc nhìn làn nước đen thui, cùng sợi xích sắt to bản rủ xuống trên mặt nước, chợt nhớ tới quỷ cổ. Trong lòng cậu nổi lên cảm giác chán ghét, ngay cả tim cũng có cảm giác bị đè nặng đến khó chịu. Cũng may, rất nhanh có thể rời khỏi hồ nước, Trần Ngọc thở phào nhẹ nhõm.

Chợt người phía trước kêu lên thất thanh, có không ít kẻ xoay người bơi trở lại, từ vẻ mặt của bọn họ mà suy đoán, ở phía trước nhất định xuất hiện thứ gì đó cực kì kinh khủng.

Mã Văn Thanh vừa lôi kéo một nữ sinh bị hù dọa sợ đến mức bất động tay chân bơi về phía bên này vừa la lớn: “Mau quay lại bờ!”

Không chờ cho bọn họ kịp phản ứng, Trần Ngọc đã thấy, bên dưới đám xích sắt giữa hồ bỗng nhiên xuất hiện một vùng nước xoáy màu đen cực lớn, hơn nữa tốc độ xoay tròn của xoáy nước càng ngày càng cao không ngừng mở rộng ra sau, có sinh viên đã bị cuốn vào trong! Trần Ngọc chỉ kịp xoay người, vừa định bơi đi thì đã bị một lực kéo khổng lồ cuốn vào trong xoáy nước.

Trần Ngọc đầu óc choáng váng nặng trĩu, trong nước không thấy rõ phương hướng, Mã Văn Thanh mới vừa rồi hăng còn ở trước mặt giờ cũng không trông thấy đâu. Bật đèn pin không thắp nước lên, còn nước còn tát, nhưng chỉ chiếu sáng được một khoảng cách rất gần, trong làn nước đen nhánh này, bốn phía tất cả đều là màn đêm dài dằng dặc, khiến người ta có loại cảm giác cô độc tro trọi mãnh liệt.

Bây giờ ngẫm lại, vừa nãy cảm thấy áp lực rất lớn trong tim, không chỉ là ảo giác, khi đó, tốc độ chảy của nước hẳn là đã thay đổi.

Trần Ngọc không thể nghĩ tiếp được nữa, xoáy nước xoay trần đẩy cậu đến gần trung tâm, Trần Ngọc muốn lấy thứ gì đó có thể cố định thân thể như cuốc leo núi chẳng hạn, nhưng lại phát hiện balô của mình hình như vẫn để trên bờ.

Lúc Trần Ngọc mất đi ý thức, mơ hồ cảm thấy có một cánh tay dùng sức kéo cậu lại.

....

“Bố khí, xảy ra chuyện gì vậy a? Trong hồ cũng có thể có xoáy nước lớn đến thế sao?” Thanh âm hùng hùng hổ hổ của Mã Văn Thanh chợt xa chợt gần truyền đến lỗ tai Trần Ngọc.

Trần Ngọc mở trừng mắt nhìn, bầu trời bao la xanh biếc như ngọc, ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu cậu là: được cứu rồi. Sau đó, bầu trời biến mất, thay vào đó là khuôn mặt của Phong Hàn, tóc đen mắt đen, đôi mắt đen lầy sâu không thấy đáy so với nước hồ ban nãy còn muốn sâu thẳm hơn.

Trần Ngọc trong giây lát có chút khấn trương, đúng vậy, cậu cho tới bây giờ vẫn cảm thấy sự tồn tại của Phong Hàn là một điều gì đó hết sức nguy hiểm. Cho dù Phong Hàn thể hiện ra ý tứ nếu như không cần thiết, tuyệt đối sẽ không thương tổn đến vật sở hữu của mình.

“Không sao chứ?” Phong Hàn ân cần hỏi han. Đến bây giờ, Trần Ngọc đã hiểu, cái sự ân cần đó chẳng qua là một loại lễ tiết đặc biệt của Phong Hàn mà thôi.

“Ân, không sao, chúng ta được cứu?” Trần Ngọc hỏi.

“Xem như là vậy đi, bị nước cuốn tới đây.” Phong Hàn nhìn về phía đầm nước chảy róc rách cách đó không xa.

Giống như có thêm một hồ hắc thủy nữa, nhưng cái này hẹp hơn, mực nước cũng thấp hơn. Sinh viên cùng hai vị giáo sư đều ở bên bờ, có vài người còn chưa tỉnh lại. Không còn hồ nước khổng lồ màu đen, không còn xích sắt cùng đài tể đồng xanh. Ở hồ nước khi này xung quanh đều là đá cuội, cơ hồ không có lấy một nhánh cây ngọn cỏ nào, nơi này thì ngược lại, cây cỏ tươi tốt, không thiếu hoa thơm cỏ dại.

Giáo sư Tiền kiểm lại nhân số, cũng may không thiếu một ai. Chẳng qua Giáo sư Vương vẫn hôn mê, ông tới được đây cũng là cố gắng rất nhiều rồi.

Lúc này, có nam sinh bỗng đứng cười lớn: “Thưa thầy, chúng trò thân thỉnh cái ôm của mỹ nữ!”

Các nữ sinh ánh mắt bất thiện nhìn về phía giáo sư, Giáo sư Tiền nghiêm chỉnh ho khan một tiếng, nói: “Ta chỉ là giáo sư, là người dẫn đường, không phải bảo mẫu của các người, ta sẽ không kiểm soát cuộc sống riêng tư của từng người.”

Tất cả mọi người trong nháy mắt im thin thít nhìn vị giáo sư thất cái trở nên đức cao vọng trọng.

“Giáo sư, nơi này hình như không giống với sơn cốc khi nãy?” Phương Kim trước ánh mắt cầu cứu của Giáo sư Tiền, vuốt mái tóc vàng hoe, lại gần nói chuyện, bạn gái của hắn Tiểu Tề đang dựa vào bên cạnh hắn, nhắm hai mắt nghỉ ngơi. Người này vừa muốn xin được ôm, tuyệt đối là kẻ có tà tâm nhưng không có tác đảm*.

(*câu gốc Hữu tặc tâm một tặc đảm: có nghĩa là muốn làm nhưng không dám hành động (baidu))

Giáo sư Tiền ngồi trên tảng đá, hút điếu thuốc, phun ra ngậm khói, “Ân, Phương Kim quan sát rất đúng, nơi này chắc chắn là một sơn cốc khác, đầm nước trước mặt chúng ta hẳn là thông với hồ lớn kia. Khi nãy có thể là vì sự khác biệt về mực nước hoặc do nguyên nhân thủy triều, gây ra hiện tượng chảy ngược, thế là chúng ta bị cuốn tới đây.”

Tất cả mọi người trầm mặc, cho dù nơi chôn dấu bảo tàng có thể ở trên vách đá bên ngoài, nhưng không một ai nói phải rời khỏi đây. Chưa nói tới trong hắc thủy ẩn giấu nguy hiểm, theo đầm nước này có thể thuận lợi trở về hay không còn là hai việc khác nhau.

Đúng lúc này, Diêu Văn Văn thở hổn hển chạy tới, nói: “Giáo sư, bên kia có một thạch động, ngay cạnh đầm nước, không biết thông tới chỗ nào.”

Giáo sư Tiền lập tức đứng lên, mang theo Kiều Dật, Phương Kim, Mã Văn Thanh cùng vài người qua đó xem xét.

Trần Ngọc hí hóp tiếp tục nằm nghỉ ngơi, cậu sờ sờ thanh đồng hoàn trên cổ, lo lắng trong lòng càng ngày càng nhiều. Lời nguyên bên trên rốt cuộc là cái gì, mình có thể chẳng may khởi động nó hay không, rồi sau đó không thể mở mắt ra được nữa?

Phong Hàn thì vẫn giống như bình thường, ở bên cạnh xử lý phần thức ăn trong balô Trần Ngọc.

Trần Ngọc chợt hí hóp nhìn về phía người bên cạnh, kinh ngạc hỏi: “Người có thể ăn những thứ này?”

Phong Hàn cũng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn cậu, đáp: “Có gì mà kỳ quái? Khi người đói bụng không phải cũng ăn sao?”

Trần Ngọc bị hỏi đến ngơ ngẩn, mang theo vui sướng dè dặt lên tiếng: “Nói cách khác, người căn bản không cần hút máu của ta, cũng có thể sống, đúng không?”

“Đúng”. Phong Hàn không do dự chút nào gật đầu khẳng định.

Trần Ngọc cắn răng nghiêng lợi: “Vậy tại sao người vẫn muốn hút máu!”

Phong Hàn diện vô biểu tình suy nghĩ một chút, sau đó không hề áy náy nói: “Máu của người so với những thứ này hữu dụng hơn, lâu lâu phải ăn ngon một bữa chứ, người yên tâm, ta sẽ chú ý lượng máu khi hút. Có những lúc, con người thật đúng là yếu ớt.”

Trần Ngọc tức điên, người này sao lại có thể làm như đó là chuyện đương nhiên vậy.

Đúng lúc này, Mã Văn Thanh ở đằng xa gọi với tới: “Tiểu Trần Ngọc, mau lại đây, tổ chức cần người!”

Bởi vì có Giáo sư Tiền ở đó, Mã Văn Thanh sẽ không nói giỡn, Trần Ngọc chỉ đành phải đứng dậy hướng đầm nước đi đến. Phong Hàn ngay sau đó đuổi theo, Trần Ngọc thấy balô của mình, vác lên lưng nói: “Người không cần phải đi theo ta.”

Phong Hàn gật đầu một cái, “Ân, người không cần lo lắng, ta tạm thời không ngại.”

“...”

Bên đầm nước đã tụ tập mười mấy sinh viên, thạch động núp đằng sau đám cỏ cao cao rậm rạp, là do mấy nữ sinh tinh tế phát hiện ra.

Mã Văn Thanh gọi Trần Ngọc, “Mau, vào xem một chút, chuyện bên trong chỉ có người mới có thể xử lý.”

Trần Ngọc nghi ngờ đi xuống, thạch động rất bằng phẳng, nhận ra dấu vết nhân công đào bới, mặt trên còn có hình hoa điều khắc đá thô ráp, đi sâu vào trong, cư nhiên lại có đầm nước. Ở nơi có đầm nước này, thạch động cũng đến cuối, hiện ra một cái cửa đá, phía trên có khóa.

Thì ra gọi cậu tới đây để mở khóa.

Đầm nước cạnh cửa ước chừng sâu nửa thước, Trần Ngọc nếu đi qua mở khóa còn là không thành vấn đề.

Đúng lúc này Phong Hàn kéo cậu lại, tất cả mọi người nhìn về phía Phong Hàn. Phong Hàn nhìn chăm chăm Trần Ngọc, nhàn nhạt nói: “Không cần thiết phải mở cánh cửa này ra, trừ phi các người còn muốn quay trở lại hồ hắc thủy, đây có lẽ chính là đường tới chỗ bảo tàng của Ngô Tam Quế năm đó.”

Giáo sư Tiền kinh ngạc đi tới phía trước, quan sát cánh cửa, lại nhìn bức tranh trên thạch bích, cuối cùng vỗ đùi nói: “Vị tiểu huynh đệ này nói rất đúng, đây mới là đường vào của bọn họ, nói cách khác, bảo tàng kia, thực ra là ở trong sơn cốc khi này chúng ta vừa tỉnh lại.”

“Ngô Tam Quế cách nghĩ cũng thật độc đáo, giấu cửa vào bảo tàng trong hồ hắc thủy, người khác chắc chắn sẽ không tìm được, chẳng lẽ mỗi lần bọn họ đều phải bơi đen thạch đạo?” Phương Kim nghi ngờ.

Trần Ngọc lắc đầu nói: “Năm đó khi bọn họ sửa chữa thạch đạo này, không nhất định là ở trong hồ, sau đó, có thể mực nước tăng lên, vì vậy thạch đạo bị nhấn chìm, cho nên chúng ta mới không tìm ra.”

Giáo sư Tiền cười gật đầu một cái: “Đúng vậy, hơn nữa địa thế của đầm nước này rất thấp, điều đó cho thấy, sơn cốc ở đây cao hơn so với sơn cốc lúc trước. Ta thấy tầng bảo đồ ghi rằng bảo tàng ở trên vách đá, nhưng có thể là ta đã hiểu sai, hẳn là phải ở trong sơn cốc cao hơn kia.”

“Được! Vậy chúng ta mau tìm kiếm thôi.” Mã Văn Thanh hưng phấn nói.

Thế là một đám người lại quay về trong sơn cốc, tìm kiếm nơi có thể giấu bảo tàng.

So với những gian khổ trước đó, lần tìm kiếm này không ngờ lại dễ dàng đến vậy, sơn cốc nép mình bên một ngọn núi thoải thoải, có hai tảng đá khắc ký hiệu kỳ quái, tảng đá ở giữa bằng phẳng dị thường, trên mình núi có một cái cửa đá. Hơn nữa cửa đá đã bị nổ tung lộ ra đại động, đủ cho một người đi lọt.

Đám sinh viên đều vui mừng, sau đó bắt đầu hoài nghi, chẳng lẽ nơi này đã bị trộm?

Mã Văn Thanh nhìn cửa đá bị phá cả nửa ngày, cuối cùng lên tiếng: “Tại sao ta có lại có một linh cảm kỳ quái rằng, cửa này tựa hồ là phong mộ thạch.”

Trần Ngọc yên lặng gật gật đầu, trực giác của đệ tử đạo mộ thể gia Mã Văn Thanh, cậu hoàn toàn tin tưởng.

“Trước cứ vào xem qua một chút.” Giáo sư Tiền nói, bởi vì cửa đã bị phá tung, không khí bên trong có lẽ sẽ không có vấn đề gì.

Thạch bích hai bên vẫn còn giữ được tranh vẽ trang trí, có một số chỗ đã phai màu, có thể là do không khí tràn vào làm hư hại. Thường cứ cách một đoạn, sẽ có trường minh đăng thấp sáng, tương tự như mộ đạo, khiến cho Trần Ngọc bắt đầu có linh cảm xấu. Càng đi sâu vào trong, tranh họa ở hai bên càng thêm hoa lệ cùng rực rỡ. Chủ yếu đều miêu tả các cung nhân đang bưng khay hoặc xách theo đèn ***g, áo của cung nhân cực ngắn, chỉ tới bên hông, mà váy thì lại rất dài, đường cong ưu mỹ uyển chuyển.

“Đây là phục sức thời nhà Hán a, sao lại khắc trên động vào bảo tàng của Ngô Tam Quế?”

Phương Kim lẩm bẩm nói, chỉ mãi nhìn bức bích họa đi tuốt lên đằng trước, bất chợt hần trượt chân một cái, kéo luôn Mã Văn Thanh đứng bên cạnh, cuối cùng khi ngã xuống đất cư nhiên lại đè lên một người.

Sau đó Phương Kim cả kinh kêu lên, nhảy vội ra.

“Ta kháo, hoàng mao người không phải nữ nhân, kêu cái gì mà kêu?” Mã Văn Thanh đang tập trung tinh thần nghiên cứu mỹ nữ trong bích họa, bị Phương Kim làm cho thất kinh, không nhận được mắng.

“Người mới là nữ nhân...Thưa thầy, nơi này có người chết!” Phương Kim phản bác lại lời của Mã Văn Thanh, nhớ đến chính sự, vội vàng quay đầu lại thông báo với Giáo sư Tiền.

Giáo sư Tiền đi tới xem xét, so với thi thể bên trong mộ Ngô Tam Quế lúc trước, xác chết này có niên đại lâu hơn, chỉ còn lại lớp da đã khô cứng. Quần áo vẫn còn rất chỉnh tề, toàn thân đen thui, trông chả khác gì xác ướp, kỳ lạ là không bị thối rữa.

“Có thể là do nơi này không khí quá khô, Phương Kim, người thử lục lọi trong túi xách của hần xem sao.”

Phương Kim mới nãy còn cùng thầy khô tiếp xúc thân mật, bây giờ khóc không ra nước mắt tiếp tục tới gần tìm kiếm một lúc lâu. Túi xách kia là loại may từ vải buồm từ mười mấy năm trước, bên trong có đèn pin cầm tay kiểu dáng đơn giản, nển, bình nước, còn có cả một quyển sổ tay đã ố vàng.

Phương Kim đem cuốn sổ tay đưa cho Giáo sư Tiền, sau đó đi sang bên kia tìm kiếm sự an ủi từ người bạn gái Tiểu Tề, vì lý do toàn thân tanh hôi, Tiểu Tề hạ lệnh trong vòng một tháng không được đến gần cô nàng, Phương Kim lặng thinh ngồi xỏm ở góc tường.

“Người này hình như có thói quen ghi nhật ký, phía trước một chồng dày chồng chất đều là chuyện trước đó của hần.” Giáo sư Tiền nói, trực tiếp lật đến phần viết lúc bọn họ vào cốc.

Hai mắt quét qua, thở dài nói: “Bọn họ cũng là từ mộ Ngô Tam Quế mà tới được đây, gặp phải rắn độc ở lối vào, có phần giống với chúng ta.”

Tất cả mọi người tập trung sang bên này cùng xem, thấy trên đó viết:

Ngày 26 tháng 5, trong mộ đạo, không biết thời tiết bên ngoài.

Chúng tôi thuận đường đi tới bên cạnh hồ nước quái dị, không kịp đợi trời sáng, đêm khuya A Chính nhập hồ không thấy đi ra.

Ngày 27 tháng 5, trời quang.

Chúng tôi thuận lợi tiến vào sơn cốc, cấp trên muốn lập tức phải tìm ra thứ kia, mặc dù không ai nói ra miệng, nhưng có thể nhìn thấy tất cả mọi người đều muốn rời khỏi cái địa phương quỷ quái này.

Ngày 29 tháng 5, nhiều mây.

Kho báu như núi, tôi là lần đầu tiên nhìn thấy, tất cả mọi người đều rất kích động. Thứ cấp trên muốn hình như không chỉ là kho báu, cho nên những đồ quý giá này tự chúng tôi cũng có thể mang đi một phần. Nhiều đồ như vậy, chúng tôi mang sao hết được? A Lệ thấy những thứ này, nhất định sẽ vui mừng đến phát điên, tôi phải mang về nhiều hơn nữa.

Ngày 31 tháng 5, âm u.

Đội trưởng vẫn không chịu rời đi, người trong đội mặc dù bất mãn, lại không dám dị nghị, chẳng qua mỗi ngày lại lựa ra những đồ quý giá hơn thay thế cho nhau. Sau đó tôi không thể nhịn thêm được nữa, bảo vật dù nhiều, nhưng không thể bằng người thân ở nhà, vì vậy tôi quyết định nửa đêm hôm nay sẽ âm thầm đi theo đội trưởng, để xem hẳn mỗi ngày lên lên lút lút đi đâu.

Ngày 1 tháng 6, có thể là âm u.

Tôi không nên đi, tôi sẽ chết, nữ nhân không có mặt ở cùng đội trưởng rốt cuộc là ai?

A Lệ...

Nhật ký tới đây thì hết, mọi người hai mặt nhìn nhau, Trần Ngọc nhớ tới giấc mơ của mình, nhất thời tóc gáy dựng đứng, tại sao người này cũng trông thấy nữ nhân không mặt?

Đám sinh viên lại bắt đầu nhỏ giọng bàn tán, người này rõ ràng cũng là vì bảo tàng của Ngô Tam Quế mà tới, hoặc còn có những mục đích khác. Thế nhưng, quả thật đã có người khác đến đây.

Giáo sư Tiền trầm tư một lúc, nói: “Bọn họ khẳng định không chỉ có một người, nếu như không nhìn thấy những thi thể khác, nói không chừng những người còn lại đã thoát ra ngoài. Trước chớ nên tự hù dọa mình, chúng ta tìm tiếp.” Là một giáo sư kiên trì đi theo chủ nghĩa duy vật, Giáo sư Tiền cảm thấy các hiện tượng kinh khủng chẳng qua là do người ta trong lúc sợ hãi cực độ, đại não sản sinh ra ảo giác.

Đi lên phía trước, bên trái có một thạch thất, cửa không khép kín.

Thạch thất không tính là lớn, trước cửa có bình phong, khung gỗ bên cạnh và bình phong thiển bạch không biết làm từ chất liệu gì vẫn còn vẹn toàn không chút tổn hao, phía trên thêu mẫu đơn. Trong phòng không thấp đèn, nhưng mà có một chiếc bàn phía sau bình phong.

Cách một lớp bình phong, mọi người mơ hồ trông thấy, bên cạnh bàn có người đang ngồi, nhìn thân hình thì là một người con gái.

-END 14-

15. Chương 15

Tất cả mọi người sau khi thấy cô gái ẩn sau bức bình phong đều lặng đi, thậm chí còn bất giác không dám hít thở mạnh. Tư thế ngồi của cô gái khoan thai ôn nhu, trong tay cầm gương, giống như thiêu nữ mới lớn đang soi gương để điểm trang. Song, vào giờ phút này, mọi người đều không hện mà cùng nhớ tới nữ nhân không có mặt được nhắc tới trong cuốn sổ tay của xác khô, vốn là một cảnh tượng đẹp hiện tại xem ra lại có chút kinh khủng. Ngay cả cái tên Mã Văn Thanh luôn lấy việc được chiều lòng các người đẹp làm đại mục tiêu trong cuộc sống cũng phải lui về phía sau mà đứng.

Giáo sư Tiền hướng ánh mắt đến các nam sinh còn lại, cả đám con trai đôi mắt trừng lớn hoảng sợ, quyết định cho dù giáo sư có khích lệ như thế nào, dùng cái gì để hấp dẫn cũng tuyệt đối không nhượng bộ!

Giáo sư Tiền vui vẻ, xoay người vào phòng. Kiều Dật, Trần Ngọc giờ súng, Mã Văn Thanh một tay cầm đao, tay kia đem móng lừa đen giấu dưới ống tay áo, ba người vô cùng cẩn thận đi theo phía sau Giáo sư Tiền. Tiếp đó, dưới ánh mắt như sao sáng tràn ngập quan ái của nữ sinh cùng cái nhìn vạn phần ghen tỵ của đám nam sinh, Phong Hàn cũng ung dung tiến tới mặt sau của tấm bình phong.

Trần Ngọc sau khi vào trong phòng, lập tức chĩa súng vào người ngồi cạnh bàn. Một cô gái mặc y phục cổ trang màu ngân bạch cúi thấp đầu ngồi đó, mái tóc đen dài đổ xuống như thác, thấy không rõ dung mạo. Nhưng cổ tay cùng cái cổ lộ ra ngoài y phục, trắng nõn nuột nà, căn bản không giống với người từ mấy trăm năm trước. Chẳng lẽ đã thi biến rồi?

Kỳ quái hơn nữa, tư thế nàng ta cầm gương không chút thay đổi, giống như không nhìn thấy có người xông vào. Mã Văn Thanh giương mắt nhìn về phía Trần Ngọc, hai người đối diện nhau, rất ăn ý cùng gật nhẹ một cái, đồng thời lặng lẽ tiến vào trong phòng. Đi vòng qua sau lưng cô gái, từ từ lại gần, khi hai người đã đến bên cạnh bàn, Mã Văn Thanh chợt kêu lên quái dị, nhảy lui về sau mấy bước, thậm chí đứng còn không vững.

Sắc mặt hần trắng bệch, thanh âm có phần lắp bắp: “Thật sự, thật sự không có mặt – “Hóa ra, từ góc độ tiếp cận của Mã Văn Thanh, hần dễ dàng nhìn thấy được gương mặt của cô gái trong gương.

Biến cố này, khiến cho mấy người đi vào đây đều khần trương. Trần Ngọc ngẩng đầu nhìn Phong Hàn vẫn không có biểu tình gì, đi về phía trước hai bước, lại gần quan sát một phen, sau đó giương mắt khẳng định: “Quả thật không có mặt, có thể là do chưa kịp chạm khắc.”

Tiếp theo, Trần Ngọc lấy gắng tay phải nhẹ lên đầu cô gái, mái tóc đen dài trực tiếp rơi xuống đất. Mọi người rút cuộc cũng thấy rõ ràng, ngồi ở nơi này, thì ra là một khối ngọc thạch được điêu khắc thành hình người.

Trần Ngọc giảo hoạt mà cười, nhướn mày: “Mới nãy ta đã hoài nghi, đây căn bản không phải là người sống.”

Giáo sư Tiền cười ha ha, Phong Hàn khoanh tay tựa vào trên tường đá, nghiêng đầu quan sát Trần Ngọc, trong mắt hiện lên tiểu ý nhàn nhạt.

Mã Văn Thanh lau lau mồ hôi, từ trên đất bò dậy, lẩm bẩm giải thích: “Pho tượng này chạm khắc đến là tinh xảo, chả khác gì so với người sống, nếu không ta làm sao lại không phát hiện ra! Cái kia, tiểu Trần Ngọc, người xác định gần đây mắt người không có vấn đề?”

Trần Ngọc diện vô biểu tình đảo mắt nhìn Mã Văn Thanh, khinh bỉ nói: “Bởi vì ta không giống người, chỉ chú ý tới mặt của mỹ nữ!”

Hai người ở bên trong cái vĩa, mọi người bên ngoài thấy chẳng qua là sợ bóng sợ gió, bắt đầu lục tục kéo nhau vào trong.

Thật ra Mã Văn Thanh nói cũng có đạo lý, thứ này căn bản không giống một pho tượng, vô luận là tư thái hay y phục trên người nàng ta, thậm chí cả ngọc thạch cũng ánh lên vẻ bóng loáng ôn nhuận hồng nhạt của da thịt, rất khó để nói rằng đây chỉ là người giả. Trong tay pho tượng ngọc thạch cầm một cái gương nam vàng khảm ngọc, lẳng lặng ngắm nhìn khuôn mặt vốn đã chẳng có của mình, tựa hồ đang suy nghĩ nên tạo hình như thế nào.

Trên bàn đặt một ngân tráp to lớn, dùng mâm bạc làm đệm, xung quanh ngân tráp được trạm chỗ hình hoa mẫu đơn bằng vàng tinh xảo khéo léo, bên trong phân sáu tầng. Trước kia có thể là dùng để cất chứa dụng cụ trang điểm, bây giờ chỉ còn sót lại chút ngọc và bạc vụn, còn có một tầng để hồng phấn, phần lớn đồ vật bên trong đều bị đám người kia mang đi. Trên bàn đá còn bày hai hộp gấm, một hộp nắp đã bị mở ra, bên trong trống trơn, ngay cả lớp vải lót bằng tơ lụa màu vàng cũng phai màu rửa nát. Có sinh viên cầm cái hộp lên, bên dưới bỗng nhiên “ba” một tiếng tự bật ra.

Trần Ngọc sợ hết hồn, nhìn vào trong hộp gấm, lại thấy hiện ra đồng trái cây được bày ngay ngắn chỉnh tề, có đào, có mận,... hơn nữa còn tươi mới như vừa hái từ trên cây xuống. Tất cả mọi người sợ hãi than, cái hộp này chẳng lẽ có tác dụng chống phân hủy? Giáo sư Tiền chợt hô lên: “Không tốt!”

Sau đó mọi người trơ mắt nhìn đám hoa quả tươi ngon bỗng chốc biến thành tro bụi màu xám, vải lót ở bên trong cũng nhanh chóng bị mục nát.

Giáo sư Tiền đau lòng nhìn cái hộp nói: “Phần lớn những thứ trong cổ mộ khi gặp không khí sẽ bị ăn mòn, cổ mộ nhiều như thế, nhưng ngay cả quốc gia cũng không điều tra ra được nguyên nhân, sợ rằng khoa học kỹ thuật hiện đại không cách nào đạt tới tài nghệ này, để lại cho lịch sử sự tiếc nuối khi mất đi những tài liệu quý báu không cách nào văn hồi.”

Sinh viên kia khi cầm lấy phần trên cái hộp, cũng không ngờ phía dưới cái hộp đó sẽ tự mở ra. Có thể do thời gian quá lâu, dẫn tới việc không khí bên trong bị nén chặt. Giáo sư Tiền cảm râm mấy câu, để cho mọi người về sau ngàn vạn lần phải chú ý.

Mọi người ở trong thạch thất này không còn tìm ra điều gì khác lạ, sau khi chụp hình xong liền rời đi, tiếp tục tiến về phía trước. Không tốn nhiều thời gian, mọi người liền phát hiện ra thạch thất thứ hai, cách bài trí cùng gian phòng vừa rồi không sai biệt lắm, chẳng qua nơi đây không có pho tượng ngọc thạch gì đó.

Trong phòng treo đầy y phục màu trắng bạch, ước chừng mười mấy bộ, không biết làm từ chất liệu gì, trải qua nhiều năm như vậy mà vẫn hoàn hảo không chút tổn hao. Trên y phục thêu hoa, mặt trên còn đề vài câu thơ, bút pháp uyển chuyển tú lệ.

Giáo sư Tiền như nhớ tới điều gì, lấy ra thủ trát của Trần Viên Viên tìm được trong quan tài, cẩn thận thẩm tra đối chiếu rồi nói: “Tuyệt đối không thể lầm được, trên y phục này chính là chữ viết của Trần Viên Viên, xem ra sau khi nàng rời khỏi mộ thất, liền đến nơi này.”

Trần Ngọc cau mày hỏi: “Cổ nhân cho rằng người ở cõi âm cũng có cuộc sống như người ở dương gian, cho nên sự sinh như sự tử, trong mộ y phục hài mạo, đồ dùng sinh hoạt hàng ngày thường thường đầy đủ mọi thứ. Chẳng lẽ Trần Viên Viên cuối cùng được chôn cất ở đây?”

Kiều Dật lấy tay xoa nhẹ đầu Trần Ngọc, cười nói: “Có lẽ Trần Viên Viên không muốn cùng phó tướng kia ở chung một chỗ.”

Đúng lúc này, Mã Văn Thanh chợt vui mừng hô lên: “Ta kháo, bây giờ rốt cuộc cũng biết cái gì được gọi là tuyệt đại giai nhân!”

Đoàn người đều quay sang nhìn Mã Văn Thanh, thấy hắn cầm trên tay một cuộn tranh cuộn, hai mắt sáng như sao, vẻ mặt chăm chú. Phương Kim nôn nóng tiếp cận, trong mắt lộ ra sự tiếc hận, nghiêm chỉnh nói: “Sách sách, Mã bạn học, là một nghiên cứu sinh hệ lịch sử, là đối tượng giáo dục cao cấp nhất của quốc gia, là người gánh vác trách nhiệm nặng nề xây dựng quốc gia hiện đại cùng phục hưng lịch sử của dân tộc Trung Hoa vĩ đại, biểu hiện của người thật là khiến cho người ta phải thất vọng, thảo nào chẳng có ai theo đuổi.”

Nói xong đem cuộn tranh cướp về trên tay mình, liếc mắt nhìn, nhất thời ngây ngẩn, không thốt nên lời.

Tiểu Tề bạn gái của Phương Kim lạnh lùng hừ một tiếng, Phương Kim lập tức thần hồn trở về vị trí cũ, ho khan một tiếng: “Thật ra thì cũng...tạm tạm, ta thấy, tiểu Trần Ngọc của chúng ta không kém nàng ta mấy.”

Mã Văn Thanh ngẩng đầu dùng ánh mắt như trông thấy tên ngớ ngẩn nhìn Phương Kim, mắng: “Vậy mà cũng so! Nếu không phải khi còn nhỏ tiểu tử kia cùng ta tắm, cái gì cũng coi hết cũng xem qua, ta sẽ không phiền phức như bây giờ, phá hỏng cả ảo tưởng của lão tử!”

“Khụ, Mã ca, người nói hết ra rồi.” Phương Kim ở một bên cẩn thận nhắc nhở.

Mã Văn Thanh rốt cuộc ý thức được mình đang nói cái gì, ngẩng đầu chợt dạ liếc Trần Ngọc một cái, Trần Ngọc mặt đen lại, vén tay áo chuẩn bị sang đánh hắn. Mã Văn Thanh nhanh chóng chạy đến trước mặt Giáo sư Tiền, đưa cuộn tranh trong tay cho giáo sư.

Tất cả mọi người dồn lại muốn ngắm tuyệt đại giai nhân mà Mã Văn Thanh vừa nhắc tới, trên đó là một bức họa chân dung, nét bút tinh tế vẽ một cung trang nữ tử. Bất luận là ánh mắt như thu thủy, hay là nụ cười ngọt ngào đọng nơi khóe miệng, ngay cả y phục cũng hiện lên tư thái phong lưu, đều khiến cho người ta cảm thấy cô gái trong bức họa sống động như thật, vẻ nhu mỹ cổ điển lập tức chinh phục cả đám nam sinh còn độc thân.

Phía dưới bức tranh có hàng chữ nhỏ: Tặng ái thiếp Viên Viên.

Giáo sư Tiền xem xét kỹ càng, lên tiếng: “Quả nhiên Trần Viên Viên đã ở chỗ này, đây giống như là bức họa Ngô Tam Quế tặng cho nàng.”

Diêu Văn Văn tới gần, sau khi xem xong phốc một phát cười ra tiếng: “Mỹ nữ “trùng quan nhất lộ vi hồng nhan” trong truyền thuyết cũng chỉ như thế này thôi sao.” Các nam sinh lần này không hề phụ họa theo lời nói của lớp phó, Diêu Văn Văn hừ một tiếng, xoay người cùng mấy nữ sinh đến một bên thăm thì to nhỏ.

Lúc này, chỉ có Phong Hàn đang chăm chú xem xét những y phục kia, Trần Ngọc còn thấy hắn dùng cả hai tay để lục lọi, trong chớp mắt phía trên y phục đã xuất hiện vài vết rách.

Trần Ngọc chảy mồ hôi lạnh, định bụng làm bộ như không thấy, nhưng vẫn đành phải đi tới gần cầm cái tên cuồng phá hoại này, thấp giọng kêu lên: “Người đang phá hỏng văn vật ở đây! Hạ thủ nhẹ một chút, giá trị của những bộ y phục này có thể còn cao hơn so với – bánh tồng. Tin ta đi, coi như người lợi hại, nhưng chúng ta nhiều người như vậy...”

Trên mặt Phong Hàn lộ vẻ nghi ngờ, gật đầu nói: “Đúng vậy, các người đánh không lại ta, đương nhiên, tất cả. Mặc dù ta vừa mới tỉnh lại, còn chưa khôi phục hẳn trạng thái trước kia, các người tốt nhất đừng hành động thiếu suy nghĩ.” Phong Hàn nhìn chằm chằm mái tóc hỗn loạn của Trần Ngọc, mặc dù thanh âm lãnh đạm, nhưng ý tứ dù gì cũng coi như là khuyên bảo.

Trần Ngọc cứng họng, quyết định làm như mình cái gì cũng chưa nói, lại hỏi: “Y phục này có cái gì cổ quái?”

“Ân, chất liệu khi sờ vào rất quen thuộc, không nhớ ra, nhưng không có nguy hiểm.” Phong Hàn nói.

“Ân, thật sự rất đặc biệt, không phải tơ lụa cũng không phải sợi bông, độ bền tương đối tốt.” Trần Ngọc híp mắt nói.

“Nếu như giáo sư các người không phản đối, người có thể đem những y phục này theo.” Phong Hàn nói. Trần Ngọc nhìn hẩn, gật đầu một cái, trong lòng thầm nghĩ: ở trong quan tài trừ mộ chủ ra, còn có thể là bọn trộm mộ. Chẳng lẽ Phong Hàn cũng là đạo mộ? Nhưng hẩn tại sao cả người không mặc gì ngủ trong quan tài?

“Hoàng kim trọng của người để ở đâu?” Trần Ngọc nghi ngờ.

Phong Hàn híp mắt, không trả lời, tựa hồ nhớ tới điều gì, sau đó há mồm ngáp một cái.

Trần Ngọc thề cậu nhìn thấy rõ ràng răng nanh của Phong Hàn đột nhiên lớn dần, vì vậy cậu nhanh chóng chuyển chủ đề, nhìn đám nam sinh vây xem bức họa mỹ nữ: “Những người này thật là nhàm chán.” Nói xong, chợt liếc Phong Hàn một cái, nuốt một ngụm nước bọt hỏi: “Người.... Thân là đàn ông, đối với mỹ nữ chẳng lẽ không tò mò?”

Phong Hàn nhìn Trần Ngọc mấy giây, đáp: “Bọn họ nói đều là sự thật, người so với nữ nhân kia thuận mắt hơn.” Thấy Trần Ngọc giật mình tròn to mắt, Phong Hàn tiếp tục nói: “Người hy vọng ta nói như vậy? Thật ra thì, người hoàn toàn không cần phải để ý những thứ này, ta nếu đã chọn người, cũng sẽ không ghét bỏ diện mạo của người.”

Trần Ngọc tròn mắt há hốc mồm nhìn Phong Hàn cả nửa ngày, kêu lên: “Ta thề ta căn bản không hề có cái ý nghĩ chết tiệt đó! Khoan đã, tể phẩm cùng đẹp xấu có quan hệ gì đến nhau?!”

Phong Hàn diện vô biểu tình đáp: “Không có quan hệ gì, còn nữa, người rút cuộc cũng thừa nhận mình là tể phẩm, hy vọng người có thể tùy thời mà ý thức được điều này.”

Trần Ngọc cứng họng, cơ hồ muốn học máu, nếu thể lực cho phép, cậu chỉ muốn bóp chết cái tên quái vật bên cạnh ngay lập tức.

Trần Ngọc sau khi hỏi ý kiến của Giáo sư Tiền, cầm toàn bộ y phục theo, gọi Mã Văn Thanh đến hỗ trợ đem y phục trong phòng cẩn thận thu lại, Trần Ngọc hơn hử đem tất cả y phục gói thành bọc lớn, đeo trên lưng. Lấy balô của mình ném cho Phong Hàn, trong lòng thầm đắc ý, cuối cùng cũng khiến cái bánh tồng đáng chết này phát huy giá trị tồn tại, để hẩn phải lao lực một lần.

Ra khỏi thạch thất, đi dọc theo con đường tiến lên phía trước, bởi vì đã xác định nơi này chính là chỗ cuối cùng mà Trần Viên Viên tới, trong lòng mọi người đều nghĩ đến, khi nào thì gặp được thạch thất thứ ba. Bên trong gian phòng thứ ba đó là đồ dùng tùy thân hàng ngày của Trần Viên Viên hay là bảo tàng phú khả địch quốc đây?

Trường minh đang trong thạch đạo dần dần ít đi, phần lớn giống như bị người khác phá hư, qua một đoạn hàng lang gấp khúc, gian thạch thất thứ ba rút cuộc cũng xuất hiện trước mắt. Nhưng cùng hai gian phòng trước đó bất đồng, cửa đá ở đây bị khóa.

Trần Ngọc lại bị đẩy tới trước nhất, Phong Hàn cũng đi theo. Vốn Mã Văn Thanh là người phụ trách công việc che chắn thấy Phong Hàn lại gần, không biết có nên ngăn cản hay không, đang lúc do dự, Phong Hàn

đã đi xa rồi.

Trần Ngọc mang găng tay màu đen sờ soạng bên dưới cửa đá, phía trên bất chợt có âm thanh vang lên, Trần Ngọc có phần nghi ngờ ngẩng đầu, tên trên nỏ đã hướng mi tâm của cậu bắn tới. Trần Ngọc cả kinh ngửa ra sau, bình thường trên cửa nhà rất ít khi đặt cơ quan, trong cổ mộ mặc dù rất có thể có, nhưng Trần Ngọc chưa xuống mộ lần nào, kinh nghiệm quá ít.

Một cái tay từ phía sau vịn lấy eo Trần Ngọc, cánh tay còn lại đã nhanh chóng nắm lấy mũi tên nỏ. Trần Ngọc trở mắt nhìn Phong Hàn trên tay dùng lực, mũi tên bằng sắt đã bị uốn cong thành hình dáng kỳ quái, sau đó bị ném sang một bên. Trần Ngọc lẳng lẳng nhìn mũi tên trên mặt đất, đầu mũi tên lóe lên ánh sáng xanh nhạt, khẳng định có độc. Phong Hàn khí sắc không đổi, đây coi như là lấy độc trị độc?

Mã Văn Thanh vội vàng túm lấy Trần Ngọc, thúc giục, “Ai u ury, tiểu Trần Ngọc người cũng nên cẩn thận một chút, cửa thế này làm sao mở, hiện tại không ổn, dùng cách của ta thì hơn.”

“Không cần, giờ không sao nữa rồi.” Trần Ngọc vừa nãy cũng cảm thấy cửa này có chút không đúng, bất quá bây giờ có thể chắc chắn sẽ không có ám khí nữa.

Không mất lớn thời gian, Trần Ngọc đã mở cửa ra, đây cùng gian thạch thất thứ nhất không khác nhau là mấy, cũng có ột bức bình phong. Mã Văn Thanh bởi vì lần đầu tiên bị dọa đến sợ hết hồn, có chút mất mặt, nên lần này đi đầu xông vào.

“Kháo, chuẩn bị thật chu đáo, hiện tại ngay cả giường cũng có!” Mã Văn Thanh lẩm bẩm nói.

Trần Ngọc cũng theo vào trong phòng, chỉ cảm thấy ánh sáng ở đây ảm đạm hơn rất nhiều. Trường minh đằng cạnh giường bị phủ một lớp sa mỏng, dưới mặt áo ngủ bằng gấm màu xám trắng trên giường gợi lên hình thể một người, mái tóc đen mượt như mây đặt trên gối sứ. Lần này là nữ tử bọc trong chăn gấm, gò má lộ ra ngoài mơ hồ ẩn ẩn ánh lên vẻ ôn nhuận, phảng phất như được mài dũa từ ngọc thạch.

Mã Văn Thanh đặt mông ngồi vào bên giường, chép miệng lên tiếng: “Gia lần này sẽ không rút lui nữa, quân người có mặt hay không, đều là người giả. Ân? Thứ này có mặt? Con bà nó, cái này hình như là người thật!”

Trần Ngọc nhìn thấy rõ ràng, mặc dù cô gái này có còn thở hay không chưa biết, nhưng khi Mã Văn Thanh đặt mông ngồi xuống bên cạnh, cô gái đã mở mắt ra.

Cô gái tựa hồ ngậy ngấn cả người, trong nháy mắt liền há miệng ra, hai cái răng nanh thật dài xuất hiện, bánh tồng?! Trần Ngọc lo lắng Mã Văn Thanh gặp chuyện không may, bắn một phát vào nòng ta.

Mã Văn Thanh ba lần bảy lượt bị dọa sợ, vừa hoảng vừa giận, nhấc chân ra sức đạp cô gái ra xa. Viên đạn của Trần Ngọc sượt qua lỗ tai cô gái bắn lên tường, sau tiếng vang chói chói, đạn lại rơi xuống đất.

Cô gái đột nhiên xoay người lại nhìn về phía Trần Ngọc, làm bộ muốn nhào tới.

Lúc này người bên ngoài nghe thấy tiếng động, vội vàng vọt vào trong phòng. Cô gái do dự một chút, xoay người chạy đến giữa giường, đảo mắt đã không còn bóng dáng.

Phương Kim vội vàng tiến lên đỡ Mã Văn Thanh, hỏi: “Mã gia, xảy ra chuyện gì, sao lại chật vật hơn lúc trước thế này a, ngài không phải lại bị pho tượng hù dọa thêm lần nữa chứ?”

“Con bà nó, lần này là thật, không tin người hỏi tiểu Trần Ngọc.” Mã Văn Thanh nóng nảy.

Trần Ngọc vẫn còn đứng ở cạnh cửa, trên mặt đều là mồ hôi lạnh, trong nháy mắt vừa nãy khi cô gái xoay người lại nhìn cậu, cậu thấy trên mặt cô ta là một đôi mắt màu vàng với đồng tử dựng thẳng.

Hơn nữa, lúc cô gái trốn đi, Trần Ngọc tựa hồ nghe thấy tiếng chuông chói chói trong mộng ngày hôm qua.

-END 15-

16. Chương 16

“Đã xảy ra chuyện gì? Hai người các người không sao chứ?” Nghe được tiếng sủng, Giáo sư Tiền trong lòng thấp thỏm không yên, vội vàng chạy vào, nhìn thấy Trần Ngọc ngơ ngác đứng ở cửa, còn Mã Văn Thanh thì sắc mặt xanh mét đang tranh cãi với Phương Kim.

Cũng may hai người đều không sao cả, Giáo sư Tiền thở phào nhẹ nhõm, vừa nãy Giáo sư Vương rút cuộc cũng tỉnh táo lại, tiêm một mũi thuốc, mọi người ở bên ngoài tranh thủ nán lại trong chốc lát.

Mã Văn Thanh lo lắng Phương Kim ở trước mặt mọi người, nhất là trước mặt các nữ sinh, hạ thấp hình tượng cao lớn anh tuấn uy vũ của hắn. Vì vậy hắn liền nhanh chân chạy tới bên cạnh Giáo sư Tiền, miêu tả lại cảnh hắn anh dũng tiến lên cùng nữ bánh tồng tranh đấu kịch liệt thế nào, hoạch định ra kế hoạch tác chiến hoàn mỹ ra sao, cuối cùng bánh tồng bị vây hãm không thể địch lại, trong lúc bị thương liền bỏ trốn, lời kể sống động như thật. Ngoại trừ một số chi tiết hắn khoác lác ra, căn bản cũng coi như là sự thật.

Giáo sư Tiền cau mày, ông làm nghề khảo cổ này đã lâu, cũng biết trong mộ lắm chuyện ly kỳ cổ quái, thế nhưng nơi này cất giấu bảo tàng bí mật mấy trăm năm của Ngô Tam Quế, tại sao lại có người mặc cổ trang sinh sống, còn là nữ nhân nữa...

“Thấy được dung mạo của nàng ta chưa? Nếu gặp lại có thể nhận ra không?”

Nghe thấy câu này, Mã Văn Thanh thu hồi thần sắc không đứng đắn trên mặt, cau mày nói: “Thầy a, thầy đừng nói nữa, thầy nhắc, trò mới chợt nhớ ra, nàng kia cùng Trần Viên Viên trong bức họa khi nãy giống nhau như đúc. Chỉ là khuôn mặt của nàng ta hình như có cái gì đó không đúng, nhưng rất cuộc không đúng ở chỗ nào thì trò chịu không nhận ra được.”

Trần Ngọc nhớ tới cặp mắt đáng sợ kia, cậu thậm chí còn phân vân không biết đó có phải là ảo giác của chính mình hay không, liếc nhìn bên giường, xoay người đi tới chỗ đông người.

Phong Hàn kéo Trần Ngọc lại, khi Trần Ngọc còn đang kinh ngạc nhìn hắn, thản nhiên nói: “Đi, chúng ta qua bên kia giường xem một chút.” Trần Ngọc biết Phong Hàn muốn làm rõ điều gì, nàng kia bỏ nhào vào trong giường chạy trốn, nhưng nàng ta đào tẩu bằng cách nào?

Lòng hiếu kỳ của Trần Ngọc thật ra thì chẳng kém hơn so với bất luận kẻ nào, cậu cũng rất muốn biết, nhưng lúc này Trần Ngọc kiên định lắc đầu, trầm tĩnh thiết cự tuyệt: “Muốn đi thì một mình người đi, ta không muốn. Người mới nãy cũng đã trông thấy, nữ nhân kia hơn phân nửa là bánh tồng.”

Phong Hàn lấy tay giữ chặt bả vai của Trần Ngọc, nghiêm túc mà lại kinh ngạc hỏi: “Vậy thì thế nào?”

Trần Ngọc trừng lớn mắt, dùng ánh mắt ngó ngẩn nhìn Phong Hàn, ưỡn ngực kêu lên: “Vậy thì thế nào?! Chính là thế này, ta là loài người, ta không giống với nàng ta và... người đều là quái vật, ta rất yếu ớt.”

Phong Hàn gật đầu một cái, có phần khó hiểu cau mày nhìn về phía Trần Ngọc nói: “Mặc dù người thoát nhìn rất cảm phần, nhưng ta còn muốn nói cho người biết, chuyện người là loài người yếu ớt, một chút cũng không đáng để kiêu ngạo.” Ánh mắt lộ ra vẻ đồng tình.

Trần Ngọc hai tay ôm lấy cột giường, lệ rơi đầy mặt, “Ta không kiêu ngạo, ta thật không có a, ta chỉ muốn nói, ta sợ, sợ nội nó, người muốn đi thì một mình người đi đi, lão tử không đi!”

Phong Hàn mặt không đổi sắc nhìn Trần Ngọc một lúc, nói như đúng rồi: “Thế nhưng, ta đã quyết định phải tìm hiểu rõ ràng, hình như ta đã từng gặp qua thứ kia, hơn nữa còn cảm thấy nếu chúng ta muốn thoát ra ngoài, nhất định phải tìm được nó. Cho nên, chúng ta đi thôi.”

Trần Ngọc đáng thương nhìn hắn, “Cái kia, người đi đi, ta yểm trợ. Ngao a, được rồi được rồi, ta tự đi là được chứ gì!” Khốn kiếp, bạo quân! Trần Ngọc trong lòng tức giận vừa mắng vừa nguyên rửa.

Trần Ngọc bị kéo đến trước giường, vốn ánh sáng đã ảm đạm bởi vì bóng người nặng nề mà càng tăng thêm vẻ quỷ dị.

Màn trướng trên giường hơn phân nửa đã rũ xuống, không biết là do Mã Văn Thanh kéo hay là nàng kia trước khi lẩn đi tạo ra. Phong Hàn trực tiếp đưa tay vén màn gấm lên, ngón tay thon dài ưu nhã đeo nhẫn hắt tấm rèm. Trần Ngọc chợt phát hiện, tay của Phong Hàn rất đẹp, giống y như người hắn.

Àn? Tại sao mình lại để ý tới những thứ này? Trần Ngọc lặng đi một hồi, ngay sau đó cảm thấy gần mực thì đen, sớm ngày ở chung với Mã Văn Thanh và đám người kia nên suy nghĩ cũng ngày càng giống nhau. Trần Ngọc thu hồi lại tâm tư, trên giường trừ áo ngủ bằng gấm, gối sứ tán loạn ra, không có gì cả. Phong Hàn dùng tay gõ lên tường đá phía bên trong giường, vừa nghe cũng biết không có cửa ngầm.

Trần Ngọc như ngộ ra điều gì, đưa tay chậm rãi đem chăn lật lên. Sau đó, hai người đồng thời thấy một cửa động tối đen như mực lộ ra ở giữa giường.

Trần Ngọc nói: “Nhất định là theo cái động này trốn thoát, nàng ta sao lại đào hầm ở giữa giường, chẳng lẽ khi ngủ không thấy bất tiện sao?”

Phong Hàn không tiếp lời, hần chẳng qua đang tập trung nhìn vào trong động.

Hai người ở chỗ này thì thâm to nhỏ, rất nhanh đã thu hút sự chú ý của mọi người, Giáo sư Tiền mang theo đám sinh viên cũng tới đây tra xét.

Trần Ngọc bật đèn pin mắt soi lên, chỉ có thể chiếu sáng ở khoảng cách rất gần, cậu nhìn thấy dấu vết quen thuộc, giật mình. Nhảy lên giường, thò người xuống lấy tay sờ sờ bên trong động, ồ lên một tiếng, lẩm bẩm nói: “Đây giống như là trộm động ——”

Trần Ngọc còn chưa dứt lời, trong động đột nhiên vươn ra một cái tay tái nhợt, nhanh chóng lôi Trần Ngọc xuống dưới. Biến cố quá mức bất ngờ, lúc Phong Hàn kịp phản ứng lại đưa tay ra thì chỉ bắt được một cái giầy của Trần Ngọc.

Trong phòng nhất thời yên ắng hẳn, Phong Hàn luôn luôn diện vô biểu tình bây giờ tựa hồ càng ngày càng lạnh hơn. Hần cúi đầu nhìn tay của mình chốc lát, mới này Trần Ngọc còn vì sợ hần lôi kéo tay cậu mà núp ở phía sau hần.

Phong Hàn siết chặt thành giường, quay đầu lại nói: “Ta đi tìm hần.” Sau đó dứt khoát linh hoạt nhảy vào trong động. Mã Văn Thanh thường ngày hi hi ha ha, luôn dẫn đầu khi dễ trêu chọc Trần Ngọc, lúc này thấy Trần Ngọc bị kéo xuống, cả kinh thất sắc, không nói hai lời, cũng nhảy vào theo.

Kiều Dật đỡ Giáo sư Vương giao cho Phương Kim chiếu cố, cũng bước vội đến trước giường, Diêu Văn Văn đã chạy tới kéo hần lại, nói: “Quá mạo hiểm! Ta biết các người sốt ruột muốn cứu người, nhưng cứ tiếp tục như vậy, các người có thể cũng sẽ gặp nguy hiểm hay không? Không bằng cùng nhau bàn bạc kế hoạch cứu người trước đã?”

Kiều Dật tránh khỏi tay của Diêu Văn Văn, nhìn về phía Giáo sư Tiền, bình tĩnh nói: “Thưa thầy, trò cũng xuống xem thế nào, trò sợ thương lượng xong xuôi, người đã không thể cứu ra được nữa.”

Nhìn thêm một người biến mất ở cửa động, Giáo sư Tiền than thở: “Mấy thanh niên thời nay thật là...” Tuy rằng ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng Giáo sư Tiền cũng rất lo lắng, Trần Ngọc là sinh viên của ông, lại là học trò mà ông tâm đắc nhất, trong lòng không nóng nảy sao được.

Khi Trần Ngọc bị kéo xuống, cơ hồ cảm giác mình hôn mê bất tỉnh, nhưng bị người ta dùng lực túm lấy nhanh chóng lôi về phía trước, thỉnh thoảng còn va chạm khiến cậu đau đớn, cũng để cậu nhận ra mình vẫn đang tỉnh táo. Cậu có thể nhận thấy chưa bao giờ nhịp tim của mình đập nhanh đến vậy, Trần Ngọc hung hăng hít sâu một hơi, cậu biết nhất định phải tìm cách dừng lại, nếu không sẽ bị thứ quỷ quái kia coi như đồ chơi mà mang đến một nơi nào đó.

Trần Ngọc thử lấy tay bầu vịu vào nham thạch ở hai bên, nhưng căn bản không thể dùng sức, thứ phía trước bò nhanh như vậy, đầu óc Trần Ngọc càng thêm choáng váng. Trong lòng tuyệt vọng nghĩ, chẳng lẽ thể lực của bánh tông đều kinh người đến thế sao!

Đại khái qua vài phút, Trần Ngọc cảm thấy trước mắt chợt tỏa sáng, cảm giác quay cuồng cũng ngưng, cậu bị hung hăng ném tới trên đất.

Rên rỉ, Trần Ngọc mở mắt ra, nghe thấy tiếng động vang lên bên cạnh, cậu vội vàng xoay người lại xem thứ gì đã kéo mình xuống đây. Trần Ngọc thật ra thì vẫn một mực cho rằng là do nữ bánh tông kia, cho nên cậu cảm thấy sợ hãi dị thường, lo lắng khi quay người sẽ thấy trên thân thể cô gái mọc đầy lông trắng hoặc lông đen, hàm răng sắc nhọn nhe ra chờ cậu.

Sau đó, Trần Ngọc phát hiện cậu đã lầm, suy nghĩ của cậu quá đơn giản, cho nên khi Trần Ngọc còn chưa kịp thích ứng, tiếng hét của cậu đã vang vọng bốn bề trong động.

.....

Đập vào mắt là một khuôn mặt nữ nhân còn trẻ cực kỳ xinh đẹp, nếu như nhìn kỹ, sẽ phát hiện dung mạo nàng ta giống y như đúc với Trần Viên Viên trong bức tranh được tìm thấy ở gian thạch thất thứ hai. Cả người nàng đều ướt đầm, mái tóc dài đen nhánh dính bết lên thân thể. Điểm mấu chốt chính là, mỹ nhân hoàn toàn không mặc quần áo.

Hình ảnh nóng bỏng như vậy, nhưng Trần Ngọc chỉ cảm thấy đời này chưa bao giờ nổi sợ hãi lại trần ngập trong tim cậu như hiện tại, nửa người dưới của nữ nhân này rõ ràng là một chiếc đuôi rắn khổng lồ màu trắng. Chẳng lẽ đây chính là Trần Viên Viên? Nàng cuối cùng cũng vẫn biến thành bánh tông? Hơn nữa, đây rốt cuộc là bánh tông hiệu Trần Viên Viên hay là xà mỹ nữ hiệu Trần Viên Viên?

Nữ nhân trẻ tuổi quay mặt sang nhìn chằm chằm Trần Ngọc, trong con ngươi màu vàng dựng thẳng phốt chốc hình như hiện lên vẻ kinh hỷ khi nhìn thấy thức ăn.... nhưng thật ra là cảm giác đói khát lâu ngày.

Trần Ngọc run rẩy lui về sau, xoay người bỏ chạy, sau đó cậu giật mình há to miệng. Trần Ngọc đến bây giờ mới phát hiện ra mình đang ở đại sảnh của một gian phòng có ba tầng lầu, trong phòng nguy nga lộng lẫy, nói đúng hơn là kim ngọc mãn đường, màu vàng rực rỡ lóa mắt. Trần Ngọc thầm nghĩ, trong bút ký của người nọ có nhắc đến kho báu như núi, cậu vốn cho rằng câu nói kia chỉ khoa trương mà thôi, nhưng bây giờ cậu nhận ra, trên thế gian này thực sự có kho báu cao như núi.

Bốn phía đại sảnh đều đặt tượng tỳ hưu đá rất lớn, giữa phòng chất đầy dụng cụ bằng vàng, trang sức đá quý, thật sự giống như một ngọn đồi nhỏ, phải ngược mặt lên mới nhìn thấy đỉnh. Thư họa ở góc phòng, gần đến trăm quyển các loại, nơi này so với những gì ghi chép về bảo tàng bí ẩn của Ngô Tam Quế có khi còn nhiều hơn.

Đương nhiên, kho báu có nhiều đến thế nào đi chăng nữa, Trần Ngọc vẫn phải chạy trốn chết. Song, Trần Ngọc lại ngừng bước. Trừ kho báu ra, cậu bị kích phát hiện trong đại sảnh này còn có những thứ khác.

Rắn, tất cả đều là rắn.

To có, nhỏ có, thô có, mảnh có, ngay cả góc tường cũng toàn trứng rắn, cậu thậm chí còn chứng kiến một con ấu xà màu đen vừa phá trứng chui ra! Thay vì nói là tàng bảo khố, không bằng bảo đây là ổ rắn. Đám xà quần thành từng đoàn từng đoàn lặn lộn trên nền nhà, bất kể có độc hay không, Trần Ngọc cảm thấy những con rắn này đều không phải loài ăn kiêng.

Trần Ngọc hít vào một ngụm khí lạnh, lại cố giả bộ trấn định xoay người. Hiện tại xem ra, an toàn nhất, là chạy vòng qua bên cạnh xà mỹ nữ, từ hang động vừa rồi leo lên, tìm được những người khác, như vậy cậu mới có hy vọng sống sót.

Điều may mắn duy nhất bây giờ chính là đám rắn ở bốn phía không thấy có dị động, tựa hồ còn chưa phát hiện ra Trần Ngọc xâm phạm lãnh thổ. Súng trong tay Trần Ngọc từ từ giương lên, đánh rắn phải đánh giáp đầu, nhắm thẳng vào trái tim. Sau đó cậu thấy xà mỹ nữ ở phía đối diện cúi thấp người, dùng hai tay khố sờ tự mình xé một lớp da từ trên đuôi xuống.

Cuối cùng ném tới dưới chân Trần Ngọc, Trần Ngọc phát hiện, cái thứ dính dính ướt nhẹp này là da rắn.

Trần Ngọc buồn nôn, cậu cố nén khó chịu, ngẩng đầu tiếp tục ngắm bắn. Xà mỹ nữ giương mắt nhìn về phía Trần Ngọc, đồng tử màu vàng khe thu nhỏ lại. Trần Ngọc nhận ra khuôn mặt yêu dị mà xinh đẹp kia đang biến đổi, làn da trắng nõn gần như trong suốt hóa thành từng đám vẩy tái nhợt cực nhỏ, vẩy dần dần bao trùm hết cả gương mặt, một lát sau, Trần Ngọc đã phân không rõ ngũ quan trên khuôn mặt kia nữa, chỉ trông thấy một đôi mắt màu vàng.

Hóa ra, nữ nhân không có mặt nọ, thật sự tồn tại.

Mặt rắn, đuôi rắn, chỉ có nửa người trên vẫn giữ nguyên hình người, đây mới chính là Trần Viên Viên? Nàng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà biến thành bộ dáng như thế này? Xà mỹ nữ há miệng, nàng phát ra thanh âm khàn khàn, hai tay giang rộng, bổ nhào về phía Trần Ngọc.

Trần Ngọc cầm súng, neho lại hai mắt, từ từ bóp cò.

Xà mỹ nữ chợt phát ra tiếng rít nhỏ, sau đó trườn sang bên cạnh, Trần Ngọc thấy được Phong Hàn chui ra từ trong động, con người của Phong Hàn ngoại trừ màu đen còn nhoáng lên màu vàng kim cùng ánh đỏ, răng nanh trong miệng cũng hiện ra. Khi nhìn thấy Trần Ngọc, màu đỏ trong mắt hắn mới dần dần phai nhạt.

Phong Hàn giơ tay lên hướng Trần Ngọc chào hỏi, bình thản hữu hảo tựa như ánh mặt trời sau giờ ngọ cùng hàng xóm khách khí, “Người thoát nhìn rất tốt.”

Trần Ngọc trắng bệch nghiêm mặt, cắn răng nói: “Người hoa mắt, trên thực tế, ta không xong đến nơi rồi.”

Phong Hàn khẽ mỉm cười, đi về phía Trần Ngọc, Mã Văn Thanh cùng Kiều Dật lúc này cũng trước sau ra khỏi cửa động.

“A! Bảo bối! Chúng ta phát —— hiện rồi!” Mã Văn Thanh thật ra là định nói chúng ta phát tài rồi...

“Mau quay lại, ở đây đều là rắn!” Trần Ngọc kêu lên.

Lúc này, xà mỹ nữ lập tức đem mục tiêu tập kích đổi thành Mã Văn Thanh .

“Kháo, đây là đồ chơi gì vậy? Xà yêu!” Mã Văn Thanh còn chưa kịp xông đến bảo tàng đã bị dọa cho hết hồn, vừa chạy trốn sang phía Kiều Dật vừa mắng, bởi vì có vảy che kín nên không thể nhìn thấy hoá ra đây chính là khuôn mặt mà Mã Văn Thanh sợ hú hồn ban nãy.

Trần Ngọc hữu khí vô lực nói: “Người cũng có thể gọi nàng là xà mỹ nữ, ta nghĩ người đẹp khi này tập kích người không thành chính là nó, Mã Văn Thanh, kỳ thực ta không biết từ khi nào người lại đi yêu thích nhân thú đó.”

“Tiểu Trần Ngọc người lại muốn ta chinh người ! Ngao a, không thể nào, mới vừa rồi rõ ràng là nữ nhân, hơn nữa trên mặt cũng rất bình thường.” Mã Văn Thanh vừa chạy vừa kêu la, chợt nhớ tới điều gì, “Trong nhật ký của người nọ có viết về nữ nhân không mặt, không phải chính là nàng ta đó chứ?”

“Rất có thể là vậy, xem ra người mà vị đội trưởng đáng thương kia mê luyến chẳng qua chỉ là một con rắn.” Trần Ngọc vô cùng đồng tình nói, “Bất quá, là mỹ nữ xà, khi chưa lột da, khuôn mặt còn nhìn được, chính là gương mặt của Trần Viên Viên đó.”

“Đây là loại Sinh xà cổ đặc biệt, mặc dù không biết do ai làm, Trần Viên Viên xem ra khi còn sống đã biến thành hình dạng này.” Phong Hàn nói.

Trần Ngọc kinh ngạc nhìn về phía Phong Hàn, có lúc, cho dù là một bánh tồng, Phong Hàn có phải hay không quá hiểu biết.

“Tại sao nó chỉ đuổi theo ta?!” Mã Văn Thanh vừa chạy vừa bị phấn hét lên.

Trần Ngọc không khỏi nghĩ tới những lời Mã Văn Thanh nói khi mới vừa vào mộ đạo, vội vàng nhắc hắn: “Người đã nói là bởi vì người tương đối đẹp trai!”

“....”

Kiều Dật nổ súng, bắn trúng ngang hông xà mỹ nữ, xà mỹ nữ đau đớn lăn lộn, máu tươi tràn ra. Sau đó xà mỹ nữ xoay chuyển liên tục, rồi nhào tới bên tường. Tiếp đến cúi xuống cắn xé, mọi người sợ hãi phát hiện ra, nằm ở đó, là một người!

Xà mỹ nữ chốc chốc lại ngẩng đầu lên, trong miệng nuốt xuống một khối thịt, chờ thịt được nuốt vào, Trần Ngọc nhận thấy viên đạn găm ở thắt lưng của mỹ nữ xà từ từ bị đẩy ra ngoài, ngang hông một lần nữa bị vảy bao trùm, hoàn mỹ bóng loáng như băng. Xà mỹ nữ neho mắt lại thấy rõ Kiều Dật là cầm súng bắn nó, hai chiếc răng nanh vừa trắng vừa dài lộ ra ngoài, biểu thị tức giận.

Khi những người khác còn đang bận rộn đối phó với xà mỹ nữ, Trần Ngọc lại ngơ ngác nhìn cái người nằm trên đất, người nọ đã bị ăn hơn phân nửa, từ phần eo trở xuống đã không còn lại gì.

Nơi nơi trên cơ thể huyết nhục mơ hồ còn bắt chợt chui ra những con rắn dài nhỏ, khi Trần Ngọc cắn răng không muốn nhìn thêm nữa, người nọ đột nhiên rên rỉ một tiếng.

Còn sống!

Trần Ngọc kinh hãi ngẩng đầu, phát hiện cặp mắt mang theo tia máu của người kia đang chăm chăm nhìn thẳng về phía mình.

“Giết ta, giết ta!” Thanh âm khàn khàn cực nhỏ.

Trần Ngọc siết chặt lòng bàn tay, giờ súng lên, cuối cùng hỏi: “Có còn ai khác ở đây không?” Cậu bắt giác nghĩ tới Trần gia nhị đệ tử Triệu Ly mới gặp qua cách đây không lâu.

“A a a a, giết ta!”

Trần Ngọc biết, người này thật ra đã phát điên rồi, cậu nhắm mắt nổ súng.

Trần Ngọc xoay người lại, nhìn về phía mỹ nữ xà đang đuổi theo Kiều Dật, vội vàng thay băng đạn mới, tốt nhất là bắn vài phát, thu hút sự chú ý của mỹ nữ xà, bằng không qua mấy giây nữa, Kiều Dật khẳng định sẽ bị đuổi kịp.

Mỹ nữ xà xoay người, nhìn về phía bên này, Trần Ngọc bật đèn pin mắt sói nên chiếu thẳng vào mắt nó. Thừa dịp nó bị mù tạm thời, Trần Ngọc vội vàng đổi vị trí, Phong Hàn vẫn như cũ không hề động đậy. Sau đó Trần Ngọc phát hiện khi xà khôi phục lại thị lực, liền nhào về phía cậu, về khoảng cách Phong Hàn gần với xà mỹ nữ hơn, nhưng xà mỹ nữ chưa từng liếc mắt tới, ngay cả khi đã đến gần, cũng cố ý bỏ qua nơi Phong Hàn đang đứng.

Kháo a, cái con rắn này cũng biết bắt nạt kẻ yếu.

“Phong Hàn, tới đây, chúng ta trở về!” Trần Ngọc nói, vọt đến bên cạnh cửa động.

Liền thấy Giáo sư Tiền mang theo tất cả mọi người cùng xuống.

Không đợi Trần Ngọc mở miệng, Giáo sư Tiền đã lên tiếng: “Mau, xem thử có đường khác hay không, không biết xảy ra chuyện gì, những con rắn độc hai chân kia bò đến nơi này, chúng ta chỉ có thể tạm thời đem cửa đá chặn lại, nhưng e là bọn chúng lọt vào đây cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn.”

Đây là đang trình diễn màn thảm họa rắn sao? Kháo a, Trần Ngọc cùng Mã Văn Thanh bắt đắc dĩ liếc mắt nhìn nhau, nhường đường để cho mọi người đi vào.

Sau đó tất cả mọi người đầu tiên thì vui mừng nhận ra bảo tàng như núi, nhưng lúc sau lại bị kịch nhận ra nơi này cũng có rất nhiều rắn, có nữ sinh nhất gan đã khóc nức lên.

Phong Hàn chợt nói: “Trần Ngọc, đem đồng y phục người lấy ở gian phòng kia ra chia cho mọi người.”

“Tại sao?”

Phong Hàn chỉ trên mặt đất, đáp: “Y phục trong tay người, có thể đều là do thứ kia tạo ra.” Trần Ngọc nhìn theo tay Phong Hàn, da rắn mà xà mỹ nữ lột xuống khi nãy, đã biến thành lớp y phục màu ngân bạch.

“Hơn nữa, từ bấy đến giờ, những con rắn nhỏ kia chưa từng tiếp cận người, chỉ có xung quanh người là không có. Trừ con lớn nhất ra, lũ ấu xà không thể động vào người.” Phong Hàn mặt không đổi sắc bóp chết một con rắn bò lên người hắn, đồng thời thản nhiên nói.

Xem ra rắn là động vật cấp thấp, còn lâu mới có thể so sánh với cổ, trừ xà mỹ nữ, lũ ấu xà vẫn không hề kiêng dè Phong Hàn.

Trần Ngọc vội vàng đem y phục phân phát, vì không đủ nên có người phải dùng chung, quả nhiên bây giờ chỉ cần lo ứng phó với mỹ nữ xà kia.

“Giáo sư, làm thế nào bây giờ?” Diêu Văn Văn sợ đến mức sắc mặt trắng bệch, nữ sinh sợ rắn tựa hồ là bẩm sinh.

Giáo sư Tiền thấy tình hình trong phòng cũng phải nhíu mày, lên trời không đường, xuống đất không cửa. Bây giờ, kho báu như núi hiện ra trước mặt cũng không có nổi một tia mừng rỡ.

“Phương Kim, người làm gì vậy! Mau quay lại!” Bạn gái Tiểu Tề của Phương Kim kinh hoàng hét lên.

Mọi người quay lại nhìn, phát hiện Phương Kim mang trên mặt nụ cười quỷ dị, trong tư thế kỳ quặc chậm chậm đi về phía xà mỹ nữ, đồng thời lẩm bẩm trong miệng: “Mỹ nhân, ta tới đây ——”

Phong Hàn lại gần, đập vào gáy Phương Kim, Phương Kim hét lên, tỉnh lại.

Xà này hình như còn có thể thôi miên? Trần Ngọc tựa hồ hiểu được nguyên nhân tại sao vị đội trưởng kia muốn lưu lại, khi đó đại khái ở trong mắt đội trưởng, xà mỹ nữ nhưng thật ra là một tuyệt thế mỹ nhân.

Xà mỹ nữ một lần nữa đứng lên, giang rộng hai tay, xoay người muốn chui vào trong động.

“Không tốt, nó đi nhất định là để thả những con độc xà kia!” Giáo sư Tiền cả kinh nói.

Phong Hàn lôi kéo Trần Ngọc, hai người bọn họ dùng một bộ y phục miễn cưỡng đắp lên người, lúc này đi tới, chỉ lên trên bảo tàng: “Bảo tất cả mọi người chạy lên phía trên.”

Giáo sư Tiền lập tức nhìn theo hướng chỉ của Phong Hàn, bên trên đồng kho báu, có vài thân ảnh màu xám tro.

“Là thầy khô, hơn nữa quần áo trên người cũng cái xác ở cửa không khác nhau là mấy.” Giáo sư Tiền lẩm bẩm nói, sau đó ông hiểu được dụng ý của Phong Hàn, những thi thể này đều là đầu hướng lên trên, ngã vào trên đồng kho báu, với lại đã gần như bò lên đến nóc. Bọn họ liều chết cũng muốn đi lên trên, rốt cuộc là tại sao.

Nếu như đám người bọn họ bây giờ cũng đi lên, có thể tìm được đường ra ngoài hay không?

-END 16-

17. Chương 17

Bởi vì xà mỹ nữ kia trước khi đi đã kêu lên mấy tiếng quái dị, bây giờ cũng khác với lúc này coi như không thấy bọn họ, đều bắt đầu tranh nhau hăng hái trước tới đây. Mặc dù có y phục của con rắn kia bảo hộ không sợ chúng công kích, nhưng cả một tập đoàn rắn đồ xô đến cũng đủ khiến người ta phải hoảng hồn.

“Mau! Chạy nhanh lên phía trên!”. Kiều Dật cùng Phương Kim vội vàng đỡ lấy Giáo sư Vương, dẫn đầu bò lên. Phía trên có thứ gì hiện tại còn chưa biết, nhưng chỉ có trên này là không có rắn.

Có thể do nguy hiểm từ đằng sau quá mức kinh khủng, Trần Ngọc nhận ra tất cả mọi người đều phát huy hết mức thể lực cùng tốc độ, ngay cả nữ sinh cũng không ai rơi rớt ở phía sau. Song trong lúc cậu vô tình quay đầu lại, phát hiện Mã Văn Thanh thể nhưng tụt lại đằng sau, còn có một nam sinh khác, so với Mã Văn Thanh còn chậm hơn.

Ngẩng đầu lên Trần Ngọc thấy được từ cửa động bên kia đã tuôn ra hàng đàn rắn hắc hoàng hoa văn có chân, những con rắn mang theo kịch độc này có e ngại lớp y phục ngăn bạch hay không còn chưa rõ.

“Mau, hai người các người, nếu không sẽ không kịp mất!” Trần Ngọc hướng Mã Văn Thanh cùng nam sinh kia hét lớn.

Mà gay go hơn nữa chính là, cậu phát hiện bây giờ đã vọt tới nam sinh bên cạnh Mã Văn Thanh, nửa người hắn bị xà quấn đầy. Cuối cùng nam sinh kia toàn thân cơ hồ đều bị bao trùm bởi rắn, sau khi thét lên một tiếng thảm thiết, chỉ có thể trông thấy một hình người được bao bọc bởi đoàn rắn khổng lồ.

Trần Ngọc cắn răng, giật khỏi Phong Hàn vẫn luôn kéo tay của cậu, quay lại chuẩn bị đi xuống cứu người.

Phong Hàn cau mày nhìn về phía Trần Ngọc, đảo mắt đã gắt gao túm được cậu, hỏi: “Sao vậy?”

Trần Ngọc nhìn thẳng vào cặp mắt đen nhánh kia, không hề nghĩ ngợi đã tự giác mở miệng giải thích: “Ta đi giúp Mã Văn Thanh.”

Phong Hàn khê liếc phía dưới, sau đó khiêu mi nhìn Trần Ngọc, vẫn không buông ra. Tiện tay lục lọi trong túi xách của Trần Ngọc, tự động lấy chủy thủ làm của riêng, mang theo Trần Ngọc đi xuống.

Đến gần Mã Văn Thanh, bên cạnh hắn đã có không ít lỗ rạn bị cắt thành hai khúc, trên thanh đao vừa dài vừa mảnh dính đầy máu rạn nhớp nhúa.

Đem y phục bọc quanh người Trần Ngọc, Phong Hàn chỉ vào tập đoàn xà khổng lồ phía dưới nói: “Hai người các ngươi lên trước đi, ta đi xem thử người kia có còn cứu được nữa hay không.” Thấy ánh mắt Trần Ngọc kinh hoàng hòa lẫn lo lắng, Phong Hàn nói: “Mình ta đi xuống là đủ rồi, lát nữa ta quay lại tìm người, đi mau.”

Mã Văn Thanh hươ đao, súng của Trần Ngọc đối với những con rắn nhỏ này mà nói có cũng như không, cậu cũng chẳng muốn lãng phí đạn, từ trong balo lôi một thanh đao ra ngoài.

Hai người vừa đối phó với lũ xà vừa liều mạng bò lên trên, đỉnh bảo tàng càng ngày càng gần, cuối cùng hai người đến được trên nóc thờ hỗn hển. Phát hiện đa số những người ở đây đều đang ngửa đầu nhìn nóc đại sảnh.

Mã Văn Thanh ngẩng đầu lên nhìn, vòm đại sảnh khảm đầy những viên dạ minh châu phát sáng như đèn, hơn nữa đối diện phía trên bảo tàng, rõ ràng có một trộm động. Có điều đỉnh bảo tàng còn cách vòm đại sảnh ít nhất phải hơn 3m, làm sao mới lên được đó đây?

Trần Ngọc lên đến trên cùng liền vội vàng quay đầu nhìn xuống, bảo tàng lấp lánh ánh vàng hơn phân nửa đã bị đám xà che lấp. Mà Phong Hàn đang dùng tay ôm người đi lên, đến gần trước mặt, Trần Ngọc mới phát hiện trên người Phong Hàn có không ít vết máu.

“Người bị thương?!” Trần Ngọc cả kinh hỏi, bánh tông một khi chảy máu có nghĩa đã chịu thương tổn...

Phong Hàn lắc đầu, “Chỉ bị thương nhẹ, đa phần đều không phải là máu của ta.” Nói xong đem nam sinh đang hôn mê kia ném trên mặt đất, nói: “Có xà chui vào trong miệng hắn, cho dù cứu được, đoán chừng sau này người cũng trở nên trì độn.”

Trần Ngọc nhận ra sinh viên nọ toàn thân đều là vết tím bầm, miệng há to, ánh mắt trợn trắng.

Người này cơ thể không đến nỗi nào, thành tích thể dục hình như so với mình còn tốt hơn rất nhiều, Trần Ngọc không hiểu, khi trốn chạy để khỏi chết tại sao hắn lại chậm như vậy.

“Kháo a, cháu trai này so với ta còn tham hơn, ta mới vừa trông thấy, nhưng vì cách quá xa, cũng không dám lại gần.” Mã Văn Thanh kéo giật lại bàn tay phải đang gắt gao nắm chặt lại của nam sinh kia, một khối phỉ thúy cực lớn hiện ra trước mắt mọi người, thật giống như một quả dưa hấu phỉ thúy, vỏ bên ngoài màu ngọc bích xanh biếc, bên trong màu đỏ, còn cả mấy cái hạt màu đen.

Vừa nhìn đã biết chính là cực phẩm, rất mê người.

Trần Ngọc thở dài, bỗng nhiên lại cảm thấy có gì đó không ổn, hồ nghi nhìn chằm chằm Mã Văn Thanh: “Tiểu tử ngươi tại sao cũng chậm như vậy ——”

Mã Văn Thanh vội vàng dùng tay bịt mũi Trần Ngọc, lớn tiếng nói: “Tiểu Trần Ngọc, tình huống bây giờ rất khẩn cấp, đám gia hỏa kia một lát nữa sợ rằng sẽ lên tới đây, hiện tại việc cấp bách nhất là chạy trốn.”

Lúc này đã có sinh viên nghĩ đến biện pháp bắc thang người, cứ hai ba người nâng một người lên cửa động.

Trần Ngọc vô thức tìm kiếm Phong Hàn, người kia cho dù rất bá đạo ngang ngược, nhưng ở bên cạnh hắn vẫn cảm thấy thực an tâm. Mà trong suốt cuộc hành trình, ở thời khắc mấu chốt cơ hồ đều là Phong Hàn ra chủ ý. Phong Hàn cũng không ngẩng đầu nhìn trộm động bên trên mái vòm, mà chỉ chuyên chú nhìn một cái bàn gỗ tinh xảo trong đồng kho báu, phía trên để một hộp gấm nhỏ nhỏ. Trong núi bảo tàng này quả thực chẳng tính là gì. Thế nhưng, Phong Hàn luôn luôn đối với tài bảo không chút để tâm cứ nhiên lại nhanh chóng lấy cái hộp kia đi. Trần Ngọc nghĩ nếu Giáo sư Tiền thấy, nhất định sẽ không còn dùng ánh mắt tán thưởng để nhìn hắn nữa.

Phong Hàn xoay người, trong cặp mắt đen láy luôn lạnh như băng thậm chí còn hiện lên nét cười đắc ý, sau đó, giống như cái gì cũng chưa từng làm, nghiêm giọng nói: “Sinh xà cổ đã đuổi tới đây, chúng ta cũng mau

đi thôi.”

Cách bắc thang người này không tồi, không mất nhiều thời gian, đám sinh viên đều thuận lợi tiến vào trộm động, cả hai vị giáo sư cùng nam sinh bị hôn mê kia cũng được Mã Văn Thanh và Trần Ngọc đưa lên trên. Đợi đến khi chỉ còn lại Mã Văn Thanh, Trần Ngọc và Phong Hàn, Phong Hàn nói với Mã Văn Thanh: “Người lên trước đi.”

Mã Văn Thanh đáp: “Ta lên rồi ném xuống sợi dây, kéo các người lên?”

Phong Hàn lắc đầu, “Không cần, chúng ta tự lên được.”

Mã Văn Thanh kinh ngạc nhìn hai người một lúc, sau đó cũng đi lên.

“Còn lại hai người, chúng ta lên đó bằng cách nào?” Trần Ngọc hỏi, dù gì cậu cũng không thể tự mình lên trên kia được.

Phong Hàn nghiêng đầu quan sát Trần Ngọc, giống như là đang nghiêm túc suy xét, rốt cuộc cũng lên tiếng: “Đầu ta đau, không có khí lực.”

Trần Ngọc tức muốn thổ huyết, cậu bối rối thất thố cả kinh kêu lên: “Chẳng lẽ người muốn ta đưa người lên, sau đó tự mình xoay sở?!” Nhìn hình thể của Phong Hàn như vậy, mình sao làm được chứ? A, mặc dù hấn cao thật, nhưng lại rất gầy, dáng người cũng rất tốt — ô, lão thiên gia, tại sao cậu còn tâm tư nghĩ đến những thứ này a!

Phong Hàn lộ ra nụ cười bí hiểm, Trần Ngọc nhìn đến hoa cả mắt, cậu cảm thấy mình mới là người đầu óc choáng váng mất hết khí lực. Phong Hàn đưa tay túm Trần Ngọc tới trước mặt, sau đó giống như không còn sức lực yếu ớt cúi đầu.

Trần Ngọc cả kinh, Phong Hàn chưa bao giờ lộ ra dáng vẻ yếu ớt như hiện tại, cậu nuốt nước bọt, muốn an ủi khích lệ đôi câu, sau đó cảm giác được trên cổ lạnh lạnh. Vì để che dấu Thanh Long hoàn, cổ áo của Trần Ngọc vẫn dựng thẳng.

Đôi môi lạnh như băng, đầu lưỡi nóng rực, dịu dàng liếm láp, sau đó răng nanh sắc nhọn đâm vào da thịt, cảm giác tê dại truyền từ cột sống lên đến đỉnh đầu, tay chân Trần Ngọc lập tức như nhũn ra đến nỗi sắp không chống đỡ nổi mình nữa.

Lần thứ hai, Phong Hàn lại hút máu! Trần Ngọc mơ hồ ý thức được, nhưng cậu đã không còn khí lực để mà la mắng.

Bây rần rất nhanh sẽ xông tới, Phong Hàn cũng không có quá đáng, chỉ qua mấy giây liền rời khỏi cổ Trần Ngọc, lại giúp cậu kéo cao cổ áo, sau đó vỗ vỗ mặt Trần Ngọc, nói: “Ta đưa người lên.” Ôm lấy Trần Ngọc hướng về phía cửa động.

Mất máu không nhiều lắm, Trần Ngọc lấy lại tinh thần, phát hiện bây rần đã đến sát bên chân Phong Hàn, lập tức dùng sức bám lấy cửa động, chui vào. Mộ đạo hơi nghiêng về phía trước, mặc dù tối om, thế nhưng không tổn không ít sức lực. Sau khi Trần Ngọc trèo lên, bò về trước hai bước, liền xoay người lại, chuẩn bị lấy sợi dây từ trong balô ném cho Phong Hàn.

Phong Hàn đã đi tới bên dưới trộm động, nhìn Trần Ngọc, sau đó tung người nhảy lên.

Nhìn cái người đột nhiên xuất hiện trước mặt mình này, khóe miệng Trần Ngọc co giật, cú nhảy thần kinh này là sao a! Chẳng lẽ hấn từng luyện qua khinh công? Trần Ngọc trợn mắt há hốc mồm xen lẫn ghen tỵ quan sát Phong Hàn.

Phong Hàn đẩy Trần Ngọc một cái, Trần Ngọc lại đeo đèn mỏ lên, Phong Hàn đến phía trước lôi cậu cùng bò theo.

Bò được một đoạn, Trần Ngọc đột nhiên cảm giác bên cạnh có thứ gì đó, nương theo ánh đèn ảm đạm trên đầu, nghiêng người vừa nhìn, thiếu chút nữa đã té xuống, khuôn mặt trắng bệch của xà nữ đang gắt gao áp chặt vào eo cậu, trên mặt vẫn là một bộ dạng không đổi, cặp mắt màu vàng chăm chăm nhìn thẳng vào Trần Ngọc.

Chân Trần Ngọc khẽ run rẩy, nhắc lên đạp nó, quái vật này sao lại lên đây nhanh vậy!

Xà mỹ nữ tựa hồ do dự trong chốc lát, bỏ vội sang bên cạnh hai bước, né tránh chân của Trần Ngọc, nhưng rất nhanh lại như hình với bóng đuổi theo, móng vuốt nhanh chóng vươn ra chụp tới — tiểu đệ đệ của Trần Ngọc.

Trần Ngọc muốn khóc, các vị thần tiên ở trên cao, nhà con chín đời đều là con một a a! Còn chưa kịp chảy nước mắt, sau cổ áo đã bị người túm lấy, xách lên trên. Sau đó trên chân Trần Ngọc chợt lạnh, cậu vội vàng nhìn xuống, phát hiện cái quần của mình tụt đến đầu gối, còn xà mỹ nữ thì không thấy đâu nữa.

Máu chốt hơn chính là, Phong Hàn sợ Trần Ngọc gặp nguy hiểm, đẩy Trần Ngọc tới phía trên, khuôn mặt Phong Hàn đối diện với vị trí phía dưới thắt lưng Trần Ngọc.

Trần Ngọc run rẩy, dưới vẻ mặt mang theo ý cười kỳ lạ của Phong Hàn, tay chân luống cuống vội kéo quần lên.

Kháo a, rắn này cũng biết quấy rối ***! Trần Ngọc trên mặt bốc lửa, Phong Hàn đột nhiên mở miệng nói: “Khối ngọc người đeo bị lấy đi rồi.”

Trần Ngọc cứng nhắc bỏ một lúc lâu, xấu hổ và giận dữ cũng tiêu tán phần nào, mới nhớ ra, đeo bên hông chính là quỳ long văn ngọc quyết của Khương gia đưa cho. Hừ một tiếng nói: “Chẳng sao cả, còn hơn bị mất những thứ khác...” Tiểu đệ đệ của mình so với khối ngọc kia trân quý hơn nhiều.

Phong Hàn không nói gì thêm, qua một lúc, rốt cuộc cũng thấy được ánh sáng, bọn họ lần lượt leo ra khỏi trộm động.

Khi những làn gió trên núi thổi lát phát qua gương mặt, Trần Ngọc hít một hơi thật sâu, cảm thấy còn sống thực sự là quá tốt. Mùa hè chói chang, trên núi hoa cỏ rực rỡ, có cả dòng suối chảy róc rách, phong cảnh kỳ lệ giờ phút này càng thêm tươi đẹp.

Thấy hai người ra ngoài, mọi người vội đẩy một tảng đá qua, lấp kín trộm động.

Mã Văn Thanh ha ha cười lớn nói: “Không biết là vị nào có tài như vậy a, từ nơi này đào xuống trộm động, vào đúng tầng bảo khố, cũng may mắn cứu thoát chúng ta.”

Giáo sư Tiền mừng rỡ nói: “Hình như đây là phía sau núi, thật tốt quá, không cần đi qua cái sơn cốc không thể đi về kia, chúng ta vẫn có thể ra ngoài.”

Trần Ngọc dỗi mắt vừa nhìn, chợt kinh hãi, từ đỉnh núi trông xuống, mới thấy núi non chập chùng, những ngọn núi chung quanh núi này mơ hồ tạo nên hình thái “triều án”, tựa như quan lại vây quanh quân chủ. Phía trước lại có sông lớn bao quanh, vô phong khả tán, hữu thủy khả giới. Trong phong thủy học, đây chính là huyết vị tụ khí tàng khí thượng hạng.

Nhưng một nơi bảo địa phong thủy như thế này, tại sao phó tướng lại biến thành bánh tồng? Trừ phi có người động tay động chân, cố ý dưỡng thi. Trần Ngọc nhú chặt lông mày, Phong Hàn vẫn luôn theo sát cạnh Trần Ngọc.

Bởi vì có người bị thương hôn mê, mọi người mặc dù mệt mỏi, cũng không dám trì hoãn thêm nữa, Giáo sư Tiền quyết định nhân lúc trời còn sáng xuống núi.

May mắn chính là lúc xuống núi gặp được người địa phương, cư nhiên ở cái nơi kì ho cò gáy này qua đêm trở về lại thấy hộ nhà dân, cũng không cách xa cái thôn khi tới là mấy.

Giáo sư Tiền cả đêm nhờ người dẫn đường đi đến cái thôn nọ, nhưng phát hiện một nhà dẫn đường kia đã không thấy đâu. Chẳng những nhà dẫn đường cho họ, ngay cả các ngôi nhà khác trong thôn cũng không có lấy một bóng người.

Trong một đêm, thôn này giống như bị bỏ hoang. Thôn dân mang bọn họ tới đây nói: “Thì ra là các người muốn tìm nơi này, ở đây làm gì có ai sống, đều là các căn nhà đã vài chục năm tuổi, thỉnh thoảng mới có người vào núi nghỉ chân ở chỗ này.”

Tất cả mọi người chết lặng, trước đó vài ngày đèn dầu còn sáng rực, thức ăn nóng hổi, những khuôn mặt lớn nhỏ tựa như đều đã thành ảo giác. Nhưng Vương Miêu – bạn học của bọn hắn đang ở đâu, lật cả thôn này lên, trừ tro bụi cùng phòng ốc cũ nát, cũng không thấy một ai.

Bất đắc dĩ, Giáo sư Tiền không thể làm gì khác hơn là quay về trấn, Giáo sư Vương cùng sinh viên bị thương nhất định phải nhanh chóng đưa vào bệnh viện. Lúc gần đi còn không quên nhờ người trong thôn nếu thấy cô nữ sinh nào thì hãy báo ngay cho giáo sư. Chuyện của Vương Miêu, giáo sư không thể làm gì khác hơn là báo cáo với trường học, sau đó đến trình diện đồn công an, vụ án mất tích kỳ này nhất thời không thể giải quyết ngay được.

Trên xe lửa trở về, Trần Ngọc miễn cưỡng nằm ở trên giường ngủ đến thiên hôn địa ám, cho tới tận lúc Phong Hàn đạp cậu đứng dậy đi mua cơm, Trần Ngọc mới giật mình nhận ra, Phong Hàn vẫn còn đi theo cậu.

Nhìn cái người xuất chúng khiến cho nhân viên phục vụ trên tàu không ngừng đưa nước nóng tới, Trần Ngọc lắp bắp khó khăn nói, “A, Phong đại ca, ngài đây là định đi đâu?”

Phong Hàn chột mi, nói như thật: “Ta đương nhiên là đến chỗ người ở.”

-END 17-

Lời tác giả: a, bạn học Trần Ngọc chưa dự đoán được cuộc sống ở chung bí hiểm của mình giờ mới bắt đầu...

18. Chương 18

“Thế nhưng...!” Trần Ngọc cau mày suy nghĩ lý do cự tuyệt, “Người sẽ không quen ở chung một chỗ với người nhà của ta, ăn, nói không chừng người ngay cả một giây cũng không thể chịu được bọn họ.”

Phong Hàn liếc mắt nhìn Trần Ngọc, mang theo sự nghi hoặc tại sao phải nhẫn nhịn, dùng tư thế thoải mái nằm vật xuống chiếc giường đối diện Trần Ngọc. Giáo sư Tiền vẫn nghĩ Phong Hàn là bằng hữu của Trần Ngọc, hơn nữa trải qua lần chạy trốn kinh hiểm này, Phong Hàn bất tri bất giác đã nhận được sự đánh giá cao độ cùng đối đãi hơn người của Giáo sư Tiền, lúc đặt vé tàu cũng gộp Phong Hàn vào chung luôn.

Cho nên khi Trần Ngọc ở trong toa tàu thấy Phong Hàn, kinh ngạc luống cuống đến hoảng hốt, nhưng vẫn ngoan ngoãn không dám nói thêm nửa câu.

Trần Ngọc mí mắt giật giật, khuyên giải tận tình: “Ta nói, người anh em, Phong đại ca, ngài không thể vì một lần tế tự liền tước đoạt mất tự do của ta a, không công bằng, ít nhất không phải là ta tự nguyện! Người hoàn toàn có thể đi tìm những tế phẩm khác cam tâm tình nguyện đừng cảm hy sinh lại vô cùng nghe lời, đối với hai ta mà nói đều trăm lợi mà không có hại!” Trần Ngọc nói đến câu cuối, nhớ ra ở đây dù gì cũng là xã hội pháp chế văn minh, hơn nữa, rời khỏi núi thì chính là địa bàn của Trần Ngọc.

Nghĩ tới đây, mắt phượng của Trần Ngọc nheo lại, lẽ thẳng khí hùng đứng phắt dậy: “Nếu như người tiếp tục... quấy rối cuộc sống bình thường của ta, ta hoàn toàn có thể tố cáo người – tế phẩm cái gì a, người cho rằng người nói ra, sẽ có người tin người? Được, bọn họ sẽ chết vì cười, luật pháp cũng sẽ không thừa nhận.”

Trần Ngọc nói xong, quay đầu lại tự rót cho mình một chén nước, hếch cằm, rộng lượng nói: “Sau khi rời khỏi đây người đi đường của người, ta đi đường của ta. Nể tình người đã vài lần cứu sống ta, nếu như người có gặp khó khăn gì, có thể tới tìm ta hỗ trợ.”

Phong Hàn trở mình, khẽ đảo cặp mắt đen láy nhìn sang, lãnh đạm lên tiếng: “Ta không thể đồng ý với cách nhìn của người, nếu như người cứ khăng khăng như vậy, có lẽ ta phải dùng một phương thức khác để người hiểu, lời của ta chính là luật pháp.” Con người sâu thẳm bắt đầu mơ hồ hiện lên màu đỏ, răng nanh sắc nhọn từ từ nhô ra, trong mắt lạnh lẽo như băng, thấy không rõ là vẻ mặt gì.

Trần Ngọc lại nhớ tới tình cảnh bị hút máu lúc rời khỏi, không tự chủ được rụt rụt lui về phía sau, nói thầm trong tuyệt vọng: “...Nhưng mà ta không muốn –“

Phong Hàn ưu nhã ngồi dậy, cau mày quan sát Trần Ngọc, tựa hồ đang suy nghĩ nên cắn vào chỗ nào.

Trần Ngọc chỉ cảm thấy một cảm giác áp bách khổng lồ đập vào mặt, chưa kịp chống đỡ đã bại trận, sợ hãi rụt rè nói: “Nếu như, người bây giờ vẫn muốn đi, được.... được rồi.”

Đây chính là nguyên nhân hai tháng sau, khi Trần Ngọc tốt nghiệp đại học trở về Hàng Châu ở bên cạnh lại có thêm một anh chàng đẹp trai lạnh lùng hấp dẫn tầm mắt của mỹ nữ ở khắp nơi. Mã Văn Thanh đi cùng cực kỳ bất mãn, vốn vinh hạnh đặc biệt này luôn luôn thuộc về hắn, hắn túm lấy cổ áo Trần Ngọc đòi công đạo: “Tiểu Trần Ngọc, thế này không giống người a, ngụy quân tử Kiều Dật kia quan hệ với người không tồi, còn chưa thấy người muốn mời hắn tới Hàng Châu. Tại sao cái tên Phong Hàn này, mới gặp một lần, người liền mang về?”

Trần Ngọc cổ họng nghẹn ứ, trong lòng gào thét ta thật không muốn, thật sự là không muốn a... Cậu họ khan một tiếng, len lén liếc nhìn Phong Hàn ngồi bên cạnh tài xế xe taxi, nhỏ giọng nói: “Còn không phải do hắn tử cố vô thân sao, tiểu gia ta có lòng nhân từ, để xây dựng thành công chế độ xã hội chủ nghĩa, chúng ta phải đoàn kết, phải yêu...”

Mã Văn Thanh vạn phần khinh bỉ nhìn Trần Ngọc, bỗng nhiên lại cười rộ lên một cách gian tà, kéo Trần Ngọc sang bên cạnh, tiến sát vào tai cậu len lén lút lút nói: “Nói, chẳng lẽ lúc người đi lên không cầm theo vật gì làm kỷ niệm?”

Trần Ngọc sửng sốt, ngay sau đó nhớ đến lúc ấy chạy trốn ra ngoài, Mã Văn Thanh rút lại đằng sau, tiểu tử này khẳng định đã thu không ít đồ, vội vàng dùng sự nhiệt tình hiếm thấy khó gặp mời mọc Mã Văn Thanh đến nhà mình.

Mã Văn Thanh lập tức khôi phục tư thế ngồi tử tế, nghiêm trang nói: “Ta chợt muốn về qua nhà gặp người thân. A, sư phó, phía trước quẹo trái, đến nơi, sau khi ta xuống xe, phiền ngài tiếp tục đưa hai vị này đi tiếp.”

Trần Ngọc một phen nín hán lại, chết sống không cho hắn xuống xe, cười híp mắt nói: “Văn Thanh ca, trả tiền xe trước đã.”

Mã Văn Thanh run rẩy, móc một trăm đồng ném cho Trần Ngọc, suy nghĩ trong giây lát, lại đưa cho cậu một viên ngọc to bằng ngón tay cái. Cùng Trần Ngọc kề tai nói thầm: “Ta còn mấy thứ nữa, khi về nhà người tìm cách xử lý hộ ta.”

Trần Ngọc nhìn ngọc châu trong tay, nhớ tới khối ngọc lưu lạc trong động bảo tàng kia, nhất thời không có tâm tư náo loạn, chẳng qua chỉ gạt đầu một cái. Mã gia cũng coi như là đạo mộ thế gia, nghiệp vụ chủ yếu là đạo mộ. Mà Trần gia, hai năm gần đây dần dần tẩy trắng, một nửa chuyên đạo mộ, nửa còn lại bắt đầu buôn bán cổ vật. Bởi vì quan hệ tương đối tốt, một ít văn vật không minh bạch cũng có thể thuận lợi bán ra, cho nên mấy món đồ mà Mã Văn Thanh kiếm được thường đưa cho Trần Ngọc xử lý hộ.

Chờ Mã Văn Thanh xuống xe trước, Trần Ngọc mới lên tinh thần báo tên địa chỉ muốn tới. Cha cậu tính tình nóng nảy, cậu còn chưa liệu mạng đến mức đem Phong Hàn mang về nhà chính. Trần Ngọc để cho tài xế sư phó chạy thẳng đến nơi ở của mình, kể từ khi Trần Ngọc tròn 16 tuổi, lão cha cậu liền đá Trần Ngọc ra khỏi cửa, thỉnh thoảng, Trần mục mục quá mức nhàm chán, nhớ con trai, Trần Ngọc mới về ở mấy ngày.

Về đến nhà, Trần Ngọc xách đồng hành lý, chạy thẳng vào trong phòng, ngã người lên giường. Cuộc sống cứ nên thoải mái như vậy mà trôi qua, thế mới thực hạnh phúc.

Trần Ngọc đang thỏa mãn với hạnh phúc mình tự định nghĩa thì bị cắt ngang giữa chừng, Phong Hàn đứng ở trước giường, túm lấy cổ áo Trần Ngọc đem người kéo lên, vô cùng tự nhiên nói: “Ta đói bụng, ta vừa xem qua phòng bếp, trong tủ lạnh của người có không ít đồ, đi làm thứ gì đó để ăn.”

Trần Ngọc từ từ mở mắt ra, cố gắng duy trì tâm bình khí hòa: “Đúng vậy, trong tủ lạnh có không ít đồ, người muốn ăn cái gì thì làm cái đó, không cần làm cho ta, ta không muốn ăn.”

Phong Hàn gạt đầu một cái, vẻ mặt đồng ý: “Vậy người có thể làm cho ta ăn, ta cũng không kén chọn, nhưng thịt tốt nhất phải hơi mềm, canh phải nguyên nước nguyên mùi, gia vị không cần nêm nhiều.”

Trần Ngọc nghe thấy vậy tức đến cắn răng nghiến lợi, người là bánh tồng thể lực tốt, ta bận bịu đã hơn nửa ngày, ta mệt muốn chết a a, cậu gian nan mở miệng, chỉ vào bếp: “Người cứ dùng phòng bếp đi, ta không ngại.”

Phong hàn tiếp tục: “Chẳng lẽ ta chưa nói rõ với người?” Vừa nói vừa dùng đôi tay lạnh như băng không ngừng vuốt ve cổ Trần Ngọc.

Trần Ngọc nghĩ đến điều gì đó, giật mình một cái, thầm mắng mấy câu, cố gắng ngồi dậy, đè nén xung động muốn ngủ tiếp, đứng dậy đi về phía nhà bếp.

Thức ăn trong tủ lạnh, là tiểu cô nương dọn phòng do mẹ Trần Ngọc thuê để vào, thịt tươi rau cỏ mua về chất thành đồng, chặt cứng cả tủ lạnh. Trần Ngọc suy nghĩ một chút, Phong Hàn ăn no rồi sẽ không hút máu nữa, liền lấy sườn lợn ra ngoài, bật bếp làm sườn hấp, một ít nấm hương cùng rau cải nấu canh, sau đó bưng thức ăn lên.

Trong nhà nhất thời đều là mùi thơm của thức ăn, Phong Hàn nhìn xoi mói đồ ăn đủ hương vị trước mặt, rốt cuộc không nói gì, cúi đầu ăn cơm.

Trần Ngọc mệt mỏi liếc mắt, cái khác không dám nói, chứ tài nấu nướng của cậu tuyệt đối có thể mang ra để khoe. Bởi vì khi còn bé người lớn trong nhà quá bận rộn, tiểu Trần Ngọc từ nhỏ liền bắt đầu tự mình nấu cơm. Bây giờ thủ nghệ của cậu còn tốt hơn rất nhiều so với Trần mù mù, trước kia lúc còn trong trường, ký túc xá quý tộc dành cho con em cán bộ cấp cao rất quen thuộc với Trần Ngọc, tỷ như Kiều Dật, thường thường vẫn gọi Trần Ngọc ở lầu dưới đi lên nấu cơm.

Trần Ngọc không muốn đối chọi với Kiều Dật, sau đó cậu thành một tiểu tham tiền, Trần Ngọc nấu xong cơm sẽ ăn chục luôn, bớt được không ít tiền cơm.

Nấu cơm xong, Trần Ngọc ở trên ghế sa lông nghỉ ngơi, cảm thấy bụng đói réo liên tục, cũng ăn một chút, trên người mồ hôi dính dính, chuẩn bị đi tắm.

Lúc Trần Ngọc định cởi quần lót, chợt nhớ ra, bây giờ không giống trước kia, trong nhà còn có ngoại nhân. Trần Ngọc cầm theo khăn tắm, định đi vào phòng tắm, mới vừa đứng dậy, bỗng cảm giác một cánh tay lạnh như băng đang từ từ vuốt vuốt lưng trần truồng của cậu.

-END 18-

19. Chương 19

Trần Ngọc giật nảy mình, đứng ngốc lảng tại chỗ, mặc dù đám người Mã Văn Thanh, Phương Kim cũng có lúc đùa giỡn với cậu, cởi quần áo của cậu, thậm chí còn dùng hai tay sờ soạng bì ổi, nhưng nếu là người sáng suốt vừa nhìn cũng biết đó chỉ là trò đùa dai. Hiện tại tình cảnh này khiến Trần Ngọc cảm thấy có gì đó không thích hợp, cánh tay lạnh như băng sau lưng cũng không vì cơ thể đang cứng đờ của cậu mà buông tha, tỉ mỉ vuốt ve, còn bắt chợt chà xát qua lại.

Trần Ngọc da đầu tê dại, xoay người, Phong Hàn đang vô tội nhìn cậu, cánh tay thậm chí vẫn còn đang duy trì tư thế vuốt ve ám muội.

“Phong Hàn... Người còn có sở thích này?” Trần Ngọc lắp bắp hỏi, ánh mắt tràn đầy quỷ dị cùng thông cảm, cẩn thận lui về sau một bước, nói tiếp: “Cái kia, ta muốn nói hai câu, đầu tiên ta tính hướng rất bình thường, tiếp theo, nếu như người thật sự có nhu cầu này, ta kiên quyết xin nguyện không hiến thân.”

Phong Hàn mang theo nghi hoặc, quét mắt một lượt qua tiểu thân thể của Trần Ngọc, “Ta thấy sau lưng người có bớt, cảm giác có chút quen thuộc, mới sang đây xem, liên quan gì đến tính hướng? Về phần hiến thân, người từ trên xuống dưới đều là của ta, hiến thân hay không có gì khác nhau?”

Trần Ngọc đỏ mặt, hóa ra là mình suy nghĩ quá nhiều, cậu tự động bỏ qua câu nói sau cùng của Phong Hàn, bởi vì cậu không thể động vào vị bánh tồng đại gia này, cũng không cách nào thay đổi được cách nghĩ của Phong Hàn.

Thế nên bèn nhìn trước nhìn sau nói lảng sang chuyện khác, “Bớt thì có cái gì kỳ quái, bỏ đi, ta tắm trước, người ăn cơm xong hãy tắm.”

Phong Hàn nhìn Trần Ngọc giống như chạy trốn lủi vào trong nhà tắm, nhướng nhướng mày, Trần Ngọc đang sợ điều gì? Mặc dù kể từ khi mới gặp cậu ta vẫn luôn là bộ dáng nhu nhược khiến người khác muốn khi dễ, nhưng phản ứng lần này rõ ràng rất thú vị, cậu ta lại còn đỏ mặt? Phải thử thêm vài lần mới được.

Lúc Trần Ngọc từ phòng tắm bước ra, mặt phớt phớt hồng, sau đó phát hiện Phong Hàn diện vô biểu tình ngồi ở trên ghế sa lon xem ti vi, về phần bát đĩa trên bàn, còn đang không nhúc nhích chờ cậu.

Ăn chùa uống chực còn không làm việc nhà, thật sự quá vô sỉ! Kháo, Trần Ngọc cậu rốt cuộc đứt dây thần kinh hay sao mà muốn dẫn một đại gia như vậy về nhà?

Dương nhiên không thể phản kháng.

Trần Ngọc thở dài, cậu nhận ra kể từ khi gặp Phong Hàn, không phải than thở thì cũng là oán trách, nếu cứ tiếp tục như vậy, cậu nhất định sẽ đoản mệnh. Trần Ngọc đi qua đem tất cả bát đĩa mang vào nhà bếp rửa sạch, sau đó dùng cước bộ nhanh nhất có thể đi về phía phòng ngủ.

Trước khi vào cửa Trần Ngọc nghĩ, phòng khách đã bị đổi thành thư phòng, nơi đó xác thực có một chiếc giường lò xo, nhưng hơi nhỏ, người có vóc dáng hơi cao nằm bên trên sẽ cảm thấy rất khó chịu. Nếu như Phong Hàn không hài lòng, hẳn cứ ngủ ở ghế sa lon là tốt nhất.

Nhẹ nhàng mở cửa, Trần Ngọc cảm thấy đến tư thế bước đi cũng nhẹ nhàng hơn. Những ngày qua quá mệt mỏi, cái giường có vẻ càng thêm mê người.

Trần Ngọc ngáp một cái, vừa uể oải nằm vật xuống giường, thì có người lên tiếng: “Khối ngọc người bị mất có lai lịch như thế nào?”

Trần Ngọc mặt đầy hắc tuyến nhìn Phong Hàn không biết từ khi nào đã ngồi ở bên giường, cố gắng khuyên mình phải bình tĩnh, “Ngọc kia là người khác đưa cho, không đáng giá bao nhiêu tiền, sao vậy?”

Phong Hàn trầm mặc một lúc, đáp: “Hoa văn trên khối ngọc đó có phần tương tự với thanh long hoàn, cũng khá giống với hoa văn trên hộp gấm này.” Nói tới đây, Phong Hàn đem hộp gấm mang bên mình lấy ra ngoài.

Trần Ngọc cả kinh, vội vàng nhìn cái hộp trong tay Phong Hàn, hộp được làm bằng gỗ, mặt trên chiếc hộp đen nhánh còn có hoa văn màu sắc rực rỡ, không giống với những đồ vật trong đồng bảo tàng chất như núi, nhất thời có vẻ khiến người ta phải chú ý đến, hoa văn trên hộp có dạng cây tử đằng xum xuê quấn quýt, bốn góc được bọc vàng.

Trần Ngọc cau mày ngẫm nghĩ thật lâu, rốt cuộc nói: “Đại ca, mắt ngài không có vấn đề gì đấy chứ? Ta hiện tại nhìn không ra quỳ long văn cùng cây tử đằng này có chỗ nào tương tự.” Đối với đồ cổ, Trần Ngọc trời sinh trí nhớ kinh người, coi như ngọc quyết kia không có ở trong tay, Trần Ngọc vẫn nhớ được rõ ràng.

Phong Hàn đang chú tâm đến hộp gấm đành rời đi một chút lườm Trần Ngọc, lấy tay chỉ chỉ, “Nhìn chỗ này, ngọc quyết của người cũng có một con vô quan điều.”(*) (chắc là chim không mào gì đó, ta đã tìm trên mạng nhưng không có thông tin gì về cái con chim này cả)

Trần Ngọc thần tình phát hiện, trong đám dây leo rắc rối phức tạp, thật sự có một con chim, không có mào, mắt tròn to vô cùng, cái đuôi giống như cây kéo, đôi cánh dài mảnh quá dị giở lên thật cao, tựa hồ giương cánh muốn bay.

Ánh mắt và tư thế của con chim này lộ ra chút hung ác bá đạo, nhưng cũng có vài phần cổ phác khả ái, núp trong đám dây leo, nếu không chú ý, sẽ thật sự không nhận ra.

“Cái này có liên quan gì đến thanh long hoàn trên cổ ta? Chẳng lẽ đã tìm thấy giải được?” Trần Ngọc mừng rỡ, đuôi móng vuốt liên muốn mở hộp gấm.

Phong Hàn đập tay cậu ra, gõ gõ, đem hộp gấm mở ra.

“Là chìa khóa.” Phong Hàn nhặt lấy chiếc chìa khóa cực nhỏ từ trong hộp gấm, kỳ quái quan sát.

Trần Ngọc thấy không phải là giải được, cầm cái hộp lên, cẩn thận tìm kiếm một hồi, quả nhiên không còn gì khác, nhất thời nản chí lại nằm vật ra giường.

Khi muốn lật thân tiếp tục ngủ, trên người trằm xuống, bị Phong Hàn đè lên. Trần Ngọc chớp chớp mắt, tóc gáy dựng đứng nhìn Phong Hàn, trong lòng bắt đầu niệm: hẳn không phải có hứng thú kia, không phải có hứng thú kia...

Một bàn tay lạnh lạnh nâng cằm Trần Ngọc lên, sau đó sờ sờ cổ cậu.

“Chẳng lẽ ngươi chưa ăn no?!” Trần Ngọc rốt cuộc không nhịn được tức giận, toàn bộ sườn lưng trong tủ lạnh đều làm cho Phong Hàn ăn, dựa theo sức ăn của hắn, cậu đoán mình rất nhanh sẽ nuôi không nổi cái tên này, mấu chốt là, hắn thi thoảng còn muốn hút máu. Nếu cứ tiếp tục như vậy nữa, hoặc là cậu phá sản, hoặc là mất máu quá nhiều mà chết.

Phong Hàn trong mắt mang theo ý cười kỳ quái, lấy tay sờ soạng hai bên cổ Trần Ngọc, sau đó cúi đầu lại gần.

Trần Ngọc cứng đờ, tiếp đó nghe thấy rắc một tiếng, thanh long hoàn trên cổ tựa hồ giật giật.

“Chiếc chìa khóa này thật đúng là dùng ở đây, thanh long hoàn giống như được nối lỏng.” Phong Hàn nói.

Trần Ngọc đột nhiên mở mắt ra, thì ra Phong Hàn mới vừa đem chiếc chìa khóa cắm vào trong thanh long hoàn, cậu vội vàng hỏi: “Có mở ra không? Thử lại lần nữa, đem thứ đồ chơi này lấy xuống, để ở trên cổ ta, có cảm giác như bom nổ chậm.”

Phong Hàn lắc đầu, có chút thương hại nhìn về phía cậu: “Không thể mở, bây giờ ổ khóa đã đổi vị trí, cái chìa khóa này đã vô dụng, người nhất định phải tìm kiếm chìa khóa tiếp theo, đến lúc đó thanh long hoàn mới hoàn toàn được gỡ bỏ. Hơn nữa ngươi chỉ còn có ba năm.”

Trần Ngọc hiện tại ý thức được việc mở ra thanh long hoàn này xa vời đến mức nào, cậu tuyệt vọng hỏi: “Những chiếc khóa khác ở đâu ta căn bản không biết, ngay cả có bao nhiêu chiếc ta cũng không thể xác định được.”

Phong Hàn lại sờ soạng cổ Trần Ngọc, nhưng không hề hút máu, tựa như an ủi nói: “Luôn sẽ tìm được, có lẽ là ba, hoặc cũng có thể là năm chiếc.” Nhìn vẻ mặt rầu rĩ của Trần Ngọc, khiến Phong Hàn không nỡ nói ra, chủ nhân của thanh long hoàn này khoải nhất mấy trò biến thái, hành hạ dần vặt người ta không cho giãy dụa, chạy trốn, đến cuối cùng mới phát hiện ra chỉ có một con đường duy nhất, đường chết.

Không có hy vọng, Trần Ngọc lập tức nằm ngã xuống giường, trước khi sắp chết cảm thấy dường như mình đã quên mất cái gì.

Ngày thứ hai, cửa phòng ngủ bị gõ hai tiếng, ngay sau đó mở ra.

Trần Ngọc mơ mơ hồ hồ ngồi dậy, đầu tóc tán loạn rũ rượi, che kín gần hết khuôn mặt thanh tú, mắt xéch híp lại thành một đường thẳng, ngồi ở trên giường ngơ ngác nhìn cửa. Thật ra nếu nhìn kĩ sẽ nhận thấy Trần Ngọc căn bản vẫn còn đang ở trong trạng thái hoảng hốt, ánh mắt hoàn toàn không tập trung, giống như một tiểu động vật chỉ biết u mê nhu thuận.

Người ở cửa nhìn vào thật lâu, thấy Trần Ngọc chưa có xu hướng thanh tỉnh, mới bỏ nhào tới vỗ vào đầu cậu, cười nói: “Mấy giờ rồi mà còn chưa dậy, mau, cha người tìm người.”

Nghe thấy cha, Trần Ngọc đột nhiên mở trừng mắt, rốt cuộc cũng tỉnh táo lại, thấy rõ người trước mặt, kêu lên: “Tại sao tìm ta?! Ta lần này căn bản không hề gây họa!”

Người này khẽ cười: “Còn sợ sự phớt lờ như vậy? Không phải là thật sự gây chuyện bên ngoài đấy chứ?”

Trần Ngọc cười khan, “Làm sao có thể!” Sau đó chuẩn bị rời giường, vén chăn lên, nhưng phát hiện cả người mình không mặc quần áo, lại thêm một cánh tay đang gác lên ngang hông cậu.

-END 19-

=Quyển 2: Sa mạc quỷ thành=

20. Chương 20

Trần Ngọc mặt đầy hắc tuyến nhìn cái người vì động tác của cậu mà mở mắt, hoàn toàn không giống với trạng thái mơ màng của Trần Ngọc ban nãy, trong con ngươi đen nhánh chỉ có sự tỉnh táo cùng bình tĩnh, ngoài ra còn có phần khó chịu vì bị quấy rầy, không biết có phải vì dậy sớm hay không.

Trần Ngọc nhìn tình cảnh trong chăn, khoe miệng giật giật, bàn tay run rẩy nhanh chóng kéo chăn đắp lại, ngẩng đầu quay sang cổ nặn ra một nụ cười với người đang đứng ở cửa: “Trầm ca, ta lập tức sẽ tới Trần gia. Cái kia, nghe Tiểu Hạ nói gần đây người bề bộn nhiều việc, không nhọc công người đợi ta, người cứ đi về trước, lát nữa ta đến.”

Người đứng ở cửa chính là đại đệ tử đắc ý của phụ thân Trần Ngọc – Thẩm Tuyên, cũng là người nối nghiệp chân chính của Trần gia. Trần phụ thủ nghề cùng việc làm ăn không hề để lại cho con trai, mà truyền cho đệ tử, điều này khiến nhiều người rất ngạc nhiên, không hiểu Trần phụ suy tính cái gì.

Nhưng phụ thân của Trần Ngọc, cũng chính là đương gia hiện tại của Trần gia coi trọng Thẩm Tuyên vượt xa hơn cả với cậu con trai Trần Ngọc, chuyện này ai cũng biết. Cho nên, người trên kẻ dưới ở Trần gia đều muốn lấy lòng vị đương gia kế nhiệm này. Còn với vị thiếu gia chân chính Trần Ngọc thì lại lười sẵn đón.

Sự coi trọng của Trần gia cộng thêm năng lực cùng địa vị của Thẩm Tuyên, ngay cả Trần Ngọc, cũng phải gọi hần một tiếng Trầm ca.

Thẩm Tuyên đương nhiên nhìn thấy trên giường Trần Ngọc có người khác, tư thế dựa vào cửa không hề thay đổi, từ từ thu lại nụ cười, trầm mặt nhìn về phía Trần Ngọc, “Tiểu thiếu gia, sư phó nói để tranh thủ thời gian, nhân tiện bảo ta báo cáo lại hiện trạng của người với người, ta nghĩ người cũng không hy vọng biết được cuộc sống riêng của người vô cùng *** loạn.” Chỉ khi nào Thẩm Tuyên tức giận hoặc châm chọc Trần Ngọc mới gọi cậu là thiếu gia.

Trần Ngọc nghe câu này, thiếu chút nữa ngừng thở, ngẩng phắt mặt lên, đỏ mặt lớn tiếng kêu la: “Ta kháo, ta không có, người không thể nói lung tung với cha ta. Người, người nhìn thế nào mà bảo ta sống *** loạn! Hơn nữa, chuyện của ta, người quản ——”

Một bàn tay nắm lấy cằm Trần Ngọc, nâng lên, Thẩm Tuyên cố ý tiến lại gần, cặp mắt đen nhánh lạnh lùng nhìn thẳng vào Trần Ngọc: “Ta quả thật không quản, cũng không dám quản, về sau thiếu gia có chuyện gạt sư phó, kính xin đừng đến tìm ta nữa. Còn vấn đề người vừa nói ban nãy, thiếu gia cảm thấy, cho dù ta nói thật, sư phó chẳng lẽ sẽ không tin lời giải thích của người?”

Trần Ngọc trừng mắt, cắn răng, bình thường dưới tình huống này, cậu sớm đã quay ngoắt 180 độ nói khép nép lấy lòng. Nhưng bởi mấy hôm nay ở nhà luôn bị Phong Hàn bạo lực đàn áp, cơn tức trong lòng vẫn luôn bị Trần Ngọc nhìn xuống nay bộc phát, cậu quyết định xả hết tất cả ra!

“Người ——”

Trần Ngọc còn chưa nói xong, chặn bị vén lên, Phong Hàn cau mày ngồi dậy, đẩy tay Thẩm Tuyên ra, bình thần nhìn Trần Ngọc nói: “Đi chuẩn bị cơm sáng.”

Trần Ngọc xem xét tình trạng hiện tại của mình, cả người cậu mặc độc cái quần lót, mà trông sang bên cạnh, Phong Hàn từ eo trở xuống hình như cũng không mặc gì, một cánh tay của hần còn vòng qua hông cậu. Tình huống ái muội không thể giải thích, cộng thêm đáng về không có ý định thu tay lại của ai đó, nếu không có Thẩm Tuyên ở đây, Trần Ngọc sớm đã bùng nổ.

Trần Ngọc đang suy nghĩ trước tiên nên giải thích thế nào, Phong Hàn cái tên bánh tồng này sao lại trần truồng như vậy? Sao hần lại không ở trong thư phòng, có lẽ tại giường trong đó quả thực quá nhỏ, hôm nào đi mua cái khác to hơn...

Kể từ lúc tận mắt thấy người trên giường cư nhiên lại là một nam nhân xinh đẹp, Thẩm Tuyên kia mặt đã đen đến mức không thể đen hơn được nữa, nhưng vẫn chăm chăm quan sát Phong Hàn. Con bà nó, lão tử chơi nam nhân hay nữ nhân còn cần người để ý?! Đừng có tự cho mình là giỏi! Chẳng lẽ tiểu tử này coi trọng Phong Hàn? Biến thái a.

Trần Ngọc đang âm thầm khoái trá trong lòng, Phong Hàn thúc giục siết chặt lấy eo Trần Ngọc, chẳng biết xấu hổ tiếp tục yêu cầu, “Nhanh lên một chút, ta mấy ngày hôm trước đã bàn bạc qua với người, một ngày ba bữa ắt không thể thiếu.”

Trần Ngọc biểu tình ném chần cho Phong Hàn, còn mình thì nhanh chóng đứng dậy cầm quần áo tùy tiện mặc vào, đi về phía nhà bếp, vừa đi vừa quay sang nhìn Thẩm Tuyên giải thích: “Người xem, chúng ta ít nhất cần nửa giờ nữa mới có thể bước ra khỏi cửa, người không cần lãng phí thời gian chờ ta, thật đó.”

“Chẳng lẽ người muốn dẫn hần cùng qua đây?” Thẩm Tuyên liếc Phong Hàn đang chậm rãi rời giường một cái, theo Trần Ngọc tới phòng bếp, hỏi nhưng phân nửa là có ý nhắc nhở.

Trần Ngọc hiểu rõ, cha cậu tìm cậu nhất định là có chuyện, chắc chắn sẽ không đồng ý thấy cậu mang ngoại nhân đến, có điều để Phong Hàn đợi ở nhà một mình? Tuyệt đối không thể.

Trần Ngọc thở dài nói: “Đúng vậy, ta không thể để hần ở lại.”

Thẩm Tuyên dăm dăm nhìn Trần Ngọc một hồi, khóe miệng từ từ giương lên, “Được a, xem ra tự mình hạ địa một lần, tiểu Trần Ngọc càng ngày càng có triển vọng.”

Tay cầm bát của Trần Ngọc khê run, trứng tươi thiếu chút nữa rơi hết xuống đất. Chuyện cậu hạ mộ, là chỉ một mình Thẩm Tuyên biết hay Trần gia cũng biết hết rồi? Thế nhưng, khi Trần Ngọc vặn hỏi, Thẩm Tuyên không thêm để ý, ngồi ở trong phòng khách nhắm mắt dưỡng thần.

Hôm nay vị đại đế tử này sao lại âm dương quái khí như vậy? Trần Ngọc khó hiểu.

Lo lắng bất an cùng Phong Hàn ăn cơm sáng xong, ngồi trên xe Thẩm Tuyên, bởi vì sợ hãi chuyện mình tự hạ mộ không biết phụ thân sẽ nổi giận đến mức nào, Trần Ngọc cả đoạn đường không hề hé miệng nói chuyện. Phong Hàn giống như lãnh đạo ngồi ở đằng sau đến suốt thân.

Trần Tuyên vừa lái xe đồng thời nghiêng đầu quan sát Trần Ngọc, chiếc vòng trên cổ Trần Ngọc bị che khuất, nhìn không rõ phẩm chất, Thẩm Tuyên chỉ cảm thấy thẩm mỹ quan của Trần Ngọc càng ngày càng quý dị.

Sau nửa giờ, Trần Ngọc ở trong thư phòng đối mặt với đương gia Trần gia nghiêm nghị, cung kính cúi đầu kêu lên: “Phụ thân.” Về tinh ranh lập dị thường ngày một chút cũng không thấy đâu.

Trần Sâm không đáp lại con trai, đôi mắt gợn sóng không sợ hãi trực tiếp nhìn về phía Phong Hàn hồ hững đứng yên sau lưng Trần Ngọc, người kia mặc dù không lên tiếng, nhưng lại khiến cho người ta có ấn tượng cực kì sâu sắc.

“Người là bạn của A Ngọc?”

Đang lúc Trần Ngọc hoài nghi Phong Hàn có thể hiểu nghĩa của từ bạn hay không, Phong Hàn đã hướng Trần Sâm gật đầu một cái, Trần Sâm mạn bất kinh tâm trên mặt lộ ra nụ cười, nói: “Rất tốt, nó bình thường chắc đã đem đến không ít phiền toái cho người?”

Phong Hàn suy nghĩ một chút, vô cùng nghiêm túc gật đầu đồng ý.

Trần Ngọc tức muốn học máu, đây là cái đạo lý gì a? Chẳng lẽ phiền toái Phong Hàn mang đến cho mình còn chưa có đủ?

Cho đến khi Phong Hàn được mời ngồi xuống trên ghế salon nghỉ ngơi, Trần Ngọc rót cuộc tập trung tinh thần cao độ, nhìn về phía cha mình.

Trần Sâm giờ tay tát Trần Ngọc một cái, Trần Ngọc thân thể lão đảo.

Thẩm Tuyên kêu lên: “Sư phó!”

Phong Hàn cũng cau mày, nhưng vẫn ngồi trên ghế salon không động đậy.

Trần Sâm lạnh lùng nhìn Trần Ngọc, câu kính quát: “Người giỏi lắm! Bình thường ta hay nói với người như thế nào?! Toàn là nước đổ lá khoai?”

Thấy Trần Ngọc cúi đầu không dám lên tiếng, Trần Sâm sắc mặt càng thêm âm trầm. Tính tình của đứa con này hẳn đương nhiên hiểu rõ, mặc dù yêu náo, nhưng rất ít khi dám làm trái với lời dạy dỗ của mình, hẳn đứng lên đi tới bên cạnh Trần Ngọc, “Người cho là cha người không tóm được người, cảm thấy mình đã trưởng thành rồi, chuyện gì cũng tự ý quyết định?”

Trần Ngọc mấy năm nay đây là lần đầu tiên thấy phụ thân trầm tĩnh lạnh lùng của cậu giận dữ đến vậy, mẹ cậu lại không có ở đây, liền nhỏ giọng nói: “Cha, lần sau con nhất định nghe lời. Lần này là do trường học tổ chức hoạt động khảo cổ, con cho rằng không có gì nguy hiểm.”

“Đừng có nói với ta ba chữ ‘con cho rằng’”. Cái thứ cho rằng của người chẳng giải quyết được bất cứ nguy hiểm gì!” Trần Sâm lạnh lùng lên tiếng, nhìn Trần Ngọc ngoan ngoãn rũ mắt, mi mục tinh xảo càng ngày càng giống mẫu thân cậu, vẻ gầy yếu đơn bạc trái lại hiện ra mấy phần đáng thương, nhất thời không biết nói gì nữa.

Do dự một lúc lâu, Trần Ngọc đang chuẩn bị khai báo chuyện Thanh Long hoàn trên cổ mình, chợt nghĩ đến một việc khác, vội hỏi: “Cha, người có biết chuyện Triệu Ly xử lý tên tay chân không, hẳn —”

Trần Sâm gơ tay cắt ngang lời Trần Ngọc: “Chuyện này ta biết, người đừng quản.”

Đúng lúc này, cửa thư phòng đột nhiên bị gõ một cái, phía ngoài có người lên tiếng: “Sư phó, người Khương gia tới.”

Trần Sâm khẽ nheo mắt lại, liếc nhìn đại đệ tử vẫn yên lặng bên cạnh, từ trong ngăn kéo lôi ra một cái thẻ ném tới trước mặt Trần Ngọc, nói: “Người đã tốt nghiệp, tiền trong này, người có thể làm những chuyện mà người muốn, dĩ nhiên ta cũng không đồng ý để người đi buôn bán đồ cổ. Điều cuối cùng, nếu còn để ta biết người hạ địa một lần nữa, ta sẽ đánh gãy chân của người!”

Trần Ngọc lưỡng lự giây lát, Trần Sâm đã đi về phía cửa thư phòng. Trần Ngọc thầm thở dài một tiếng, manh mối về lời nguyện của Thanh Long hoàn đại khái toàn ở trong mộ, chuyện phiền toái này nên giải quyết thế nào đây.

Lúc Thẩm Tuyên đi ra ngoài còn vỗ vỗ bả vai Trần Ngọc, thấp giọng nói một câu: “Sư phó ba ngày sau có thể sẽ không ở nhà, nếu như người thật sự có chuyện gì thì hãy đến đây sớm một chút.”

Trần Ngọc gật gật đầu, chờ cửa thư phòng hoàn toàn đóng lại mới thở phào nhẹ nhõm, đi về phía Phong Hàn, ngồi xuống ghế salon.

Phong Hàn thưởng thức trà, nghiêng đầu nói: “Phụ thân người thái độ làm người không tệ, chẳng qua phương thức giáo dục có chút thất bại.”

Trần Ngọc kinh ngạc quay đầu lại nhìn Phong Hàn, dán mắt vào khuôn mặt cực kỳ dễ nhìn của hắn, ngờ ngác hỏi: “Thất bại ở chỗ nào?”

Phong Hàn ngắm soi cái bánh ngọt trên bàn, ra chỉ thị cho Trần Ngọc, “Loại này không tồi, người lần sau nên mua một cái.” Tiếp đó dưới ánh mắt tức giận của Trần Ngọc đáp, “Nếu như ta là phụ thân người, tuyệt đối sẽ không dùng lời nói phân tích phải trái khai thông cho người. Trực tiếp dùng hành động để người hiểu rõ, ta cảm thấy hiệu quả sẽ nhanh hơn.”

Chén trà trong tay Trần Ngọc đã có chút run rẩy, hành động? Một ngày đánh ba lần?! Kháo a, cậu cảm thấy phụ thân trong thư phòng ngay trước mặt người ngoài dạy dỗ mình đã rất mất mặt rồi, lúc này nghe thấy những lời của Phong Hàn, càng thêm tức giận. Không nhận được nói: “Phong Hàn, điều này ngoài việc chứng tỏ người tuyệt đối không phải là một người cha tốt, không có bất kỳ ý nghĩa nào khác.”

“Ta sẽ không làm cha, phiền phức.”

“...”

Uống xong trà, Trần Ngọc lại nhìn cái thẻ trong tay mình, đây coi như là minh chứng cho việc cậu tự lập, mặc dù phụ thân nói không hy vọng cậu buôn bán đồ cổ vật, nhưng nó là thứ có ưu thế và căn cơ cuối cùng của cậu.

Ngay lúc đó, máy fax trong phòng kêu lên, sau khi trả lời tự động, một bức tranh dần dần được gửi tới. Trần Ngọc nhìn lướt qua, sau đó ngốc lảng tại chỗ, đó là một bức bản đồ, vẽ rất cầu thủ, địa danh cụ thể rất ít, có thể miễn cưỡng nhận ra là Tây bộ, hoang vu mà bát ngát. Hấp dẫn Trần Ngọc chính là thứ bên dưới góc trái của tấm bản đồ, đó rõ ràng là một con vô quan điều.

Trần Ngọc kinh ngạc cầm bản fax lên xem, nhìn về phía Phong Hàn.

Một tiếng sau, Trần Lâm sắc mặt khó coi nhìn màn hình giám sát, tiếp đó cười khỏ nói với mấy người khác: “Lần này thực sự là ta không đúng, tiểu tử cố chấp, nhưng ta có thể bảo đảm, cho dù nó cầm bản đồ cũng tuyệt đối không dám đi trộm mộ, nó không có kinh nghiệm hạ mộ, cũng không có nhân thủ.”

Một lão gia tử khác trong phòng hừ một tiếng, nói: “Ta cũng biết nội tình Trần gia các người, đương nhiên không sợ con trai người làm gì, nhưng hấn có thể giao nó cho những người khác hay không thì chưa chắc.”

Người trẻ tuổi bên cạnh lão gia tử vẫn nhìn chăm chăm vào màn hình giám sát, đúng lúc đó quay đầu cười nói: “Gia gia, Trần bá phụ tuyệt đối sẽ không nuốt lời. Hơn nữa, lần này không chỉ là hai nhà chúng ta liên thủ, Trần bá phụ trọng đạo nghĩa, thế nào cũng sẽ không làm khó Dương gia chúng ta.”

Trần Sâm nhíu mày, nhìn không thấu biểu tình của người trẻ tuổi kia, nói: “Ân, còn có, lần này cũng có thể là lần cuối cùng ta hạ địa, nhất định dồn hết toàn lực, Khương lão gia tử cứ việc yên tâm.”

Khương lão gia tử này chính là lão nhân đã từng đến trường học tìm Trần Ngọc, nghe được lời nói của Trần Sâm, kinh ngạc nhìn sang: “Một lần cuối cùng?”

Trần Sâm cười gật đầu: “Sau này nhờ cả vào người trẻ tuổi trong thiên hạ, với lại, Khương lão gia tử cũng biết, hơn nữa, gian hàng của Trần gia chúng ta quá lớn, nên thu hẹp lại. Trần gia làm cái nghề này nhiều năm như vậy, mặc dù thủ nghệ vẫn truyền lưu, mấy năm nay đổ đầu chân chính thật ra lại không nhiều.” Đổ đầu là tiếng lóng trong nghề, bởi vì mộ xưa có hình dáng như cái đầu, đổ đầu chính là chỉ đạo mộ.

Khương lão gia tử than thở, “Ân, người có tầm mắt nhìn xa trông rộng đó, giống như ta, là người sắp vào quan tài, còn không bỏ được. Được rồi, lời của Trần Lâm người, ta tin. Có điều, nếu thật sự con trai người đem bản đồ giao cho người khác, người cũng phải chịu trách nhiệm ngăn cản. Hai ngày nữa thông báo cho Dương gia một tiếng, chúng ta liền hành động.”

Sau khi Trần Sâm tiễn khách ra về, tức giận tới mức đập bàn, quay đầu nhìn về phía nhị đệ tử Triệu Ly, nói: “Người đi tìm tiểu tử này đến đây nói chuyện cho ta, bất kể nó ở đâu, lập tức bắt về!”

Chờ cho trong phòng không còn ai khác, Trần Sâm trầm mặc thật lâu, mới quay sang nói với đệ tử Thẩm Tuyên: “Người đi xem một chút, màn hình giám sát kia có vấn đề hay không.”

Thẩm Tuyên ánh mắt khê động, đáp: “Vâng, người đợi chút, con điều tra ra lập tức thông báo ngay.”

-END 20-

21. Chương 21

Thẩm Tuyên lại một lần nữa đẩy cửa thư phòng, nhìn Trần Sâm đang nhắm mắt dưỡng thần, thấp giọng nói: “Sư phó, con đã cho người kiểm tra, đoạn băng ghi hình kia là thật, chỉ có điều, bị kẻ khác cắt mất một đoạn.”

Trần Sâm lập tức mở mắt ra, ác liệt quay sang, “Cắt mất một đoạn? Cắt từ chỗ nào?”

“Là sau khi Trần Ngọc cầm bản đồ, đoạn băng ghi hình tiếp đó cho thấy hấn và người trẻ tuổi đi cùng rời khỏi thư phòng; lúc ấy đáng nhẽ ra còn phải có một đoạn, sau khi hấn cầm bản đồ lên làm cái gì, bị cắt bỏ, hiển nhiên có người không muốn cho chúng ta biết.” Thẩm Tuyên nói.

Khuôn mặt Trần Sâm đã lạnh đến mức có thể kết băng, đặt chén sứ men xanh trong tay xuống, âm trầm lên tiếng: “Nói cách khác, mặc dù không loại trừ việc A Ngọc đem đồ mang ra ngoài, thế nhưng trong nhà

quả thật xuất hiện nội tạng, chẳng qua vẫn không biết tên trộm này đến từ đâu, khả năng lớn nhất là từ Khương gia và Dương gia hợp tác với chúng ta, nhưng cũng có thể là từ nơi khác. Dù sao, giao cho Tam gia chúng ta phần bản đồ này, nhân vật chính âm thầm điều khiển hết thảy mọi chuyện đến nay còn chưa xuất đầu lộ diện.”

Trong mắt Thẩm Tuyên cũng phủ đầy mê man, lắc đầu, “Không sai, con trước tiên sẽ đem đám tay chân mới tới hai tháng trước điều tra qua một lần.”

Trần Sâm gật đầu một cái, đáp: “Ân, người cứ âm thầm điều tra, trước đừng nên dả thảo kinh xà. Còn nữa, lần xuất môn này ba người các người đều đi theo, để Tề Lục ở lại là được. Sa mạc không giống với các nơi khác, những trang bị kia đều cần phải chuẩn bị đầy đủ.”

Thẩm Tuyên cả kinh, ngược mắt nhìn sắc mặt âm trầm của Trần Sâm, Tề Lục là thủ hạ đắc lực nhất cũng là người sơ phó tín nhiệm nhất, mỗi lần xuất môn đều nhất định có hắn đi cùng, không nhịn được hỏi: “Tề Lục không đi theo người?”

“Ân, có người ở bên cũng thế, đây có lẽ là lần cuối cùng thầy trò mấy người chúng ta cùng nhau hạ mộ. Hơn nữa, ta cảm thấy, cảm thấy lần này không đơn giản như những gì bọn họ đã nói, thứ mà người trong tổ chức đạo mộ muốn cũng rất kì quái. Mang càng nhiều người có thể tin tưởng theo cùng, tỷ lệ thành công sẽ lớn hơn một chút.”

“Sư phó yên tâm, có ngài ở đó, sẽ không xảy ra vấn đề gì. Về phần trang thiết bị, con sẽ đi chuẩn bị ngay bây giờ.” Thẩm Tuyên chờ Trần Sâm gật đầu mới xoay người ra cửa.

...

Trần Ngọc ngồi trên ghế salon gờ trang giấy lên, cẩn thận nghiên cứu, trong miệng lẩm bẩm suy ngẫm: “Sa mạc Taklamakan(1), La Bố Lạc(2)... Đồ đầu lần này lẽ nào phải đến tận tử vong chi hải ở Tây Vực(3)? Còn cả thấy mấy nhà cùng đi, rốt cuộc là ngôi mộ thế nào mà mạnh tay đến vậy? Hơn nữa, mùa này là mùa gió a.”

“Ân, đó đúng thật là bất hạnh.” Bên cạnh có người làm như không liên quan đến mình chêm vào một câu.

Ngẩng đầu nhìn Phong Hàn đang ở trên bàn ăn cơm, Trần Ngọc mới nhớ ra, kể từ lúc rời khỏi thư phòng, Phong Hàn trừ việc yêu cầu cơm trưa, còn chưa phát biểu ý kiến gì về tấm bản đồ này. Như vậy, hắn có đi không?

Trần Ngọc chợt nhận thấy cậu có lẽ không cần phải gấp rút thoát khỏi cái bánh tông bá đạo chuyên chế này, ở chung một chỗ với hắn, ngoại trừ việc mất tự do cùng mất máu, thật ra thì vẫn có cảm giác an toàn. Cậu nuốt một ngụm nước bọt, “Phong Hàn, ngôi mộ này chúng ta có nên đi hay không?” Trần Ngọc giáo hoạt hỏi, cổ ý dùng hai chữ chúng ta.

Phong Hàn ngẩng đầu lên, trong mắt lại hiện lên tiểu ý hư hư thực thực, nói: “Chúng ta nên đi, chỗ nào có vô quan điều, thì ở đó có tin tức của hắn, cho nên ta sẽ đi đến xem xét một chút.”

Trần Ngọc thở phào nhẹ nhõm, trong lòng âm thầm nghĩ: đây là chính bản thân hắn muốn đi, không phải mình cưỡng bách hắn. Về phần “hắn” kia là ai, sau khi dò hỏi không có kết quả, Trần Ngọc cũng lười để tâm tới.

Nghĩ tới phụ thân, Trần Ngọc khuôn mặt lại đau khổ, đáng thương nói: “Phụ thân mới vừa rồi còn nói không cho phép ta hạ mộ, nếu biết ta vẫn len lén photo bản đồ của hắn – khẳng định sẽ không tha cho ta.”

Phong Hàn có phần thấu hiểu gật đầu: “Tội chết có thể miễn, tội sống khó tha, theo ta thấy, đánh gãy chân là rất có khả năng.”

Trần Ngọc trong nháy mắt bùng nổ, gương nanh múa vuốt xông tới, hướng về cái người đang ăn cơm kia hung tợn lên tiếng: “Phong Hàn, trừ cái quan hệ tế phẩm đáng chết với người ra, người có thể hay không suy nghĩ một chút, người đang ăn của ta, mặc của ta, ở nhà ta!”

Phong Hàn thuận tay đỡ lấy Trần Ngọc bởi vì quá kích động mà thiếu chút nữa trật chân té ngã, thừa nhận: “Nga.”

Trần Ngọc uất ức, cậu cúi đầu xoa xoa cái chân đau, bất đắc dĩ nói: “Ta bị đánh gãy chân rồi, tốt thôi, vậy người ngày ngày hầu hạ ta đi, nấu cơm giặt quần áo! Có lẽ chờ đến lúc người làm quen tay, ta còn không cần cầu xin người làm thêm giờ.”

Phong Hàn buông bát đĩa xuống, thú vị quan sát Trần Ngọc, tựa hồ lại phát hiện ra tế phẩm của hắn có thêm giá trị lợi dụng, nói: “Được rồi, ta sẽ ngăn cản phụ thân ngươi, dù sao người cũng là người của ta, ta sẽ bảo hộ ngươi.”

Trần Ngọc trong lòng kêu khổ, không cần giải thích! Dụng ý của người rất rõ ràng, sợ không ai nấu cơm, lão tử có quỷ mới tin tên chết tiệt nhà ngươi sẽ dùng chính sách nhu hòa.

Chờ ăn cơm xong, Trần Ngọc vẫn cảm thấy không yên tâm, cậu tắt điện thoại di động, xé chiều liền lôi kéo Phong Hàn đến ở khách sạn, chuẩn bị chờ cho ba ngày sau lúc phụ thân lên đường thì len lén đuổi theo. Đương nhiên, nếu không phải vạn bất đắc dĩ thì không thể hội họp cùng bọn họ, chẳng may gặp nguy hiểm, cũng có thể chiếu ứng lẫn nhau.

Lúc hai người đến khách sạn, Trần Ngọc mặc danh kỳ diệu thấy vị tiểu thư ở bàn lễ tân dùng ánh mắt ám muội nhìn mình, sau khi nhận chìa khóa phòng liền nhanh chóng rời đi. Chờ đến lúc trông thấy chiếc giường to lớn trong phòng, Trần Ngọc mới ngơ ngẩn, cậu cứ nghĩ mỗi người ngủ một giường.

Cậu lại nhớ tới một chuyện đáng chết khác, xoay người xách cổ áo Phong Hàn phía sau lên hỏi: “Cái kia, sáng sớm hôm nay là chuyện gì xảy ra?”

“Sáng nay làm sao?” Phong Hàn ánh mắt lạnh lùng thần thái vô tội nhìn Trần Ngọc thấp hơn hắn gần nửa cái đầu, còn rất khoan dung không ngăn cản hành vi càn rỡ của tế phẩm.

Trần Ngọc cắn răng nghiêng lợi, khoa tay múa chân cả nửa ngày, cuối cùng phun ra một câu: “Người biết mà.”

Phong Hàn ra vẻ suy ngẫm, ngay sau đó hiểu ra: “Người là đang nói đến chuyện người đánh thức ta?”

Trần Ngọc nhìn chằm chằm hắn mấy giây, trong lòng giận dữ, nhưng cũng hiểu mình mà phát hỏa đơn thuần chỉ lãng phí tinh lực, nhẹ nhàng nói từng câu từng chữ: “Ta là đang nói, tại sao chúng ta buổi sáng tỉnh dậy đều không mặc gì, đương nhiên người cũng có thể nhân tiện giải thích, tại sao người lại ngủ trên giường của ta.”

“Không có chỗ ngủ, ta đành phải qua phòng người. Mặc dù nửa đêm người mơ thấy ác mộng la hét có xà, liên tục nép sát vào người ta, ta cũng không hề nói gì, mãi đến khi người cầm tay ta kéo qua mới yên ổn lại. Về phần y phục, ta có thói quen ngủ trần, còn người là do lúc lăn qua lăn lại tự mình cởi ra.” Phong Hàn cau mày hồi tưởng, nghiêm túc giải thích.

Trần Ngọc sắc mặt cực kỳ khó coi, mặc dù đối với cơn ác mộng đêm qua đã chẳng còn chút ấn tượng nào, nhưng nghĩ đến việc mình chui vào trong ***g ngực Phong Hàn, vẫn là thần tình hắc tuyến. Cậu cảm thấy mình thân là nam tử hán lòng tự ái bị dẫm kích hơi bị nhiều.

Cho nên, tối nay khi đi ngủ, Trần Ngọc cố ý nằm sát ngay bên cạnh giường. Vì vậy, Trần Ngọc theo thói quen ở trên giường lớn nửa đêm trở mình, ngay sau đó “Rầm” một tiếng.

Phong Hàn tức khắc mở mắt ra, con ngươi đen như mực dưới ánh trăng mơ hồ phát ra ánh sáng màu vàng, nương theo ánh trăng từ bên ngoài chiếu vào, trông thấy rõ ràng Trần Ngọc đang xoa xoa đầu mơ mơ màng màng vừa nguyên rửa vừa bò lên giường.

Trần Ngọc bên cạnh hô hấp lại đều đều như cũ, Phong Hàn đưa tay đem cậu kéo tới gần.

Ngày thứ hai, Trần Ngọc mở mắt ra, lại là cơn ác mộng liên tiếp, thậm chí còn cảm thấy khó thở, sau đó nhận ra một cánh tay của Phong Hàn đang nghiêng ngang đè trên ngực cậu, nguyên nhân gây nên ác mộng rất cuộc cũng tìm được rồi.

Hai người đơn giản ăn chút điểm tâm, Trần Ngọc nghĩ cách liên lạc với Mã Văn Thanh.

Mã Văn Thanh đang ở nhà rảnh rỗi đến mức buồn chán, lập tức ưng thuận tới gặp, ba người hẹn nhau đến quán rượu mà Mã Trần bọn họ thường đến. Mã Văn Thanh vừa thấy hai người, nhiệt tình mà kích động

bày tỏ một ngày không thấy như cách ba thu.

Trần Ngọc cười cười với hân, gọi: “Mau ngồi, hôm nay ta mời.”

Mã Văn Thanh vừa đặt mông ngồi xuống còn chưa ấm chỗ đã vội vàng lên tiếng: “Ai yêu, người bỏ tiền ra mời khách, Mã ca ta ngay cả cơm cũng không dám ăn. Chi bằng để ta mời, nếu không người có chuyện gì muốn cầu xin ta thì cứ nói trước đi.”

Trần Ngọc liếc nhìn người phục vụ đứng bên cạnh, không hề do dự khoát tay: “Vậy người gọi món đi, cơ hội đãi khách này xin nhường lại cho người.”

Mã Văn Thanh sắc mặt cứng đờ, cảm thấy, cảm thấy giống như lại bị tiểu tử này tính kế, nhưng từ nhỏ đến lớn đã bao nhiêu lần, sớm đã thành quen. Vì vậy gọi một bàn thức ăn, chờ phục vụ sinh rời khỏi, mới hỏi: “Rốt cuộc có chuyện gì, vội vã như vậy mà gào lên bảo ta tới.”

Trần Ngọc hạ thấp giọng trực tiếp nói: “Văn Thanh, ta cùng Phong Hàn muốn đi La Bố Lạc ở Tân Cương, người có đi hay không?”

Mã Văn Thanh kinh ngạc nhìn về phía hai người, “Hai người các người có phải đứt dây thần kinh rồi không, bây giờ là mùa hè, với sa mạc mà nói, chính là mùa nguy hiểm nhất, các người chạy tới đó phơi thây à?”

Trần Ngọc tức giận chuẩn bị giải thích, nhưng Phong Hàn đã thản nhiên lên tiếng: “Nhất định phải đi.”

Phong Hàn rất ít khi nói chuyện, nhưng một khi mở miệng sẽ khiến kẻ khác không thể cãi lại. Mã Văn Thanh ngoài ý muốn nhìn hân, Phong Hàn đã tựa vào ghế không thèm để ý.

Trần Ngọc do dự, đem cái vòng mờ ảo ở trên cổ lôi ra ngoài, cho Mã Văn Thanh nhìn. Lần trước trên đồng xanh tẻ dài, cũng chưa kịp nói với Mã Văn Thanh về cái này.

Mã Văn Thanh sắc mặt liền thay đổi, rốt cuộc không nhịn được cười lên ha hả, dùng sức vỗ vỗ bả vai Trần Ngọc rồi nói: “Thế nào, hai người các người chạy theo một, còn chơi cái trò này?”

“Có ý gì?” Phong Hàn đột nhiên hỏi, Trần Ngọc hận đến mức dùng chân đạp Mã Văn Thanh.

Mã Văn Thanh trên mặt vẫn vẻ giải thích: “Trò chủ nhân?”

Phong Hàn quay đầu liếc Trần Ngọc giận đến xanh mặt một cái, khước miệng giương lên cười cười, nhưng không nói thêm gì.

Hai người còn lại kinh hãi, cái khối băng này biết cười!

Một lúc lâu sau Trần Ngọc mới phản ứng kịp, đập vmt một phát, mắng: “Trong đầu người trừ mấy ý nghĩ xấu xa này, có còn chỗ nào hữu dụng hay không?” Nói xong liền đem lời nguyên của cái vòng trên cổ kể lại cặn kẽ. Trần Ngọc không coi Mã Văn Thanh là người ngoài, cho dù hai người thường ngày không ít lần chửi bới cãi nhau, nhưng cũng là từ nhỏ đến lớn cùng nhau lăn lộn.

Mã Văn Thanh cầm lấy bản của tấm bản đồ, vẻ mặt kích động: “Yên tâm đi, tiểu Trần Ngọc, chỉ cần người đi, ta nhất định theo cùng! Chưa nói đến việc ở nơi này không chừng có bảo vật giá trị liên thành, chỉ là vì thứ đồ chơi tà môn trên cổ người này thì ta cũng đi!”

Trần Ngọc yên tâm, ba người mặc dù ít, nhưng dù sao phía trước còn có đại bộ đội, hân là không có nguy hiểm gì quá lớn.

Trần Ngọc lại nói: “Ta đi chuẩn bị những thứ khác, người đi kiểm xe.”

Mã Văn Thanh gật đầu: “Cái này thì dễ, phía tây nhà ta vừa đúng có một chiếc Hummer(4), qua đến bên kia dù khô đến mấy vẫn có thể sống sót trở về. Lão tử muốn lái cái xe này lâu lắm rồi, trong sa mạc là thích hợp nhất. Các trang bị khác, người xem xem cần thứ gì, cùng nhau chuẩn bị.”

Trần Ngọc gật đầu một cái, lôi tờ danh sách ra. “Đến sa mạc, đầu tiên phải có bản đồ, hệ thống định vị vệ tinh GPS bên cha nhất định có, chúng ta chỉ cần mang la bàn theo là được.”

“Nước uống và lương khô phải đầy đủ, cái này có thể chuẩn bị khi đến đó. Nhiệt độ trong ngày ở sa mạc chênh lệch với nhau rất lớn, quần áo mùa đông mùa hè cũng phải mang theo, hơn nữa có thể sẽ có côn trùng,

y phục tốt nhất nên kín đáo. Ngoài ra, để ngăn ngừa nhiệt độ cao cùng bão cát, chúng ta còn phải chuẩn bị giấy để dày và kính chắn gió. Vi-ta-min và một số loại thuốc.”

Mã Văn Thanh xem qua, ở mặt sau viết các dụng cụ khác như: xẻng khảo cổ, dao găm, đèn mỏ không thấm nước, dây ni lông, đạn tín hiệu, đèn pin mắt sói, diêm,...

Sau đó nói: “Ta đi kiếm vài khẩu súng cùng đạn dược, những thứ này người đi mua.”

Trần Ngọc gật đầu, đây cũng là lần đầu tiên chuẩn bị trang bị cho trộm mộ, hy vọng tới đó có thể tìm thấy phương pháp giải trừ lời nguyền. Về phần Phong Hàn, có lẽ là muốn tìm một người, người kia rất cuộc tại sao đối với hắn lại quan trọng đến vậy, thì không biết được. Vì sợ phụ thân khiển trách, Trần Ngọc vẫn không dám về nhà, cũng bỏ lỡ cơ hội để biết, tấm bản đồ gốc cậu không hề cầm đi đã biến mất, mà cậu còn phải chịu tiếng xấu thay cho người khác.

-END 21-

Chú thích:

(1)Sa mạc Taklamakan: (Takelamagan Shamo, , Tháp Khắc Lạp Mã Can sa mạc), cũng gọi là Takli-makan, là một sa mạc tại Trung Á, trong khu vực thuộc Khu tự trị dân tộc Duy Ngô Nhĩ Tân Cương của Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa. Nó có ranh giới là dãy núi Côn Lôn ở phía nam, dãy núi Pamir và Thiên Sơn (tên cổ đại núi Imeon) ở phía tây và phía bắc.

Taklamakan được biết đến như là một trong các sa mạc lớn nhất trên thế giới, đứng hàng thứ 15 về kích thước trong số các sa mạc lớn nhất không ở vùng cực của thế giới.

(2)La Bó Lạc: hay Lop Nur là một nhóm các hồ, hồ muối nhỏ nằm giữa sa mạc Taklamakan và sa mạc Kuruktag thuộc phía Đông khu tự trị Duy Ngô Nhĩ Tân Cương, Trung Quốc.

(3) Tây Vực: thời Hán, chỉ các vùng phía tây Ngọc Môn Quan, bao gồm vùng Tân Cương và Tiểu Á.

(Theo Wikipedia)

(4) Xe Hummer:(ta không hiểu lắm về các dòng xe, lấy tạm hình này vậy)

22. Chương 22

Sau khi mua đầy đủ các thứ, Mã Văn Thanh nghĩ cách đem phần lớn trang bị đưa đến Tân Cương trước. Ba người mang theo một số ít vật phẩm trọng yếu ngồi trên tàu hỏa Tây An, mặc dù đi máy bay sẽ nhanh hơn, nhưng đạo mộ nhân sĩ bởi vì đủ loại nguyên nhân, hoặc do thân phận, hoặc do công cụ, để cho tiện, bình thường xuất môn toàn ngồi tàu hỏa.

Phụ thân Trần Ngọc và người của Hàng Châu Khương gia Dương gia, tất cả đều đi tàu hỏa vào đêm nay. Mã Văn Thanh thậm chí còn thám thính được, tàu của ba người bọn họ còn có thể đến sớm trước nửa giờ, đến Tây An rồi định bụng việc theo chân.

Sau khi chen lấn lên tàu, Mã Văn Thanh cố gắng lôi kéo Trần Ngọc chơi bài, kết quả tàu hỏa tiến về phía trước không quá ba phút, Trần Ngọc đã lăn ra ngủ. Khế liếc Phong Hàn còn tỉnh trên giường Trần Ngọc, Mã Văn Thanh nhất thời cảm thấy máy điều hòa trong buồng xe hình như để hơi thấp. Vì vậy cảm giận xoay người bắt chuyện với mấy cô nhân viên phục vụ xinh đẹp trong toa tàu, lần thứ tư nghe thấy tiếng bước chân tuần tra ban đêm, Mã Văn Thanh khuôn mặt tràn đầy tiểu ý đối chọi với nhân viên bảo vệ đang lạnh như băng nhìn hắn.

Sau khi tiếp thu lời cảnh cáo của nhân viên bảo vệ không được phép tiếp tục quấy rầy bạn gái hắn nữa, Mã Văn Thanh rất cuộc cũng ngừng lại, cảm thán nhân sinh tịch mịch rồi cũng đi ngủ.

Ngủ thẳng đến nửa đêm, Trần Ngọc mơ hồ nghe thấy tiếng động tất tất tác tác. Cậu cảm giác có cái gì đó không đúng, đột ngột mở mắt ra, một bóng người màu đen đang thò lại gần. Trần Ngọc nhất thời nổi hết

cả da gà da vịt, bị dọa đến tỉnh cả ngủ, lấy tay lần tìm khẩu súng dưới gối. Trong nháy mắt, tay của cậu bị nắm trở lại, còn chưa kịp kêu lên, một bàn tay đã chụp trên miệng cậu, sau đó có người nói khẽ: “Đợi lát nữa ta dẫn người nhảy xuống, không cho phép lên tiếng.”

Trần Ngọc thở phào nhẹ nhõm, là Phong Hàn.

Phong Hàn đem Trần Ngọc bọc vào trong chăn, trực tiếp ném ra ngoài. Trần Ngọc khi ý thức được hành vi làm đến vô cùng tiêu sái này, trong óc chết lặng, lúc phản ứng kịp định giãy dựa tự cứu lại phát hiện cái chăn quấn quanh mình rất chặt.

Ta kháo, ngài đây là cố ý ném chết tiểu gia ta đúng không. Trần Ngọc trong lòng vừa mới nguyên rửa, Phong Hàn đã một tay chống vào cửa sổ toa tàu nhanh chóng nhảy ra ngoài. Hai bên đường ray là sườn dốc rất cao, lúc gần tiếp đất Trần Ngọc lập tức nhắm chặt mắt lại, đột nhiên cảm giác được có người ôm lấy đồng chân, cùng nhau lăn xuống.

Chờ cho đến khi ngừng hẳn lại, Trần Ngọc ba chân bốn cẳng đẩy đồng chân ra, quay về phía Phong Hàn gào lên: “Người điên rồi sao?! Hơn nửa đêm còn nhảy khỏi tàu!” Sau đó cậu ngẩng đầu, tuyệt vọng phát hiện tàu hỏa đang rít lên đi xa dần.

Ngay khi ấy ở đằng sau, cách đó không xa truyền đến tiếng kêu đau đớn, một người hữu khí vô lực nói: “Tiểu Trần Ngọc, người còn được đối đãi tử tế, ta là bị trực tiếp đập xuống.”

Trần Ngọc vừa nghe thấy giọng nói của Mã Văn Thanh, đầu óc thanh tỉnh không ít, khẽ nhìn Phong Hàn mặt lạnh như cũ, vội hỏi: “Chuyện gì đã xảy ra?”

Mã Văn Thanh đương nhiên sẽ không trông cậy Phong Hàn mở miệng giải thích, nói: “Thật con mẹ nó xui xẻo, may mà lão tử bám theo – không – là đi cùng với muội muội tiếp viên tuần tra đêm, phát hiện nửa đêm có cớm lên tàu. Ta khi ấy sợ đến mức phải trốn trong nhà vệ sinh, chỉ nghe nói là bắt đào phạm. Mà quần bọn hắn làm cái thổ tả bắt cái khí gió gì, thế nhưng trên người chúng ta có mang theo súng. Vì để tránh việc chưa kịp xuất sư đã toi mạng, chỉ có thể nhảy từ toa tàu xuống.”

Xoa xoa thất lực cơ hồ sắp gãy đến nơi, Mã Văn Thanh nhìn Phong Hàn, vẻ mặt đầy bội phục: “Ta nói, người anh em, cao như vậy người ôm người nhảy xuống mà một vết xước cũng không có, so với ta đã từng huấn luyện qua còn lợi hại hơn. Ai, quả thực khiến cho ta không thể tin được người là —”. Loài người – hai từ này, bị Mã Văn Thanh nuốt vào trong họng, bởi vì sự lạnh đậm trong đôi mắt hắc sắc kia khiến cho linh hồn người ta phải rùng mình ớn lạnh.

“Vậy kế tiếp chúng ta làm thế nào bây giờ? Đi xe số 11 (aka đi bộ) đến Tân Cương à?” Trần Ngọc đứng đó trong gió đêm hời, muốn tìm vui trong khổ, nếu như không phải tình huống bây giờ vô cùng bi thảm, cả một bầu trời đầy sao thế nhưng đã rất lâu rồi không được trông thấy rõ ràng như vậy.

Mã Văn Thanh rút cuộc giùng giởng từ trên mặt đất bò dậy, không quan tâm toàn thân đau đớn, bày ra tư thái tự nhận là rất anh tuấn, vuốt tóc ra sau, đắc ý lên tiếng: “Vừa rồi ở trên tàu ta đã gọi một cú điện thoại, chốc nữa sẽ có người tới đón chúng ta.”

Trần Ngọc thấy có đường lui, liền không hề dậm chọc hẳn, xoay người lại đi tìm balô của mình, rồi phát hiện nó đang ở trong tay Phong Hàn, mới có phần lúng túng đến gần nhận lấy đeo lên lưng, dù sao Phong Hàn cũng rất có ý thức Trần Ngọc vì hắn mà chuẩn bị bao hành lý nặng nề.

Một lúc sau, quả nhiên có một chiếc xe màu đen không tiếng động chạy nhanh tới đây. Mã Văn Thanh đi qua cùng tài xế nói vài câu, tiếp đó phát tay gọi hai người. Sau khi lên xe, Mã Văn Thanh không ngừng rên đau, Trần Ngọc ghét ồn ào, lấy hòm thuốc giúp hắn băng bó qua loa đơn giản. Chờ Mã Văn Thanh yên tĩnh trở lại, Trần Ngọc không tự chủ được nhìn về phía Phong Hàn đang ngồi phía trước.

Tầm lưng kia, trong sự lạnh đậm vẫn khiến Trần Ngọc phần nào nhận ra cảm giác cô độc.

Nhìn chán rồi, Trần Ngọc vò vò đầu, hắn là bánh tồng, hắn không có tình cảm; mặc dù sự bá đạo chuyên chế đã khắc thật sâu vào trong xương tủy, không cần ai phải dạy hắn; hắn còn hút máu, hắn nói không chừng sẽ giết người – thế nhưng, hắn vẫn theo chân Trần Ngọc trở về, không có bất kỳ thân nhân nào khác. Thay vì nói là quái vật, thì hắn giống với một người không có nhà để về hơn.

Hơn nữa, hẳn còn không chỉ một lần cứu cậu, tựa như mới nãy lúc nhảy khỏi toa tàu Phong Hàn cũng giúp đỡ cùng bảo hộ cậu.

Trần Ngọc nhìn chằm chằm bóng lưng của Phong Hàn, dần dần hai mắt nhắm nghiền, ngủ lúc nào không biết. Chờ đến khi cậu tỉnh lại, đã là buổi trưa hôm sau, Trần Ngọc thật ra do đói quá nên mới tỉnh.

“Mau tỉnh ngủ, đến nói rồi.” Mã Văn Thanh lay lay Trần Ngọc.

Trần Ngọc mở mắt ra, phát hiện ánh mặt trời sáng lóa, đã đến buổi trưa. Mà địa khu rộng lớn trước mặt đã là sa mạc cùng cát vàng, bầu trời xanh thăm thẳm, đặc biệt bao la trắng lẹ. Quay đầu lại, nhận thấy trừ cậu ra, tất cả mọi người đều đã xuống xe. Phong Hàn lúc này đang tựa vào một chiếc Hummer màu đen, mặc một bộ quần áo rất bình thường mà Trần Ngọc chọn cho hắn, chỉ tùy ý đứng đó, lại tuần mỹ đến mức khiến người khác không dám nhìn thẳng.

“Nơi này là một thôn nhỏ ở Tân Cương, tên là Ô Đài. Trang bị của chúng ta đều để ở chỗ này, tiếc rằng chúng ta nửa đêm nhảy khỏi tàu hỏa, sợ là sẽ không theo kịp Trần thúc bọn họ.” Mã Văn Thanh tiếc hận nói, ngay sau đó lại thúc giục: “Đi, trước ăn chút gì đó, nghỉ ngơi dưỡng sức, sau đó chúng ta thương lượng kế tiếp nên làm thế nào.”

Trần Ngọc cũng rất uể oải, theo Mã Văn Thanh và Phong Hàn cùng đi vào lều trại. Có lẽ người Mã gia đã sớm làm quen với dân thôn ở đây, ông chủ nhiệt tình dẫn ba người bọn họ vào lều.

Ngồi trên tấm thảm nỉ thêu hoa ngũ sắc, trước mặt bày ra lạp điều tử(1) cùng đùi cừ nướng, mùi thơm tỏa ra bốn phía, Trần Ngọc cùng Mã Văn Thanh ăn đến mức ngay cả ai nói chuyện cùng chẳng thêm quan tâm. Chờ ba người dùng cơm xong, ông chủ lại vui mừng hơn hớn bưng lên ba chén trà sữa, trên mặt trà nổi lên vầng sữa thật mỏng, Trần Ngọc ngửi thử rồi nhíu mày, nhần nhịn uống hết đem chén trà đặt lại trên bàn, cùng ông chủ nói tiếng Hán không được tốt lắm biểu đạt ý muốn nước lọc.

“Làm sao bây giờ? Trang bị của chúng ta thật ra thì đã đầy đủ hết, súng đạn ta cũng chuẩn bị không ít, trừ thiết bị định vị GPS ra, nhưng chúng ta có la bàn. Nói cách khác, hiện tại có hai con đường có thể đi.” Mã Văn Thanh quơ quơ đùi dê phân tích, “Một – tiếp tục tìm kiếm Trần thúc thúc bọn họ, hai là chúng ta dứt khoát mang đầy đủ đồ đạc của mình, tự đi. Dù sao chúng ta có bản đồ, trang bị, người, đều không thiếu. Chẳng qua còn cần tìm người dẫn đường.”

Trần Ngọc trong nháy mắt do dự, bây giờ đi tìm đám người phụ thân cũng không hề dễ dàng, nhưng ba người bọn họ đơn độc đi? Mã Văn Thanh là một tên có kinh nghiệm đạo mộ thuộc hạng gà mờ, mình trừ mở khóa cùng điểm huyết, cái khác biết không nhiều lắm, sao có thể bảo đảm toàn thân trở về? Huống chi, trừ tấm bản đồ ra, ba người bọn họ đối với ngôi mộ kia đơn giản không biết chút gì cả.

“Nếu vậy, mang theo đầy đủ nước uống cùng thức ăn, kiếm thêm người dẫn đường, chúng ta vừa đi vừa tìm kiếm đám người của cha ta.” Trần Ngọc cuối cùng quyết định, hiện tại không làm gì, chỉ sợ càng ngày càng không bắt kịp hành trình của phụ thân.

Tài xế của Mã gia đưa ba người tới đây đã rời đi, ba người không thể làm gì khác hơn là cùng nói chuyện với ông chủ cung cấp cho họ bữa cơm trưa. Nghe bảo muốn có người dẫn đường vào sa mạc, chủ nhà liền lắc đầu, liên tục nói bây giờ đang là mùa gió, không ai dám dẫn bọn họ vào đó. Mã Văn Thanh cùng Trần Ngọc nài nỉ cả nửa ngày, chủ nhà mới nói: “Chúng ta ở đây có một quái nhân, gan cực kì lớn, các người a, đi hỏi hắn xem, có lẽ còn hy vọng.” Thấy hai người sắc mặt vui mừng, do dự một hồi, lại tiếp: “Chỉ có điều, tính tình hắn rất quái lạ, các người trước cứ đi thử, có được hay không thì không thể nói chính xác.”

Ba người được dẫn đến trước lều của quái nhân, gọi thật lâu, bên trong cũng không thấy có ai trả lời. Trần Ngọc giơ tay lên muốn đẩy Mã Văn Thanh, Mã gia đại thiếu gia bị hại rất nhiều lần rồi cuộc cũng phản ứng kịp một lần trong đời, bắt được cổ tay Trần Ngọc thuận thể ném cậu vào.

Trong lều được lót thảm rất dày, ánh sáng bên trong rất u ám, Trần Ngọc chỉ thấy rõ ngồi trên giường là một thiếu niên khoảng 17, 18 tuổi, đang lạnh lùng nhìn về phía cửa lều.

“Đi ra ngoài.”

Trần Ngọc sững sốt, cho dù bảo dẫn đường là quái nhân, cũng không nên nhỏ như vậy a. Cậu vội vàng nói: “Tiểu huynh đệ, người lớn trong nhà đâu cả rồi?”

“Lúc ra ngoài nhớ kéo cửa lại.” Thiếu niên vẫn như cũ khẳng khẳng bắt Trần Ngọc đi ra, nhìn dáng điệu xem ra thập phần không thích chung đụng.

Trần Ngọc chỉ đành phải quay đầu hướng Mã Văn Thanh nói: “Đoán chừng không được, nhà này chỉ có trẻ con, xem ra chúng ta phải đổi người dẫn đường khác.”

Mã Văn Thanh ngay tức khắc kêu lên: “Lúc này nào có ai chịu vào sa mạc, tiểu tử tông, người hỏi lại lần nữa đi.”

Trần Ngọc vừa quay đầu lại, kinh hãi lùi về sau một bước, khuôn mặt của thiếu niên đã gần trong gang tấc.

Thiếu niên kia lên tiếng: “Các người muốn vào sa mạc?”

Trần Ngọc sững sờ gật đầu.

“Vậy ta đi cùng các người.” Thiếu niên nói xong từ phòng trong lôi ra một khẩu súng săn, chờ cho thiếu niên đứng ở bên ngoài lều dưới ánh nắng, Trần Ngọc mới giật mình, thiếu niên này lớn lên thanh tú dị thường, hơn nữa cự kỳ quen mắt, cũng không nhớ ra được là giống ai.

Thiếu niên nhìn thấy Trần Ngọc cũng ngăn cả người, ngay sau đó quay đầu, hỏi: “Khi nào thì đi, nói mau a.”

Thấy hai người nhìn hẩn bằng ánh mắt hoài nghi, thiếu niên cao ngạo ngẩng mặt lên, hừ một tiếng: “Nói cho các người biết, trừ đại ca ta, nơi này không có ai quen thuộc sa mạc nóng nẩy này hơn ta, đáng tiếc, đại ca ta đi vào sa mạc còn chưa trở lại...”

Thiếu niên đang chuẩn bị đồ đạc chợt dừng bước, hỏi một câu: “Đúng rồi, các người có người nào trong tên có chữ “Ngọc” không? Nếu có ta không đi nữa.”

Trần Ngọc vừa định mở miệng, sao lại kỳ thị tên họ người ta, Mã Văn Thanh đã kéo cậu lại, cười ha hả nói: “Tiểu huynh đệ, không có, ta tên là Mã Văn Thanh, vị này gọi là Phong Hàn, người trước mắt người tên là Trần Bạch, Tiểu Bạch.” Trần Ngọc mắt tròn trắng, Mã Văn Thanh bây giờ bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào cũng dùng rồi.

Ngay lúc thiếu niên trông thấy Phong Hàn, trong mắt thoáng hiện lên thần sắc quái dị, chân vội lui về sau một bước, súng trong tay nắm thật chặt.

Phong Hàn cũng nhú mày nhìn hẩn.

Qua một hồi lâu, thiếu niên mới lên tiếng: “Ta là A Cát, ta sẽ dẫn các người vào sa mạc.”

Người dẫn đường cứ như vậy liền tìm được, mặc dù tuổi của A Cát dễ khiến người ta không tín nhiệm, nhưng quả thật hẩn là người duy nhất chịu theo chân bọn họ vào sa mạc.

Bốn người mang theo thức ăn nước uống đủ dùng trong một tháng, A Cát không chịu ngồi xe, cười trên lưng lạc đà, đi đằng trước chiếc xe.

Lạc đà đúng là một loài động vật thần kỳ, thân thể công kênh nhưng chạy không hề chậm, dưới tiếng thét của A Cát, lạc đà chạy như bay về phía trước. Chiếc Hummer cũng không thua kém theo sát phía sau.

Mã Văn Thanh lái xe, Trần Ngọc lẳng lặng quan sát Phong Hàn đang nhìn ra bên ngoài cửa sổ, nghĩ đến tâm tình không giải thích nổi vào tối hôm qua, tiến lại gần hỏi: “Hôm qua người có bị thương không, có muốn băng bó qua hay không?”

Phong Hàn quay mặt sang, thần sắc căng thẳng trên mặt dần dần hòa hoãn. Không nói gì, nhưng há miệng, răng nanh nhọn hoắt từ từ dài ra, đến gần Trần Ngọc.

Trần Ngọc ngăn người, liếc Mã Văn Thanh đằng trước một cái, thấy tên kia hết sức chuyên chú lái xe, mới thở phào nhẹ nhõm, cũng không hề di chuyển.

Tiến tới bên cạnh cổ Trần Ngọc, răng nanh Phong Hàn cọ tới cọ lui, nhưng không cắn. Có lẽ hẩn thật sự muốn uống máu, cứ nhiên còn dùng cả đầu lưỡi liếm liếm.

Khi Trần Ngọc kinh hãi nhảy dựng lên, Phong Hàn liền rời khỏi cần cổ Trần Ngọc, nhàn nhạt lên tiếng: “Người tốt nhất nên cách xa A Cát một chút.”

-END 22-

Chú thích:

(1) Lạp điều tử:

Chính là tục xưng của món mì sợi, 1 loại không cần dùng phương pháp nghiền, áp mà trực tiếp lấy tay chế thành sản phẩm mì lúa mạch cho thêm vào rau dưa và thịt ngưu thịt dê, là loại mì mà các tộc người ở Tân Cương rất thích ăn, đặc biệt là mì của tộc Duy Ngô Nhĩ và tộc Hồi lại có 1 loại hương vị đặc biệt khác. Lừng danh trong ngoài, rất được các quốc gia ưa thích.

23. Chương 23

Bọn họ sau khi bàn bạc xong, quyết định A Cát trước mang theo ba người đi tìm dòng Khổng Tước, sau đó dọc theo dòng sông cổ đến La Bố Lạc. Khi đến được địa khu La Bố Lạc, Trần Ngọc mới quan tâm đến bản đồ trong tay cậu, tìm kiếm ngôi mộ vô quan trọng kia.

La Bố Lạc nằm chính giữa lòng chảo Tarim(1), trong lịch sử, La Bố Lạc là do nước của sông Tarim, sông Khổng Tước, sông Xa Nhĩ Thần và sông Mê Lan đổ vào, tạo thành hồ nước khổng lồ vĩ đại. Ngàn năm trước đây, La Bố Lạc từng có rừng núi bao quanh, trâu ngựa thành đoàn, hoa cỏ tốt tươi chẳng khác nào nhân gian tiên cảnh, sa mạc ốc đảo, như sa bàn(2) hoàng kim nằm trên ngọc bích xanh biếc. Nhưng do hệ sinh thái xung quanh không ngừng bị phá hoại, nước hồ từ từ cạn dần, cuối cùng rốt cuộc bị sa mạc nuốt trọn, cạn khô lại thành một lỗ tai thật lớn. Cách ví von này là do người Mỹ ở cực quan sát du hành vũ trụ từ ngoài không gian nhìn về Trái Đất, phát hiện La Bố Lạc của Trung Quốc thật sự trông rất giống lỗ tai của con người, làm các nhà khoa học người Mỹ kinh ngạc rất lâu, đến nay vẫn còn có người đang nghiên cứu nguyên nhân tạo thành hình dạng này.

Một thuyết khác lại cho rằng hồ La Bố Lạc khổng lồ chính là một “hồ nước di động”, đã di dời đến những địa phương khác rồi, rất khó để tìm kiếm tung tích của nó.

La Bố Lạc huy hoàng mà thần bí như vậy, song, trên thực tế những đánh giá về nó, đối với Trần Ngọc bọn họ mà nói kỳ thực không phải thông tin tốt lành gì: hồ La Bố Lạc khô khốc được mệnh danh là tử vong chí hải (biển chết) của Trung Quốc, sinh mạng tử huyết, người đến thám hiểm bị chết hoặc lạc trong sa mạc nhiều không đếm xuể.

Ngoài dự liệu của bốn người chính là, A Cát còn nhỏ tuổi, tình hình kỳ quặc ngay cả mở miệng nói chuyện cũng lười, nhưng lại rất tự tin mang mấy người bọn họ đi ra khỏi La Bố Lạc. Nói rằng chỉ cần ba người họ không kéo cậu lùi lại, sống sót không thành vấn đề. Mấy ngày kế tiếp, A Cát thành công dẫn dắt bọn họ tránh thoát mấy lần bão cát quy mô lớn, bấy giờ ba người mới biết cậu bé tự tin đến vậy không phải là không có nguyên nhân.

Hai ngày đầu, còn có thể nhìn thấy vài hình thù kỳ quái cách thật xa, những cây dương cùng đám cây bụi rậm rạp thấp bé tùy ý sinh trưởng trong lòng sông. Dần dần chỉ còn trông thấy cát vàng ngập trời, cây cốt càng ngày càng thưa thớt, trên không trung ngay cả một con chim cũng không có.

Thỉnh thoảng ngẩng đầu lên nhìn, trên không trung chỉ có mặt trời giống như lòng đỏ trứng gà thật to, tia sáng bắn ra bốn phía bao phủ khắp mọi nơi. Những đám mây, bị hỏa nhiệt của nó làm cho bốc hơi không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Bây giờ đang là cuối tháng tám, ban ngày mặt trời có thể nướng chín người, nhiệt độ cao đến đáng sợ, nhiệt độ trên mặt đất vào buổi trưa có thể lên tới 600. Vì tiết kiệm nhiên liệu, trong xe Hummer không bật điều hòa, Trần Ngọc cùng Mã Văn Thanh nóng bức đến khó thở. Hai người còn phải thay ca lái xe, mỗi lần Trần

Ngọc quần áo ướt đầm từ chỗ tài xế bỏ về vị trí cũ, an vị đến bên cạnh Phong Hàn, đều ngậm to ngậm nhỏ không ngừng uống nước.

Phong Hàn kể từ khi vào sa mạc liền thường tựa vào chỗ ngồi phía sau lim dim, Trần Ngọc len lén lấy tay kiểm tra một chút, trên người Phong Hàn vẫn tràn ngập khí tức lạnh lẽo! Mặc dù vậy, Trần Ngọc cũng lo lắng dưới môi trường khắc nghiệt cái bánh tông này chẳng may có mệnh hệ gì, khiến đội ngũ thiếu hụt mất một sức lao động cường hãn, thỉnh thoảng kín đáo đưa cho hẩn bình nước, để Phong Hàn bổ sung đường khí. Đồng thời nhân cơ hội ngang nhiên xông về phía Phong Hàn, kề sát vào cái bánh tông mát mẻ này cho dễ chịu.

Đối với hành vi mờ ám của Trần Ngọc, Phong Hàn chỉ liếc hai mắt sang bên cạnh, tiếp tục nhìn cát vàng ngập trời phía ngoài.

Ngày thứ ba tiến vào sa mạc, buổi trưa khi ánh mặt trời gay gắt nhất, A Cát mang theo lạc đà đi dạo trước ngừng lại. Sau đó mấy người tụ tập cùng nhau giải quyết vấn đề cơm trưa, vì ngại phiền phức, chẳng qua chỉ đun nước sôi, ngâm rau cải ép, mỗi người gặm thêm chút lương khô. A Cát giữa đầu uống mấy ngụm nước, rồi nói: “Xế chiều hôm nay đoán chừng chưa đến nơi, phải nhanh lên một chút, buổi tối gió sẽ bắt đầu thổi, trước đó chúng ta phải tìm được nơi tránh bão cát.”

Mã Văn Thanh vừa nghe lại có bão gió, lồm bồm một tiếng: “Kháo, ba ngày rồi mà còn chưa có ổn định.”

A Cát liếc Mã Văn Thanh một cái, xoay mặt nhìn về phía xa, “Mới có chút bão gió đã không chịu nổi? Hắc phong bạo chân chính là sứ giả của ma quỷ, nó đi qua nơi nào nơi đó chắc chắn sẽ không còn sự sống, người căn bản còn chưa trông thấy bao giờ. Cũng may hắc phong bạo cũng hiếm khi xuất hiện, mà thường vào mùa xuân, nếu không, ngay cả ta, cũng không dám vào sa mạc.”

Trần Ngọc lau mồ hôi, ngồi xuống chỗ ghé tài xế, A Cát bên kia cũng đem toàn thân bao kín, lên lạc đà. Không biết qua bao lâu, dưới nhiệt độ nóng bức của sa mạc, lão thiên gia cư nhiên mang đến cho bọn cậu một điều ngạc nhiên vui mừng, lại có thể gặp được một hồ nước cỡ nhỏ, phương viên mấy dặm, mực nước đại khái đến đầu gối, chung quanh mọc đầy cỏ lau, xa xa có thể nhìn thấy chút thảm thực vật.

Lạc đà nhất thời có phần mất khống chế chạy về phía hồ, A Cát thiếu chút nữa ngã nhào vào nước, hẩn một tay bám vào bướu lạc đà nhảy xuống, Trần Ngọc thấy hẩn lặn trên mặt cát đến bản thân cũng cảm thấy nóng rát. Sau giờ ngo trên nền cát, nhiệt độ có thể nướng chín khoai lang, cho nên thời tiết dù có nóng hơn nữa, bọn họ vẫn phải đeo giày cao cổ làm từ da trâu.

Trần Ngọc thấy hồ nước có phần vui mừng, có thể dễ dàng bổ sung nguồn nước ở đây, mặc dù hiện tại nước bọn họ mang theo cũng không thiếu.

Sau khi xuống xe, Trần Ngọc mới phát hiện, nhìn chăm chăm hồ nước, trừ bọn họ ra, còn có một bầy động vật. Mà đám động vật này tuyệt đối không thể coi là khả ái, có vài con còn đang tiến hành cuộc chiến tranh giành.

Vài con sói cát cùng một con báo cát đang giằng co, báo cát gầy trơ cả xương, ánh mắt vẫn sắc bén như cũ chăm chú nhìn mấy con sói cát, trông thấy động tĩnh bên này, đảo mắt liếc một chút, có thể do lo lắng gặp phải địch nhân mới, muốn rời đi, thoáng lui một bước.

Thế nhưng, sói cát là loài thông minh mà giảo hoạt, sớm đã quan sát chăm chăm con báo này, thấy nó có ý khiếp sợ, một con sói cát bên cạnh nhân cơ hội, lập tức bổ nhào tới cắn. Khi con báo xoay người, những con sói khác cũng phối hợp xông lên. Vì vậy, trước mắt bốn người, trong chốc lát đã diễn ra một cuộc chiến sinh tử, báo cát cuối cùng ngã xuống mặt đất, bị sói cát kéo đi.

Một con sói cát nhìn về phía Trần Ngọc đứng bất động từ nãy, tựa hồ đang do dự có nên kiếm thêm chút lương thực hay không, Trần Ngọc lưu loát kéo chốt bảo hiểm khẩu súng lục cầm trong tay. Ngửi thấy mùi nguy hiểm, nó lập tức cẩn thận lui về phía sau một bước, vẫn không tha nhìn nhìn, rốt cuộc đuổi theo thân ảnh hai con sói chạy phía trước.

Trần Ngọc kinh ngạc nhận ra, sói kia một lần cuối cùng chú ý đến chính là trong bụi cỏ, chẳng lẽ — cậu cúi người xuống, tức thì mặt đất hắc tuyến phát hiện một đám lông tơ tinh tế, lốm đốm giống như một chú

mèo con đang đứng bên chân cậu. Thấy Trần Ngọc nhìn, nó vội lẩn lộn ra xa. Cặp mắt nhỏ đen thui chớp chớp, sợ hãi cúi thấp đầu yếu ớt kêu lên.

Trần Ngọc buông súng, xoay người định rời đi, đột nhiên cảm giác được trên chân chột nặng. Cúi đầu, thấy hai chi trước của tiểu thú lông xù đang cố gắng ôm lấy giày cậu, tiểu động vật nơm nớp lo sợ chăm chú nhìn Trần Ngọc, trong miệng còn ừ ừ kêu ô ô.

Khi Trần Ngọc xách tiểu gia hỏa kia lên quay trở lại xe, cặp mắt của Mã Văn Thanh nhất thời phát sáng, nuốt một ngụm nước bọt, lẩm bẩm nói: “Tiểu Trần... Tiểu Bạch, thật là tốt quá! Biết ca ca muốn ăn thịt đã lâu rồi, ngao ngao —” Vì lo lắng A Cát biết tên thật của Trần Ngọc, không chịu đưa bọn họ vào sa mạc, Mã Văn Thanh tự chủ trương đổi tên Trần Ngọc thành Trần Bạch, khiến cho Trần Ngọc lão đại cự kỳ mất hứng.

Trần Ngọc đã vắng Mã Văn Thanh đang nhào tới, chỉ tay về phía cạnh hồ, “Mã Văn Thanh, người hiện tại ngay lập tức đi lấy nước cho ta.”

Mã Văn Thanh oán trách nhưng vẫn cầm dụng cụ xuống xe. Trần Ngọc đem tiểu thú ném vào chỗ ngồi phía sau, cũng chuẩn bị xuống xe hỗ trợ. Kết quả sau khi tiểu báo tử miễn cưỡng đứng vững được, gương mặt trông thấy Phong Hàn, tức thì lông mao dựng đứng, nhanh chóng xoay người chạy đến bên cạnh Trần Ngọc, đáng thương dùng tiểu móng vuốt gắt gao bám trên y phục Trần Ngọc.

Trần Ngọc dở khóc dở cười nhìn Phong Hàn, người này quả thật có thể làm bùa hộ thân, quỷ thần tránh xa, ngay cả dã thú cũng cảm giác được khí tức quỷ dị trên người hắn. Phong Hàn quay đầu khẽ liếc tiểu thú trên người Trần Ngọc, lạnh lùng hừ một tiếng, lấy mắt thường có thể thấy được tiểu thú lập tức run lên cầm cập.

Không còn cách nào khác, Trần Ngọc chỉ đành phải đem tiểu báo tử đặt trên bả vai, gơ bình nước lên đi về phía hồ.

Lạc đà uống no nước xong, cũng đã bổ sung đầy đủ nguồn nước, mấy người lại quên mất một vấn đề khó khăn trước mắt, nếu bọn họ muốn vượt qua hồ thì chỉ còn cách để Hummer trèo lên một cồn cát có độ dốc không nhỏ mà thôi.

Mã Văn Thanh tiến lên dạo qua một vòng, quay trở lại nói: “Thử xem, ta thấy không sai biệt lắm, Hummer hẳn là qua được. Ta thấy trong cuộc thi sức kéo ở Dakar(3), bọn họ đều trực tiếp lái qua như vậy, lão tử cũng thử xem sao.”

Trần Ngọc mấp máy khóe miệng, không nói gì, chỉ có điều ôm tiểu báo tử yên lặng xuống xe. Phong Hàn bên cạnh cũng mở cánh cửa xe ra, nhanh nhẹn nhảy xuống.

Hummer rất ngoan cường bò lên cồn cát, Trần Ngọc cười híp cả mắt, xe này không tệ a. Thấy Hummer thành công lướt qua cồn cát, hình tượng cái tên bỉ ổi Mã Văn Thanh kia có phần được nâng cao hơn chút.

Tiểu báo tử bị phơi dưới nắng không có tinh thần, quay về phía Trần Ngọc ô một tiếng, không biết là khát hay đói bụng, tốt nhất là không phải muốn đi tiểu. Trần Ngọc cùng tiểu thú mắt to tròn mắt nhỏ, qua một lúc, tiểu báo tử không nhịn được ngậm lấy cánh tay Trần Ngọc ôm nó, hàm răng nhọn khê cắn cắn day day.

Phong Hàn ở bên cạnh ngay lập tức dừng bước, đưa tay túm lấy đám lông trên gáy tiểu bao tử, giương tay lên, trông như muốn quăng đi. Trần Ngọc đầu tiên lẳng lẳng nhìn hắn, sau khi ý thức được hành động của Phong Hàn, tức khắc vội vàng chuẩn bị đoạt lại tiểu báo tử bị dọa đến mức hô hấp đều ngưng.

Trong miệng hô lớn: “Uy, dừng —” Kết quả lúc Trần Ngọc chạy sang, bị treo chân trong cát, trượt một phát, trực tiếp từ trên cồn cát lăn xuống.

Tục ngữ nói không sai: lỡ một bước chân thành thiên cổ hận!

Kháo a, Trần Ngọc bị phần mắng to trong lòng, dùng áo khoác dài che kín diện mạo, nhưng vẫn bị nóng đến phát điên.

Cậu cũng không trông thấy, khi xe Hummer thuận lợi vượt qua cồn cát đến vùng đất bằng phẳng, thân xe chột nghiêng, bất động.

Trần Ngọc trực tiếp đung vào xe, sau đó tạo thành tư thế mông chống lên trời, đầu cắm xuống đất, mồm miệng đầy cát, nhìn chăm chăm nam nhân vẫn còn xách theo tiểu báo tử đứng trên sườn cồn cát kia, trong lòng tràn ngập phần hận a!

Tiểu báo tử bắt đầu liều mạng giãy dụa, cuối cùng nó cũng thoát ra được, liền giống như tư thế của Trần Ngọc lăn một vòng xuống cồn cát. Sau đó ra sức bò lên ngực Trần Ngọc, cặp mặt bé tin hin mở to, con người ướt át, cái đuôi vung vẩy, kéo kéo cái miệng, xem như đang cười?!

Trần Ngọc nhắm mắt lại, tiểu báo tử tuyệt đối không thể thoát khỏi tay Phong Hàn, xem ra Phong Hàn vẫn có chút nhân nhượng.

Chịu đựng đầu óc quay cuồng choáng váng, Trần Ngọc từ trên cồn cát nóng bỏng lồm cồm bò dậy, Mã Văn Thanh cũng vừa mở được cửa xe chặt vật từ bên trong nhảy ra ngoài.

Thí nghiệm của Mã Văn Thanh mang đến kết quả là Hummer liền rơi vào trong cồn cát, Mã Văn Thanh điên tiết mắng: “Con bà nó, tại sao có thể như vậy, xe Hummer tuyệt đối sẽ không ngay cả cái loại cồn cát này cũng không vượt qua được!”

Trần Ngọc xoay xoay người khiến mấy hạt cát không ngừng rơi xuống, nhìn Mã Văn Thanh, bình tĩnh nói: “Hummer quả thật sẽ không, nhưng còn phải xem xem là ai lái.”

Mã Văn Thanh lập tức thẹn quá thành giận, xách cổ áo Trần Ngọc lên, “Người là nói kỹ thuật của gia không tốt?!”

Lúc hai người còn đang đỏ mặt tía tai trừng nhau, A Cát đem thứ ở trên thân lạc đà tháo xuống, để cho lạc đà kéo xe.

Thế nhưng cát mịn tựa hồ gắt gao bám chặt vào lốp xe, Hummer chẳng hề nhúc nhích.

Trần Ngọc cùng Mã Văn Thanh thấy vậy, tức thì một đi tới cường chế khởi động xe, một tới hỗ trợ đẩy xe. Song, sau một tiếng động cơ ầm vang, bánh xe càng lún càng sâu, cuối cùng đạt đến độ không thể thoát ra được.

Ba người và lạc đà mệt mỏi mồ hôi chảy đầm đìa, rốt cuộc lúc bọn họ bỏ cuộc, Phong Hàn vô cùng bình tĩnh đi qua bên cạnh ba người, khê khom lưng, trông rất dễ dàng, một tay nâng xe lên, hơn nữa còn bình thản kéo thẳng nó tới chỗ đất bằng phẳng.

Trần Ngọc cùng Mã Văn Thanh ngồi dưới đất, há to miệng, nghiêng một góc đúng chuẩn 450 ngẩng đầu nhìn theo, mặt trời chói chang trên không, lúc này Phong Hàn giống như thiên thần kim quang bắn ra tứ phía. Mà trên mặt đất hai người đang há to miệng giống như hai con cóc làm nèn, chính là “Oa oa” hai tiếng, để diễn tả nội tâm kinh ngạc cùng ca ngợi.

A Cát nghiêng chặt hàm răng, ánh mắt phức tạp nhìn Phong Hàn, sau đó xoay người lại im lặng không lên tiếng thu dọn đồ đạc.

Phong Hàn vẫn duy trì bộ dáng bình tĩnh, chẳng qua đem Trần Ngọc từ trên đất kéo dậy dựa vào, Trần Ngọc mới phát hiện Phong Hàn đầu đầy mồ hôi. Trần Ngọc cười ngây ngô hai tiếng, lấy bình nước bên người đưa cho hắn. Tiểu báo tử rừng rưng rưng cong đuôi chạy thoát khỏi Mã Văn Thanh đang thềm thịch.

Bởi vì buổi trưa gấp rút lên đường, đi được nửa chừng, Trần Ngọc bảo A Cát lên xe, trong xe dù oi bức cũng tốt hơn nhiều so với bên ngoài.

A Cát ngồi bên cạnh Trần Ngọc, tận lực duy trì khoảng cách với Phong Hàn. Thiếu niên rất an tĩnh, mím môi, trong đôi mắt trừ hờ hững còn có sự lo lắng rõ rệt.

Trần Ngọc đột nhiên hỏi: “A Cát, tại sao không thể đi cùng người trong tên có chữ?”

A Cát tựa vào cửa sổ xa, nghe thấy câu hỏi của Trần Ngọc, lập tức đề phòng nhìn cậu.

Trần Ngọc kiên trì mỉm cười nhìn lại, lập chí phải hỏi cho ra ngọn nguồn, xem thử xem rốt cuộc tên của mình có cái gì không tốt.

A Cát dời tầm mắt, cúi thấp đầu, khi Trần Ngọc cho rằng thiếu niên sẽ không trả lời, có thanh âm từ bên cạnh truyền tới: “Thật lâu trước kia, có người nói cho ta biết một lời tiên đoán, lúc ta mười tám tuổi, vào mùa hè, sẽ gặp được một nam nhân trong tên có chữ “ngọc”, ta và hắn sẽ cùng nhau vào chỗ đó. Hắn sẽ giết ta, đem ta đẩy vào vực sâu của ma quỷ.”

Trần Ngọc cả kinh, xoay mặt nhìn thiếu niên, mình tuyệt đối sẽ không có ý định giết người. Từ nhỏ đến lớn, mặc dù tránh không được phụ thân hoặc là những người khác trong Trần gia mâu thuẫn bất hòa, nhưng Trần Ngọc cậu vẫn luôn bị đẩy ra ngoài. Muốn giết người cũng sẽ không đến phiên cậu, trừ lúc còn bé thường giầy xéo tiểu động vật, Trần Ngọc thì cậu chưa từng làm chuyện gì thương thiên hại lý! Ngay cả động vật, hiện tại chính mình cũng phải trả giá rồi!

-END 23-

Chú thích:

(1)Lòng chảo Tarim: là một trong số các lòng chảo khép kín lớn nhất trên thế giới có diện tích bề mặt khoảng 400.000 km², nằm giữa vài dãy núi trong Khu tự trị Duy Ngô Nhĩ Tân Cương ở miền viễn tây Trung Quốc. Phần lớn của lòng chảo là sa mạc Taklamakan. Khu vực này có dân cư rất thưa thớt, chủ yếu là người Duy Ngô Nhĩ và các dân tộc Trung Á khác, cũng như là người Hán, phần nhiều trong số họ là những người nhập cư gần đây.

(2)Sa bàn: là một thuật ngữ chuyên môn chỉ đến một vị trí, một mô hình thu nhỏ về một đối tượng chủ thể nào đó nhằm phục vụ cho việc tìm hiểu, nghiên cứu... Trên thực tế, những sa bàn kiến trúc là một công trình kiến trúc được đắp nhỏ lại để tiện cho việc nghiên cứu hoặc làm mẫu.

(3) Dakar: là thành phố phía Tây Sénégal tọa lạc trên mũi của Bán đảo Vert (điểm cực Tây của lục địa châu Phi), nằm bên bờ Đại Tây Dương. Đây là thành phố lớn nhất và là thủ đô của quốc gia này.

24. Chương 24

Trần Ngọc ánh mắt phức tạp nhìn A Cát, trầm mặc một hồi, Trần Ngọc hỏi: “Nếu đã như vậy, tại sao không hoàn toàn chặt đứt tận gốc khả năng đó, chỉ cần người không vào sa mạc là được, không phải sao?”

A Cát cắn răng, đột nhiên đập vào cửa xe, trong mắt thiếu niên lại xuất hiện sự lo lắng cùng khổ sở đã từng thấy qua, hắn dồn dập nói: “Không, ta và các người tới đây là bởi vì ta nhất định phải tới!”

Thấy thần sắc kinh ngạc của Trần Ngọc, A Cát thở dài, tiếp tục lên tiếng: “Năm tháng trước, đại ca ta mang một đám người ngoại địa vào sa mạc, đến nay vẫn chưa trở về, chuyện này trước nay chưa từng có. Nếu như không trở lại, hắn cũng nhất định sẽ nghĩ cách báo với ta một tiếng. Đại ca hắn chắc chắn gặp phải chuyện phiền phức nào đó, ta muốn đi tìm hắn.”

Trần Ngọc hiểu rõ mà gật đầu đồng tình, năm tháng cũng không phải một thời gian ngắn, mặc dù người chưa chết, nước mang theo khẳng định cũng không còn nhiều. Trần Ngọc do dự một chút, hỏi tiếp: “Thế nếu như ba người chúng ta trong tên vừa vặn đều có chữ “Ngọc” thì người phải làm sao?”

A Cát ngẩng đầu nhìn Trần Ngọc, mặt đầy vẻ tức giận, tựa hồ cực kỳ ghét giả thiết này. Nhưng sau cùng, thiếu niên cúi đầu, chán nản đáp: “Được rồi, coi như thật sự có, ta vẫn muốn đi, bởi vì ta không thể chờ đợi thêm được nữa.”

Trần Ngọc càng thêm đau lòng với thiếu niên này, vốn định nói cho thiếu niên biết tên thật của cậu, bây giờ lại có phần chột dạ, phải chăng không nói ra sẽ giảm bớt được nỗi thống khổ của hắn?

Mã Văn Thanh vừa lái xe vừa quay lại liếc mắt nhìn nhanh một cái, tùy tiện an ủi: “Uy, A Cát, người cứ yên tâm đi, có chúng ta ở đây, nhất định sẽ bảo hộ người chu toàn.”

A Cát bấy giờ đang nhìn đôi mắt từ từ khép lại của Phong Hàn, không nói gì. Mình căn bản không cần những người này bảo vệ, hoặc nói không chừng, những người này còn cần dựa vào mình để có thể sống sót

thoát khỏi sa mạc. Trong ba người này, hần duy nhất chỉ có hảo cảm với thanh niên tên là Trần Bạch trước mắt.

Trong buồng xe lại khôi phục sự trầm mặc, tiểu báo tử cào cào quần áo Trần Ngọc, thỉnh thoảng còn cắn hai cái, tựa hồ rất thích thú. Chỉ có những khi Phong Hàn thỉnh thoảng quay đầu lại, nó mới vừa phát run vừa nhanh chóng bò sang một góc mà Phong Hàn không trông thấy, tiếp tục nhay gặm.

Đúng lúc này, Mã Văn Thanh chợt nói: “Mau nhìn, bên kia có người.”

Ba người còn lại trong xe đều nhìn về phía trước, chỗ rẽ ở dòng sông cổ, rõ ràng có một người bước chân tập tễnh đang đi ra, thấy xe Hummer, vội vang giang rộng hai tay ngăn ở giữa đường.

Mã Văn Thanh liền phanh lại ngay lập tức, thò đầu ra, khí nóng thiêu đốt đập vào mặt, hần nhanh chóng lùi về, mắng: “Con bà nó, bề ngoài quả thực không phải là người.”

Người nọ đã đến bên cạnh xe, không có gió, nhìn được rất rõ ràng, quần áo của người này đã không nhận ra là màu gì, mặt đầy mồ hôi, vỗ vỗ cửa xe. Mã Văn Thanh mở cửa xe ra, người nọ tinh thần tựa như có phần hoảng hốt, dưới sự giúp đỡ của Mã Văn Thanh mới miễn cưỡng bò lên ghế lái phụ.

“Nước ——” Mặt đầy cát bụi, người này tinh thần suy sụp hết sức yếu ớt mở miệng yêu cầu.

A Cát cùng Phong Hàn phía sau đều không động, Mã Văn Thanh đang lái xe, Trần Ngọc không thể làm gì khác hơn là ném qua một bình nước, người nọ cũng chẳng buồn nói chuyện, cầm lấy tu liền một hơi.

Trần Ngọc thấy bộ dáng của người này, ngay sau đó nghĩ đến tiểu báo tử vẫn lẩn qua lộn lại, chẳng lẽ là đối? Vội xách báo con đang cắn cắn góc áo của cậu lên cho nó uống chút nước, rồi lấy ra một thanh lạp xương cho nó.

Tiểu báo tử kích động hai mắt rưng rưng, vừa ăn vừa thỉnh thoảng giương mắt nhìn Trần Ngọc: quả nhiên không theo lầm người! Thứ này có thể làm mẹ!

“Người gặp phải chuyện gì? Tại sao chỉ có một mình người ở chỗ này đi loạn?” Mã Văn Thanh khề quay sang hỏi cái người đang ngồi ở ghế phó lái.

Người kia đã hạ bình nước xuống, nhưng vẫn ôm khư khư trong ngực. Hiện tại tinh thần có phần phục hồi mới thấy rõ bộ dáng của hần. Nam nhân này hơn 30 tuổi, mặt chữ quốc, trong đôi mắt nhỏ ánh lên sự cảm kích, chậm rãi hít thở, hần lau vệt nước bên khóe miệng, nói: “Cảm ơn các người đã cứu ta, ta – ta là cùng người khác tới đây đãi vàng, nhưng đầu lĩnh không tìm được nơi đó, nước nhanh chóng cạn sạch. Chúng ta bắt đắ dĩ, vừa đi về, vừa tìm kiếm nguồn nước. Bởi vì không có nước, khí trời khô nóng, bấy giờ mọi người trong đội đãi vàng đều sắp chịu không nổi nữa, không ít người đã xuất hiện triệu chứng mất nước.”

Nói tới đây, nam nhân mặt chữ quốc chợt trầm mặc, sau đó trong mắt lộ ra thần sắc khẩn cầu, nói: “Các vị bằng hữu, ta không thể có nước mà quên mất đồng bạn cùng chung hoạn nạn. Ta van cầu các người, đi cứu những người đó đi. Không có nước, bọn họ e rằng sống không nổi qua hai ngày.”

Trần Ngọc lắc đầu, nhìn thấy người này than thở, đáp: “Quả là nếu không có nước thì sẽ khát chết, cách nơi này không xa, phía bên kia còn cát, có hồ nước, các người có thể tới đó bổ sung nước.”

Nam nhân mặt chữ quốc lộ ra vẻ mặt mừng rỡ, quyết định mang theo đội đãi vàng đi tới hồ.

Mã Văn Thanh theo lời của mặt chữ quốc, chuyển qua sông đạo, đi được một lúc, đã trông thấy ven đường đậu mấy chiếc xe, dựa lưng vào một sườn núi cao, còn có mười mấy đỉnh lều. Nghe được âm thanh động cơ của Hummer, có chừng hai ba người từ trong lều chậm chạp bước ra.

“Các người có không ít người?” Mã Văn Thanh nhìn mấy chiếc xe cùng hơn mười cái đỉnh lều rồi cau mày.

“A, đúng vậy, có tất cả 23 người, bắt quá, phần lớn đều có triệu chứng mất nước, nhất định phải nhanh chóng cứu chữa, tiện nhất là đưa đến cái hồ các người nói kia. Ta sẽ bố trí vài người còn tỉnh táo lái xe tới hồ nước đó. Ngoài ra, đưa ta đến đây, đã mang lại cho các người không ít phiền toái, vốn không nên làm phiền các người nữa. Nhưng tình huống bây giờ nguy cấp, các người có thể giúp ta, đem người mang lên trên xe hay không?” Mặt chữ quốc nói, tựa hồ sợ mấy người mất hứng, cuối cùng còn nói thêm một câu:

“Cái kia, chúng ta nơi này mặc dù không có nước, nhưng lương khô dồi dào, có thể tặng cho các người mười mấy cân thịt khô.”

Mã Văn Thanh nghe thấy thịt khô có chút động tâm, hướng Trần Ngọc gật đầu một cái, mở cửa cùng xuống xe với mặt chữ quốc, Trần Ngọc và A Cát cầm theo mấy bình nước đi xuống, Phong Hàn không động, nhắm mắt lại, tựa hồ muốn ngủ.

Có người đã kích động chạy tới, vừa nói cảm ơn vừa nhận lấy bình nước trong tay Trần Ngọc, khi Trần Ngọc xoay người muốn đưa nước cho người khác, chợt bờ vai của cậu bị chế trụ, khẽ cười cười, “Đội đã, cảm động đây.”

Sau đó, hòng súng đen ngòm đã nhanh chóng chỉ trên đầu Trần Ngọc, người này cao giọng hô: “Được rồi, đều ra cả đi, con mồi đã mắc câu.”

Mã Văn Thanh cùng A Cát không ngờ sẽ xảy ra biến cố như vậy, nhưng hai người phản ứng đều không chậm, nhanh chóng giương súng lên chỉ về phía những người đang dần xuất hiện. Thế nhưng, từ trong lều đi ra quá nhiều người, rất nhiều hòng súng lạnh tanh chỉ thẳng vào bọn họ, đạn trong tay hai người bên này thật sự không đủ dùng.

Mã Văn Thanh nhìn chằm chằm mặt chữ quốc mang bọn họ tới đây, tức giận chất vấn: “Buông hãn ra, con bà nó các người có ý gì?!”

Mặt chữ quốc phải đi cát bụi trên mặt, thân hình đứng thẳng, nhất thời linh hoạt hẳn lên, hướng Trần Ngọc ba người lộ ra nụ cười ác ý, đáp: “Chính là ý các người đang thấy, gặp phải ta coi như các người xui xẻo. Còn muốn thông báo cho các người một tin bất hạnh khác, nước và thịt khô của chúng ta đều rất thiếu thốn, dĩ nhiên, lập tức sẽ được bù đắp.”

Không để ý tới Mã Văn Thanh đang la mắng, mặt chữ quốc quay sang nghênh đón một nhóm người đi ra từ trong lều. Mặt đầy vẻ nịnh hót cười, đối với nam nhân mập mạp ngâm điếu thuốc ở chính giữa nói: “Nhị đương gia, cuối cùng hôm nay cũng mang về được mấy người.”

Tên được gọi là Nhị đương gia đến gần, vỗ vỗ bả vai mặt chữ quốc: “Tốt lắm, sau khi trở về phần của người sẽ tăng gấp đôi.” Sau đó không thèm để ý đến vẻ mặt vui sướng của mặt chữ quốc, vung tay lên với đám người xung quanh, cất cao giọng nói: “Bọn chúng bay, trò chơi săn thú bắt đầu!”

Bốn phía nhất thời truyền đến tiếng huýt sao cùng tiếng hoan hô của mọi người, đem ba người bọn họ vây thành một đoàn.

“Yêu, hôm nay mặt hàng không tồi, đây thật là nam nhân?” Lúc Nhị đương gia trông thấy Trần Ngọc ánh mắt liền phát sáng, sau khi xác nhận Trần Ngọc đích thực là nam nhân, bất mãn lên tiếng, phía sau lập tức có không ít người phụ họa.

“Thật là, mẹ nó, ở chỗ này gần một tháng nay chưa từng thấy nữ nhân, nam nhân có bộ dáng như vậy, sách sách, còn không bằng đưa nữ nhân tới đây cho mọi người vui đùa một chút ——”

Phía sau có người không có hảo ý cười nói: “Đầu năm nay, nam nhân và nữ nhân đều chơi được như nhau a, A Cường người có thể thử một chút xem sao.”

Người nọ bèn nóng nảy, đáp: “Muốn thử người đi mà thử, bồi lão tử ngủ đều là nữ nhân! Lão tử đối với nam nhân không có hứng thú.” (tốt quá!)

Đám người phía sau nghị luận khắc khải, mấy câu khó lọt tai nói ra cả đám nam nhân có chút nổi nóng. Nhị đương gia mập mạp nọ chợt cười, từ sau lưng lôi ra một khẩu Desert Eagle(1), dùng báng súng nâng cầm Trần Ngọc, nhìn thấy ánh mắt tức giận của cậu, Nhị đương gia hài lòng nói: “Đúng vậy, đúng vậy, tức giận đi, phản kháng đi, nếu không trò chơi này sẽ mất hết thú vị. Bây giờ, trước khi bắt đầu săn thú, chúng ta cần tìm chút kích thích.”

Vừa dùng súng trượt qua trượt lại trên người Trần Ngọc, vừa quay đầu nói với Mã Văn Thanh cùng A Cát: “Hiện tại, người bạn thân thiết của các người có phần phiền toái, muốn cứu hãn, hai người các người chỉ một người có thể sống. Trong tay các người đều có súng, để ta xem xem ai có thể sống sót, người nào sống

sốt sẽ có phần thưởng nha.” Vừa nói vừa gầy gầy cúc áo sơ mi của Trần Ngọc từng cái từng cái một, tiếp đó dần dần di chuyển xuống dưới.

Nhị đương gia nhận ra sự do dự của Mã Văn Thanh và A Cát, miệng hần hiển lộ một nụ cười hưng phấn, hần thích xem nhất chính là tiết mục tự chém giết lẫn nhau như vậy.

Trần Ngọc hét lên với Mã Văn Thanh: “Đừng nghe lời hần, Văn Thanh, không được ra tay với A Cát.”

Trong mắt Nhị đương gia thoáng qua vẻ âm ngoan, dùng súng đập một nhát vào ngực Trần Ngọc, lên tiếng: “Tiểu tử, người tốt nhất nên hiểu rõ tình thế hiện tại, người còn dám nói thêm một câu, ta không ngần ngại đục mấy cái lỗ trên người người. Phải biết rằng, người biến mất ở sa mạc, vĩnh viễn sẽ không có ai điều tra ra.” Sau đó hần mong đợi được trông thấy ánh mắt sợ hãi khẩn cầu hoặc tuyệt vọng giãy dụa của Trần Ngọc.

Trần Ngọc không để cho hần phải thất vọng, bởi vì bị súng chỉ vào đầu, cũng không làm thêm bất cứ điều gì để trối buộc cậu, sau khi nghe câu nói uy hiếp kia, tay phải Trần Ngọc không chút do dự mà vô cùng nhanh nhẹn rút khẩu súng từ trong túi quần ra, trực tiếp chỉ vào trái tim người đứng bên cạnh, kèm theo một nụ cười lạnh: “Được, hoặc là người thả chúng ta, hoặc là chúng ta đồng thời nổ súng, muốn chết thì cùng chết.”

Nhị đương gia cúi đầu khẽ liếc nòng súng đặt trên tim mình, ngẩng lên lộ ra ánh mắt thưởng thức, hần thậm chí có phần mê luyến nhìn nụ cười bên khóe môi Trần Ngọc, thanh niên quá mức xinh đẹp này không phải không sợ chết, mà là khi hần hiểu rõ mình không thể không chết, biểu hiện ra ngoài là vô tình, đối với người khác cũng là đối với chính bản thân hần, thật khiến người ta phải hưng phấn.

Nhị đương gia khàn khàn nói: “Tiểu tử, ta rất bội phục dũng khí của ngươi, chỉ có điều, người như vậy bình thường sẽ không có kết cục tốt đẹp.”

Tiếp theo Nhị đương gia từ từ lui một bước, sau đó trở tay bắt được tay cầm súng của Trần Ngọc. Trần Ngọc nổ súng, đạn sượt qua mặt Nhị đương gia, để lại một vết máu.

Trong mắt Nhị đương gia lộ ra hung quang, từ trên hông rút ra con dao nhỏ, nhanh chóng để ở ngang cổ Trần Ngọc, nhẹ nhàng cắt một nhát – màu đỏ tươi điểm nhất thời lan tràn trên vùng da vô cùng trắng nõn, càng thêm phần chói mắt.

“Hai người các ngươi, đặt súng xuống. Nếu không ta sẽ cắt sâu hơn nữa, dĩ nhiên, các ngươi hoàn toàn có thể đợi ta cắt được một nửa rồi mới để súng xuống cũng được.” Nhị đương gia nhìn Mã Văn Thanh cùng A Cát nói.

Mã Văn Thanh nhìn vết thương trên cổ Trần Ngọc, thấy ánh mắt kia của Nhị đương gia tựa hồ hận không thể nhào ngay tới, nhưng hần thật sự không dám làm, chỉ quẳng khẩu súng xuống dưới chân. A Cát do dự một lúc, cũng chậm chậm đặt súng trên mặt cát.

Đúng lúc ấy thì ở phía sau, cửa xe Hummer mở ra.

Mặt chữ quốc rõ rệt cũng phát hiện ra tại sao vẫn cảm thấy có cái gì đó không đúng, hần vội hô lên: “Thủ lĩnh, bọn họ tổng cộng có bốn người.”

Nhị đương gia cũng đang nhìn cái người vừa mới xuất hiện kia, hần thấy rõ ràng trong tay Phong Hàn không có gì cả, cũng không vội.

Đợi Phong Hàn đến gần, tiếng động nhốn nháo thoáng chốc giống như bốc hơi hết thấy. Trần Ngọc xinh đẹp cùng Phong Hàn tuần mi là hoàn toàn bất đồng, chỉ có điều đều khiến kẻ khác phải nín thở.

Nhị đương gia chợt cười, “Ta đột nhiên nghĩ ra một kịch bản hoàn hảo.” Nói xong chỉ súng vào Phong Hàn: “Ngươi, lại đây, hôn hần.”

Phong Hàn mặt không đổi sắc nhìn khẩu súng trong tay nam nhân, sau đó quay đầu nhìn Trần Ngọc đang bị hần khống chế, đôi mắt phượng đen nhánh mang theo lo lắng nhìn về phía hần, trên cổ máu vẫn đang chảy. Phong Hàn giật mình, phi thẳng tới chỗ Trần Ngọc.

Trần Ngọc quả thực rất lo sợ, so với Mã Văn Thanh và A Cát từng trải, vì hai người họ đều khôn khéo vô cùng, sẽ không hơn thua chuyện trước mắt. Phong Hàn tựa hồ vẫn coi nhân tình thế sự chẳng ra gì, nếu như, đám người chung quanh quay sang nổ súng về phía Phong Hàn, Phong Hàn cho dù lợi hại đến đâu, cũng sẽ bị thương bị chảy máu, hơn nữa còn chưa biết có thể sống lại hay không.

Trần Ngọc không thể tưởng tượng được một Phong Hàn bá đạo như vậy sẽ bị người ta bức hiếp, cho nên cậu nhìn Phong Hàn càng ngày càng chạy đến gần, cuối cùng đứng ở trước mặt Trần Ngọc, căn bản không thể hiểu được ý định của Phong Hàn.

Phong Hàn tràn đầy hứng thú nhìn Trần Ngọc một lúc, sau đó cúi xuống hôn.

Trần Ngọc cả kinh, trên môi vừa ấm vừa lạnh lạnh, dị thường mềm mại, hân hôn cậu! Trần Ngọc nhỏ giọng sợ hãi kêu lên: “Kháo! Người... ngô!” (yaaa!! First kiss của Tiểu Trần Ngọc aaa ^///^)

Có một số thứ, cho dù là bánh tồng, cũng sẽ vô sự tự thông, tỷ như đầu lưỡi của Phong Hàn, linh hoạt mà bá đạo chui vào, Trần Ngọc mới vừa khước từ một chút, liền bị Phong Hàn chế trụ đầu, đem hai người kéo lại gần hơn. Nụ hôn tràn đầy tính chiếm đoạt cùng xâm lược, răng nhọn nhẹ nhàng day cắn, cũng khiến cho Trần Ngọc cảm thấy sợ hãi muốn hôn mê.

Chung quanh phát ra tiếng cười bỉ ổi, không ít người ánh mắt trở nên đói khát. Phong Hàn rốt cuộc rời khỏi đôi môi Trần Ngọc, nhưng không buông cậu ra, mà là cúi đầu tiếp tục hôn xuống, liếm sạch sẽ máu trên cổ Trần Ngọc, sau đó mới ngẩng đầu lên.

Mặt Trần Ngọc đỏ bừng bừng, lắp bắp lên tiếng: “Người, người – “

Phong Hàn vô tội đáp: “Người cũng thấy đấy, đồ chơi trong tay bọn họ rất nguy hiểm.”

Trần Ngọc thấp giọng kêu lên: “Ta đây dĩ nhiên biết! Người nếu có thể trưng ra vẻ mặt sợ hãi, thì càng phù hợp! Đáng chết, người tốt cuộc học được những thứ loạn thất bát tao này ở đâu!” Còn hôn lưỡi! Chẳng lẽ một cái bánh tồng ngàn năm cũng biết chuyện này?

Phong Hàn hiểu ý của Trần Ngọc, hết sức kiên nhẫn giải thích: “Trên tivi ở nhà người.”

Trần Ngọc nhắm mắt, tức giận nghĩ: kháo, mình quả nhiên không nên cho hắn xem tivi!

Phong Hàn thấy Trần Ngọc buồn bực vô cùng, vỗ vỗ đầu của cậu nói: “Ta nói đùa thôi, ta chỉ là muốn nếm thử một chút tư vị bị kẻ khác uy hiếp. Mặc dù hôn không tệ, nhưng không khí bị người ta uy hiếp quả nhiên rất không thoải mái. Người chờ một chút, ta đi giải quyết bọn họ.”

Trần Ngọc cả kinh, giải quyết như thế nào, nhiều người như vậy, lại cầm theo súng.

Phong Hàn còn chưa kịp xoay người, từ xa xa truyền tới tiếng động cơ xe đang chạy, tất cả mọi người kinh ngạc không thôi, hơn chục chiếc xe quân dụng việt dã lái đến đây. Không ít người thấy vậy ánh mắt sáng lên, tính năng của loại xe này, tốt hơn nhiều so với xe Hummer!

Trần Ngọc hí hóp quan sát những chiếc xe này, sau đó cánh cửa của chiếc xe đầu tiên mở ra, một người mặc bộ rằn ri nhảy xuống, đeo kính gió, giày bó cao cổ, cả người đẹp trai bức nhân.

Người này vác súng tự động, nhìn lướt qua đây, quay đầu nói vài câu vào bộ đàm, hơn chục chiếc xe việt dã vây chỗ này lại. Sau đó, trên xe xuất hiện không ít người, đều cầm súng hướng về phía đám người kia.

Người bên này tựa hồ cũng chưa bao giờ bắt gặp tình cảnh trước mắt, Nhị đương gia lớn tiếng nói: “Các huynh đệ là ai? Trước đừng động thủ, sợ rằng có hiểu lầm.”

Người đeo kính chắn gió khẽ mỉm cười: “Không hề có hiểu lầm, người trước tiên thả thiếu gia nhà ta ra, có lời gì để sau hẵng nói.”

Trần Ngọc sửng sốt, người tới lại là Thẩm Tuyên.

-END 24-

Chú thích:

(1)Desert Eagle:

Là một loại súng ngắn bán tự động nòng lớn vận hành bằng khí nén chủ yếu được chế tạo ở Israel bởi nhà máy IMI (Israel Military Industries, nay là Israel Weapon Industries) cho công ty Magnum Research. Magnum Research đã chào bán nhiều phiên bản ít gọt của khẩu súng ngắn Jericho 941 với tên Baby Eagle; loại súng này không có đặc tính nào giống khẩu Desert Eagle mà chỉ có vẻ ngoài, giá cả giống nhau.

Magnum Research, một đơn vị đóng ở Hoa Kỳ, đã phát triển và đăng ký bản quyền thiết kế gốc của Desert Eagle và đã chế tạo mẫu đầu tiên nhưng việc chế tạo đã được chuyển giao đến Israel, nơi chỉnh sửa hoàn thiện cuối cùng thiết kế và đưa vào sản xuất. Địa điểm chế tạo đã được dời đến Saco Defense nằm ở bang Maine từ năm 1996 đến năm 2000 nơi chế tạo theo phiên bản XIX, nhưng đã được chuyển lại Israel khi Saco đã được General Dynamics mua lại.

Nhờ đặc điểm là vẻ ngoài mạ kền bóng bẩy và cỡ đạn lớn, khẩu Desert Eagle trở nên nổi tiếng trong các game và phim ảnh .

(Theo Wikipedia)

25. Chương 25

Ai là thiếu gia của bọn hần?

Nhị đương gia sững sốt, ngay sau đó phát hiện Thẩm Tuyên dùng nhãn thần tựa tiểu phi tiểu nhĩ nhìn Trần Ngọc đang bị súng nhắm vào, mồ hôi từ trên đầu hần lúc ấy cũng chảy xuống theo. Đúng như những gì hần đã nói, người biến mất trong sa mạc là không thể tìm được. Đám người lái xe quân dụng kia, vừa nhìn cũng đã biết không có thiện chí.

Nhị đương gia xấu hổ cười hai tiếng: “Sao lại nói vậy, thật đúng là đại thủy cuốn trôi Long Vương miếu, hóa ra đều là người chung đường, mau thả ra thả ra!” Sau đó xoay người nhìn Thẩm Tuyên, nói năng khấp nép: “Chúng ta là Sĩ gia chuyên đãi vàng, không biết các vị đây đi theo “con đường” nào?”

Thẩm Tuyên khẽ liếc Trần Ngọc đã được thả ra, cười nhạt nói: “Chúng ta “đi đường” nào không mượn người xen vào, chỉ cần thiếu gia nhà ta vẫn ổn, chúng ta nhất định sẽ không gây khó dễ cho các người.”

Nhị đương gia lôi kéo thẩm dò tên phá rối này, trong lòng tuy bất mãn nhưng không dám để lộ ra bên ngoài, chẳng qua vẫn bảo người của mình lui về phía sau đứng, cũng không dám hạ lệnh buông súng xuống. Cho dù không có máy tác dụng, nhưng vẫn phải cẩn thận đề phòng.

Thẩm Tuyên không thèm để ý, bước qua xách Trần Ngọc từ trong tay người kia ra ngoài. Trên dưới quét mắt nhìn một lượt, mặt, tay chân hình như không bị thương, nhưng kỳ quái là, khóe miệng Trần Ngọc đỏ thẫm, còn phiểm chút thủy quang, càng thêm phần dụ hoặc.

Hần nhẹ nhàng tiến tới bên tai Trần Ngọc hỏi: “Người xem tiền đồ của người, còn chơi trò bắt cóc? Muốn ta trút giận lên người?”

Trần Ngọc cất súng của mình đi, lắc đầu, chỉ là theo chân Thẩm Tuyên quay về. Khi đi qua tên mặt chữ quốc, đột ngột nhấc chân đạp nam nhân kia một cước, kết quả, đá vào chính giữa hai chân hần, nam nhân lảo lộn trên mặt cát, không ngừng kêu la.

Mã Văn Thanh cùng A Cát nhặt súng trên mặt đất lên, cũng không coi ai ra gì trở về, thấy một cước nọ của Trần Ngọc, Mã Văn Thanh gật đầu khen: “Đá rất hay!”

Lúc đến gần đoàn xe việt dã quân dụng, Trần Ngọc chợt ngừng cước bộ, vừa nãy cao hứng có Thẩm Tuyên tới cứu, bây giờ ngấm lại, Thẩm Tuyên xuất hiện ở đây, phụ thân nhất định cũng sẽ có mặt, nếu để ông phát hiện ra, mình sẽ thực thối. Vội vàng quay đầu cười lấy lòng với Thẩm Tuyên nói: “A, Trầm ca, thật trùng hợp a, chúng ta đi du lịch mà cũng gặp nhau, ha ha, các người đang bận rộn, ta đi trước, không cần nói đã gặp ta với phụ thân, sau khi về nhà chúng ta lại ôn chuyện.”

Thẩm Tuyên sắc mặt thâm trầm nhìn Trần Ngọc cất bước đi ra ngoài, mới lên tiếng: “Là sư phó bảo ta tới cứu người.” Một câu nói thành công khiến cho Trần Ngọc đứng khựng lại, Thẩm Tuyên tiếp tục: “Sư phó nhìn thấy người qua ống nhòm, trực tiếp chỉ thị ta tới qua cứu người. Thiếu gia, lần này tránh không thoát, hơn nữa, sư phó rất tức giận.”

Lại nhìn Mã Văn Thanh cùng Phong Hàn, A Cát, Thẩm Tuyên nói: “Tiểu thiếu gia, người cầm bản đồ, lại đi cùng con trai của Mã gia, muốn để cho chúng ta tin nhưng gì người nói, sợ rằng có chút khó khăn.”

Trần Ngọc phiền não bứt bứt tóc, hận không thể xoay người bỏ chạy ngay lập tức, biết phụ thân sắp tới, lòng cậu đã loạn hết cả lên, đơn giản không cách nào tưởng tượng ra khổ nạn kế tiếp.

Nơi xa một chiếc xe từ từ lái đến gần, cửa xe vừa mở ra, có mấy người bước xuống, cầm đầu chính là Trần Sâm sắc mặt âm trầm.

Trần Ngọc lập tức co rúm người lại, khóe mặt liếc nhìn Phong Hàn và Mã Văn Thanh đang đi tới đây, nhưng không hề lui nửa bước.

Trần Sâm đi đến trước mặt Trần Ngọc, khuôn mặt tối đen, thần sắc lạnh lùng cơ hồ có thể kết băng, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Trần Ngọc một lúc lâu, mới hỏi: “Nói, người tại sao lại ở chỗ này? Hôm đó, người đã hứa với ta như thế nào?!”

Trần Ngọc cúi đầu, thái độ ăn năn hối lỗi, nhưng không có tác dụng đối với Trần phụ. Trần Ngọc tựa hồ đã quyết định xong, chợt ngẩng mặt lên, nói: “Cha, con sai rồi, thế nhưng ——”

Trần Sâm căn bản không muốn nghe Trần Ngọc giải thích, quay đầu nhìn về phía Thẩm Tuyên, trực tiếp ra lệnh: “Người đưa hần trở về, ngay lập tức.”

“Con không về, cha, con có lý do không thể không đi! Cha phải tin con ——” Trần Ngọc kêu lên, thấy một nhóm người ở bên kia, tựa hồ cũng không phải là người của Trần gia, Trần Ngọc lờ ra đến khóe miệng lại sửa thành: “Cha, người đều mang ba người đệ tử theo cùng, con cũng muốn xem thử a, cha không cho con đi, con chỉ đành phải tự lên đi theo.”

Trần Sâm không quen có người làm trái lại quyết định của mình, nhất là con của hần. Trần Ngọc vừa thốt lên xong, song phương cùng yên lặng một lúc lâu, vị Trần gia đương gia này sắc mặt xanh mét nhìn Trần Ngọc, rốt cuộc không nhịn được một tay nắm lấy cổ áo Trần Ngọc, quay người đi về phía một lều trại gần nhất.

Trần Ngọc thấy Phong Hàn tựa hồ muốn chạy tới, vội lắc lắc đầu với hần, Mã Văn Thanh gắt gao kéo Phong Hàn lại.

Mới vừa rồi cùng xuống xe với Trần Sâm cũng không hoàn toàn là người của Trần gia, có thể là Khương gia và Dương gia cùng nhau hợp tác lần này. Mọi người trợn mắt há hốc mồm mà nhìn Trần Sâm lôi con trai của mình vào trong lều của mấy tên dãi vàng, sau đó bên trong có hai người kêu thảm bị đá văng ra ngoài, trông thấy tình hình ở đây, rất thức thời ngậm miệng, chạy như bay về phía Nhị đương gia khóc lóc kể lể tố cáo. Nhị đương gia nhìn hành động cực chiêm thướt sáo tự nhiên như không của bọn họ, giận mà không dám hó hé gì.

Tiếp đó nghe thấy tiếng động cực lớn, thanh âm đồ đạc bị đập phá, gián tiếp còn có tiếng kêu la cùng tiếng cầu xin tha thứ rất nhỏ của Trần Ngọc. Tất cả mọi người không tự chủ được mà lo lắng, Trần Ngọc gầy yếu như thế sao có thể chịu nổi vài cái chứ.

Một lát sau, cửa lều mở toang, Trần Sâm mang theo Trần Ngọc cúi thấp đầu cước bộ lảo đảo đi ra. Bên phải mặt Trần Ngọc có chút sưng đỏ, còn lại không thấy gì khác.

Thẩm Tuyên bước nhanh về phía trước, ngăn trở tầm mắt của mọi người, đỡ lấy Trần Ngọc đồng thời liếc nhìn vào bên trong lều, quả nhiên, chẳng có lấy một món đồ nào còn nguyên vẹn.

“Trần bá phụ, yêu cầu của ngài đối với con mình quá nghiêm khắc, nếu hần muốn đi, thì để hần đi cùng, cũng không phải là người ngoài.” Một người trẻ tuổi nói.

Trần Ngọc hí mắt quan sát người này mấy lần, cảm thấy rất quen, sau khi trông thấy Khương gia lão gia tử chống quải trượng, chợt nhớ ra, đây chính là người trẻ tuổi đứng bên cạnh Khương gia lão gia tử khi ấy,

có lẽ là người Khương gia.

“Đúng vậy, Trần Sâm, về sau đều nhờ cả vào bọn tiểu bối lẫn lộn, tiểu tử nhà ngươi ta chưa thấy ngươi mang nó đi theo bao giờ.” Khương lão gia tử cũng nói, cười ha hả nhìn Trần Ngọc mặt sắp dán xuống đất, nghĩ lại lúc ấy thằng bé kia lửa gạt mình đoạt lấy khối ngọc nọ tình quá thể nào.

Trần Sâm thấy người ngoài đến, mặc dù sắc mặt vẫn như cũ không kiên nhẫn mà lại lạnh lùng nghiêm nghị, cũng hòa hoãn xuống đôi chút, xoay người lại nhìn thẳng con tự nhiên thành thật tới bất ngờ, nói: “Khương thúc không biết hần, thủ nghệ chẳng giỏi, đi theo chỉ tổ vướng tay bận chân, không thể để cho hần đi. Cho nên ta mới nói, tiểu tử này cầm bản đồ cũng sẽ không gây nên nổi sóng gió gì.”

Trần Sâm xoay người, đem Trần Ngọc đáng thương giao cho Thẩm Tuyên, thấy trong mắt Trần Ngọc dâng lên sự khẩn cầu cùng tuyệt vọng, ngừng một giây, mới lên tiếng: “Nếu chịu nổi hai mươi roi của ta mà vẫn có thể động thì cho nó đi theo, đoạn đường này ngươi phải trông chừng hần thật kỹ. Khương lão gia tử, chúng ta cũng không nên mất thời gian nữa, khiến người ta sốt ruột chờ đợi, nhanh chóng lên đường quan trọng hơn.” Trần Sâm nói, dùng tay làm dấu mời, cùng Khương lão gia tử đi về phía chiếc xe.

Thẩm Tuyên cung kính đáp “Vâng”, chờ Trần Sâm đi xa, mới quay đầu nhìn về phía Trần Ngọc.

Phong Hàn đi tới bên cạnh Trần Ngọc, đem tiểu bảo tử bốn chân huy động không ngừng nhét vào trong ngực cậu, tựa hồ dự phòng vết thương, Trần Ngọc đau đến run người, cánh tay đỡ lấy Trần Ngọc của Thẩm Tuyên cũng từ trên bả vai trượt xuống. Khi bước chân của Trần Ngọc lại bắt đầu chao đảo, Phong Hàn một phen túm lấy cậu đi tới xe Hummer, mặc dù không cần phải nói thành lời, nhưng vẫn nhìn ra được Phong Hàn đối với bất cứ chuyện gì cũng luôn luôn thờ ơ hiện tại tâm trạng không được tốt cho lắm.

Mã Văn Thanh sán lại gần, nháy mắt vạn phần đồng tình nhìn Trần Ngọc: “Thế nào, Trần thúc sao lại đành lòng động thủ, hần cứ nhiên ra tay đánh người? Hơn nữa còn muốn đánh tiếp?”

Trần Ngọc sắc mặt có chút tái nhợt, tức giận lầm bầm: “Có cái gì kỳ quái, coi như bình thường không nhiều lắm, nhưng phụ thân đã nói thì nhất định sẽ đánh.” Khi Trần Ngọc được Phong Hàn đỡ lấy đến sát cạnh xe Hummer thì dừng lại, nhàn nhạt quay đầu nhìn Thẩm Tuyên.

Thẩm Tuyên ánh mắt thâm trầm nhìn thẳng Trần Ngọc, Trần Sâm đối với chuyện tiểu nhi tử hạ mộ đã từ lâu đặt cấm lệnh, mà yêu cầu dị thường nghiêm nghị, nếu phạm lỗi sẽ bị giáo huấn. Thỉnh thoảng cũng để cho Thẩm Tuyên trừng phạt Trần Ngọc, nhưng Trần Sâm chưa bao giờ ngay trước mặt người khác nói một câu nặng lời với đại đệ tử của mình, thậm chí có thể nhận thấy sự tin tưởng quá mức. Vị thiếu gia chân chính của Trần gia, sẽ có cái nhìn thế nào về đại sư huynh của mình? Trong lòng Trần Ngọc rối cuộc nghĩ gì về hần? Thẩm Tuyên vẫn muốn biết.

Thân thể cứng còng của Trần Ngọc đã tiết lộ rõ ràng tâm sự của cậu, Thẩm Tuyên thở dài, vỗ vai Trần Ngọc, nói: “Lên xe đi, sư phó cũng chỉ nói vài câu làm trò cho đám người kia xem thôi, hiện tại nếu như ngươi vết thương chồng chất vết thương thì kẻ chịu tội là ta, lại vẫn phải bảo hộ che chở cho người.”

Phong Hàn mở cửa xe, ôm Trần Ngọc lên. Thẩm Tuyên cau mày nhìn Phong Hàn một cái, xoay người đi về phía xe việt dã quân dụng.

Mã Văn Thanh cùng A Cát cũng lần lượt bò đến trên xe. Mã Văn Thanh lôi hòm thuốc ra ngoài, ném cho Phong Hàn ngồi phía sau: “Cái kia, Phong ca, người giúp hần bôi thuốc.”

Phong Hàn nhận lấy hòm thuốc, vẽ mặt mờ mịt nhìn Trần Ngọc, ngay sau đó bình tĩnh đại ngộ. Mã Văn Thanh thấy chỗ ngồi đằng sau một lúc lâu cũng không có động tĩnh gì sất, lúc quay đầu lại nhìn liền trợn trắng mắt, đây là cái gì?!

Trần Ngọc nhìn Phong Hàn đem một cuộn băng to cuộn tới cuộn lui trên đầu mình, khi muốn nhúc nhích cổ cũng thấy khó khăn rồi cuộc không nhận được bắt lấy tay của hần, khóe miệng co quắp kêu lên: “Đủ rồi, ta căn bản không cần bôi thuốc!”

Phong Hàn hồ nghi quan sát Trần Ngọc, kéo cậu sát lại gần, cởi áo cậu ra, vết thâm tím trên người Trần Ngọc, thật ra thì cũng không nhiều lắm. Có thể thấy Trần phụ làm ra động tĩnh lớn như vậy, chân chính đập vào người con trai thực chất không đáng kể. Mặc dù nói cứng, nhưng lúc Phong Hàn thoa thuốc mỡ cho cậu, vẫn khiến Trần Ngọc nhe răng trợn mắt kêu đau.

A Cát vừa mới nghe người ta nghị luận, đã biết tên của Trần Ngọc, sắc mặt tương đối khó coi, sau khi lên xe, thần sắc vẫn lãnh đạm nhìn ra bên ngoài cửa sổ, cho dù ai nói chuyện cũng không buồn để ý. Chẳng qua Trần Ngọc giãy dụa dữ quá xô vào người thiếu niên, thiếu niên chỉ khẽ giật giật vài cái, cũng không đẩy cậu ra.

Đoàn xe lại bắt đầu lên đường, bởi vì không phát hiện bão cát lớn sẽ xuất hiện, đến xế chiều xe vẫn chạy không ngừng.

Mã Văn Thanh nhìn đoàn xe dài vàng càng ngày càng xa, vừa lái xe vừa hùng hổ nói, “Cái tên Nhị đương gia kia sao mà biến thái, người lúc ấy cũng nên đá cháu trai của hắn vài phát, dù sao hắn cũng không dám làm gì người.”

Nghe được lời nói của Mã Văn Thanh, tay Phong Hàn vẫn không ngừng thoa thuốc, có điều lại ngẩng đầu liếc nhìn đôi môi Trần Ngọc, Trần Ngọc nhớ tới nụ hôn không thể giải thích nổi nọ, trên mặt có phần mất tự nhiên. Phong Hàn đã lên tiếng: “Bọn họ nơi đó có mùi của người chết, cho dù bỏ mặc bọn họ, cũng chẳng sống được bao lâu nữa.”

Ba người còn lại bị câu nói của Phong Hàn dọa sợ hết cả hồn, Mã Văn Thanh cả kinh nói: “Xảy ra chuyện gì? Còn có người chết?”

“...Có thể bọn họ đào được thứ gì đó cổ quái.”

Thẩm Tuyên đi tới tiếp tế lương thực, ngồi ngay bên cạnh tài xế, mùi thơm thịt bò xộc thẳng vào mũi, bốn người bên này cộng thêm một con động vật lông mao mừng rỡ vạn phần. Mã Văn Thanh cùng tiểu báo tử ăn đến mức cái bụng tròn xoe, cùng một tư thế, một ngựa người ngồi ở phía sau, một ngựa thân ở trên chân Trần Ngọc. Người lái xe đã đổi thành A Cát.

“Trầm ca, các người rút cuộc đi tìm ngôi mộ thế nào, lúc này còn mạo hiểm vào sa mạc?” Trần Ngọc hỏi dò.

Thẩm Tuyên tức giận, “Không phải người có bản đồ sao? Không nhận ra?”

Trần Ngọc lắc đầu, Trầm Tuyên tiếp tục nói: “Là một toà thành di động trong sa mạc, rất nhiều năm về trước, một nhà thám hiểm người Anh đã từng nhắc tới nó, gọi nơi đó là .”

-END 25-

26. Chương 26

Trần Ngọc cất tiếng chê cười: “ ? Người nước ngoài thường thích lấy mấy cái tên như vậy, vườn hoa mà thượng đế để lại cho nhân gian không sớm thì muộn cũng sẽ vì sự tò mò và tham lam của loài người mà nhấn chìm xuống địa ngục, trong sa mạc này thì có cái hậu hoa viên quý quý gì?”

Thẩm Tuyên mặc bộ rằn ri, đôi chân dài ưu nhã vắt lên nhau, trên khuôn mặt tuấn tú trắng nõn lộ ra tiểu ý, lấy tay vỗ vỗ khuôn mặt vẫn có chút tái nhợt của Trần Ngọc, ôn hòa nói: “Thế nào, hóa ra người còn nghiên cứu nhân tính cùng ngoại quốc thần học?” Sau đó cúi đầu nhìn cánh tay bị Trần Ngọc hất ra, tiếp tục: “Bất quá, có hai chữ người nói đúng, chỗ đó quả thật có thể gặp quỷ.”

Tất cả mọi người trên xe đều sửng sốt, Mã Văn Thanh lập tức mở mắt ra nói: “Ta bảo này đại sư huynh Trần gia, mặc dù chúng ta từ nhỏ đã bị hù dọa mà lớn lên, đối với các tình huống đặc biệt căn bản có thể ứng đối tự nhiên, cũng đem theo không ít gao nấp. Nhưng còn phiền ngài trước tiên giải thích cho rõ ràng câu nói sau cùng có ý gì, nhất là hai chữ ‘gặp quỷ’ kia.” Vừa dò hỏi vừa len lén kiểm tra hộ thần phù trên cổ hắn.

Thẩm Tuyên nghe thấy vậy, khẽ cười cười, đáp: “Nói đơn giản, đó là một truyền thuyết từ cách đây rất lâu của Tây Vực, ở biển tử vong, cũng chính là sa mạc Taklamakan, có một toà thành di động, được một số người gọi là quỷ thành. Lại có người nói rằng, quỷ thành đó kinh khủng như chốn địa ngục, là nơi ở của ác quỷ, ba mươi năm mới có thể nhìn thấy một lần, mà những người nhìn thấy được nó đều không ai sống sót

trở về. Căn cứ vào truyền thuyết cùng ghi chép trong cuốn sách nọ, quỹ thành hẳn chính là mà người Anh kia đã bắt gặp, về phần tại sao trên sách thì miêu tả cây cỏ tốt tươi, điều ngừ hoa hương, khắp nơi đều là kỳ trân dị bảo, trái ngược hoàn toàn với hai chữ ‘kinh khủng’, còn rất khó nói.”

“Hiện tại có nhà khảo cổ học đã phân tích, quỹ thành di động này, rất có thể là một trong số những nước nhỏ ở Tây Vực, bởi vì không giao lưu với bên ngoài, nên bị lịch sử coi nhẹ. Mà trong dã sử có ghi chép, ngay từ thời Hán triều, đã có người bí mật thử tìm kiếm quỹ thành, người đó chính là Hán Vũ Đế. Năm đó Trương Khiên(1) đi sứ Tây Vực, một mặt là mang trên mình sứ mạng liên hiệp các quốc gia Tây Vực, cùng đánh Hung Nô, mặt khác chính là làm nhiệm vụ bí mật tìm kiếm quỹ thành luôn di động trong truyền thuyết kia, về phần mục đích tìm kiếm quỹ thành, thì không có bất cứ ghi chép nào cả.”

Nghe những lời mà Thẩm Tuyên nói, Trần Ngọc nhú mày, Hán Vũ Đế tốn công tốn sức tới sa mạc muốn tìm cái gì, hẳn còn cần thứ gì? Quyền lực, tiền tài, địa vị đã bị hắt hủi ở dưới chân, ngay cả mỹ nữ, bên cạnh Hán Vũ Đế cũng có rất nhiều giai nhân tuyệt sắc.

Trần Ngọc ngẩng đầu lên, mặt đầy vẻ nghi ngờ, mắt phượng mang theo thủy quang nhìn về phía Thẩm Tuyên, lại hỏi: “Trầm ca, người là người đứng ra tổ chức hành động lần này?”

Thẩm Tuyên gật đầu một cái: “Sao vậy?”

Trần Ngọc một tay vuốt ve lòng bàn chân của tiểu bảo tử mập mạp trong ngực, một tay nhịp nhịp gõ đầu gối, nói: “Ta cảm thấy có vấn đề, có ai lại vì mấy câu miêu tả trên một quyển sách liền hao tổn khí lực lớn như vậy, triệu tập một đồng người mạo hiểm vào sa mạc? Không, không đơn giản thế được. Bọn họ nhất định phát hiện ra cái gì đó, có đủ sức hấp dẫn khiến bọn họ phải đi trước một bước.”

Mã Văn Thanh ở bên cạnh gật đầu đồng ý: “Tiểu Trần Ngọc nói rất đúng, chuyện này nhất định có mờ ám, thân phận của người nọ đáng tin không?”

Thẩm Tuyên vẽ mặt phức tạp nhìn hai người một lúc lâu, trình trọng gật đầu một cái, cũng không nói thêm gì nữa.

Trần Ngọc đảo mắt, dò hỏi: “Mấy chiếc xe quân dụng việt dã này, lại từ đâu mà có?”

Thẩm Tuyên tự tiểu phi tiểu nhìn cậu, đáp: “Những thứ này không cần người quan tâm, đều do người tổ chức hành động lần này bố trí. Hơn nữa, tiểu Trần Ngọc, ta nói trước cho người biết một tiếng, nếu người đã ở lại, thì hãy yên phận đi. Người kia, tuyệt đối có thể tin tưởng, với lại sự phụ sẽ không hy vọng người chọc vào bọn họ.”

Nhắc tới Trần Sâm, Trần Ngọc lại cảm thấy toàn thân đau đớn, ngồi nghiêm chỉnh, ôm tiểu tử trong ngực lui dần về phía sau cho đến khi đụng phải một thân thể ôn lạnh, nhất thời thấy thực thoải mái.

Một cánh tay với ngón tay đeo nhẫn lạnh như băng hạ xuống đầu Trần Ngọc, ngón tay thon dài xuyên qua mái tóc mềm mại, Trần Ngọc thở ra khoan khoái, ánh mắt trở nên mờ lung, giống như một chú mèo được cưng nựng mà cảm thấy vô cùng thoải mái.

Thẩm Tuyên nhìn chằm chằm vẻ con nít khó gặp của Trần Ngọc, trong lòng không khỏi có phần ghen tỵ, sự thân mật đến mức không cần phòng bị cùng cực kỳ tin cậy đó, trước kia Trần Ngọc luôn luôn chỉ ở trước mặt đại sư huynh này của cậu mới biểu lộ ra. Bởi vì bất luận là ở Trần gia hay khi ở bên ngoài, có năng lực giúp đỡ Trần Ngọc duy nhất chỉ có hắn.

Hắn không thể không đánh giá và nhìn lại một lần nữa người đàn ông mà Trần Ngọc mang về cùng này, vẻ ngoài khiến kẻ khác phải giật mình, ánh mắt sắc bén lạnh như băng, khí chất tức sát rõ ràng bao quanh làm cho nhiệt độ trong đây giảm đi trông thấy.

Bởi vì bị nhìn quá mức chăm chú, Phong Hàn bèn ngẩng đầu đáp lại ánh mắt của Thẩm Tuyên, hô hấp của Thẩm Tuyên như đông cứng, từ trong con ngươi đen nhánh kia, không nhận ra bất cứ một tia cảm tình nào, nhưng có thể cảm nhận được sự ưu nhã cùng nguy hiểm.

Thẩm Tuyên quay đầu chú mục vào Trần Ngọc, chợt khẽ khàng lên tiếng: “Còn có, người gốc rồi sao, bản đồ chỉ có một, người lại đang ở trong thư phòng, người cầm đi sứ phó làm sao có thể không biết?”

Trần Ngọc hơi nâng mặt lên, mê mang nhìn Trần Tuyên, nói: “Ta chỉ photo ra một bản mà thôi, rồi lại đặt lên bản như cũ, lẽ nào cha ta biết?”

Thẩm Tuyên sững sốt, đột nhiên kéo Trần Ngọc ngồi hẳn dậy, nghiêm túc hỏi: “Người bảo không hề cầm? Là thật?”

Trần Ngọc gật đầu, cậu cũng chợt ý thức được lời nói của Thẩm Tuyên, bản chính biến mất, hơn nữa cậu bị hoài nghi? Đây chỉ là trùng hợp hay ai đó tính kế hãm hại?

Thẩm Tuyên xoay người xuống xe, đi về phía trước, đại khái là qua nói chuyện với Trần Sâm. Trần Ngọc hạ mắt, lại tựa vào trên người Phong Hàn, nhìn không rõ vẻ mặt.

Trong buồng xe lại một lần nữa yên tĩnh, Mã Văn Thanh bởi vì ăn quá nhiều nên buồn ngủ, còn Trần Ngọc tựa hồ đã ngủ mất rồi. Mãi cho đến khi xe thắng gấp, Trần Ngọc đột ngột lao về phía trước, được Phong Hàn một phen kéo lại. Trong tiếng kêu rên của Mã Văn Thanh, A Cát đạp mở cửa xe, lo lắng nói: “Mau tới hỗ trợ, chậm thêm nữa lạc đà sẽ nguy hiểm.”

Trần Ngọc giật mình một cái, lật người ngồi dậy, xuyên qua cửa sổ xe nhìn về phía trước, hóa ra là lạc đà bị rơi vào trong cát lún.

A Cát chạy nhanh qua bên đó, Trần Ngọc đẩy Mã Văn Thanh, “Mau, một mình hấn không ổn, chúng ta phải đi giúp hấn.”

Mã Văn Thanh quay đầu liếc nhìn Phong Hàn, lại quay sang nháy mắt với Trần Ngọc. Trần Ngọc nhớ tới tác dụng cực lớn của Phong Hàn khi chiếc xe gặp nạn, bèn trưng ra khuôn mặt tươi cười rực rỡ nói: “Ta bảo này, Phong ca, trong chúng ta người có sức lực nhất ——”

Vốn cứ nghĩ Phong Hàn sẽ cứ tuyệt, hay ít nhất cũng phải đợi đến lúc Trần Ngọc nói rõ bọ mọt, mới bằng lòng đi ra hỗ trợ, thế nhưng, Phong Hàn chỉ nghe mỗi nửa câu đầu, liền lặng yên đứng lên, bước xuống đi qua đó.

Trần Ngọc quay sang Mã Văn Thanh cũng đang nghi ngờ không hiểu nhún nhún vai, thấp giọng nói: “Có lẽ người này rất tốt, mặc dù xác suất hấn ban phát thiện tâm là cực nhỏ.”

Không chỉ xe Hummer của bọn họ dừng lại mà những chiếc xe quân dụng kia cũng như vậy. Phía trước phát hiện cát lún có diện tích rất lớn, không chỉ lạc đà, người và xe mà đã rơi vào thì cũng khó mà ra. Cát lún là những hạt cát đã ngấm nước, nơi này có cát lún, chứng tỏ phía dưới có nước ngầm. Nhìn từ xa trông không khác gì sa địa bình thường, nhưng nếu bên trên có áp lực dù nhỏ, cũng sẽ tạo thành tai nạn khổng lồ.

Một tài xế của xe quân dụng cũng ra ngoài tra xét, vóc dáng không cao, da ngăm đen, thấy A Cát liều mạng đi kéo chân con lạc đà đã lún xuống hơn phân nửa, giễu cợt nói: “Người thường thức chút được không, mau mau lên đây, con lạc đà này đã không còn cứu được nữa, đừng vì lạc đà mà liên lụy đến người.” Nói rồi đưa tay kéo A Cát lại, A Cát ngẩng đầu hung dữ trừng mắt liếc hấn một cái, cũng không thèm để ý tới cái tay kia, tiếp tục đi lên túm lấy lạc đà không dám động dấy.

Người lái xe thấy A Cát không những không cảm kích mà còn trừng hấn, cũng rất bức mình, xoay người thấy Trần Ngọc, Phong Hàn và Mã Văn Thanh vừa đứng lúc chạy tới, biết mấy người cùng hội, chỉ vào A Cát phàn nàn với ba người, thấp giọng mắng rồi đi. Ở bên kia, còn có chiếc xe đã bị ngập lún hai lốp, hấn còn muốn qua đó hỗ trợ.

Lúc này, gió đã nổi lên, cuốn bay từng đám cát vàng.

Lúc này thân thể A Cát chợt nhoáng, một chân của hấn cũng đã bị cát lún vùi lấp, A Cát không dám giãy dụa, càng động dấy thì càng lún sâu hơn. Ba người không thể đến gần hơn được nữa, cát lún mềm xốp đang nhanh chóng cắn nuốt mọi vật bên trên nó. Mã Văn Thanh ở đằng sau lôi kéo Trần Ngọc, Trần Ngọc cảm thấy sa địa dưới chân tựa hồ như có lực hút, vừa cẩn thận di động chân của mình, vừa vươn tay về phía A Cát.

Phong Hàn quét mắt, đi tới chỗ lạc đà, hạt cát lưu động dưới lòng bàn chân hấn, nhưng Phong Hàn không hề có dấu hiệu bị lún xuống. Trần Ngọc ngơ người, Mã Văn Thanh la lớn: “Nhanh lên một chút, tiểu tổ tổng, nếu không hai chúng ta sẽ chôn cây ở đây mất.”

Trần Ngọc quay sang A Cát: “Mau nắm lấy tay ta, sau đó từ từ động chân của người, đợi một lúc nữa, chân của người có thể bị phế.” Trần Ngọc nói vậy cũng không khoa trương, mọi thứ rơi vào trong cát lún sẽ phải chịu áp lực lớn vô cùng, nhúc nhích đều rất khó khăn. A Cát ngược nhìn cái tay trước mặt kia, cắn răng, níu lấy cánh tay Trần Ngọc. Bất kể vận mệnh an bài ra sao, người này, thật sự không có tâm tư hại hân.

Trên người trên mặt của Trần Ngọc và Mã Văn Thanh mồ hôi thi nhau rơi xuống, kéo một người ra ngoài so với lúc kéo xe Hummer lúc trước cũng tốn không ít sức lực. Còn may A Cát có kinh nghiệm, lại chịu phối hợp.

Cuối cùng, người và lạc đà đều được cứu thoát. Phong Hàn làm thế nào cứu lạc đà, Trần Ngọc bọn họ không rảnh để tâm đến, dù sao đã sớm biết, người này mạnh đến biến thái. Mà những người khác, bị cát vàng ngăn trở, cũng không chú ý tới. Đáng thương thay cho lạc đà đại khái bởi vì cảm kích muốn thân cận Phong Hàn nhưng bị hân cho một cái tát đẩy ra.

A Cát ngồi trên mặt cát thở dốc, mới vừa rồi trải qua một hồi sinh tử, hân không còn dẫn chuyện tên tuổi của Trần Ngọc nữa, dựa vào Trần Ngọc, vừa vuốt ve lạc đà bên cạnh vừa quay sang Trần Ngọc lẩm bẩm nói: “Những con lạc đà này đã từng cứu mạng của ta, chỉ cần ở trước mặt ta, ta tuyệt đối sẽ không thấy chết mà không cứu.”

“Khi người tiếp xúc đã lâu với chúng, sẽ phát hiện những con lạc đà này so với người còn hiểu chuyện hơn. Bọn chúng mỗi lúc trời tối đều sẽ ăn rất nhiều cỏ khô khó ăn, bởi vì lo lắng ngày mai sẽ cùng chủ nhân đi vào sa mạc, cỏ khô so với cỏ tươi sẽ no bụng lâu hơn.”

Trần Ngọc yên lặng gật đầu, có những lúc, hành vi của động vật, mặc dù nhỏ bé nhưng dễ dàng khiến cho người ta phải cảm động.

Hiện giờ, phần lớn mọi người đã xuống xe, cỗ xe quân dụng đụng trúng cát lún cuối cùng cũng không kéo lên được, đành phải đập mở cửa xe để tài xế thoát ra ngoài, lấy lại vài trang thiết bị trên xe. Trong cơn gió tung lên từng màn cát bụi, mọi người yên lặng nhìn lớp lớp cát lún phía trước, căn bản không biết kéo dài đến nơi nào.

Cuối cùng, Trần Sâm thương lượng cùng Khương gia lão gia tử, để lại xe việt dã. Trước hết, hiện tại xe đã là nửa bước khó đi, tiếp nữa, vì nhiệt nắng dưới mặt đất, bánh xe bị mài mòn nghiêm trọng, miễn cưỡng đi về phía trước cũng duy trì không được bao lâu nữa.

“Lưu lại vài người ở bên này, để bọn họ liên lạc với đội ngũ tiếp viện, chúng ta lúc quay về còn phải qua đây.”

Khương gia lão gia tử rất đồng ý với quyết định của Trần Sâm, phụ họa ở bên cạnh, hai người cùng nhìn về phía một người bị vây ở giữa, người nọ không nói gì, chẳng qua chỉ gật đầu một cái, hiển nhiên là ưng thuận.

Trần Ngọc cách bọn họ khá xa, không thấy rõ cái người ở chính giữa nọ. A Cát nhìn sắc trời, trên mặt hiện lên thần sắc lo lắng, nói: “Khí trời không tốt, không đúng, mùa hè rõ ràng không có...” Nói tới đây, hân chợt quay sang Trần Ngọc bọn họ, nói nhanh: “Chúng ta nhất định phải nhanh chóng tìm được nơi tránh gió, gió lớn sắp tới, không đi mau, thì sẽ không kịp nữa.”

Quả nhiên, một lúc sau, đại bộ đội dẫn đường cũng chú ý tới khí trời quỷ dị này, thúc giục mọi người mang theo trang bị, cỡi lạc đà gấp rút rời đi.

Mã Văn Thanh, Trần Ngọc cùng A Cát nhanh chóng cầm đồ, lên lạc đà hướng mặt bên chạy đi, Phong Hàn đi bên cạnh Trần Ngọc.

“Chạy mau, ngàn vạn lần không thể tụt lại phía sau.” A Cát hô một tiếng, lạc đà bên dưới đã bắt đầu chạy.

Trần Ngọc chạy được hai bước, cảm giác đã bỏ quên thứ gì đó, tâm thần có chút không tập trung. Đúng lúc này gió càng lúc càng lớn, trong biển cát mênh mông chỉ có thể loáng thoáng nhìn thấy một bóng mọi người phía trước, trong tiếng gió thét gào tựa hồ còn mang theo cả tiếng kêu tuyệt vọng của dã thú.

Trần Ngọc giật mình một cái, cậu biết mình bỏ quên thứ gì, là tiểu báo tử! Như có ảnh hưởng tâm lý, cậu thậm chí cảm thấy được trong gió có tiếng kêu thảm thiết của tiểu báo tử.

Trần Ngọc quan sát đằng trước, đại bộ đội vẫn chưa đi xa, còn có mấy người phía sau ngay cả lạc đà cũng chưa kịp trèo lên. Không tốn vài phút, mình có thể đuổi kịp họ, cậu nói với chính ban thân mình, lật người xuống lạc đà, lôi kéo lạc đà quay trở lại.

Lạc đà không vui, bản năng cảm nhận được nguy hiểm trong sa mạc khiến nó kháng cự lại Trần Ngọc, hơn nữa gió thổi quá mạnh, Trần Ngọc di chuyển cực kỳ khó khăn. Người người chạy qua bên cạnh đều dùng ánh mắt thấy kẻ ngớ ngẩn nhìn cậu. Trần Ngọc đeo kính chắn gió, nhìn về cái bóng mờ hồ phía trước cái xe, an ủi mình, sắp đến nơi rồi.

Khi đã tới bên cạnh chiếc xe Hummer, có người té xuống từ trên lưng lạc đà, Trần Ngọc trước đỡ hấn lên, chính là tay tài xế từng oán trách bọn họ. Hấn cảm kích bày tỏ lòng biết ơn với Trần Ngọc, nói: “Thật tốt quá, ta còn tưởng rằng chỉ còn lại một mình ta ở đây, may mà có người.”

Những lời này của hấn khiến Trần Ngọc ý thức được chung quanh cơ hồ đã không còn ai hết, ngay cả Phong Hàn vẫn luôn theo bên cạnh cũng không thấy nốt, có lẽ là cùng Mã Văn Thanh ở chung một chỗ đang đi đằng trước, cậu đột nhiên cảm thấy sợ hãi.

“Không, bên kia còn có người!” Tay tài xế nói, chỉ về phía trước, Trần Ngọc quay đầu liếc mắt nhìn, nơi xa quả nhiên có một cái bóng, giống như là đang khom người, ôm đầu, cánh tay thật dài cùng vóc người tỷ lệ không đồng đều, đang dùng tư thế kỳ quái đi trong bão cát.

Trần Ngọc cũng thở phào nhẹ nhõm, có người ít ra còn đỡ hoang mang, dù là một tên gù thì trong lòng vẫn thấy an tâm phần nào. Thời gian cấp bách, cậu vội vàng cố gắng mở cửa xe Hummer, may mắn thay, cậu trông thấy tiểu báo tử đang nằm bên cửa sổ nhìn cậu.

Tay tài xế thúc giục: “Đi mau, người còn chần chừ gì nữa? Hắc phong bạo lập tới ngay bây giờ đấy!”

Trần Ngọc hô: “Con báo của ta!”

Người nọ khẽ liếc chú báo con, sau đó dùng ánh mắt thương hại nhìn Trần Ngọc, nói: “Thế ta đi trước! Ta đi trước đuổi theo người kia, đến lúc đó hai chúng ta cùng nhau chờ người.”

Chờ đợi bất quá chỉ là một cách từ chối, dù sao hấn cũng không chuẩn bị giúp đỡ. Trần Ngọc liếc mắt, rốt cuộc khó khăn đem cửa xe mở ra. Tiểu báo tử đơn độc bị bỏ lại, đoán chừng do sợ hãi, cả người run rẩy, khi cửa xe vừa mở nó ngay lập tức nước mắt lưng tròng nhào vào ***g ngực của Trần Ngọc, trong miệng còn ngậm một túi thịt khô lớn.

Trần Ngọc nở nụ cười: “Đây coi như là chết vì ăn?”

Xoay người lại, Trần Ngọc phát hiện, gió đã trở mạnh, tầm nhìn giảm xuống hai thước, cát bụi giống như vách tường, đem tất cả mọi thứ ngăn cách cô lập sau đó cắn nuốt.

Máu chốt hơn chính là, tựa hồ trong nháy mắt, chỉ còn lại một mình cậu.

-END 26-

Chú giải:

(1) Trương Khiên: ?164 TCN – 114 TCN, tự Tử Văn, người Thành Cổ, Hán Trung, nhà lữ hành, nhà ngoại giao, nhà thám hiểm kiệt xuất đời Tây Hán trong lịch sử Trung Quốc, có đóng góp to lớn trong việc mở ra con đường Tơ Lụa, kết nối giao thông nhà Hán với các nước Tây Vực.

(Theo Wikipedia)

27. Chương 27

Trần Ngọc ngây cả người, cho dù tiếng gió thổi rất lớn, cậu vẫn cảm thấy tro trọi sợ hãi như cũ, sự khủng hoảng trong nháy mắt bao phủ Trần Ngọc. Cậu miễn cưỡng ổn định tâm thần, che mặt thật kỹ càng, đem

tiểu báo tử nhét vào ***g ngực, lại lấy khẩu súng cùng băng đạn đặt ở nơi có thể tiện tay lôi ra bất cứ lúc nào, sau đó trèo lên lạc đà, đi theo hướng những người vừa mới chạy qua.

Tầm nhìn giảm xuống chỉ còn hai thước trong cát bụi, Trần Ngọc rất khó để phân biệt phương hướng, trên mặt đất không có nửa điểm dấu vết, cậu không còn cách nào khác đành chăm chăm nhìn la bàn, cát cùng gió lốc đập vào mặt khiến cho Trần Ngọc cảm thấy hô hấp bắt đầu có chút khó khăn.

Đúng lúc ấy thì ở đằng trước cách đó không xa chợt có ánh sáng, đó nhất định là ánh sáng cực mạnh, nếu không Trần Ngọc căn bản không thể trông thấy, sau đó có tiếng súng liên tiếp nổ ra. Trần Ngọc cả kinh, ai nổ súng vậy? Đã xảy ra chuyện gì? Không đợi cậu suy nghĩ cẩn thận, ánh sáng kia đã biến mất, tiếng súng cũng quay về yên lặng, thế nhưng, mấy giây sau, trong gió truyền đến một tiếng thét sợ hãi, thê thảm sắc nhọn. Bên kia nhất định có ai đó đang gặp nguy hiểm.

Trần Ngọc vội vã thúc giục lạc đà chạy về hướng mới vừa có ánh sáng, song, khi chạy được ước chừng một trăm thước, gió càng lúc càng lớn, tốc độ của lạc đà cũng chậm lại, cuối cùng, lạc đà cứ nhiên nằm bò ra đất, chết sống không chịu động. Thì ra lạc đà thấy gió quá lớn, vứt bỏ ý niệm bỏ trốn, chuẩn bị cứ như vậy chờ bão cát qua đi.

Kháo, người nghĩ người là đà điểu?! Trần Ngọc không dám há mồm, mắng thầm trong lòng, đồng thời ra sức lôi kéo lạc đà. Rốt cuộc, lạc đà cũng chịu ngẩng đầu nhìn Trần Ngọc một cái, Trần Ngọc vui mừng, chuẩn bị tiếp tục túm sợi dây. Lúc này, gió chợt trở nên mạnh hơn, khiến Trần Ngọc thân hình lảo đảo, sau đó sẩy chân té ngã trên mặt đất. Trần Ngọc neho mắt thấy, đèn pin mất sỏi giắt ngang hông đã rơi xuống nền cát, bị gió cuốn nhanh chóng lẫn ra xa.

Trần Ngọc thẳm mẳg xui xẻo, quay sang chỗ đèn pin sờ soạng tìm kiếm. Hiện tại còn không biết lúc nào thì mới có thể gặp được đám người kia, dưới tình trạng này mà không có ánh sáng, cơ hồ sẽ không có hy vọng sinh tồn.

Trần Ngọc dùng cả tay cả chân quơ cào một lúc mới đem đèn pin nhặt về được, cậu thở phào nhẹ nhõm, không còn thời gian nữa, nhất định phải quay lại, nghĩ biện pháp để cho lạc đà đứng dậy, đi về phía vừa mới nổ súng.

Lúc quay lại chỗ lạc đà, khoảng cách cũng không xa, nhưng khiến Trần Ngọc phải thở hồng hộc. Khi đến nơi, Trần Ngọc chuẩn bị tiếp tục túm lấy lạc đà, đột nhiên cảm giác được có gì đó không đúng, lạc đà nằm rạp trên mặt đất, trong mắt đều là cát. Cậu vội chạy lại gần, sờ sờ, liền phát hiện toàn thân nó vừa lạnh vừa cứng, hóa ra là đã chết.

Trần Ngọc không khỏi choáng váng, cậu rời đi không quá mười phút, lạc đà sao lại chết, là bị gió thổi đến chết? Đây tuyệt đối là chuyện buồn cười nhất trong ngày!

Trần Ngọc hoảng hốt, trong sa mạc, mất thứ gì cũng được, nhưng không có lạc đà, cậu làm cách nào đuổi theo những người đó, làm thế nào ra khỏi sa mạc?

Trần Ngọc đứng lên nhìn quanh quất bốn phía, sau đó ngóc lẳg tại chỗ, cách nơi này tầm hai mét, có một người đang đứng.

Trần Ngọc lập tức nghĩ tới người tài xế kia, hẳn lúc rời đi có nói, tìm người ở đằng trước, sau đó cũng nhau chờ cậu. Mặc dù không hy vọng nhiều, nhưng bây giờ gặp được người, Trần Ngọc vẫn cảm thấy có phần vui sướng ngoài ý muốn. Cậu hô to mấy tiếng, nhưng không có tiếng đáp trả. Cho dù gió lớn, cách đó vài mét, tuyệt đối có thể nghe thấy được thanh âm của cậu. Trần Ngọc bỗng nhiên im bắ, người kia, thật sự có phải tài xế hay không, tại sao vẫn không trả lời? Cũng không hề nhúc nhích một cái.

Cậu gờ súng lên, cẩn thận đi về phá trước, khi đã đến gần, Trần Ngọc mới nhìn rõ, người nọ đúng là tay tài xế. Hẳn vẫn mặc chiếc áo gió ban này, giày cao cổ, đeo kính chắn gió, ngay cả bình nước buộc ở ngang hông cũng chẳng hề thay đổi.

Trần Ngọc cau chặt mày, người này rốt cuộc đang làm gì vậy, không lên tiếng cũng không động đậy, vẫn bảo trì một tư thế duy nhất. Trần Ngọc nghi ngờ nhích tới gần thêm mấy bước, cuối cùng có thể thấy rõ ràng khuôn mặt của tay tài xế, Trần Ngọc chợt sợ đến ngất người. Biểu tình trên gương mặt đó cực kỳ vận vẹo,

mang theo sự sợ hãi điên cuồng, mà da mặt hắn giống như mất đi đường khí, khô quắt lại, đã thành thân khô, giống như xác ướp hơn ngàn năm tuổi vẫn còn giữ được nguyên vẹn.

Nhưng từ dung mạo ngũ quan có thể suy ra, người này đích xác là tay tài xế Trần Ngọc mới qua trợ giúp không lâu trước đây.

Trong con mắt khô khốc của tay tài xế chỉ còn lại thứ gì đó đen thui, miệng há hốc, giống như muốn nói với Trần Ngọc: “Ta đang đợi người...”

Chuyện gì đã xảy đến với tay tài xế?

Lạc đà chết, tài xế cũng đã chết, sau đó sẽ là Trần Ngọc cậu sao.

Trần Ngọc cắn răng, tiến lên tra xét thân thể tài xế, tài xế dựa vào một gốc cây hồ dương khô héo, y phục bị mắc ở trên, cho nên không bị gió thổi bay. Trần Ngọc phát hiện trên y phục của hắn có rất nhiều vết máu đen sẫm, vô cùng hỗn độn mà lại rách rưới te tua, nói cách khác, tài xế trước khi chết đã giãy dụa kịch liệt, hơn nữa, trong tay hắn nắm thật chặt khẩu súng, người mới vừa nãy nổ súng chính là vị tài xế này.

Mặc dù không thân quen, Trần Ngọc vẫn đem người đỡ xuống, chuẩn bị chôn ngay tại chỗ, khi sửa sang lại cho thi thể, Trần Ngọc mắt sắc nhận thấy, trên vạt áo của tài xế viết hai chữ cầu thả, màu sắc đỏ sẫm, hiển nhiên là dùng máu viết ra: chạy đi.

Đây coi như là ám hiệu? Nói cách khác, tài xế gặp phải thứ gì đó vô cùng nguy hiểm.

Lấy khẩu súng từ trong tay tài xế ra, Trần Ngọc còn chưa kịp đào huyệt, gió đã đem thi thể của tài xế vùi lấp hơn phân nửa dưới lớp cát bụi.

Thở dài, Trần Ngọc ngẩng đầu lên, sau đó lại thêm một lần cả người cứng ngắc. Cậu thấy trong gió có một cái bóng mơ hồ, chính là cái tên lưng gù Trần Ngọc và tài xế cùng nhau trông thấy ở xa xa, nửa người trên nghiêm trọng nghiêng về phía trước, bóng người đi bộ cực kỳ quái dị.

Trần Ngọc há miệng, sau đó lại khép lại, lúc ấy chưa kịp suy nghĩ, chỉ nhận thấy còn có người làm bạn chính là rất đổi vui mừng. Bây giờ ngẫm lại, người này là ai, nếu như đi cùng bọn họ, tại sao không có lạc đà, tại sao trong hắc phong bạo không nhanh không chậm đi đi lại lại? Tài xế vốn là đuổi theo hắn, như vậy liệu có phải vì người này mà tài xế mới chết hay không.

Nhìn theo bóng người quái dị chậm chạp di động nọ, Trần Ngọc thậm chí hoài nghi, có lẽ hắn cũng không phải là người.

Tiểu báo tử trong ngực tựa hồ cũng cảm thấy nguy hiểm, run lên từng chập. Trần Ngọc co rúm người lại, lui về sau từng bước một. Nhưng bước đi như vậy, cái bóng kia vốn đang đi về hướng khác, hình như cảm nhận được điều gì, chợt xoay người đi về phía Trần Ngọc. Nhìn phương thức mà người nọ di chuyển, Trần Ngọc càng cảm thấy giống như loại bọ ngựa quái đản.

Cậu không tự chủ được ngừng thở, giờ súng hướng về phía cái bóng kia, trong lòng bất an khủng hoảng tới cực điểm, không biết nên nổ súng hay xoay người chạy trốn.

Ngay lúc ấy thì một cánh tay khoác lên trên bả vai Trần Ngọc, cậu bị dọa sợ đến mức hét lên một tiếng, lập tức quay phắt lại. Một cánh tay khác vững vàng bắt được tay cầm súng của Trần Ngọc, khiến cho cậu ngay cả cò súng cũng không bóp được. Sau lưng Trần Ngọc, Phong Hàn sắc mặt âm trầm đang nhìn cậu.

Trần Ngọc đột nhiên có cảm giác xem ra cái tên mặt băng sơn mình nguyên rủa rất nhiều lần này thật ra thì vô cùng khả ái, ít nhất trong khoảnh khắc trông thấy Phong Hàn, tim mới vừa đập như đánh trống hiện tại đã dần bình thường trở lại.

“Người tại sao lại ở đây?” Phong Hàn hỏi, ánh mắt cùng giọng nói đều biểu đạt ý tứ cực kỳ bất mãn, “Để cho ta tìm lâu như vậy.” (sao ta thấy tim hồng bay đầy trời thế này) (anh Hàn thật “ôn nhu” nha, hắc hắc)

Trần Ngọc không còn kịp giải thích thêm gì nữa, nhanh tay nắm lấy Phong Hàn, nói: “Mau, nó tới rồi kìa!”

Phong Hàn nhú mày, lạnh lùng hỏi: “Cái gì?”

Trần Ngọc vội vàng chỉ về bóng người quái dị ở đằng sau, sau đó chợt nhận ra, nơi đó không có gì cả, trừ cát vàng ngập trời.

Trần Ngọc xoay người nhìn ánh mắt trầm mặc của Phong Hàn, lắp bắp thuật lại đại khái tình hình vừa nãy, sau đó nói: “Tin ta đi, mới vừa thật có thứ gì đó, hơn nữa, rất kinh khủng.”

Phong Hàn dừng dừng gật đầu, đồng thời thở dài, trên mặt lộ ra thần sắc thất vọng: “Bây giờ thứ đó càng ngày càng nhanh nhạy, nó rất may mắn, không hề trực tiếp đi tới. Thật ra thì ta muốn tìm nó đã lâu rồi.”

“Người biết nó? Lại còn đi tìm?!” Trần Ngọc chăm chăm nhìn Phong Hàn kêu lên, có chút nghi ngờ tên này bị chập mạch.

“Àn, có thể cảm nhận được, ta muốn xem thử nó là vật gì.” Trần Ngọc thề, khi nhắc đến quái vật kia trên khuôn mặt lạnh lùng của Phong Hàn lộ ra một tia tiếu ý, hơn nữa cơ hồ có phần ôn nhu, sau đó gương mặt hoàn mỹ đó lại nhíu mày, “Tìm cả nửa ngày cũng không thấy, quay về thì phát hiện người đã biến mất, làm một té phẩm, người có thể hay không đừng mang thêm phiền toái tới cho chủ nhân? Người lớn như vậy rồi, ta cảm thấy mấy việc này đại khái không cần dạy người nữa đi.”

Trần Ngọc gắt gao siết chặt nắm đấm, không ngừng ám thị chính mình, không cần cùng hấn lý luận, bởi vì dù nói thế nào hấn cũng không thông, không thể cùng hấn dây dưa dẫn đo bất cứ chuyện gì, dù sao Phong Hàn tuyệt đối không phải là người dễ dàng thỏa hiệp.

Qua một lúc lâu, Trần Ngọc rút cuộc cũng điều chỉnh thật tốt tâm tình, nói: “Chúng ta trở về thôi.”

Phong Hàn bấy giờ mới trông thấy tay tài xế nằm dưới chân, tinh tế quan sát, bình luận: “Chết tương đối khó coi, máu toàn thân cũng bị mất hết.”

Trần Ngọc trong tâm chợt động, máu, cậu đột nhiên ngẩng đầu nhìn Phong Hàn hỏi: “Tài xế không phải do người giết đấy chứ?”

Phong Hàn kỳ quái nhìn Trần Ngọc, nói: “Mất người hồng rồi à, ta không phải là người tùy tiện như vậy. Trên thực tế, ta rất kén chọn, sau khi đến nơi này, ta chỉ hút máu của người mà thôi.” Nói tới đây, Phong Hàn chợt dừng đầu lưỡi liếm liếm môi dưới, ánh mắt nhìn Trần Ngọc có chút dăm dăm.

Trần Ngọc nhất thời tỉnh ngộ mình vừa rồi đã hỏi một vấn đề cựa kỳ ngu xuẩn, bởi vì miệng Phong Hàn đã tiến sát lại gần, cậu hai mắt nhắm nghiền, mong khoảnh khắc này mau chóng chấm dứt.

Không có sự tê dại quen thuộc trên cổ, cậu cảm giác trên môi mình có thứ gì đó nóng ướt khê quét mà qua, Trần Ngọc kinh hãi mở mắt ra, Phong Hàn đã đứng ngay ngắn, lẩm bẩm nói: “Phải mau vỗ béo người mới được, máu cũng không đủ.”

Trần Ngọc hắc tuyến, đây coi như là nuôi cho mập rồi làm thịt chẳng.

-END 27-

28. Chương 28

Trần Ngọc híp mắt, ngồi trên lưng lạc đà, dựa vào Phong Hàn, âm thầm chua xót lĩnh hội được cái gọi là chênh lệch đẳng cấp. Sau khi Phong Hàn xuất hiện, liền tìm thấy lạc đà, lúc cậu tìm kiếm đèn pin mắt sói trở lại phát hiện lạc đà đã chết căn bản là lạc đà của tay tài xế, cậu đi nhằm hướng, lạc đà của cậu vốn hoàn hảo không tổn hao gì chỉ cách đó vài mét, giữ nguyên tư thế đà điệu nằm đợi. Khi Phong Hàn vỗ vỗ lạc đà, vừa rồi còn chẳng buồn nhúc nhích, lạc đà giả bộ đà điệu rất nghe lời liền đứng lên, hưng phấn chở hai người chạy theo phương hướng Phong Hàn chỉ thị; cái bóng quái dị không thấy xuất hiện nữa, vì vậy Phong Hàn có chút bất mãn, cũng không kịp tìm kiếm qua thử, cứ thế mà oán trách mãi.

Trần Ngọc thề cái bóng kia nhất định là cảm nhận được khí tức nguy hiểm toát ra trên người Phong Hàn mới không dám hiện thân, có lẽ, người bên cạnh cậu đây mới chính là sự tồn tại khủng bố nhất. Sau đó,

Trần Ngọc cực kỳ bi phần phát hiện, đối với Phong Hàn, cậu đã từ sự sợ hãi ban đầu dần chuyển thành thói quen. Cậu bây giờ cứ nhiên quen với việc con người bá đạo cường ngạnh này thâm nhập vào thế giới của mình, chuyện hấn tự cho mình là chủ nhân, chia xẻ thức ăn cho hắn, phòng ốc của cậu, thậm chí bao gồm tất cả thời gian của cậu!

Đang suy nghĩ, Trần Ngọc cảm thấy Phong Hàn dùng sức nhéo cánh tay của mình, vội quay đầu, trong mắt Phong Hàn lộ vẻ lo lắng, ghé vào lỗ tai cậu hỏi: “Sao vậy? Người đang phát run kìa, nhịp tim cũng có chút không được bình thường.” Trên dưới quan sát Trần Ngọc một lượt, Phong Hàn chần chờ nói: “Chẳng lẽ, người đang sợ? Yên tâm, có ta ở đây, không gì có thể thương tổn tới người.”

Trần Ngọc nhìn Phong Hàn, xuyên qua kính chắn gió vẫn có thể trông thấy trong cặp mắt đen nhánh kia xuất hiện một tia chân thành hiếm có, cậu thở dài, đáp: “Không phải, ta chẳng qua cảm thấy mệt chết đi được.”

“Ta nghĩ chúng ta rất nhanh liền có thể tìm thấy bọn họ.” Phong Hàn tự tin nói.

Gió dần dần mạnh hơn trước, hiện tại mới ba giờ chiều, sắc trời đã hoàn toàn tối sầm, hạt cát tấp vào mặt đau rát, Trần Ngọc cùng Phong Hàn đều không mở miệng nói chuyện. Phối hợp với sắc trời đen thẫm, nhiệt độ cũng nhanh chóng giảm xuống, nhưng vì trong ngực có tiểu bảo tử tham ăn, Trần Ngọc cảm thấy giống như đang ôm một tiểu hỏa lò, không còn lạnh nữa.

Qua một lúc lâu, khi Trần Ngọc cảm thấy bóng tối vô tận như không có điểm dừng, bỗng phát hiện phía trước có bóng đen lác lác, đang giương nanh múa vuốt nhanh chóng nhào về phía bọn họ.

“Mau bảo nó dừng lại, phía trước có thứ gì đó!” Trần Ngọc xoay người lại hét lên với Phong Hàn, tiếng gió gào thét át đi thanh âm của cậu, căn bản không nghe rõ nói cái gì.

Phong Hàn lạnh lùng nhìn phía trước, vẻ mặt không có bất kỳ biến hóa nào, chẳng qua tiện tay vỗ vỗ Trần Ngọc, ý bảo cậu không cần kinh hoảng.

Vì vậy Trần Ngọc trở mắt nhìn cái bóng đen nặng nề kia đánh tới, cái bóng giương nanh múa vuốt tựa hồ có thể kéo người mang đi, súng trong tay Trần Ngọc không bị khổng chế nâng lên, rất nhanh lại bị Phong Hàn đè xuống. Ngay sau đó, trong khoảnh khắc lạc đà cùng bóng đen tiếp xúc, Trần Ngọc cảm thấy bốn phía lập tức đen thui, đồng thời, gió cũng yếu đi.

Cho đến khi Phong Hàn nói “Đến rồi!” Trần Ngọc mới thấy rõ ràng, bản thân cậu đang ở trong một khu rừng đá, gió giống như đã bị tảng đá chặn hết ở bên ngoài, lạc đà nhảy tới phía sau nham thạch, ngừng lại. Trần Ngọc phát hiện, phía sau đây có rất nhiều căn lều, bên trong sáng trưng, xem ra đoàn người phụ thân Trần Ngọc đã chọn chỗ này để tránh né Hắc phong bạo.

Hai người nhảy xuống lạc đà, một cửa lều được vén lên, có người lớn tiếng gọi bọn họ, chính là Mã Văn Thanh.

“Tiểu Trần Ngọc, người chạy đi đâu mà không thấy tăm hơi? Lớn như vậy rồi, còn khiến người ta phải lo lắng, ta chợt thấy cảm thông thay cho Trần thúc, tiểu tử người chính là muốn bị trừng trị đây mà.” Mã Văn Thanh vừa vui sướng khi thấy người gặp họa, vừa đem hai người kéo vào trong lều.

Trần Ngọc lười cùng hấn tranh cãi, chỉ tận lực phủi sạch cát bụi trên y phục.

Mã Văn Thanh lấy cho Trần Ngọc chút nước rửa mặt súc miệng, hiện tại lượng nước mang theo còn vô cùng dồi dào, thấy Trần Ngọc một thân chật vật, hắn quyết định lãng phí chút. Trần Ngọc mặt tái nhợt rất cuộc hiện ra, lại cảm thấy khát khô cả cổ, chẳng qua trong miệng toàn là cát với cát, không nói nhiều xách cả ấm nước lên tu. Cho đến khi ấm nước thấy đáy, Trần Ngọc mới ngồi bệt xuống thẫn.

Một bát mỳ nóng hổi được Mã Văn Thanh nhét vào trong tay Trần Ngọc, mặc dù không có mùi vị gì, nhưng Trần Ngọc ăn vô cùng ngon miệng. Nghe thanh âm như tiếng gào khóc thảm thiết ở bên ngoài, Trần Ngọc cảm thấy bây giờ thật hạnh phúc. Chờ khi ăn gần hết bát mỳ, Trần Ngọc mới ngẩng đầu nhìn Phong Hàn.

Phong Hàn đang dựa vào một góc lều nhắm mắt dưỡng thần, ngồi bên cạnh hắn, rõ ràng là nhị đệ tử Trần gia Triệu Ly. Ánh mắt Triệu Ly nhìn Phong Hàn có phần chuyên chú cùng nóng bỏng, nhưng cũng không dựa vào quá gần.

“Phong ca, ta đã mang rượu tới, muốn uống chút không?” Triệu Ly mang theo tươi cười, đem bình rượu sắp tới gần.

Phong Hàn mở mắt ra, cau mày nhìn về phía người trước mặt, lắc đầu, Triệu Ly lộ ra thần sắc thất vọng. Phong Hàn liếc mắt nhìn cơm tối trên tay Trần Ngọc, Triệu Ly lập tức lĩnh hội được, cũng múc một tô mỳ đưa qua. Phong Hàn lúc này mới nhận lấy, thần nhiên nói cảm ơn.

Triệu Ly cổ quái nhìn Phong Hàn, tựa hồ cảm thấy hai từ cảm ơn từ miệng Phong Hàn thoát ra hết sức bất ổn.

Trần Ngọc trong tâm hừ một tiếng, cái loại lễ độ ưu nhã đó của Phong Hàn chẳng qua là bề ngoài, trên thực tế hẳn bá đạo chuyên chế khiến người ta phát cáu. Bất quá, thấy Triệu Ly có vẻ nhiệt tình thái quá, Trần Ngọc không khỏi nhớ tới chuyện mà vị nhị đệ tử này đã làm trong cổ mộ ở Vân Nam. Lúc ấy, Triệu Ly thực sự đứng trước thủy tinh quan của Phong Hàn, không sai, hẳn hẳn là đi tìm Phong Hàn.

Trần Ngọc nheo mắt lại, suy ngẫm: Lễ nào, Triệu Ly biết thân phận của Phong Hàn?

Trần Ngọc vừa chọc chọc sợi mỳ vừa tức giận nghĩ thầm, cậu còn không biết thân phận của Phong Hàn rốt cuộc là gì, cái bánh tồng kia cứng mềm không ăn, chẳng nói một lời, người bên cạnh căn bản không có biện pháp. Đi hỏi Triệu Ly? Trần Ngọc nhanh chóng bỏ qua cái ý niệm này.

Triệu Ly ở trong cổ mộ giết người, hiển nhiên hẳn không hy vọng người khác biết hẳn từng đến chỗ đó. Hơn nữa, Triệu Ly mặc dù luôn luôn tỏ ra thân thiết lễ độ với Trần Ngọc, nhưng tuyệt đối không giống với Thẩm Tuyên, thường vẫn có cảm giác xa cách. Có lẽ vì đệ tử Trần Sâm tín nhiệm nhất là Thẩm Tuyên, cho nên với Trần Ngọc mà nói, loại bỏ tình cảm cá nhân, Thẩm Tuyên quả thực so với người khác đáng tin hơn rất nhiều lần.

Đang lặng yên quan sát thái độ kỳ quái của Triệu Ly với Phong Hàn, trong ngực Trần Ngọc chợt động, hơn nữa càng ngày càng lợi hại. Trần Ngọc mới nhớ tới tiểu bảo tử, lôi nó ra ngoài, vật nhỏ tức giận nhìn Trần Ngọc, ô ô kêu mấy tiếng, vẻ mặt y hết ai đó oán trách cậu tại sao còn chưa chịu đi nấu cơm.

Trần Ngọc mặt đầy hắc tuyến cho vật nhỏ uống nước, lại cầm mấy miếng thịt khô nó ngậm ra ngoài đưa cho nó. Tiểu tử hưng phấn nhào tới, ôm ôm gặm cắn.

Mã Văn Thanh ở ngay bên cạnh, thấy thịt khô, không để ý Trần Ngọc xem thường cũng góp vô một chân, mặt dày mày dạn đòi hai khối.

Tiểu bảo tử ăn xong, thỏa mãn lắc lắc cái đuôi, ngẩng đầu, con ngươi đen nhánh, ánh mắt kim sắc, trông mong nhìn Trần Ngọc. Thấy Trần Ngọc từ đầu đến cuối đều bận cầm cái bát trong tay, nửa điểm cũng không quan tâm đến nó, rốt cuộc vứt bỏ điệu bộ chờ đợi đầy ưu nhã, theo y phục Trần Ngọc trèo lên trên, ôm lấy cánh tay Trần Ngọc, dùng móng vuốt với với cái bát.

Trần Ngọc nhìn tiểu tử mập mạp trên tay mình, sau đó nhìn sợi mỳ còn thừa trong bát, cười cười mang ý xấu, nhón lấy một sợi thả vào cái miệng đang há to của tiểu đồng tây. Tiểu bảo tử cắn cắn, cái mũi chun lại, cảm thấy quá khó ăn, muốn ới nhưng không phun ra được, rất khó chịu.

“Cái tính thích khi dễ tiểu động vật này của người vẫn không thay đổi a,” Cạnh cửa có người ca thán một tiếng, là Thẩm Tuyên xốc rèm đi tới.

“Trầm ca, sư phó bọn họ nói thế nào?” Triệu Ly đứng dậy hỏi.

“Sáng mai lên đường, nhìn từ trên bản đồ, chỗ kia cách nơi này không xa. Chỉ có điều đừng phải loại địa mạo Nhã Đan(1) này, muốn đi xuyên qua quả thực không dễ dàng, không có người dẫn đường, chỉ có thể quanh quẩn ở trong này. Ý của đám người sư phó, là trước hết tìm người để dò đường.” Thẩm Tuyên nói, đồng thời liếc nhìn A Cát trong góc lều.

A Cát vẫn đang cúi đầu uống trà, giống như không hề nghe thấy câu nói kia. Trần Ngọc nhìn thẳng vào Thẩm Tuyên, lắc đầu, thấp giọng nói: “A Cát không được, hẳn vẫn còn nhỏ.”

Trần Ngọc không muốn để cho A Cát phải mạo hiểm, thứ nhất A Cát dù sao cũng đi cùng bọn họ, hơn nữa còn là đứa trẻ, thứ hai bởi vì lời tiên đoán nọ, Trần Ngọc thấy mình phải bảo vệ tốt hẳn.

Thẩm Tuyên trợn mắt nhìn Trần Ngọc một cái, lông mày giật giật, cuối cùng thở dài, “Thực sự không được thì không tìm người dẫn đường nữa, dù sao chúng ta cũng có GPS.” Nói tới đây, Thẩm Tuyên do dự, thấp giọng: “Trận gió lốc ban nãy, bốn người mất tích, đã cho người đi tìm, bắt quá, hy vọng sống sót rất mong manh. Cho nên, nếu một lần nữa xảy ra tình huống đó, người nhớ chú ý một chút, kiên trì ở trong đội ngũ chờ đợi.”

Trần Ngọc kinh hãi, mất tích trong khí trời như vậy, muốn sống sót không dễ dàng, ngay cả cứu giúp cũng vô cùng khó khăn. Những việc này đều là Thẩm Tuyên an bài người bên kia đi làm, Trần Ngọc bọn họ vừa mệt vừa buồn ngủ, đã đi ngủ từ sớm.

Đêm hôm đó, nhiệt độ rất thấp, cơ hồ đến gần 0 độ, tiểu báo tử chết sống muốn chen vào túi ngủ của Trần Ngọc, thậm chí còn lấy lòng không ngừng dùng đầu lưỡi giúp Trần Ngọc rửa mặt. Phong Hàn trợn mắt nhìn tiểu báo tử một cái, Trần Ngọc cảm giác được tiểu thân thể kia tựa hồ khê do dự, cuối cùng run rẩy nhanh chóng chui vào.

Ngày thứ hai, Trần Ngọc cùng Phong Hàn, Mã Văn Thanh, A Cát dậy từ rất sớm, ăn uống qua loa. Trần Ngọc chui ra khỏi lều, nhìn sắc trời bên ngoài đến ngầy ngẩn cả người, nguyên tưởng rằng bên ngoài gió đã yếu đi nhiều, nhưng bây giờ mới phát hiện phiến địa mạo nhả đan này, giống như một đường ranh giới, phía bên kia vẫn tối tăm mịt mờ như cũ, hắc phong bạo vẫn đang hoành hành, mà quỹ thành bên này gió không lớn, cũng không có cát bụi.

Phóng mắt mà nhìn, núi đá san sát, căn bản không thấy giới tuyến. Gió của đại mạc, giống như thanh đao sắc bén, năm này qua năm khác ăn mòn mài dũa, khiến cho những lũng tích bình hành này cùng với vết lún tạo thành hình dạng thiên kỳ bất quái. Cung điện, giáo đường, pho tượng động vật nào đó, v.v bàn tay tạo hóa của thiên nhiên đã tạo nên địa mạo Nhả Đan. Lúc gió thổi qua đại mạo Nhả Đan, bởi vì kết cấu của nham thạch, sẽ tạo thành thanh âm gào khóc thảm thiết, cho nên nhả đan Địa Mạo còn gọi là quỹ thành.

Quỹ thành trước mặt bọn họ, tựa như một mê cung đồ thành thật lớn, nhìn không thấy điểm cuối, còn rất dễ lạc đường.

“A Ngọc, mau thu dọn đồ đạc, chuẩn bị cho tốt, ta đi xin với sư phó, tới đây bảo vệ người.” Trần Ngọc xoay người lại, liền thấy Triệu Ly bước tới, thân thiết nói.

“Khách khí rồi, thật ra thì ta tự có thể chiếu cố tốt mình, hơn nữa còn có bọn Văn Thanh ở đây, nếu người vội thì cứ đi trước đi.” Trần Ngọc cũng híp mắt cười, trong lòng không khỏi âm thầm suy đoán Triệu Ly hôm nay không phải là đến xem Phong Hàn đấy chứ.

“Ân, không vội, bên kia có Trầm ca, hẳn cũng đồng ý ta qua chiếu cố người.” Triệu Ly thâm ý biểu thị quyết tâm phải bảo vệ Trần Ngọc.

Bên cạnh Trần Sâm không thể không có Thẩm Tuyên, cho dù là như vậy, Thẩm Tuyên vẫn tới đây đi vòng vo một chuyến, dẫn dò Trần Ngọc cẩn thận. Trần Ngọc nhân cơ hội hỏi thăm về bốn người mất tích ngày hôm qua, Thẩm Tuyên sắc mặt hơi đổi, lắc đầu nói: “Chỉ tìm được một, mà lại hôn mê bất tỉnh, không giống bị thương mà giống như bị cái gì đó thực kinh khủng dọa sợ. Những người khác, e là không về được.”

Không tìm được và không về được là hai khái niệm khác nhau, huống chi Trần Ngọc tận mắt thấy một người biến thành cây khô, những người khác tuyệt đối cũng chẳng gặp được thứ tốt đẹp gì.

Thẩm Tuyên an bài một người lưu lại trông chừng cái tên đan hôn mê bất tỉnh này, chờ lúc trở về thì đem hai người họ đi cùng. Sau đó đội ngũ chuẩn bị lên đường, không có xe, lạc đà trên thân chở nước, thức ăn cùng trang bị, đường trong thành quỹ gặp ghềnh, mọi người dứt khoát dắt lạc đà tiến về phía trước.

Đám người Trần Ngọc lần này đi ở giữa đội ngũ, dĩ nhiên đây là do Triệu Ly và Thẩm Tuyên an bài. Trần Ngọc phát hiện ánh mắt Triệu Ly khi người khác không chú ý luôn như có như không rơi vào thân Phong Hàn.

Phụ thân Trần Sâm của Trần Ngọc, Khương gia lão gia tử, người của Dương gia cũng là một vị trung niên, mà hiện tại, ba vị dương gia quân sự đang cùng một người khác thảo luận lộ tuyến, giống như người này mới thật sự là kẻ quyết định.

Người này rất trẻ, cũng tương đối khách khí, nói: “Mấy vị quyết định là được rồi, ta đối với lộ tuyến cũng không biết gì.”

Cuối cùng quyết định đi ngang qua quỹ thành, người dẫn đường bên kia vỗ vộc bộ ngực nói, chỉ cần có tiền, dẫn bọn họ đi qua tuyệt đối không thành vấn đề.

Vị dẫn đường này rất có kinh nghiệm, mạo hiểm giữa ban ngày mặt trời chói chang thiêu đốt, mang theo mọi người quanh đi quẩn lại đã một ngày một đêm, chân Trần Ngọc đã phỏng rộp không ít, rốt cuộc cũng thấy giáp giới của quỹ thành.

Tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm, cứ ở mãi trong này, sẽ không thể chịu được nữa mất. Chờ tất cả mọi người ra khỏi biên giới quỹ thành, chợt một người lên tiếng: “Hừ, hình như chúng ta lại quay trở lại.”

Cùng với những lời này, sắc mặt của mọi người cũng thay đổi. Bên cạnh quỹ thành dựng một căn lều không thấm nước trơ trọi, chính là căn lều của người mà Thẩm Tuyên lưu lại chiếu cố cho người bị thương kia.

“Chuyện gì đã xảy ra? Chúng ta vòng trở lại?”

Thẩm Tuyên cau mày nói: “Kỳ quái, theo biểu hiện của GPS, nơi này và chỗ chúng ta rời đi là hai địa phương khác nhau.”

Hai địa phương khác nhau, tại sao lại có chung một đỉnh lều?

“Qua đó xem xem thì biết, thử xem có hai người kia hay không.”

-END 28-

Chú thích:

(1) Nhã Đan địa mạo: là một loại địa mạo phong thực điển hình, còn gọi là “Phong Thực lưng tào”. “Nhã Đan” vốn là tên gọi quốc gia của người dân tộc Duy Ngô Nhĩ, có nghĩa là “vùng đất bất ngờ nổi lên.”

29. Chương 29

“Chúng ta nên vào vào xem thử.” Có người nhỏ giọng đề nghị, nhưng không ai chuyển bước.

Có người cố gắng chứng minh đây chỉ là một căn lều có đỉnh lều tương tự, song lều là do Dương gia cung cấp, phía trên rõ ràng in dấu hiệu của công ty họ Dương, ngay cả số thứ tự được đánh ở mặt ngoài cũng trùng khớp, đích thực là căn lều được lưu lại kia.

Mọi người thấy một màn quỷ dị trước mắt mặc nhiên không phát ra tiếng động, làm cái nghề này không thể nhất gan được, kẻ lão luyện thường hạ địa thì biết, trong một chuyện gì cũng có thể xảy ra. Nhưng ở nơi này giữa ban ngày ban mặt, đã đi được hai ngày, vả lại có thể khẳng định trên cơ bản phương hướng vẫn thẳng tắp, nhưng khi quay về điểm xuất phát, thấy căn lều lúc rời đi đặt ở trước mặt, không ít người vẫn bị dọa đến nổi sắc mặt trắng bệch.

Trong đội dẫn đường của đám người Trần Sâm, một ông lão đã quỳ xuống đất, mặt đầy tuyệt vọng, nói là bọn hắn xông lầm vào địa giới của ma quỷ, ngay cả Hồ Đại cũng không thể bảo vệ cho bọn họ. A Cát lạnh lùng nhìn lão nhân kia, cũng không nói gì, chẳng qua chỉ ngẩng đầu quan sát núi đá xung quanh cùng sa mạc phía trước.

Trần Ngọc theo bản năng nhích gần về phía Phong Hàn, giương mắt nhìn đám người đằng trước, Trần Sâm cùng Khương gia lão gia tử, Dương gia đương gia đứng ở nơi đó, mặt mày ngưng trọng nhìn đỉnh lều họ.

Chợt có người lên tiếng: “Dương Lục gia, ta đi qua đó xem thử.”

Trần Sâm quay ngoắt đầu lại, thần tình ngưng trọng nói: “Cầm miệng, bên kia có động tĩnh, đừng nói chuyện nữa.” Trần Sâm ở Trần gia chủ sự nhiều năm, sát phạt quyết định, ngoài việc giữ vững địa vị của Trần gia trong giới Đào sa, còn đem sản nghiệp của Trần gia mở rộng gấp mấy lần. Mặc dù bây giờ tính tình thu liễm rất nhiều, nhưng trải qua năm tháng lắng đọng tích lũy, khí thế vẫn quá mạnh mẽ, hắn vừa nói xong, tên tay chân kia lập tức không dám hé răng thêm nữa.

Trần Sâm cau mày lắng tai nghe ngóng một hồi, chợt lấy tay ra hiệu cho mọi người. Khi Trần Ngọc còn chưa hiểu rõ ý tứ của phụ thân, Phong Hàn đã kéo cậu trốn sau một tảng đá. Những người khác cũng nhanh chóng ẩn thân.

Một cơn gió nhẹ nhàng thổi qua, dấu chân trên cát đảo mắt đã hoàn toàn biến mất không còn vết tích.

Ngay lúc đó, đối diện mơ hồ truyền đến giọng nói, còn có tiếng di chuyển vật nặng, tiếng xua lạc đà. Trần Ngọc trong lòng hiếu kỳ mãnh liệt, không nhịn được ngó đầu ra xem, bị Phong Hàn dùng sức kéo lại, sau đó Trần Ngọc nghe thấy có người hô lớn.

“Tất cả mọi người phải theo kịp, quý thành không thể so với những nơi khác, tụt lại phía sau tuyệt đối sẽ không ra được. Trần Ngọc, người còn mè nheo cái gì đấy! Mau ra đây.”

Trần Ngọc theo bản năng muốn đáp ứng, miệng mũi lập tức bị Phong Hàn ở phía sau bịt chặt.

Kết quả, đối thoại vẫn đang tiếp tục.

“Tối đây.” Trong hàng loạt tiếng động huyền ảo, một thanh âm chất chứa quen thuộc vang lên, sau đó còn có tiếng bước chân vội vã cùng tiếng oán trách nhỏ.

Đó rõ ràng là thanh âm của Trần Ngọc, Trần Ngọc tức thì cứng ngắc, cậu nhớ ra, trước khi xuất phát hình như cũng có cuộc đối thoại như thế này.

Ngay sau đó, trong sa mạc an tĩnh dị thường, lại có rất nhiều tiếng nói chuyện, nhưng giọng nói kia vô cùng quen thuộc, trong chân thực lại có nồng đậm kỳ ảo cùng quý dị.

“Để hai người kia lại trong lều sẽ không sao chứ?”

“Không sao đâu, chúng ta đã xem xét qua, chung quanh đây không có dã thú, nước và thức ăn còn đầy đủ, súng và đạn dược cũng để lại cho họ không ít. Hơn nữa, nơi chúng ta tới không chừng còn nguy hiểm hơn.”

...

Đối thoại cứ thế tiếp tục, rõ ràng bọn họ đều ở đây, vậy thì là ai đang nói chuyện? Trần Ngọc sờ tóc gáy.

Trần Ngọc nhìn xung quanh, thấy người khác cũng là vẻ mặt gặp quỷ. Tiếp đó là thanh âm đám người kia đi xa dần. Trần Ngọc bấy giờ không nhịn được nữa, nghiêng đầu từ giữa hai tảng đá nhòm thử.

Một nhóm người trùng trùng điệp điệp, đang đi về hướng lúc trước bọn họ rời khỏi.

Trần Ngọc giật mình thăm dò nhìn nhóm người kia, bất kể là Trần Sâm – phụ thân của cậu, còn có Thẩm Tuyên, Mã Văn Thanh, cả cậu, cứ nhiên đều ở trong đó. Cậu đơn giản không dám tin vào hai mắt của mình, đây thật ra là ảo giác thôi đúng không.

Cậu thấy, một Phong Hàn khác đang đi bên cạnh “mình”, lấy tay nghịch tóc “mình”. Trần Ngọc ngơ ngác nhìn, có lẽ ánh mắt của cậu quá mức chuyên chú, Phong Hàn ở đằng kia như cảm nhận được, chợt quay đầu lại. Tim Trần Ngọc giống như bị người khác bóp nghẹt, theo bản năng ngừng hô hấp.

Phong Hàn bên kia có trực giác như của dã thú nhìn qua đây một lúc, khoảng cách quá xa, hẳn cũng không phát hiện ra cái gì, liền xoay người đi. Trần Ngọc quay người lại, tựa vào trên tảng đá, không ngừng thở dốc. Những người đó giống như đúc từ cùng một khuôn với bọn họ mà ra, dung mạo, giọng nói, ngay cả mọi cử động đều y hệt.

Nhưng khi Phong Hàn bên kia xoay người, không biết do quá xa, hay vì ánh mặt trời, Trần Ngọc không thấy rõ mặt của Phong Hàn, chỉ thấy đôi mắt phát ra kim quang.

Chỉ có mặt của Phong Hàn là không thấy rõ được.

Một cánh tay nhẹ nhàng nâng cằm Trần Ngọc lên, Trần Ngọc mở mắt ra, lẳng lẳng nhìn cặp mắt đen nhánh mơ hồ có chứa kim quang trước mặt, không có biểu tình nào phảng phất giống như mắt của dã thú, chỉ có cái bóng nho nhỏ của Trần Ngọc. Nhớ đến khuôn mặt mơ hồ khi nãy, Trần Ngọc chợt mãnh liệt muốn biết thân phận của Phong Hàn.

Cậu một tay kéo lấy cổ áo của Phong Hàn, sắp lại gần khăn khăn hỏi: “Người rót cuộc là ai? Hoặc nên nói, người rót cuộc là cái gì?”

Phong Hàn sắc mặt phức tạp nhìn Trần Ngọc, khi Trần Ngọc cho rằng Phong bánh tồng lại muốn phốt lờ mình, Phong Hàn lấy tay nghịch nghịch tóc Trần Ngọc, nói: “Chuyện của ta, người biết quá nhiều cũng không phải việc tốt, nói cách khác, người dù biết cũng vô ích. Ngoài ra, bây giờ trọng yếu hiển nhiên là một chuyện khác.”

Cái gì gọi là biết quá nhiều không phải là việc tốt? Thấy ánh mắt bình tĩnh không chút gợn sóng tựa hồ không hề để ý, Trần Ngọc âm thầm cãi lại, vậy tại sao ngài đem ta từ đầu đến chân hỏi đến rõ ràng! Nhưng mà, Phong Hàn nói rất đúng, hiện tại có chuyện trọng yếu hơn cần đối mặt.

Lúc này, đội người kia đã hoàn toàn không thấy bóng dáng, dấu chân bị cát phủ lên, trong sa mạc lại khôi phục về yên tĩnh chết chóc, giống như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Một lát sau, mọi người mới nơm nớp lo sợ bắt đầu nghị luận.

“Rót cuộc đã xảy ra chuyện gì thế này?”

“Chẳng lẽ là lão tử hoa mắt?!”

“Trời ạ, đây là cái tình huống gì a!”

“Ta kháo, chúng ta không thể toàn bộ đều hoa mắt đi, cho dù có người giả trang lão tử, thế nào có thể tìm được cả đoàn người đến giả trang đây?” Mã Văn Thanh buồn bực hét lên.

Thẩm Tuyên đến gần Trần Sâm, có chút nghi ngờ lên tiếng: “Sư phó, theo bản đồ cùng GPS, hướng chúng ta đi là hoàn toàn chính xác, hơn nữa còn cách đích đến không xa nữa. Trên lý thuyết mà nói, nơi đây không phải là chỗ chúng ta rời đi, nhưng vừa nãy —” Đối với tình cảnh quỷ dị lúc ấy, không người nào có thể giải thích được rõ ràng.

Triệu Ly liếc nhìn cái lều kia, đi lên phía trước một bước nói: “Sư phó, nếu muốn biết rõ nguyên nhân, chúng ta nên đến căn lều kia một chuyến, có lẽ đây chỉ là một loại ảo ảnh nào đó?”

Đám người Trần Sâm vẫn còn đang trầm ngâm không quyết, Phong Hàn giương mắt nhìn căn lều ở bên kia, bỗng lên tiếng: “Tốt nhất không nên vào.”

Trần Sâm thấy Phong Hàn nói chuyện, nhú lông mày, trong mắt mang theo suy nghĩ sâu xa; Khương gia lão gia tử, Dương lão lục, cùng người trẻ tuổi thân phận rất cao nọ nhìn sang, trong mắt đều mang theo vẻ tò mò cùng tìm tòi nghiên cứu, Phong Hàn đối với bọn hắn mà nói vẫn là nhân vật mới.

Triệu Ly vừa nghe thấy câu nói của Phong Hàn, ngây cả người, không đi tiếp nữa, lặng yên không một tiếng động thối lui đến đám người phía sau. Nhưng ngoại trừ hắn, vẫn còn có những người khác, đều cho rằng nếu nghe theo lời của Phong Hàn thì chẳng khác nào nhát gan hèn yếu, kiên quyết phải vào xem thử.

“Tại sao không thể vào? Chuyện khi nãy, không hiểu rõ, chẳng lẽ muốn chúng ta giả bộ như có chuyện gì xảy ra? Vậy chúng ta nên chạy đi đâu? Còn nữa, lều ở ngay trước mắt, chúng ta nhiều người như vậy, càng không thể vì nhát gan liền bỏ qua cơ hội tra rõ chân tướng này. Có lẽ, cơ hội này chỉ có một lần duy nhất.” Một hán tử vóc dáng khôi ngô đứng ra nói lời chính nghĩa, trong ánh mắt rõ ràng có châm chọc cùng coi thường Phong Hàn. (Tên này chán sống!)(Tiêu biểu của loại hình =.=)

Một người khác cũng đứng ra nói: “Ta cảm thấy Đại Khuê nói rất đúng, cứ tiếp tục như vậy, coi như chúng ta vẫn đi về phía trước, trong lòng cũng không yên, ngay cả đây có thể là một âm mưu, có một nhóm người giả trang chúng ta, đi làm cái gì đó, chuyện này đương nhiên chúng ta không thể biết được. Chúng ta nếu như không kịp sớm phát giác, nói không chừng sẽ có nguy hiểm lớn hơn nữa.”

Trần Ngọc cùng Mã Văn Thanh đều không nói gì, kể từ cái lần vào mộ ấy, ngay cả lão giáo sư cũng đối với Phong Hàn sùng bái có thừa, hai người đối với quyết định của hắn đều tin tưởng không cần lý do.

Khương lão gia tử trầm ngâm một chút, nói: “Chuyện hôm nay gặp phải quá bất khả tư nghị, ta cảm thấy bọn họ nói cũng có đạo lý, dù sao chuyện này cũng liên quan đến bản thân chúng ta, không tra rõ thì sẽ

không an tâm. Vị tiểu huynh đệ nói không thể vào lều, không biết vì lý do gì?” Câu nói sau cùng cực kỳ khách khí, khiến cho tầm mắt mọi người đều chuyển hướng sang Phong Hàn.

Phong Hàn lại một lần nữa nhìn về phía căn lều, thật lâu sau, mới nhàn nhạt trả lời: “Bên trong lều không có người sống.”

Đại Khuê liếc mắt, nói: “Mọi người mới vừa rồi cũng nghe thấy, bọn họ nói bên trong để lại hai người, nếu như bọn họ chính là chúng ta, bên trong phải có lão Lưu bị thương và A Vũ trông chừng hắn mới đúng. Nói không chừng chúng ta đi vào, là có thể thông suốt. Các người nếu không muốn vào, vậy ta đi là được, ta đi theo Dương lục gia xuống mộ nhiều rồi, có cái gì mà chưa từng thấy chứ, bát tự của ta rất tốt!” Nói xong liền cầm lấy súng đi về phía căn lều.

Trần Ngọc kề sát vào Phong Hàn, nhỏ giọng hỏi: “Tại sao người nói bên trong không có người sống? Không có thì chúng ta không thể đi vào trong?”

Phong Hàn quét mắt nhìn Trần Ngọc một cái, nói: “Không có khí người, nhưng có nguy hiểm, ta nghĩ, người này —”

Thanh âm của Phong Hàn không lớn, mọi người xung quang cũng vẫn nghiêng tai cố gắng nghe ngóng, ngay vào lúc này, trong căn lều gần trong gang tấc bất chợt truyền ra tiếng súng! Hơn nữa là tiếng súng liên tục, dồn dập mà đột ngột.

“Đại Khuê, người làm sao vậy!” Có người hô to.

Ai nấy đều không do dự thêm nữa, đều chạy tới cửa lều, tình cảnh trước mắt khiến cho tất cả cứng đờ cả người.

-END 29-

30. Chương 30

Đại Khuê vừa mới tiến vào đang đưa lưng về phía bọn họ, tư thế hết sức kỳ quặc, người uốn cong, đầu ngẩng lên, lộ ra dáng dấp lưng gù nghiêm trọng, đôi cánh tay duỗi về phía trước, giống như đang cùng thứ gì đó đả đấu. Thế nhưng Đại Khuê không có thêm động tác nào khác, cứ như vậy không nhúc nhích. Súng của hắn rơi trên mặt đất tại bên chân, ngay cạnh còn có một băng đạn, nói cách khác, thứ bên trong nguy hiểm đến mức hắn cảm thấy một băng đạn không đủ để dùng.

Trong lều có một túi ngủ, trên túi ngủ chỉ chút lỗ đạn, có thứ gì đó màu đen đang từ từ rỉ ra.

“Đại Khuê, tiểu tử người đang giữ cái trò quỷ gì vậy?” Đại Khuê là thuộc hạ dưới trướng Dương lão lục, Dương lão lục tiến lên một bước, cau mày lên tiếng chất vấn, tình hình trước mắt, là Đại Khuê giết chế lão Lưu bị thương?

Trần Sâm vẫn không nhúc nhích, cũng không nói gì, chẳng qua lạnh lùng nghiêm nghị nhìn chăm chú bóng lưng Đại Khuê. Trần Ngọc thì lại sợ đến mức không thốt nên lời, cái tư thế này, giống y xì đúc với cái bóng kỳ quái trong sa mạc!

Đại Khuê hoàn toàn không đếm xỉa khiến cho Dương lão lục tức giận mà lại nghi ngờ, quan trọng hơn hắn cảm thấy mất mặt trước Khương gia cùng Trần gia, hắn tiến lên phía trước, định đẩy Đại Khuê ra. Nhưng, khi tới ngay trước mặt Đại Khuê, Dương lão lục sắc mặt đột nhiên thay đổi, hắn nhanh chóng lui mấy bước về sau, miên cưỡng duy trì trấn tĩnh, thanh âm không tự chủ được cao hơn mấy bậc: “Đại Khuê, hắn chết rồi!” Mặc dù không lùi thêm bước nào nữa, nhưng mồ hôi không ngừng nhỏ xuống chứng tỏ Dương gia chủ đang sợ hãi.

Người trẻ tuổi vẫn được Trần Sâm, Khương gia lão gia tử cùng Dương lão lục hộ ở chính giữa đi tới trước mặt Đại Khuê, cũng bị hù dọa mặt cắt không còn một giọt máu, hít vào ngụm lạnh khí, lẩm bẩm nói: “Bộ dạng này của hắn, chẳng lẽ do trúng độc mà chết?”

Lúc này, Trần Ngọc cũng cùng mọi người xung quanh đi tới đằng trước Đại Khuê, theo bản năng nhìn về phía Đại Khuê, nhất thời cảm thấy một cỗ khí lạnh từ lòng bàn chân chạy thẳng đến trên đỉnh đầu, những người khác cũng bị dọa đến ngây dại. Da mặt Đại Khuê đã biến thành từng khối từng khối màu xanh đen, mà trên mặt da thịt vụn vụn, trong mắt đang chảy ra huyết lệ, giống như thấy được thứ gì đó kinh khủng tột bậc.

Hắn quả thật đã chết, mà lại chết trong tư thế kỳ quái như vậy.

Người trẻ tuổi kia hít sâu một hơi, nói: “Thi thể rơi lệ là khi người ta bị đột tử, mạch máu áp lực quá lớn mà tạo thành, không có gì đặc biệt cả.”

Nói xong đeo bao tay lên định bụng đỡ Đại Khuê nằm xuống, nhưng bị tiểu tử bên cạnh hắn níu chặt.

Trần Ngọc khẽ đánh giá tiểu tử kia, mi thanh mục tú, toàn thân cao thấp bọc kín mít, vóc dáng thấp bé khiến người ta lo lắng đứa nhỏ này còn chưa trưởng thành.

Trần Sâm khoát tay chặn lại, lập tức có người đeo găng tay không thấm nước đi lên, đỡ Đại Khuê xuống, khiêng đến cạnh lều, có điều bởi vì tứ chi đã cứng ngắc, tư thế nọ vẫn duy trì như cũ. Mấy người quen biết với Đại Khuê lộ ra vẻ mặt cực kỳ thống khổ, có người tiến lên một bước nhặt lấy khẩu súng của Đại Khuê, đột nhiên la lớn: “Rốt cuộc là ai giết Đại Khuê, ta chửi con bà nhà nó, ta không tha cho hắn!” Người này thần kinh tựa hồ có chút không được bình thường.

Trong lòng mọi người đều cảm thấy khó chịu, cũng không ai lên tiếng. Trần Ngọc cảm giác bên cạnh có người bắt lấy tay áo của cậu, xoay người lại nhìn, hóa ra là A Cát, sắc mặt A Cát trắng bệch, cánh tay lôi kéo Trần Ngọc có phần run rẩy. Trần Ngọc khẽ vỗ vỗ lên đầu thiếu niên, âm thầm suy nghĩ, quả nhiên vẫn còn là con nít.

Bên trong lều phần lớn là đồ dùng hàng ngày, bếp không khói, túi chứa thức ăn, nước uống, vừa thoáng nhìn qua đã rõ ràng, căn bản không giấu được bất kỳ vật gì. Chỉ có cái túi ngủ ở chính giữa, căng phồng, hẳn là có người ở trong. Trần Sâm tiến về phía trước hai bước, dùng dao gấp vén túi ngủ lên.

Mùi hôi thối lập tức xộc ra, theo lý mà nói, nơi này phải là “lão Lưu bị thương”, từ quần áo trên người suy đoán, đúng là lão Lưu không sai. Chỉ có điều khuôn mặt người này đã hoàn toàn biến đen, giống như đã thối rữa rất lâu rồi, trên mặt không phân biệt được cái gì với cái gì nữa. Trên thân thể còn có mấy cái lỗ, đại khái là do phát súng của Đại Khuê ban tặng, đang chảy ra nước đen.

“Nếu lão Lưu ở đây, như vậy A Vũ trông chừng hắn đang ở đâu?” Trần Sâm mặt lạnh trán tĩnh nói.

Không ai lên tiếng trả lời, giống như tử vong quá nhiều đã át chế năng lực suy tư của mọi người.

Đúng lúc này, một thanh âm nhàn nhạt vang lên: “Cửa sau mở.”

Thanh âm vừa dứt, không ít người phát hiện, một cái cửa khác của lều vải mở ra khe , có làn gió nhẹ nhàng thổi qua. Mấy căn lều này đều là Dương gia cố ý lưu tâm đến những người bên trong, thông qua cải tạo, không thấm nước, giữ ấm, thoáng khí, hơn nữa hai bên đều có cửa. Mọi người lại phát hiện, người nói chuyện chính là người ban đầu ngăn cản bọn họ vào lều. Không ít người bắt đầu nghĩ, nghĩ nếu ban đầu bọn hắn không phản bác thanh niên này, không tiến vào, có lẽ sẽ không có chuyện gì xảy ra. Người thanh niên quá mức tuấn mã này khuôn mặt vẫn lạnh băng như cũ, bình tĩnh nhìn bọn họ, mang theo sự cao ngạo không ai có thể với tới, không có gì có thể trở buộc được.

Trần Sâm mím môi nhìn Phong Hàn gật đầu một cái, quay người lại nói chuyện với Dương lão lục: “Lão Dương, để người của ngươi lục soát qua căn lều, những người khác đi theo ta.”

“Mau trông, bên kia hình như có người, ừ, nơi đó đích xác có người!” Mới vừa rời khỏi căn lều, ai đó đã la lớn.

Bên ngoài lều là sa địa tương đối bằng phẳng, bốn phía quang đãng. Theo phương hướng người kia chỉ, thật sự có một người đang ngồi. Người vừa nãy kêu lên sở dĩ do dự như vậy là bởi vì rất khó đoán được đó có phải người hay không. Người kia đưa lưng về phía bọn họ, một thân y phục màu nâu, nghe thấy tiếng nói chuyện, tựa như có cảm giác, tứ chi đột ngột chống xuống đất, nhanh chóng bò về hướng ngược lại.

“A Vũ, có phải người hay không, mau dừng lại!” Không ít người ở đằng trước bắt đầu đuổi theo, A Vũ là người duy nhất trong căn lều còn sống, cũng là người duy nhất có thể cho bọn họ đáp án.

Phong Hàn cùng Trần Ngọc không đuổi theo, Trần Ngọc thật ra thì rất muốn đi, bắt đắc dĩ A Cát vẫn sợ hãi lôi kéo cánh tay của cậu không buông.

Trần Ngọc au ỉn hần, “Dừng sợ, nhiều người thế này, không có gì có thể gây tổn thương cho người.” Trừ A Cát, tiểu báo tử cũng bị tiếng súng hù dọa, từ ống quần của Trần Ngọc ngoan cường hự hự trèo lên, cổ hết sức treo ngược trên bả vai Trần Ngọc. Trần Ngọc bắt đắc dĩ, chỉ có thể ôm lấy tên tiểu tử này.

Những người đuổi theo cũng không đuổi theo quá xa, A Vũ bò trên mặt cát vẫn không chịu quay đầu lại, hần bò đến một nơi, bắt chợt nhanh chóng bị vùi xuống.

“Là cát lún!”

“A Vũ, người rốt cuộc đang phát điên cái gì đây!”

A Vũ tựa hồ cũng không muốn chờ bọn họ tới cứu, giẫy dụa hai cái, nhanh chóng không còn thấy bóng dáng đâu nữa, bị sa mạc nuốt sống, mọi người ở bên này giương mắt nhìn, cũng không dám lại gần.

Sắc mặt Trần Sâm rất khó coi, quay về hướng căn lều, lúc đi ngang qua Trần Ngọc quét mắt nhìn cậu một cái, há mồm toan mắng, lại nhịn xuống, thấp giọng nói: “Người thành thật đi theo ta, đừng có chạy loạn.” Trần Ngọc trong lòng không được tự nhiên, nhưng vẫn đành hoành cú đầu đáp đáp ứng.

Mã Văn Thanh đi sau lưng Trần Sâm cũng ngừng lại, thấy Trần Ngọc một tay ôm tiểu báo tử, tay còn lại bị A Cát nắm, bên cạnh còn có tên Phong Hàn mặt lạnh đang đứng (một nhà chạy loạnJ); vỗ một phát trên bả vai Trần Ngọc, bắt chợt muôn vàn cảm thán: “Tiểu Trần Ngọc, bộ dáng chuyển nhà này của người, ta sao còn có thể trông cậy vào người anh em kết nghĩa xuống đất tìm bảo bối đây?”

Trần Ngọc phiền nhất Mã Văn Thanh mỗi lần dở chứng văn chương lai láng, hết lần này tới lần khác không biết chán, Trần Ngọc bên khoe miệng kéo ra một nụ cười, mắt phượng khê nhếch, cắn răng nghiêng lợi ngữ điệu lạnh như băng: “Mã gia, ngài bộ dáng anh tuấn tiêu sái, phong lưu bỉ ổi không ai bằng. Chỉ có điều, nếu để cho Mã gia gia biết trong túi sách của người có chứa những tư liệu người tìm kiếm gần đây, sợ là sẽ không tha cho người đi?”

Mã Văn Thanh vừa nghe, lập tức mặt đỏ bừng, nhìn xung quanh một chút, thấp giọng nói: “Ta kháo, tiểu tổ tông, người làm sao biết được?! Ta đã nói với người, chuyện này ngàn vạn lần chớ có nói lung tung, nếu không ca ca sẽ chết thật đó.”

Trần Ngọc cười lạnh: “Mã gia, người có chết hình như cũng không liên quan gì đến ta?”

Mã Văn Thanh lệ rơi đầy mặt cun cút lại gần thuyết phục, rõ ràng hai người chằm chọc hăm hại lẫn nhau, uy hiếp lợi dụng, giở mọi mảnh khoe, ngoài mặt vẫn trưng ra cái vẻ kẻ vai sát cánh, xưng huynh gọi đệ. Trần Sâm quay đầu trừng mắt liếc Trần Ngọc, Trần Ngọc đem Mã Văn Thanh một cước đá văng. Càng khiến cho Trần Ngọc chịu không nổi nữa là, khẩu khí lạnh lùng như sắp kết băng đến nơi ở bên cạnh.

Lúc này, Dương lão lục cũng mang người từ trong lều đi ra.

Trần Sâm nói: “Người kia rơi xuống cát lún, không cứu được, người bên đó sao rồi?”

Dương lão lục sắc mặt vẫn còn trắng bệch, hần cũng lắc lắc đầu một cái đáp: “Đều lục soát qua, không có gì cả.”

Trần Sâm lấy một điều thuốc ra hút, Trần Ngọc biết chỉ những khi đặc biệt phiền não, cha của cậu mới có thể hút thuốc lá.

Qua một hồi lâu, Trần Sâm nói: “Bỏ đi, chuyện này không đơn giản, chúng ta đem người đi chôn, trước tiên cứ tìm được chỗ kia đi đã, làm xong chuyện đó, hay tính đến việc khác.”

Dương lão lục cũng cảm thấy chuyện bây giờ hết sức không may, vạn phần đồng ý tốc chiến tốc thắng, Khương gia lão gia tử là một lão hồ ly, nhất nhất đều đồng ý.

Chờ đến khi mọi người đều trở về căn lều, Trần Sâm quay đầu lại nhìn Dương lão lục, hỏi: “Thi thể của Đại Khuê đâu?”

Mọi người nhất thời hai mắt nhìn nhau, Đại Khuê là do bọn hắn đi vào liền phát hiện, sau đó khiêng đến bên cạnh lều, không để ý nữa. Nhưng, hiện tại nơi đặt thi thể của Đại Khuê, lại hoàn toàn trống không.

-END 30-

31. Chương 31

Không người nào là không thấy thi thể kia đã mất tích, trên mặt đất không có xúu dấu vết nào, chỉ có nơi từng đặt thi thể vẫn còn sót lại vài vệt chất lỏng màu đen.

Tất cả mọi người bắt đầu cảm thấy toàn thân lạnh toát, thi thể của Đại Khuê ai cũng nhìn thấy rõ ràng, hẳn không chỉ ngừng thở, ngay cả tứ chi cũng đã cứng ngắc.

Dương lão lục vừa sợ vừa giận, mắng đám tay chân: “Các người từng người một ở trong lều để làm cái mẹ gì không biết? Nhiều người như thế, ngay cả người chết cũng không trông nổi!”

Không có ai dám lên tiếng, sự sợ hãi đã bao phủ lên cả căn lều.

“Được rồi, lão lục, mọi người đều không muốn xảy ra chuyện như vậy. Ta thấy nơi này cũng không phải là nơi có âm khí quá nặng, việc thi biến khả năng không lớn, chỉ có điều nếu như nói có người trước bao nhiêu cặp mắt lộ liễu trắng trợn mang thi thể đi, thì lại càng không dễ dàng.” Khương gia lão gia tử trầm ngâm một lát, mở miệng nói, “Ý của ta là chuyện này không thể suy đoán theo lẽ thường được, có thể bản thân căn lều này đã là giả, vậy những gì chúng ta vừa trải qua hết thấy đều không phải sự thật.”

Những lời này của Khương lão gia tử vừa nói ra, trong lòng mọi người đều ngầm đồng ý, nhưng sau đó lại càng thêm bất an. Hết thấy đều không phải là thật, như vậy bọn họ gặp phải cái gì? Sự hiện hữu của bọn họ có phải là thật hay không?

Trần Sâm sắc mặt âm trầm, trầm mặc nửa ngày, quay đầu nhìn về phía Thẩm Tuyên, phân phó: “Dem bản đồ tới đây, chúng ta bây giờ đi kiểm quỹ thành.”

Lão hán dẫn đường nhiều lần khuyên bọn họ trở về, cảm ràm nói rằng bây giờ đã đến địa giới của ma quỷ, nếu tiến sâu hơn nữa chắc chắn sẽ tới địa ngục. Song đám người kia mắt thấy sắp đạt được mục đích, còn vì thế mà mất đi không ít tay chân, như thế nào chịu bỏ cuộc giữa chừng. Nghĩ đến bảo tàng thần bí khó lường liền đem đủ loại sự kiện quỷ dị vứt sang một bên. Kiên quyết nói với người dẫn đường không thể trở về, hứa hẹn sẽ trả cho hắn thù lao gấp đôi.

Lão hán dẫn đường không còn cách nào khác, đi cùng Thẩm Tuyên, theo phương hướng trên GPS và bản đồ, mang theo lạc đà tiếp tục hành trình tìm kiếm quỹ thành.

Lúc rời khỏi căn lều, A Cát mới vừa nhìn A Vũ bị chôn sống trong cát vẫn đang xuất thần. Trần Ngọc quay đầu lại vỗ vỗ bờ vai hắn, nói: “Đừng khổ sở quá, là do chính bản thân hắn không chịu chờ người khác tới cứu, đây là chuyện không còn cách nào khác.”

“Không đúng.” A Cát chợt cắt ngang lời nói của Trần Ngọc, con người màu đen nhìn về phía cặp mắt của Trần Ngọc, cường điệu lên tiếng: “Không phải không chịu chờ người khác cứu hắn, mà là cố ý chạy trốn.”

Trần Ngọc sửng sốt, A Vũ đang cố ý chạy trốn? Trốn trong cát lún? Lúc quay lại nhìn về phía chỗ cát lún, tìm Trần Ngọc lại nhô lên, Phong Hàn vẫn một mực đi sau cậu đang đi về phía cát lún.

Sau đó, càng ngày càng có nhiều người chú ý tới, có người rời khỏi đội ngũ, bước lên mặt trên cát lún. Không ít người giật mình sợ hãi, cát lún không phải là chuyện đùa, nếu như lỡ sa một chân vào, muốn lôi ra ngoài cũng cần dùng tới sức mạnh đủ để kéo một chiếc xe. Thế nhưng bóng lưng cao gầy kia từ đầu đến cuối vẫn ưu nhã đứng trên mặt cát, không hề có dấu hiệu bị lún xuống.

Trong mắt Triệu Ly lóe lên tia sáng kỳ dị, nhìn chăm chăm vào Phong Hàn, bên khóe miệng mang theo nụ cười, cả tay cũng lạnh lẽo run run.

Trần Ngọc sắc mặt phức tạp, cậu và Mã Văn Thanh liếc nhau một cái, hai người cũng biết Phong Hàn có rất nhiều chỗ kỳ quái, tỷ như sức quan sát cùng phản xạ thần kinh hơn hẳn người thường, sức mạnh đặc thù đến đáng sợ. Hai người bọn họ biết cũng không sao cả, ít nhất cũng sẽ không có tâm tư nào khác; nhưng nếu để những người khác biết được liệu có ổn không? Dưới con mắt của mọi người, nhiều người như thế thấy được chỗ kỳ dị của Phong Hàn, có thể hay chẳng sẽ có tâm tư lợi dụng?

Khương gia lão gia tử ở đằng trước được cháu trai hắt Khương Lễ nhắc nhở cũng quay đầu lại xem, Phong Hàn đang đứng ở nơi A Vũ vừa mới bị vùi lấp xuống, ngẩng đầu nhìn mọi người bình tĩnh nói: “Nơi này không phải cát lún, khi này người kia là tiến vào trong động.”

Một câu nói khiến cho tất cả mọi người câm lặng, Phong Hàn vừa được mọi người thần thánh hóa nháy mắt lại trở về cậu thanh niên bình tĩnh lạnh lùng. Nói đến nói đi, thấy người ta rơi vào trong ai mà chẳng nghĩ ngay đến cát lún, đoàn người bọn họ đều là những người có lối tư duy suy nghĩ bình thường cả.

Một nhóm người xuống khỏi lạc đà, đi về phía Phong Hàn, quả nhiên ở đây đều là thực địa. Chỉ có điều dưới chân Phong Hàn có một cửa động không lớn, cát mịn vẫn đang rơi vào bên trong, tối như bưng không rõ nông sâu.

“Ta kháo, cái chỗ khi gió này hắt cũng dám tùy tiện đi xuống, chẳng may nó sụp hắt không phải sẽ bị chôn sống ở bên trong sao ——” Mã Văn Thanh sách sách nói.

Sau đó, như là để nghiệm chứng cho câu nói của Mã Văn Thanh, gò cát xung quanh bỗng nhiên sụp xuống. Mà có không ít người đang chen lấn ở đây quan sát cửa động, cứ thế rơi xuống theo. Bởi vì quá mức đột ngột, trong lúc bối rối hoảng loạn mọi người căn bản còn chưa kịp phản ứng đã tiến vào trong động.

Thật ra Mã Văn Thanh đứng ở ngay sát mép sụp, nếu như hắt chạy về phía sau hai bước, có lẽ sẽ không ngã xuống. Song, hắt phản xạ có điều kiện, lại chọn một phương cách khác. Nắm thật chặt lấy những người bên cạnh, vì vậy mà Trần Ngọc cùng tiểu báo tử và A Cát cũng bị hắt lôi vào trong động.

Qua mấy giây sau, Trần Ngọc nặng nề đáp xuống đất, không biết tên nào xui xẻo làm bệ đỡ cho mình, cậu không cảm thấy đau nhiều lắm, chẳng qua vẫn cần răng nghiến lợi nói: “Ta nói, Mã Văn Thanh, người có thể nói ít đi hai câu được không. Người cái tên mỏ quạ đen, bảo sụp liền sụp, nhưng người bị chôn sống bên trong là chúng ta chứ không phải hắt!”

Trần Ngọc chỉ cảm thấy trước mặt sau lưng lưng chừng một đồng người, ai đó đứng đây không để ý còn giẫm lên người cậu. Ngay cả tiểu báo tử lao lực từ trong ngực cậu nhảy ra cũng lấy đầu Trần Ngọc làm bàn đạp.

Trần Ngọc thấp giọng mắng xui xẻo, một thanh âm mang theo sự đè nén từ dưới thân cậu cất lên: “Tiểu Trần Ngọc, nếu người đã mắng đủ, có thể đứng lên trước được không? Ai yêu, Mã gia ta tàn tật đến nơi rồi.”

Trần Ngọc rút cuộc đứng lên, tiện tay kéo cái tên quỷ xui xẻo Mã Văn Thanh kia dậy.

Sau đó tất cả mọi người đều sợ hãi nói không ra lời, bọn họ rơi xuống từ một vết nứt hơn ba thước phía trên nóc đại động, phía dưới cách mặt đất không xa, chừng ba bốn thước, ánh sáng trong động hiện tại hết sức đầy đủ, có thể nhìn rõ ràng xung quanh.

Nơi này hình như là một đại điện, chỗ bọn họ rơi xuống chính là trong đại điện, dưới chân được lát đá xanh vuông vức, trên án thạch phía trước đại điện bày năm vị La Hán bằng vàng giống y hệt nhau, cao chừng hai thước. Trên người cùng cánh tay tượng Phật quần đầy kim ngọc phỉ thúy, được ánh mặt trời chiếu vào, trong đại điện nhất thời sáng chói rực rỡ.

Bốn phía đều là thạch bích màu trắng, không phải đá cũng không phải là ngọc, trắng mịn trong suốt, bên trong lộ ra không ít những cái bóng màu đen nhàn nhạt.

Nơi đây hẳn là một ngôi thần miếu bị chôn vùi dưới lòng sa mạc, khi này có quá nhiều người đứng trên nóc bảo điện thần miếu này, nóc điện chống đỡ không xuể sức nặng như vậy, thế nên mới sụp đổ.

Mã Văn Thanh chợt cười thật to, vỗ vỗ bả vai Trần Ngọc, nói: “Người xem, đi theo gia vận khí lúc nào cũng tốt, vật trong này tuyệt đối đều mấy ngàn năm tuổi, mang ra ngoài chắc chắn sẽ là bảo vật vô giá.”

Trần Ngọc mắt tròn trắng, thứ mà Mã Văn Thanh theo đuổi luôn chỉ giản đơn như vậy. Lúc này người trong đại sảnh đã từ kinh hoảng biến thành khiếp sợ, ở dưới lòng sa mạc, lại có thần miếu nguy nga tráng lệ đến vậy.

Trần Ngọc giương mắt thấy người trẻ tuổi thân phận cực cao nọ được tiểu tử bên cạnh hắn đỡ dậy, đang giống như có điều suy nghĩ mà quan sát thần miếu. Khai thác từ phía Thẩm Tuyên, biết được hắn tên là Hứa Thiếu An, lần tìm kiếm quý thành này chính là hắn đứng ra tổ chức, những chiếc xe quân dụng việt dã kia cũng là nhờ vào quan hệ của hắn mà có.

Trần Sâm cùng Dương lão lục, Hứa Thiếu An bởi vì ngó nhìn huyết động, hiện tại đều không ngoại lệ đều ở dưới này, Khương gia lão gia tử cũng vì đi chậm nên ở lại bên trên. Hứa Thiếu An cùng Trần Sâm Dương lão lục nói vài câu, hai người lập tức ra lệnh, không cho phép ai cầm lấy bất cứ thứ gì trong này.

Phải nhanh chóng đến được quý thành, bọn họ đều không muốn vì nhỏ mà mất lớn. Hơn nữa, nơi này đáng giá nhất có lẽ chính là năm bức tượng Phật La Hán bằng vàng kia, nhưng một pho tượng ít nhất cũng nặng đến ngàn cân, căn bản không thể mang đi được.

Trần Ngọc đột nhiên cảm giác được có người lôi kéo mình, xoay người lại vừa nhìn, là A Cát. Sắc mặt A Cát hết sức khó coi, thấp giọng nói: “Chúng ta nhanh lên một chút.... Đi lên, nơi này có gì đó không đúng.”

Trần Ngọc phát hiện thân thể A Cát không ngừng run rẩy, hiển nhiên do sợ hãi quá độ, cậu nhú nhú mày, Trần Sâm đã bảo người chuẩn bị dây thừng leo núi, đem mọi người đưa lên trên.

Cậu quay đầu lại an ủi A Cát, “Không cần lo lắng, đợi lát nữa đưa người lên trước.” Đảo mắt nhưng thấy Phong Hàn cũng ở dưới đây, đang nhìn thạch bích phía bên phải đại điện.

Trần Ngọc kéo A Cát nói: “Chúng ta đi xem một chút, nói không chừng nơi này có ghi chép về quý thành.”

Hai người tới sau lưng Phong Hàn, hắn đứng đối diện với bức bích họa trên tường, bởi vì được bảo tồn trong môi trường không có không khí, lại ở bên dưới sa mạc hết sức khô ráo, đến bây giờ vẫn còn sắc thái sáng lạn. Hơn nữa, bức bích họa này giống như được in nhuộm vào màu trắng của thạch bích, có cảm giác như hình ảnh ba chiều.

Trần Ngọc đối với các loại tranh vẽ có thể phản ánh một phần sự thật lịch sử này vẫn luôn cảm thấy hứng thú, mà những bức bích họa ở đây, đều lấy khổ bằng người thật, ngay cả vẽ mặt cũng được chạm khắc vô cùng tỉ mỉ, Trần Ngọc lập tức bị thu hút nhìn vào bức họa đầu tiên.

Mới đưa mắt nhìn, cậu thiếu chút nữa phì cười ra tiếng, bức tranh thứ nhất này cũng thật quá khoa trương, hệt như là thần thoại Hy Lạp.

Trong bức tranh là một ốc đảo khổng lồ trôi nổi giữa không trung, chen giữa những thân cây cao to rậm rạp là tòa kiến trúc với tường thành cao vút, thác nước bao bọc. Nhìn từ xa, chung quanh ốc đảo mây trắng vấn vít, chim bay thẳng cánh, hoa tươi khắp chốn, cực kỳ giống một tòa thành trên không, khiến người ta vừa trông đã thấy khiếp sợ xen lẫn cảm giác kỳ diệu mộng ảo. Đây có lẽ chính là hậu hoa viên của thần trôi nổi giữa không trung mà nhà thám hiểm người Anh nọ đã miêu tả.

Lòng hiếu kỳ của Trần Ngọc trỗi dậy, quay sang bên phải nhìn bức tranh thứ hai, dưới chân mềm nhũn, chỉ nghe thấy “ngao” một tiếng, tiểu báo tử kéo cái đuôi giống như bay xông lên, cặp mắt ướt át bộ dáng hết sức ủy khuất. Trần Ngọc vẫy vẫy tay, nó lại vui sướng hấp tấp nhảy vào trong ngực của cậu, tìm một chỗ ngồi thật tốt, hồn nhiên không để ý cách đó không xa có người đang dùng ánh mắt lạnh băng bắn tới đây.

Bức họa thứ hai đều là người, phần đông mặc đoản sam, là thần dân vẽ mặt đề nén vây quanh một cô gái đầu đội vương miện, mặc trường bào màu trắng, tất cả đều trong tư thái quỳ xuống đất vẽ thần phục. Cô gái một tay cầm pháp điển, một tay giơ cao ngân kiếm, ánh mắt nghiêm nghị, môi mỏng khẽ nhếch, toàn thân lộ ra sự băng hàn cùng cao ngạo. Cách đó không xa là cảnh tượng toán nô lệ giấy dựa bị đám lính mặc thiết giáp chém ngang lưng, huyết dịch bắn tung tóe lên mặt lên thân một đứa trẻ ôm mèo, trong mắt mỗi người đều đan xen sự sợ hãi cùng hoang mang bất lực. Đây là cảnh tượng miêu tả lại sự thống trị của nữ vương lãnh ngạo thiết huyết, là một niên đại tàn khốc đầy mùi máu tanh.

Bức họa thứ ba là hình ảnh xa giá sang trọng mang một vị khách quý từ phương xa đến. Sắc thái từ màu đỏ đơn thuần chuyển thành sắc cầu vồng rực rỡ, đứng chính giữa hồng quang là một nam tử một thân áo đen, cổ áo màu nâu viền hoa tôn lên khuôn mặt với gò má tái nhợt, mi mục tình sảo vô song, mặc dù mỉm cười nhưng có thể cảm thấy trong nụ cười đó lộ ra vẻ lạnh lùng không dễ phát giác. Nam tử trẻ tuổi này, toàn thân hiển hiện sự cao ngạo khiến người ta không dám nhìn thẳng. Một cánh tay của hắn được bạch y nữ vương nắm thật chặt, bên trong tựa hồ có xen lẫn bảo vật gì đó. Bức bích họa vốn hết sức rõ ràng, nhưng nơi này bởi vì hư hại quá nặng, lại thành ra mơ hồ không rõ, Trần Ngọc ghé mắt vào cố gắng phân biệt một hồi lâu vẫn không nhìn ra trong tay kia rốt cuộc cầm thứ gì, chẳng còn cách nào khác đành phải tiếp tục quan sát.

Mấy bức họa sau đều tương đối tàn nhẫn. Dưới chân nữ vương, nô lệ của nàng ta đều thống khổ giãy dụa trong nghiệp hỏa ở địa ngục, hy vọng được nàng ta khoan thứ, nhưng trong mắt nữ vương chỉ có nam tử dung mạo vô song cùng hình dáng kiêu căng tự mãn, nàng đứng trên mặt đất nhuốm đầy máu, mang theo nụ cười nhìn đám nô lệ dưới đao kiếm hóa thành bạch cốt, những người còn sống đều bị vứt vào một cái đỉnh khổng lồ.

Cốt nhục linh hồn bị phong ấn trong hộp được chôn dưới gốc cây đại thụ, đại thụ dần dần khô héo, mặt đất đầy vệt máu.

Kế tiếp là cảnh tượng sương mù dày đặc lan tràn nuốt trọn cả ốc đảo, thác nước khô cạn, phi điều tuyệt tích, tòa thành trên không hóa thành một tòa thành chết, giống như là mặt bóng ma tối tăm nhất trong sinh mệnh, khiến người ta trông thấy phải chùn bước, miễn cưỡng khó tuyệt.

Kỳ quái chính là ốc đảo này đã rơi xuống đất, xung quanh còn khắc từng vòng tròn gì đó. Nhìn kỹ thì có thể nhận ra đó là hắc phong bạo, cát lún cùng đại dương mệnh mông, ốc đảo thế nhưng lại ở trung tâm. Tựa hồ chỉ trong chớp mắt đã bị tầng tầng lớp lớp cơn ác mộng và tai họa bốn phía nuốt chửng.

Cánh tay ôm tiểu báo tử của Trần Ngọc càng ngày càng chặt, nó giãy dụa mấy lần, muốn thoát ra. Phong Hàn không biết từ khi nào đã đứng bên cạnh cậu, hai người sóng vai cùng nhìn bức họa cuối cùng.

Trong bức họa là bóng tối dày đặc bao phủ, tựa hồ là điểm cuối của địa ngục, không có thống khổ giãy dụa, cũng không có tiếng la hét thất thanh, lại càng không có người theo đuổi đến chết không từ. Nơi đó, chỉ có duy nhất một cô gái mặc áo bào màu trắng. Dung nhan như trước, lãnh ngạo như xưa, nàng lẳng lẳng đứng trên bậc thang ở đài cao không còn trọn vẹn, ngày qua ngày nhìn lên phía trước. Giống như chỉ trong nháy mắt, một người dung mạo tuyệt mỹ, nam tử mặc trường bào màu đen lại đột nhiên xuất hiện trước mặt nàng, chậm rãi, đưa tay ra với nàng.

Nàng, đang mỉm cười, một nụ cười ngọt ngào mà thỏa mãn.

Trần Ngọc chỉ cảm thấy hô hấp thập phần khó khăn, những gì mà bức bích họa bị chôn vùi dưới sa mạc này miêu tả quá mức nặng nề. Cậu thở dài, nhớ đến A Cát nhất gan, Trần Ngọc chuẩn bị mau chóng dẫn hắn lên trước, quay đầu lại mới phát hiện, A Cát cùng Phong Hàn đều đang nhìn chăm chú hắc bào nam tử trẻ tuổi tuấn mỹ thần thái lạnh lùng trong bức họa.

Đôi mắt A Cát phẳng phất có thủy quang, trên mặt tựa như khóc tựa như cười, đưa tay muốn sờ rồi lại buông xuống, cuối cùng lui về sau một bước.

Phong Hàn thì hoàn toàn ngược lại, khác hẳn với khuôn mặt không chút thay đổi, trong mắt bùng lên một ngọn lửa mãnh liệt, chỉ là nhìn khách nhân trẻ tuổi kia. Cuối cùng Phong Hàn lấy tay vuốt ve khuôn mặt của nam tử hư ảo, lẩm bẩm: “Cuối cùng cũng gặp được người, quả nhiên đã tới nơi này sao.” Mang theo một loại tình cảm đặc thù nào đó, giống như là đang thăm thì với tình nhân.

Trần Ngọc kinh ngạc nhìn Phong Hàn, mở miệng hỏi: “Đây chính là người ngươi muốn tìm?”

Phong Hàn tựa hồ bất chợt lấy lại tinh thần, nhìn Trần Ngọc, sự kích động trong mắt còn chưa kịp tiêu tán hết, còn chưa hồi phục, ngược sáng, sắc vàng trong đôi mắt đen láy càng tăng lên, giống như dã thú đã tìm được mồi, tỏa ra sắc thái thần bí cùng mỉa mai.

“Có lẽ là vậy.”

Trần Ngọc nhìn Phong Hàn một lúc lâu, cũng nhe răng ra cười, nhẹ nhàng nói: “Thật tốt, người nói tìm được hắc, lời nguyên có thể giải.” Sau đó ta có thể thoát khỏi cuộc sống thống khổ, cùng với cái tên tính tình ác liệt bá đạo nhà người.

Phong Hàn giống như nhận thấy được Trần Ngọc đang nghĩ đến điều gì, có phần tức giận, bất thành linh nắm chặt cổ áo Trần Ngọc lôi lại gần, Trần Ngọc cổ áo bị xé rách lên, trợn mắt nhìn thẳng. Phong Hàn tiến tới bên tai Trần Ngọc, lộ ra răng nanh, khí lạnh âm trầm cảnh cáo: “Ta tìm được hắc và người là tế phẩm là hai việc khác nhau, ta chưa từng nghĩ tới sẽ buông tha cho tế phẩm.”

Nhìn Trần Ngọc mắt trợn to, Phong Hàn hài lòng gật đầu một cái, quay đầu quan sát bốn phía thần miếu. Trần Sâm cùng Dương lão lục đã sai người lục soát toàn bộ thần miếu, hoàn toàn không hề tìm thấy thân ảnh của A Vũ. Về phần những tin tức khác, có dính dáng đến quỷ thành cũng chỉ có những bức bích họa kia, lúc này hầu như ai cũng xem qua cả rồi. Đang an bài người trèo lên dây thừng bên trên ném xuống.

“Sư phó, bên trong tường hình như đều là thi thể!” Triệu Ly chột hô.

Đúng vậy, không biết do ánh nắng chiếu đi hay vì nguyên nhân nào khác, bóng đen trong bức tường bạch ngọc càng lúc càng rõ ràng, thật đúng là bóng người, tay chân cũng có thể nhận ra rõ ràng, với địa thế kỳ quái, tựa hồ muốn từ trên vách tường bạch ngọc thoát ra ngoài. Hơn nữa nếu nhìn kỹ, sẽ thấy bốn phía trên tường cơ hồ tất cả đều là bóng người rậm rạp chằng chịt.

“Nơi này có thể là nơi chôn cất các tầng nhân.” Trần Sâm đánh giá, quay đầu tiếp tục an bài người ra ngoài.

Những người bên dưới da đầu nhất thời có chút tê dại, giống như bị rất nhiều người giám thị cùng lúc. Ai đang leo lên tốc độ cũng tăng nhanh không ít, cuối cùng có vài người còn chưa đợi người khác hoàn toàn lên được phía trên đã vội treo mình lên dây thừng.

“Ầm” một tiếng, nơi dây thừng rủ xuống sụp đổ, lượng lớn đất cát rơi vào bên trong, cung điện này không thể nán lại lâu thêm được nữa. Trần Ngọc Phong Hàn Mã Văn Thanh ở lại sau cùng, Trần Ngọc liếc nhìn nam nhân trẻ tuổi mặc hắc bào trong bức bích họa, lại chuyển mắt nhìn Phong Hàn không ngừng quay đầu lại.

Đúng lúc này, Trần Ngọc đột nhiên cảm giác được bóng người màu đen trong tường tựa hồ cửa quay, khi cậu vội vàng quay đầu lại nhìn thì phát hiện có lẽ chẳng qua chỉ là ảo giác, bóng người chỉ chút đan xen, bị phong ấn trên vách tường, nơi đó chẳng mấy may có động tĩnh gì.

Trần Ngọc trước để cho Mã Văn Thanh đi lên, khi bản thân cậu trèo lên trên mặt đất cơ hồ đều là cát, đứng cũng không vững, sau đó Phong Hàn có phần mất kiên nhẫn, trực tiếp ôm lấy eo Trần Ngọc, đưa đến giữa không trung.

Trần Ngọc chảy mồ hôi, vội vàng túm chặt sợi dây trèo lên. Khi tất cả mọi người đều đã đặt chân lên phía trên, tòa thần miếu bên dưới cũng nhanh chóng bị đất cát hoàn toàn vùi lấp.

Khương lão gia tử vội hỏi tình hình ở dưới đó, Trần Sâm đại khái nói sơ qua, A Vũ vẫn không thấy bóng dáng, nhưng ngoài ý muốn thấy được bích họa về quỷ thành.

“Lên đường thôi, nếu theo chỉ thị trong bích họa ở thần miếu, thứ được bao bọc bởi cát lúc, hắc phong bạo, thành ma, hồ nước, ở giữa chính là quỷ thành. Chúng ta bây giờ lên đường, đi tìm hồ nước cùng quỷ thành.” Trần Sâm nói, đại đương mệnh mệnh trong bức họa thứ hai đếm ngược từ dưới lên khiến người ta khó mà hình dung nổi, Trần Sâm bèn nói luôn thành hồ nước.

Hiện tại đã là buổi trưa nóng bức, nhưng căn lều quái dị kia cách đó không xa, không q hy vọng lưu lại cái nơi quỷ quái này để nghỉ ngơi.

Mặt trời phát nhiệt quá mức, mỗi người đều nóng không buồn nói chuyện. Trần Ngọc tựa vào bên cạnh Phong Hàn lim dim buồn ngủ, không ngừng dốc nước vào cái miệng nhỏ.

Lại đi thêm một canh giờ nữa, chợt có người kinh hô thành tiếng, tất cả mọi người đều từ trạng thái phờ phạc mà chấn chỉnh tinh thần, đến khi thấy rõ cảnh tượng trước mắt, ai nấy đều cất tiếng kêu sợ hãi.

Cách đó không xa, nước biển xanh biếc giống như phô thiên cái địa, mãnh liệt đập vào thị giác, nháy mắt đã gần trong gang tấc.

“Đây, đây là biển, ở đây thật sự có biển?!”

Biển trong sa mạc, không thể tưởng tượng được lại có biển xuất hiện, chớp mắt đã vây quanh đội ngũ lạc đà. Lão nhân dẫn đường đáng thương trực tiếp hôn mê bất tỉnh, Trần Ngọc quay đầu lại túm lấy balô của mình, chuẩn bị nhảy xuống lạc đà mà bơi.

Phong Hàn kéo cậu lại, lắc đầu với cậu, thấy Trần Ngọc vẫn liều mạng giãy dụa, dứt khoát dùng tay che kín mắt của Trần Ngọc.

Mấy phút sau, những người quá hoảng loạn mà nhảy xuống biển mới phát hiện ra cái gì cũng không có, biển này dường như chỉ là ảo ảnh. Nhìn đội lạc đà bị biển nhấn chìm, nhưng người vẫn đang vững vàng đứng trên mặt cát.

Cảm giác thế này rất kỳ dị, không ít người dần bình tĩnh lại, nhìn ra xung quanh, tựa hồ cũng thấy mát mẻ hơn một chút, thậm chí có thể thấy cả đàn cá thỉnh thoảng bơi ngang qua.

Đi được một lúc, từ giữa mặt biển xanh thật sự trông thấy một tòa thành. Cây xanh rập rập, trong màu xanh bát ngát ấy mơ hồ vươn lên những bức tường cao chót vót.

“Quý thành!”

“Chúng ta thật sự đã tìm thấy quý thành trong truyền thuyết rồi!”

Chờ sau khi mọi người kích động mau chóng lao tới gần quý thành, Phong Hàn mới chột lên tiếng: “Mau dừng lại, nơi này thật sự có sông đào bảo vệ thành, nước ở phía trước, là thật.”

Ngay sau đó phốc một tiếng, một con lạc đà đi tuốt ở đằng trước đã tiến vào trong nước.

-END 31-

32. Chương 32

Đi lại nhiều ngày trong sa mạc nhiệt độ cực cao cộng thêm ánh mặt trời gay gắt, cả đám người quần áo dường như đều ướt đầm, cho dù vừa bắt gặp ảo cảnh biển khơi, cũng chỉ là sau khi thị giác thần kinh truyền sai tín hiệu, trong lòng có chút an ủi, tuyệt đối không thể làm dịu được nhiệt độ lên gần đến năm mươi độ này. Đúng lúc đó lại nghe Phong Hàn nói thật sự có sông đào bảo vệ thành, đều hoan hô cả lên, hận không thể ngay lập tức nhảy xuống ngâm mình.

Trần Sâm đi ở phía trước chột đưa tay ngăn cản mọi người: “Đứng hết lại! Nước này còn chưa biết là tử thủy hay hoạt thủy, vả lại có mấy thứ gì đó khác lạ không sạch sẽ hay không hiện tại còn chưa rõ. Ai cũng không được phép xuống nước, Triệu Ly, người lên trước xem xét.”

Trần Sâm vừa nói xong, không người nào dám động. Có tên muốn đem một chân trước của lạc đà ngập trong sông túm lên, thế nhưng lạc đà không chịu phối hợp, đứng nguyên tại chỗ, mặc cho người nọ dùng đủ mọi cách cũng không thềm nhúc nhích. Hắn không thể làm gì khác hơn đành phải đem trang bị trên thân lạc đà tháo xuống trước, vừa định cầm lấy dây cương, không ngờ con lạc đà chột nổi điên, ngửa mặt lên trời gào thét thê lương, chạy nhanh về phía trước, nháy mắt đã chìm sâu vào nước, không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Người nọ thấy vậy bèn cuống cuống, muốn đuổi theo, nhưng bị Triệu Ly kéo lại, quát: “Không muốn sống nữa sao! Lạc đà nếu không gặp nguy hiểm thì sẽ không thành cái dạng đó, người lùi về sau mà xem.”

Người nọ quay đầu lại, quả nhiên phát hiện tất cả lạc đà đều quỳ trên mặt đất, thậm chí còn đang phát run. Hắn dần dần bình tĩnh, nhất thời trán đổ mồ hôi, cảm kích nói cảm ơn với Triệu Ly.

Triệu Ly ngồi xổm ở bên hồ, bật đèn pin mắt sói. Đèn vừa sáng, nơi có ảo ảnh biển khơi dưới ánh sáng của ngọn đèn đột nhiên biến mất. Những người tinh mắt lập tức phát hiện, Phong Hàn nói có sông đào bảo vệ thành quả nhiên là thật, chỉ có điều mặt sông so với ảo cảnh biển khơi ban này hẹp hơn rất nhiều, khi đèn

pin mắt soi lia qua, chỉ có thể nhìn thấy nước sông đen thẫm gợn sóng lăn tăn, không trông thấy đáy. Cho dù đèn pin mắt soi có lực xuyên thấu tương đối mạnh, chiếu xuống mặt nước cũng chỉ thấy một mảnh mờ hồ.

Triệu Ly đang ngồi xổm chợt ồ lên một tiếng, lấy một cây kim nhỏ vẫn mang theo bên người gấp lấy cái gì đó mang ra ngoài, “Sư phụ, nước này chắc chắn là hoạt thủy, bên trong có cá.” Đó là một con cá toàn thân trắng xám, vừa dài vừa nhỏ giống như rắn, chỉ có đầu cá là lớn. Có thể do phải trú ngụ trong thời gian dài dưới đáy sông bị ảo cảnh che khuất, không đủ ánh sáng, cho nên con người của nó cũng trong suốt. Vì nó đang bị kẹp, nên ra sức giãy dụa. Nhận ra có giãy dụa cũng vô dụng, nó bèn ngừng lại trong chốc lát, sau đó lật thân há mồm muốn cắn tay Triệu Ly, miệng nó rõ ràng đều là răng nanh trắng hếu. Triệu Ly khẽ chửi thề một tiếng, tay trái vừa động, đầu cá đã bị cắt phăng rơi xuống đất.

Trần Sâm gật gù, bây giờ nước đã được chứng minh không có độc, nhưng nghĩ đến hàm răng sắc bén của lũ cá, cũng tuyệt đối không ai dám xuống hồ tắm.

Mấy vị chủ trì thương lượng với nhau một chút, cuối cùng quyết định, dù sao cũng đã đến buổi trưa, trước ở chỗ này ăn cơm nghỉ ngơi, sau đó sẽ qua sông. Bởi vì nơi đây có ánh sáng, ảo cảnh sẽ biến mất, thế nên đoàn người tìm cách kiếm chút cây cỏ khô, đốt lửa. Mặc dù mặt đất không bị ánh nắng rang nóng nghiêm trọng như những chỗ kia, trực tiếp ngồi xuống cái mông cũng nóng bỏng khó chịu, mọi người bèn trải túi ngủ trên đất, đun nước nóng, cho thêm chút muối và ít đường chế biến mấy món ăn khô, cái này tương đối khó ăn, cũng may ở Tân Cương đã mua một ít thịt nên hương vị cũng không tệ lắm.

Trần Ngọc miễn cưỡng ăn một bát, mặc dù khó khăn lắm mới có thể nuốt trôi, nhưng ăn xong tinh thần cũng tốt lên không ít. Đảo mắt thấy Phong Hàn sắc mặt bình tĩnh đang bưng bát cơm mình đưa qua cho hắn, trước kia mình nấu ngon như vậy cũng không thấy hắn khen ngợi, giờ ăn mấy thứ khó nuốt này hắn cư nhiên không hề oán trách, trong lòng bỗng thấy buồn cười, người này mặc dù bá đạo chuyên chế, thật ra thì rất dễ nuôi.

Mã Văn Thanh cùng báo con đều trong trạng thái chán chường, rốt cuộc Mã Văn Thanh chợt đứng dậy đi về phía sông, Trần Ngọc liếc mắt nhìn, cũng không để tâm lắm, Mã Văn Thanh mặc dù tùy tiện nhưng là người khôn khéo vô cùng, tuyệt đối sẽ không để mình gặp nguy hiểm. Không mất nhiều thời gian, Mã Văn Thanh hưng phấn giơ lên mấy con cá lớn màu trắng, nói: “Ta đã hỏi Khương lão gia tử, hắn nói con cá này không có độc, trước đây bọn họ dưới sông ngầm gặp phải cũng ăn rồi, cực kỳ tươi ngon, điều kiện gian khổ như vậy, ta cũng phải cải thiện thức ăn, trong miệng nhặt nhèo muốn phun ra ruồi.”

Nói xong đem cá đi làm sạch, dùng dây thép xuyên qua, đặt trên đồng lửa nướng chín.

Qua một hồi, thân cá bắt đầu chảy mỡ, mùi thơm tứ phía, những người khác ngửi thấy được, không ít người noi theo Mã Văn Thanh, xuống sông bắt cá.

Trần Ngọc mới mở cặp sách lôi hai thanh chocolate ra ăn, cho nên khi Mã Văn Thanh đưa cá tới liền lắc đầu. Sau đó cảm thấy trên cánh tay chợt nặng, cúi đầu vừa nhìn, báo con đang chảy nước miếng dãi mắt theo cá nướng, đáng thương nhìn Trần Ngọc.

Trần Ngọc đỏ khốc đỏ cười cầm lấy con cá, đơn giản rút dây thép, ném cho báo con. Tiểu báo tử ăn xong rồi vẫn còn tha thiết nhìn chăm chăm Mã Văn Thanh, kết quả Mã Văn Thanh chẳng thể nuốt trôi, nhìn đôi mắt nhỏ xíu ở nơi nào đó cứ chăm chăm nhìn mình.

Bên cạnh có người cười ra tiếng, Trần Ngọc quay đầu lại, chính là người có vóc dáng thấp bé đi theo Hứa Thiếu An, tên là A Anh. A Anh đưa tay gọi tiểu báo tử, lại lấy con cá hướng nó lắc lắc.

Tiểu báo tử giương mắt khê liếc Trần Ngọc, chậm rãi đi về phía A Anh, trong con người mang theo ý đề phòng. A Anh cười hi hi cầm con cá huơ một vòng trước mặt báo con, sau đó lại để bên cạnh mình. Tiểu báo tử phủ phục trên mặt đất, làm ra tư thế vỗ mồi, vắn vẹo uốn éo cái mông, trong tiếng cười lớn của A Anh đem cá đoạt lại.

A Anh muốn đưa tay ôm nó, vật nhỏ rất không có lương tâm, ngậm chặt thức ăn lập tức cong đuôi chạy về, đem cá trong miệng nhả xuống bên cạnh Trần Ngọc, thân thể mập mạp đẩy đẩy tay cậu, cư nhiên muốn mời Trần Ngọc ăn cá. Trần Ngọc buồn cười, vỗ vỗ đầu tiểu tử, để nó ăn cá.

Cảm nhận được tầm mắt ngay cạnh, Trần Ngọc cười quay đầu hỏi: “Có muốn ăn cá hay không?”

Trong mắt Phong Hàn hiện lên tiểu ý, lắc đầu, từ trong túi xách của Trần Ngọc lấy chocolate ra ăn.

Uống nước xong, Trần Ngọc cảm thấy ảo cảnh này thực khó gặp, vác máy ảnh bắt đầu chụp lại. Chụp xong thì chui vào trong túi ngủ, nhắm mắt lại, chuẩn bị an giấc. Mơ hồ nghe thấy được lão hán dẫn đường đi tới đồng lúa trại bên cạnh cậu, những người bên đó bao gồm Trần Sâm, Dương lão lục, Khương lão gia tử, và Hứa Thiếu An.

Lão hán bày tỏ sẽ không đi theo bọn họ vào quỷ thành, trước đó cũng đã nói chỉ dẫn bọn họ tìm được đường vào quỷ thành mà thôi. Lão dong dài: “Quỷ thành chỉ có thể vào không thể ra, lão đầu ta nhất quyết không dám vào đó, Hồ Đại sẽ không phù hộ những người tiến vào trong đấy. Lão đầu ta trước kia có nghe người khác nhắc tới, nơi ấy thông xuống địa ngục, người đi vào trong, linh hồn không thể thăng thiên, phải xuống địa ngục chịu đủ muôn vàn khổ cực. Các người tìm cái gì lão đầu ta không quản, cũng không muốn hiểu, nhưng ta tuyệt đối sẽ không theo vào.”

Đám Trần Sâm thấy lão hán lần này quyết tâm không đi theo, dùng đủ mọi thủ đoạn từ dụ dỗ đến uy hiếp cũng không thay đổi được chủ ý của lão hán, chỉ đành phải đồng ý để lão nhân lưu lại ở ngoài trông chừng lạc đà cũng một ít vật dụng. Bởi vì lạc đà quá nhiều, đến lúc đó có thể để lại thêm hai người nữa cùng hán trông nom. Trần Sâm an bài như thế cùng là có tính toán trước sau, vạn nhất bọn họ mắc kẹt trong đó, lão hán mà không đợi kịp, bọn họ lúc ấy chỉ còn cách đi bộ trong sa mạc.

Trần Ngọc dừng tai nghe ngóng, thấy người dẫn đường trong đội phụ thân không muốn vào thành, bèn ngồi dậy nhìn A Cát. A Cát khuôn mặt lạnh lùng đang nhìn về phía quỷ thành, cảm nhận được tầm mắt của Trần Ngọc, nhất thời hiểu ý tứ của cậu, lập tức không do dự nói: “Ta nếu đã đi đến nơi này, nhất định sẽ vào cùng các người, ta tới là vì muốn tìm đại ca ta, không tìm được hán ta sẽ không trở về.”

Trần Ngọc gật đầu một cái, đang muốn nói chuyện, có người ở bờ sông bắt cá lấp bắp chột kêu lên, “Lục gia! Lục gia!”

Hiển nhiên là người của Dương gia, Dương lão lục cau mày đứng lên, đứng dậy đi ra bờ sông. Mọi người đã ăn uống nghỉ ngơi dần hồi phục cũng đều ngừng động tác, nhìn về phía bên kia. Tiểu nhị bật đèn pin lên, chỉ vào trong sông, giọng nói có phần run rẩy: “Bên kia có người!”

Trên mặt sông đen thẫm, lơ lửng trôi nổi thứ gì đó, cẩn thận phân biệt mới có thể phát hiện là một người ôm một cái đệm trôi nổi trên mặt nước. Dưới ánh sáng của đèn pin, người kia sắc mặt trắng bệch, trán nhỏ máu, ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía này.

“Ta đi lồi hán tới đây.” Dương lão lục trầm giọng nói.

Đúng lúc ấy một người cao lớn chừng 30 tuổi trên mặt có vết sẹo vội đứng lên, nói: “Lục gia, để ta đi.”

Dương lão lục có vẻ cực kỳ tín nhiệm hán, gật đầu một cái, vỗ bả vai người nọ, nói hành sự cẩn thận.

Người cao lớn vốn định cởi quần áo, nhưng nhớ đến loại cá trong sông, bèn đem ống quần dúi chặt vào trong giày cao cổ da trâu, những chỗ hở trên y phục cũng khấn cấp xử lý qua, nhanh chóng nhảy xuống sông bơi về bên kia, nhìn động tác cùng tốc độ hiển nhiên thủy tính cực hảo.

Người cao lớn bơi đến trước mặt người nọ, hướng hán hô mấy câu, người nọ nhưng không hề đáp lại, chỉ nhìn chăm chú người cao lớn.

Cuối cùng người cao lớn cố gắng lôi cái đệm bơi về bờ, người nọ chột ra sức giằng co. Cũng may người cao to thủy tính cực hảo, khí lực cũng lớn, tốn rất nhiều công sức mới đem người lồi trở lại. Mấy người khác ở bờ sông tiếp ứng. Người bị thương nọ vẫn dùng sức nắm lấy cái đệm, mọi người không thể làm gì khác hơn đành phải kéo cả cái đệm lẫn người bên trên lên bờ.

Sau khi lên đến bờ, tất cả mọi người cùng hít vào một ngụm lãnh khí, người này quần áo cơ hồ bị máu tươi thấm ướt, hơn nữa từ đầu gối trở xuống thì trống rỗng. Người cao to sờ sờ lỗ mũi cùng tìm hán nói, “Còn sống, nhưng nếu như không chữa trị ngay, tuyệt đối sẽ mất mạng.”

Người cao to đeo bao tay, lột quần áo của người nọ, kết quả khi quần áo bị cởi ra hết, không ít người đều không cầm lòng muốn nhìn thêm nữa. Trên thân thể người nọ tất cả đều là cục máu, chi chít ghê rợn đến

cực điểm. Căng chân không còn, dùng dây thừng thắt chặt lại, nhưng máu vẫn không ngừng tuôn ra.

Căn cứ theo những vết thương này, cho dù bọn họ mang theo đầy đủ thuốc men cấp cứu, người này sợ là không thể sống được.

Khương lão gia tử qua nhìn một cái, lại thấy vết thương trên đùi của hắn, khoát tay áo nói: “Không được, trên người hắn đều là đĩa, vết thương trên đùi hắn, là do một loại lợi khí nhanh chóng chặt đứt. Mất máu quá nhiều, hắn tuyệt đối không chống đỡ nổi đến lúc chúng ta mang hắn ra ngoài.”

Không ít ánh mắt thương hại rơi vào thân thể người nọ, khiến cho người ta thấy kỳ quái chính là, người này giống như không có cảm giác đau đớn, sắc mặt mặc dù trắng bệch, nhưng cũng không kêu đau.

“Hơn nữa, từ những vật dụng bên cạnh hắn có thể thấy, hắn đại khái cũng giống với chúng ta, là hướng về món đồ được cất giấu trong quỹ thành, có người còn đến sớm hơn cả chúng ta...” Khương lão gia tử nói tới đây liền trầm mặc.

Có người đã đi trước một bước, như vậy thứ mà bọn họ muốn còn ở đó hay không chính là vấn đề.

“Các người gặp phải chuyện gì? Những người khác đâu?” Trần Sâm cất tiếng hỏi người nọ.

Người nọ không nói lời nào, chấp nhất mang theo cái đệm muốn bò về phía trước, đối với một đồng người như vậy làm như không thấy.

“Thần trí của hắn sợ là đã mất rồi, quỹ thành này quả nhiên không dễ mà vào được.” Khương lão gia tử cầm tẩu thuốc đưa lên khóe miệng hít một hơi, lên tiếng.

Xảy ra chuyện lớn như vậy, đám người Trần Ngọc cũng sang xem. A Cát chợt dừng sức nắm chặt cánh tay của Trần Ngọc, khí lực lớn đến mức Trần Ngọc cảm thấy đau đớn.

A Cát run rẩy, nói từng chữ từng chữ: “Bọn họ chính là đám người đại ca ta mang theo vào sa mạc.”

Nghe được lời nói của A Cát, người nọ như nhận thấy điều gì đó ngắc đầu lên, chăm chú nhìn A Cát, trên mặt bỗng dâng lên vẻ tuyệt vọng cùng thống khổ, hô: “Đừng, ngàn vạn lần đừng đi vào!!” Nói xong bàn tay luôn xuống mặt dưới của tấm đệm, lôi ra khẩu súng chỉ vào A Cát, trong miệng lẩm bẩm: “Trở về, trở về!”

-END 32-

33. Chương 33

A Cát còn chưa kịp hỏi tại sao không thể vào quỹ thành, trong thành đến tốt cùng đã xảy ra chuyện gì, hắn chỉ hỏi được một câu duy nhất đại ca hắn đang ở đâu. Người nọ đã há miệng run rẩy nổ súng, nhưng là hướng về chính bản thân y, máu đỏ tươi trong nháy mắt phun đầy đất, cũng ngăn lại những thắc mắc của mọi người.

Một vài người sắc mặt bắt đầu phát xanh, quỹ thành này có lẽ nào danh xứng với thực như những gì lão nhân dẫn đường đã nói là cửa vào của địa ngục? Đứng bên dòng sông tối thẫm bảo vệ thành, mọi người chỉ cảm thấy từng trận âm phong lướt qua, trong lúc nhất thời không ai dám lên tiếng bắt chuyện, cũng không ai nhắc đến việc bây giờ đã quá trưa, là lúc chuẩn bị phải vào thành.

Dương lão lục chợt lớn tiếng nói: “Kháo a, chúng ta nhất định làm được, sợ cái quỷ gì a! Tại sao chỉ vì một câu nói của ngoại nhân mà chôn chân ở bên ngoài. Đầu* (chỉ mộ cổ) đã ở ngay trước mắt, không đi vào mới là không thể chấp nhận được. Các người có đi hay không ta mặc kệ, Dương gia chúng ta dù thế nào cũng muốn vào xem thử.”

Tẩu thuốc của Khương gia lão gia tử lúc này rốt cuộc cũng hạ xuống, trong mắt lóe tinh quang, không nhanh không chậm nói: “Những lời này của Dương lục gia khiến không ai là không muốn đi vào. Huống chi đã đáp ứng chuyện của Hứa gia, Khương gia chúng ta tuyệt đối sẽ không bỏ cuộc.” Thầm nghĩ, Dương gia định chơi trò đánh lể đây mà, dễ dàng vậy sao, lão gia tử ta ăn muối còn nhiều hơn người ăn gạo đó.

Trần Sâm không bày tỏ thái độ gì, chỉ nhìn về phía Hứa Thiếu An dò xét: “Nên xuất phát thôi.”

Hứa Thiếu An đang nhìn về phía quý thành, sự khẩn thiết trong đôi mắt bị cặp kính che khuất, nghe thấy câu nói của Trần Sâm, gật đầu một cái, “Được, mọi người mau chuẩn bị, chúng ta bây giờ vào thành.”

Cho dù có người nói không muốn đi, cũng mặc kệ trong đó có bao nhiêu hung hiểm, Trần Ngọc nhất định phải vào quý thành. Nếu không đi thì sẽ không có chìa khóa, vài năm nữa nỗi khổ bị vạ cổ phệ thân kia, tư vị đó so với chết còn thống khổ hơn.

Cậu căn bản không có đường lui, hít một hơi thật sâu, Trần Ngọc buộc kín quần áo, đi về phía bờ sông.

Hiện tại đã có không ít người xuống nước bơi sang bờ bên kia, trông theo đèn mỏ trên đầu thì thấy có người đã tới giữa sông.

Trần Ngọc lấy ra đèn pin không thấm nước, chuẩn bị xuống nước, mới vừa đi tới bờ sông, lại bị một người ôm trở lại. Người này khí lực rất lớn, Trần Ngọc bị siết đến mức sắc mặt trắng bệch.

“Ta kháo, không thấy lão tử đang chuẩn bị —” Trần Ngọc vừa tức giận nói, vừa quay đầu lại, thấy người sau lưng sắc mặt xanh mét, trong lòng Trần Ngọc lập tức trùng xuống, sau lưng cậu chính là phụ thân Trần Sâm.

Trần Sâm mặt mày âm trầm, giơ tay lên muốn đánh, cuối cùng thấy bộ dáng sợ hãi của Trần Ngọc lại nhịn xuống, lạnh lùng nói: “Đã cho ngươi đi cùng, dọc đường còn chưa ăn đủ khổ cực? Ngươi đang hoảng ở chỗ này đợi cho ta, chờ chúng ta ra ngoài. Ta cảnh cáo ngươi, ngươi nếu dám qua, ta không lột da ngươi không được.”

Trần Ngọc muốn khóc, lão cha cậu tại sao luôn vào thời khắc mấu chốt thì chen ngang, ngài không thể ngó lơ cậu đi sao. Trần Ngọc thấy người ở bờ bên này đã không còn nhiều lắm, chỉ có Mã Văn Thanh, Phong hàn, A Cát đang đợi cậu, Thẩm Tuyên, Triệu Ly, cùng tiểu đệ tử Hàn Hiểu Thần của Trần gia cũng đang chờ Trần Sâm.

Không có người ngoài, Trần Ngọc cắn răng, nếu không nói ra ngay bây giờ e rằng sau này không còn cơ hội nữa, cậu lấy thân che đi phần lớn tầm mắt của mọi người, kéo xuống một phần cổ áo, làm lộ ra Thanh Long hoàn khóa thật chặt ở trên cổ, thấp giọng nói: “Cha, thực ra con cũng không muốn đi, nhưng mà không đi không được—” Trần Ngọc nói không ra lời, cậu chỉ cảm thấy cánh tay đang nắm lấy cổ áo của mình kéo lên dùng lực lớn đến mức khiến cho cậu khó thở.

Trần Ngọc ngẩng đầu lên, kinh ngạc phát hiện trong đôi mắt Trần Sâm xẹt qua một tia tức giận không thể tưởng, cảm xúc mãnh liệt khác thường đó khiến khuôn mặt của ông có phần vặn vẹo. Trần Ngọc nuốt nước miếng, chờ phụ thân mắng chửi.

Qua một hồi lâu, Trần Sâm tựa hồ cố nén xuống toàn bộ tâm tình của mình, dùng thanh âm không lạnh không nhạt nói: “Ta chỉ hy vọng chưa từng có đứa con trai là ngươi.” Nói xong buông cổ áo Trần Ngọc ra, cũng không quay đầu lại đi thẳng về phía bờ sông.

Ba người Thẩm Tuyên tự phát giác sự phẫn nộ của Trần Sâm, trong ánh mắt khi nhìn về phía Trần Ngọc có hàm chứa ý tứ sâu xa cùng sâu lo. Trần Sâm rất ít khi phát hỏa đến mức này, hoặc là nói, Trần Ngọc sau khi ra ngoài ở, Trần Sâm gần như không còn quan tâm tới Trần Ngọc.

Mã Văn Thanh sấn lại gần, hỏi: “Chuyện gì vậy, Trần thúc sao lại tức giận đến thế. Theo ta thấy, còn không bằng thúc ấy tấn cho ngươi một trận, xả được nợ khí ra là tốt thôi.” Nói xong câu cuối, đã từ lo lắng biến thành hả hê khi thấy người gặp nạn.

Trần Ngọc nhẹ nhàng thở gấp, ngay cả ý muốn lật tẩy Mã Văn Thanh cũng không có, nhìn theo hướng phụ thân rời đi, tim giống như bị ai đó bóp nghẹt. Thật lâu sau, mới cười khổ nói: “Có lẽ ta thật sự đã chọc cha xù lông nên rồi.”

Ngũ quan của Trần Ngọc cực kỳ tinh xảo, thường ngày vui cười hơn hờn nhìn thế nào cũng thấy hoan hỷ, lúc này sắc mặt tái nhợt, sâu mi khổ kiếm, mặc dù vẫn đẹp mắt, lại khiến cho mấy người chung quanh đều cảm thấy khó coi.

Mã Văn Thanh vỗ bả vai cậu, nói: “Ta bảo, hình tượng thanh niên văn nhũ u buồn thật sự không thích hợp với người, quá giống bà cô già. Có bản lĩnh chi bằng hảo hảo nịnh bợ Mã gia ta, chìa khóa gì đó nhất định sẽ tìm về cho người.”

Trần Ngọc khước miệng giật giật, cuối cùng cũng không nói gì.

“Đi thôi.” Phong Hàn liếc nhìn cánh tay Mã Văn Thanh đặt trên bả vai Trần Ngọc một cái, nhàn nhạt nói.

Bốn người kiểm tra y phục nhau xem còn có khe hở hay không, sau đó lần lượt nhảy xuống sông. Nước cư nhiên lạnh như băng, nường theo ngọn đèn mỡ trên đầu, có thể thấy rõ ràng hai thước bên trong lòng sông. Trần Ngọc do phải đem tiểu báo tử thả trên đỉnh đầu, chỉ có thể ngậm đèn pin trong miệng, ra sức bơi về phía trước.

Vừa tới giữa sông, Trần Ngọc chợt phát hiện Thẩm Tuyên cách đó không xa đang không ngừng giãy dụa, đang muốn hỏi xảy ra chuyện gì, nhưng thấy Thẩm Tuyên đột nhiên chìm xuống. Trần Ngọc quỳnh lên, vội vàng bơi qua đó.

Thủy tính của Thẩm Tuyên cực tốt, nói như thế nào cũng không thể chết đuối, Trần Ngọc bơi tới gần mới phát hiện, Thẩm Tuyên đang ở dưới mặt nước, hình như chân bị mắc vào thứ gì đó, muốn lặn xuống xem thử, nhưng tư thế hiện tại của cậu hiển nhiên vô cùng bất lợi.

Trần Ngọc bơi sát tới, kéo Thẩm Tuyên lên, chỉ chỉ mình, ý bảo để cậu xuống. Thẩm Tuyên gật đầu một cái, lấy đèn pin cầm tay trong miệng Trần Ngọc ra, nói: “Phía dưới hình như là một sợi xích sắt, phải dùng kìm.”

Trần Ngọc lấy công cụ từ trong balo, hít sâu rồi lặn xuống, tiểu báo tử trên đầu của cậu bị bỏ quên, trong nháy mắt khi Trần Ngọc vào trong nước, báo con ngao một tiếng, từ trên mặt nước nhảy loạn, xem xét hai bên, chỉ có thể nhào tới trên đầu Thẩm Tuyên.

Thẩm Tuyên đưa tay xách tiểu báo tử, lạnh lùng nhìn vào mắt nó, rất muốn đem nó ném xuống. Tiểu báo tử từ nhỏ đã quen thuộc với sát khí như vậy, lập tức không dám lộn xộn, giương mắt đề phòng nhu thuận nhìn Thẩm Tuyên, Thẩm Tuyên chợt nhớ tới bộ dáng khi còn nhỏ của Trần Ngọc, khước miệng khê cong, sau đó đành hoàng đặt báo con lên vai.

Trần Ngọc lặn xuống dưới, quả nhiên thấy có mấy sợi xích sắt, cũng không quá thô ráp, chân trái của Thẩm Tuyên vừa vịn mắc ở nơi mấy sợi dây xích vướng víu vào nhau. Trần Ngọc bơi qua đó, dùng kìm bắt đầu cắt bỏ.

Cắt được ba cái, Trần Ngọc cảm thấy tức ngực, cậu ngẩng đầu chuẩn bị bơi lên lấy hơi, lại thấy chỗ nước tối có một loạt các gương mặt đang chăm chăm nhìn cậu, tuyệt không khoa trương, không phải một mà là một hàng, đều mang vẻ dữ tợn, mắt đỏ ngầu theo dõi cậu. Trần Ngọc nhất thời căng thẳng, thiếu chút nữa sợ hãi mở mồm kêu lớn, sau đó bị một lực đạo mạnh mẽ từ phía trên xách lên. Trong nháy mắt thoát khỏi lòng sông, Trần Ngọc dường như thấy bóng đen chợt lóe, có thứ gì đó nhanh chóng lẩn trốn.

Sau khi lên đến mặt ssông, khuôn mặt mất kiên nhẫn của Phong Hàn chình ịch ngay trước mắt, cũng không hỏi nhiều, thậm chí còn không thèm cầm lấy cái kìm, trực tiếp lặn xuống, đem mấy sợi còn lại chặt đứt.

Khi Trần Ngọc một lần nữa nhìn vào trong đáy sông, cái gì cũng không trông thấy nữa.

Đáy sông có thứ gì đó?!

Trần Ngọc chưa kịp ngẫm nghĩ, Phong Hàn đã lôi cậu bơi về phía trước, Trần Ngọc lần này không quên từ trên bả vai Thẩm Tuyên kéo báo con xuống. Bơi sau lưng Phong Hàn, chân của cậu thỉnh thoảng đụng phải xích sắt, có thể thấy được đáy sông có rất nhiều xích sắt như vậy, nhưng dùng để làm gì thì rất khó suy đoán.

Báo con có thể vì bị Trần Ngọc vứt bỏ một lần, lúc này bò lại trên đầu Trần Ngọc, gắt gao túm cắn tóc Trần Ngọc. Trần Ngọc bị nhéo rất đau, vỗ mông nó hai cái, nhưng hoàn toàn không có tác dụng.

Chờ hai người bơi đến được bờ, Trần Ngọc vượt hết nước trên mặt, kéo lấy Phong Hàn nói: “Trong nước hình như có cái gì đó! Ta vừa mới thấy, có mặt người.”

Phong Hàn gật đầu một cái, quét mắt nhìn Trần Ngọc, nhàn nhạt đáp: “Đúng, có thứ gì đó là bình thường, bởi vì đây là Tích Thi sông. Khi này bơi qua ta đã chú ý tới, phía dưới cơ hồ đều là thi thể. Mọi người đều một mực ở trên mặt nước nên không phát hiện ra, thấy người lặn xuống, sợ người không chịu nổi, ta mới qua đó.”

Trần Ngọc trợn mắt há hốc mồm mà nhìn Phong Hàn vẫn còn đang rất bình tĩnh, ánh mắt lạnh như băng, ngón tay run rẩy chỉ về con sông khoa tay múa chân, “Lòng sông chứa đầy thi thể? Hơn nữa còn là thi thể biết di chuyển?”

“Di chuyển?” Phong Hàn nhú mi.

Nói tới đây, Trần Ngọc tựa hồ nhớ tới điều gì đó, đột nhiên túm lấy áo con bấy giờ còn đang liều mạng nín lấy đầu cậu, bóp cổ của nó không ngừng lầm bầm: “Nôn ra, mau nôn hết ra!” Dưới đất này nếu như tất cả đều là người chết, vậy cá kia... Rốt cuộc là ăn cái gì mà lớn?!

Phong Hàn nhìn Trần Ngọc mấy giây, nhàn nhạt nói: “Lần này ta có thể sẽ không chú ý đến người, người kia quá mạnh. Nếu ngàn vạn lần không muốn chết thì cầm lấy cái này.” Sau đó, Phong Hàn lấy ra một vật đưa cho Trần Ngọc.

Hai mắt Trần Ngọc bừng sáng, là hoàng kim trượng, là vật mình vẫn thêm thường mơ ước, là thanh quyền trượng thần bí trước giờ chưa từng gặp. Trần Ngọc vui sướng đưa hai tay ra nhận, đây coi như là giao phó di vật sao, cho dù không tìm thấy bất cứ cái gì, thứ bằng vàng ròng này cũng tuyệt đối là bảo vật vô giá! Đôi mắt nho nhỏ vô tội của con cá, đường cong của chim ưng thật tinh tế tỉ mỉ biết bao.

“Người có thể ngừng kéo miệng tới tận lỗ tai phía sau được không. Quyền trượng này ta tuyệt đối sẽ không cho, chẳng qua là gửi nhờ, chẳng lẽ người cho rằng trừ thay ta bảo quản đồ ra, người còn có thể làm được việc gì nữa sao.” Thấy ánh mắt vạn phần mừng rỡ nhìn chằm chằm hoàng kim trượng của Trần Ngọc, phong Hàn khó chịu nói.

Trần Ngọc nhướn mắt, khuôn mặt lập tức biến thành vẻ nổi giận dưng dưng cùng cắn răng nghiêng lợi, khoe miệng cơ quắp khê động: “Vậy người mau mau đi tìm cái tên biến thái mà người quen biết, thương lượng tốt mọi chuyện, trước hết phải đem cái thứ phiền phức trên cổ ta tháo xuống.”

Phong Hàn cũng không phản bác lại, chỉ ngẩng đầu nhìn về phương xa: “Đúng là đủ biến thái.”

Lúc này Trần Ngọc xoay người nhìn quỹ thành ở trước mặt, ảo cảnh biển rộng sau sông đào bảo vệ thành đột nhiên biến mất, bằng mắt thường có thể thấy rừng cây mênh mông xơ xác, lại có cây cao đến không thể tưởng được, không biết bao nhiêu tuổi, trên đất lởm chởm rất nhiều rễ cây, cành lá thì đan chen khó gỡ, quần quýt dây dưa lẫn nhau, bóng cây bao trùm lên một tấm bia đá khổng lồ, có khắc chữ viết kỳ quái cùng hình ảnh vị thần đầu người thân chim, nơi này hẳn là cửa vào quỹ thành.

Bầu trời u ám, tựa hồ sắp mưa, trong sa mạc thật sự là khí trời khó gặp. Phía xa còn truyền đến thanh âm âm vang, rất có thể là thác nước.

“Tiểu Trần Ngọc, ốc đảo trong sa mạc phần lớn đều có văn minh cổ, người xem truyền thuyết về quỹ thành cũng đã tồn tại nhiều năm như vậy, bên trong nhất định có không ít đồ tốt.” Nói xong câu cuối, chính Mã Văn Thanh cũng nghi ngờ: “Con bà nó, quỹ thành này thật có điểm tà môn, La Bố Lạc đều cạn khô từ lâu, cuộc sống ở đây vẫn thoải mái đến vậy.”

Trần Ngọc híp mắt nhìn một vòng, mới chợt lên tiếng: “Nơi này nhất định có một người am hiểu phong thủy. Quỹ thành khác xa với khí hậu trong sa mạc, là bởi vì phong thủy của nó rất nhiều năm về trước bị người sửa đổi.”

“Khí gặp gió là tán, giới nước mà dừng, mà thông qua sửa đổi địa hình, không gió mà có nước, chính là huyệt vị phong thủy cực tốt.”

“A, A Ngọc hiểu biết không ít.” Trên cổ Trần Ngọc chợt vươn ra một cánh tay, lạnh lẽo khắc cốt, nghe thanh âm thì chính là Thẩm Tuyên được cậu cứu.

Trần Ngọc trong lòng phát run, quay đầu cười nói: “Nói lung tung thôi, có nghe lỗi được từ phong thủy tiên sinh vài điều.” Mấy việc này, ngay cả phụ thân cũng không biết, chớ nói chi đến những người khác trong

Trần gia.

Thẩm Tuyên nhìn thật sâu vào Trần Ngọc, ánh mắt làm như vô tình quét qua Thanh Long hoàn nơi cổ áo Trần Ngọc, nhưng chỉ là nói: “Sư phụ gọi ta, mau đi trước, ngàn vạn lần phải cẩn thận.”

Phong Hàn, Mã Văn Thanh, A Cát cũng quay đầu nhìn về phía Trần Ngọc, Mã Văn Thanh nói: “Chúng ta cũng mau theo sát bọn họ.”

Địa hình càng ngày càng dốc, giữa cây cối rậm rạp mơ hồ có thể thấy tòa kiến trúc đỉnh nhọn cùng bức tường đồ nát, chẳng lẽ quỷ thành ở trên chân núi? Đi thêm mấy trăm thước nữa, lại thấy Trần Sâm, Hứa Thiệu An mang người đứng ở cách đó không xa, tiếng nước chảy âm vang.

Mấy người tăng nhanh cước bộ, cuối cùng đã tới bên cạnh, đều sợ hãi không thốt nên lời. phía dưới lại là một thung lũng cự đại, giống như không có giới hạn, cây cối cổ xưa tùy ý sinh trưởng, đứng trên đỉnh núi hình vòng cung còn mơ hồ có thể thấy cổ thành phía dưới đã từng huy hoàng cùng phồn vinh đến thế nào.

“Đây mới thực sự là quỷ thành!”

Trần Ngọc nhìn cổ thành ở dưới chân, lại liếc nhìn đám người Phong Hàn A Cát, nơi này rốt cuộc chứa đựng số mệnh của ai....

-END 33-

34. Chương 34

Thung lũng này lớn đến mức nào căn bản không thể dự đoán được, do nguồn nước phong phú, khí hậu vô cùng tốt, thành cổ bên dưới như lạc viên cho thực vật sinh sôi phát triển, trong đám cây cối rậm rạp, vẫn có thể lên trông thấy cái bóng huy hoàng của quỷ thành buổi ban đầu.

Bốn phía đều là tường thành bằng đá cao cao, giữa những bóng cây vẫn còn có thể thấy rõ kết cấu các con đường, nơi trống trải còn có thể thấy cảnh tượng đồ nát của những mảng tường thành cùng đỉnh nhọn thật cao. Mà khiến người ta chú ý đến nhiều nhất chính là tòa tháp màu trắng cao nhất trong thành, phía trước bạch tháp là hai hàng tượng đá cực lớn cao chừng mười mấy thước, mỗi tượng đá trong miệng đều có dòng nước chảy thẳng xuống dưới, giống như một thác nước thu nhỏ.

Hơn chục thác nước như vậy, cũng thực đồ sộ. Khi này nghe thấy tiếng âm ầm cực lớn, chính là do những dòng thác này tạo nên.

“Người sinh sống trong sa mạc, đều cho rằng nước là thứ trân quý nhất, cung điện của nữ vương rất có thể ở phía bên kia của bạch tháp.” Khương lão gia tử lấy tay vuốt cằm chỉ về xa xa.

Dương lão lục cười nói: “Rốt cuộc cũng tìm được quỷ thành, chuyến này lời lớn rồi, trở về nghỉ ngơi mấy năm không thành vấn đề.”

Trần Sâm không tiếp lời, kể từ khi thấy Thanh Long hoàn trên cổ Trần Ngọc, sắc mặt ông vẫn âm trầm đến đáng sợ. Nhưng cái người xuất vốn – Hứa Thiệu An hiển nhiên hết sức để tâm đến ý kiến của Trần Sâm, trực tiếp đi qua hỏi ý ông thế nào.

Trần Sâm nhìn mặt trời, gật đầu một cái: “Ân, bây giờ xuống đi, trước khi trời tối, phải kịp tới trong thành.”

Bọn họ đứng trên đỉnh núi, cách thung lũng bên dưới ít nhất sáu bảy mươi thước, hơn nữa còn thẳng đứng, so với vách đá không khác nhau là mấy. Mọi người đều lấy dây thừng leo núi từ trong balo ra, dây thừng leo núi của bọn họ dài ước chừng tám mươi thước, liền đem hai sợi vắt vào nhau, hợp thành một, sau đó đem dây thừng thô to vòng quanh khối đá lớn, cố định thật chặt, một đầu khác rủ thẳng xuống thung lũng bên dưới. Vì để tiết kiệm thời gian, tổng cộng có ba sợi dây thừng thô được hợp lại.

Trần Sâm nhìn lướt qua phía Trần Ngọc, trầm mặc, quay đầu nói với tiểu đệ tử Hàn Hiểu Thần: “Hàn Hiểu Thần, người ở lại đây.”

Hàn Hiểu Thần kinh ngạc nhìn Trần Sâm, hẳn dù gì cũng là đồ đệ mà Trần Sâm đích thân mang ra ngoài, chuyện đơn giản như vậy, tại sao không phải do mấy tên sai vặt coi chừng dùm, mà lại giao cho hắn. Thế nhưng sư phụ hắn cũng không có tâm tình giải thích, nhanh chóng mang người đi xuống. Triệu Ly xoay người lại vỗ vỗ bả vai Hàn Hiểu Thần, mỉm cười nói: “Sư phụ là e sợ có ngoại nhân, người ở trên đây nhớ xem xét thật kỹ, nếu người xảy ra chuyện, toàn bộ chúng ta sẽ không thể lên được đây để trở về.”

Cuối cùng, phía trên để lại ba người, ưu điểm là nhiều người thì dễ bề chiếu cố cho nhau, còn khuyết điểm thì Tam gia ba người đều không tín nhiệm nhau cho lắm.

Trần Ngọc thấy kệ những việc này, vốn phụ thân cậu sẽ không chuẩn bị để cho cậu kế thừa gia nghiệp, cậu cũng rất tự giác, đối với chuyện các phe phái của Đào sa lục đục tranh đấu chưa bao giờ để ý. Đeo găng tay màu đen vào, đi tới bên rìa huyền nhai, buộc dây thừng an toàn ở ngang hông, theo dây thừng thô trèo xuống. Phong Hàn là người đầu tiên đi xuống, hiện tại vẫn chưa thấy có động tĩnh gì truyền lên, nói cách khác phía bên dưới hết thảy đều bình thường. Trần Ngọc cũng không sợ độ cao, nhưng cảm giác bị treo ngược giữa không trung vẫn tương đối khó chịu, bị kịch hơn chính là, một con báo con cư nhiên cũng sẽ sợ độ cao!

Trần Ngọc cẩn thận chịu đựng báo con bị nhét vào trong ngực đang liều mạng dùng bốn bộ móng vuốt cào cấu, nghĩ sau này vấn đề huấn luyện báo con, so với yêu thương mà giáo dục, Trần Ngọc càng tin chắc không đánh không nên thân, dĩ nhiên, cái đó và cách giáo dục ở nhà cậu có chút quan hệ với nhau.

Khi đặt chân được xuống dưới, đã có không ít người đang đứng chờ, đợi đến lúc đã đầy đủ mọi người, cứ dựa theo phương hướng khi nhìn ở bên trên mà vào trong thành. Trần Ngọc liếc mắt nhìn Phong Hàn đi tuốt ở đằng trước, không tự chủ được vội bước nhanh hơn.

“Mụ nội nó, đứa nào mà thất đức quá thế, đào lỗ ở chỗ này!” Trần Ngọc sau khi nghe thấy giọng nói quen thuộc này, quay đầu lại liền thấy Mã Văn Thanh đang lộ hai con mắt tha thiết hướng Trần Ngọc cầu cứu.

Trần Ngọc đi qua đó, phát hiện thực ra Mã Văn Thanh rơi xuống một căn hầm, có điều cái hầm ngầm này bị cây cỏ che phủ kín mít, rất khó phát hiện ra.

“Ta nói, tiểu tử ngươi có thể làm cái gì đó khác không?” Trần Ngọc buồn bực, Mã Văn Thanh phí nhiều sức lực như vậy, rớt xuống hầm ngầm cách đường chính không tính là gần, cũng tuyệt đối có quan hệ với sợi xích sắt màu xám trắng trên cánh cửa cũ nát cách đó không xa, cái tên này khẳng định lại ngứa tay rồi.

Mã Văn Thanh vội cười trừ giải thích, “Tiểu Trần Ngọc, đừng có dùng ánh mắt thấu hiểu đó nhìn người, gia ta chỉ là nhân tiện, khụ, thật đấy.”

Trần Ngọc lười cùng hắn so đo, khi đang kéo Mã Văn Thanh lên, một cánh tay khác cũng túm lấy Mã Văn Thanh, giúp đỡ cậu kéo người lên. Trần Ngọc ngẩng đầu nói cảm ơn, ngấn người, hóa ra là kẻ thường ngày trên mặt rất khách khí, nhưng vẫn có quan hệ – Triệu Ly.

Mã Văn Thanh ở bên cạnh phủi đất cát trên người xuống, Triệu Ly kéo Trần Ngọc đi trước vài bước, tiến lại gần bên tai Trần Ngọc, nhẹ nhàng nói: “A Ngọc, cẩn thận Thẩm Tuyên. Người là con trai của sư phó, hẳn kiêng kỵ nhất chính là người, mấy ngày nay ngàn vạn lần đừng đơn độc ở chung một chỗ với sư huynh.”

Trần Ngọc sững sốt, thế nào cũng không ngờ được Triệu Ly sẽ tìm cậu đến nói những lời này. Nghe những lời của hắn, Trần Ngọc chợt nhớ tới thái độ cùng vẻ mặt kỳ quái của Thẩm Tuyên khi nãy, còn cả cánh tay lạnh như băng đặt trên cổ cậu nữa.

Triệu Ly lại tiếp: “Ta biết A Ngọc cùng đại sư huynh tình cảm rất tốt, nhưng ân tình của sư phó với ta rất nặng, có một số việc bây giờ không thuận mắt, nhìn không được phải nói với người. Vừa nãy thấy đại sư huynh ở trong sông cố ý gây chuyện, nên có chút lo lắng cho A Ngọc, cũng may khi đó có những người khác, không xảy ra việc gì. Còn cái người tên Phong Hàn nữa, không biết a Ngọc tại sao lại quen biết hắn, lần trước sư phó đặc biệt kêu ta đi điều tra, hẳn là người không rõ lai lịch, A Ngọc cũng nên đề phòng một chút.”

Thanh âm của Triệu Ly rất nhỏ, nhỏ đến mức chỉ có hai người mới có thể nghe được.

Đúng lúc này, Mã Văn Thanh hùng hùng hổ hổ đi tới, Triệu Ly vỗ vỗ Trần Ngọc đang cúi đầu tựa hồ là sợ đến ngây người, rồi đi mất. Trần Ngọc cùng Triệu Ly cũng không hề nhận ra, Phong Hàn đi tuốt ở đằng trước bất chợt xoay người nhìn về phía bên này.

“Sao vậy? Ai lại dắc tội với người?” Mã Văn Thanh trở lại chỉ thấy Trần Ngọc rũ mắt, khoe miệng mang theo một nụ cười lạnh, trong lòng âm thầm tính toán kẻ nào xui xẻo như vậy, tiểu tử này là người rất thù dai.

“Không có gì, mau đi thôi.” Nụ cười dần phai nhạt, Trần Ngọc bình tĩnh nói.

Mã Văn Thanh sau khi lẩm bẩm, khẩn thiết nhìn về phía Trần Ngọc, thế nhưng, tên đó vẫn dùng ánh mắt mờ mịt chăm chăm nhìn về phía trước, đây đã là lần thứ ba Trần Ngọc thất thần. Mã Văn Thanh rốt cuộc không nhịn được nữa: “Ta cảm thấy bản thân suất khí anh tuần tiêu sái, cũng rất có cảm giác tồn tại, ngài cũng đừng bỏ rơi ta như vậy a a a — nói đi, rốt cuộc làm sao vậy?”

Trần Ngọc lại ngẩng đầu nhìn phụ thân Trần Sâm bên kia một cái, Thẩm Tuyên đối với cậu có tâm tư thế nào cậu không cần biết, số lần Trần Ngọc chịu thiệt dùng hai bàn tay đếm cũng không hết. Nhưng phụ thân tín nhiệm Thẩm Tuyên như vậy, sẽ không có chuyện gì đi? Đây mới là điều khiến Trần Ngọc đau đầu.

Lúc này, Dương lão lục đi ở phía trước chợt đứng lại, hần nghi hoặc móc bộ đàm từ trong balô ra, mọi người lập tức nghe thấy âm thanh xẹt xẹt chói tai vang lên, hiển nhiên có người dùng bộ đàm khác gọi hắn.

Nhìn màn hình được một lúc, Dương lão lục sắc mặt thoát cái trắng bệch, hần ngẩng đầu nói: “Giữ bí mật gọi điện một mình.” Ý chỉ gọi cho một mình Dương lão lục.

Mọi người hai mắt nhìn nhau, ai nấy đều ở đây, người nào gọi cho dương lão lục? Chẳng lẽ những người lưu lại trông coi đây thừng đã xảy ra chuyện?

Khi mọi người ở đây còn đang lo lắng nhìn hần, Dương lão lục tựa hồ không dám xác nhận chốc chốc lại nhìn bộ đàm, sắc mặt cổ quá nói: “Trên màn hình hiển thị người gọi là Đại Khuê.”

Mọi người cả kinh nói không ra lời, cái tên Đại Khuê từ lúc rời khỏi căn lều đã có rất ít người nhắc tới, ai cũng không muốn nhớ lại chuyện xảy ra trong lều, nhưng Đại Khuê hiển nhiên không muốn mọi người nhanh như vậy mà quên mất mình.

“Lúc mới mất tích, điện thoại vệ tinh trên người Đại Khuê hoàn toàn không có tín hiệu, bây giờ cư nhiên lại có, chẳng lẽ hần cũng đang ở gần quỹ thành?” Khương lão gia tử hỏi.

“Không, gần hơn, hần ở nơi cách chỗ này không quá mười mét.” Dương lão lục nói.

“...Vậy đi thôi, lên phía trước xem qua một chút, các người nên chuẩn bị sẵn tâm lý, tỷ lệ hần còn sống không lớn, nếu quả thật có thì biến, chúng ta chỉ có thể ra tay xử lý.” Trần Sâm nói.

Người của Dương gia yên lặng gật đầu một cái, Dương lão lục chỉ về phía rừng cây bên phải: “Ở đây.”

Càng đến gần, thanh âm trong bộ đàm càng thêm bén nhọn, giống như có vật gì đó đang thống khổ khóc thét lên.

Cuối cùng, Dương lão lục dừng lại trước một gốc cây cổ thụ khổng lồ, trên chạc cây của đại thụ, cư nhiên rủ xuống một loại quả cao bằng thân người, màu xanh đậm, vỏ rất dày.

Thiếu niên bảo an A Anh vẫn đi theo Hứa Thiếu An tiến lên trước tò mò xem xét xung quanh, lúc hần không nhịn được đưa tay muốn sờ, Dương lão lục chợt nói: “Đợi đã, nếu như GPS không có vấn đề gì, Đại Khuê hẳn là phải ở bên trong vật này.”

Về yêu thích khi nhìn trái cây của A Anh lập tức biến mất, nghiêm mặt lui về phía sau hai bước. trong rừng cây yên tĩnh, chỉ nghe thấy điện thoại vệ tinh trong tay Dương lão lục thanh âm càng ngày càng lớn.

A Cát chợt quay đầu nói với Trần Ngọc: “Còn nhớ bức bích họa trong thần miếu hay không, nữ vương đem những linh hồn mà nàng cho là tội nghiệt phong ấn trong chiếc hộp tội ác, chôn dưới tàng cây, khiến chúng nó vĩnh viễn gào khóc. Xem ra bức bích họa có điểm sai lệch, không phải chôn dưới tàng cây, mà là treo trên ngọn.” Nói xong chỉ quanh bốn phía, mọi người bấy giờ mới nhận thấy, thì ra loại trái cây khổng lồ màu xanh biếc này có rất nhiều, chỉ có điều mọc ở chỗ cao, xen lẫn trong lá cây, rất khó để phát hiện.

(Đoạn này trong bản raw A Cát bảo là do người dẫn đường nói, nhưng ta nhớ rõ ràng lão nhân dẫn đường trong truyện không hề nhắc đến việc nữ vương giam cầm lin hồn, nên ta mạn phép sửa lại là từ bức bích họa, có thể tác giả nhằm lẫn chút>.<) “chớ=” nói=” nhằm,=” này,=” này,=” nói=” không=” chừng=” chẳng=” qua=” chỉ=” là=” một=” loại=” quả=” thông=” thường.”=” một=” người=” hơi=” hơi=” run=” rẩy,=” sắc=” mặt=” khó=” coi=” lên=” tiếng.”=” “vậy=” tại=” sao=” diện=” thoại=” vệ=” tinh=” của=” dương=” lục=” gia=” hiển=” thị=” là=” của=” đại=” khuê,=” hoặc=” là=” nói=” điện=” thoại=” vệ=” tinh=” của=” đại=” khuê=” đang=” ở=” đây?”=” có=” người=” rất=” nhanh=” phản=” bác=” lại.”=” a=” cát=” cũng=” cười=” ra=” tiếng=” “cây=” hòe=” ở=” nhà=” người=” có=” thể=” kết=” quả?”=” trần=” ngọc=” sửng=” sốt,=” ngẩng=” đầu=” nhìn=” kỹ,=” cái=” cây=” khổng=” lồ=” này=” quả=” nhiên=” là=” cây=” hòe:=” hòe,=” mộc=” dã,=” tông=” mộc,=” quỳ=” thanh,=” thuộc=” tính=” tôi=” âm,=” chẳng=” lẽ=” nữ=” vương=” kia=” đem=” cái=” hộp=” treo=” trên=” cây=” hòe=” chính=” là=” để=” sở=” hữu=” toàn=” bộ=” quỳ=” hồn?”=” “có=” lẽ=” loại=” trái=” cây=” này=” có=” chức=” năng=” đặc=” thù=” nào=” đó,=” có=” thể=” phát=” ra=” sóng=” điện=” từ=” sinh=” vật=” —=” người=” cao=” to=” mặt=” theo=” vắn=” đứng=” sau=” lưng=” dương=” lão=” lục=” không=” chịu=” nổi=” nữa,=” đứng=” ra=” nói:=” “chớ=” nên=” nghi=” thần=” nghi=” quỷ,=” trái=” cây=” kia=” có=” vắn=” đề=” hay=” không,=” ta=” bỏ=” ra=” xem=” thử=” là=” biết!”=” a=” cát=” mặt=” lạnh=” nhìn=” người=” cao=” to,=” quan=” sát=” hẩn:=” “mở=” chiếc=” hộp=” tội=” ác=” ra,=” sẽ=” dẫn=” ác=” quỷ=” tới.”=” người=” cao=” to=” mặt=” theo=” hiển=” nhiên=” không=” xem=” lời=” nói=” của=” a=” cát=” là=” thật,=” thậm=” chí=” có=” phần=” khinh=” thường,=” rút=” dao=” quân=” dụng=” ra=” bỏ=” tới.”=” tuy=” nói=” có=” người=” không=” tin,=” nhưng=” cơ=” hồ=” tất=” cả=” mọi=” người=” đều=” chăm=” chú=” nhìn=” trái=” cây=” khổng=” lồ=” bị=” bỏ=” mở=” ra=” kia,=” a=” cát=” thì=” lười=” kéo=” trần=” ngọc=” cùng=” mã=” vắn=” thanh=” lui=” về=” phía=” sau=” mấy=” bước.”=” người=” cáo=” to=” sau=” khi=” bỏ=” trái=” cây=” ra=” rất=” trấn=” định=” không=” hề=” động,=” cho=” đèn=” khi=” năm=” giây=” sau=” đó=” hẩn=” vắn=” còn=” duy=” trì=” cái=” tư=” thế=” kia=” mới=” có=” người=” phát=” giác=” không=” đúng.”=” phong=” hàn=” đã=” đi=” đến=” gần,=” trực=” tiếp=” đập=” người=” cao=” to=” ra,=” trong=” khoảnh=” khắc=” đó,=” tất=” cả=” mọi=” người=” thấy=” bên=” trong=” trái=” cây=” khổng=” lồ=” mơ=” hồ=” có=” thứ=” gì=” đó=” trông=” giống=” người,=” phong=” hàn=” mặt=” không=” đỏ=” sắc=” đưa=” tay=” rút=” khẩu=” súng=” từ=” trên=” người=” người=” cao=” to=” gần=” đấy,=” bắn=” một=” loạt=” về=” phía=” bên=” trong.”=” phong=” hàn=” đứng=” phía=” trước=” ngăn=” lại=” tầm=” mắt=” của=” mọi=” người,=” nhưng=” ai=” nấy=” vẫn=” nghe=” thấy=” một=” tiếng=” tru=” réo=” âm=” trầm=” hòa=” lẫn=” tiếng=” kêu=” thảm=” thiết=” của=” con=” người,=” sau=” đó=” trong=” trái=” cây=” kia=” bắt=” đầu=” tuôn=” ra=” khối=” trắng,=” tựa=” hồ=” có=” bạch=” sắc=” xúc=” tu=” từ=” trong=” làn=” sương=” thoát=” ra=” ngoài,=” lại=” bị=” phong=” hàn=” dùng=” súng=” bắn=” mà=” trở=” về.”=” ngoài=” trừ=” phong=” hàn,=” người=” mặt=” theo=” bị=” đập=” đứng=” gần=” đó=” đã=” khom=” người=” nôn=” ra,=” nam=” nhân=” được=” cho=” là=” có=” tính=” cách=” mạnh=” mẽ=” này=” ói=” cả=” nửa=” ngày,=” mới=” ngẩng=” đầu=” lên,=” nhìn=” nhưng=” người=” bên=” này,=” thần=” bất=” thủ=” xá=” nói:=” “hẩn=” còn=” sống,=” vật=” kia=” lại=” còn=” để=” cho=” hẩn=” vắn=” sống...”=” phong=” hàn=” cau=” mày=” nhìn=” sắc=” trời=” trong=” giây=” lát,=” nhàn=” nhạp=” lên=” tiếng:=” “vật=” kia=” chạy=” mất=” rồi,=” nói=” cách=” khác,=” chúng=” ta=” lần=” này=” chọc=” phải=” một=” thứ=” so=” với=” ác=” quỷ=” còn=” phiền=” toái=” hơn,=” trong=” thành=” đã=” bắt=” đầu=” có=” sương=” mù=” lan=” tràn,=” mọi=” người=” chú=” ý=” dừng=” phần=” tán,=” nhanh=” đi=” về=” phía=” bạch=” tháp.”=” -end=”>

35. Chương 35

Thi thể của Đại Khuê ở bên trong, Phong Hàn không để người khác nhìn thấy, chỉ ném qua một cái hỏa chiết tử, trái cây kia liền bắt đầu bốc cháy.

Thấy người cao to hiện tại khuôn mặt vẫn lộ vẻ ghê tởm, không ai trách Phong Hàn ra tay quá nhanh, chỉ có Dương lão lục kinh ngạc nói: “Đây rốt cuộc là thứ gì, sao lại có thể bốc cháy?”

Phong Hàn quét mắt nhìn hần một cái, nhàn nhạt đáp: “Là thi dầu.”

Có vài người sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch khó coi, Phong Hàn giương mắt nhìn bầu trời, thúc giục mọi người mau sớm đi về phía bạch tháp. Đối với lời nói của Phong Hàn, lần này không ai dám dị nghị, lập tức xác định phương hướng, chạy vào trong thành. Mọi người rất nhanh đã hiểu được dụng ý của Phong Hàn, kể từ lúc trái cây kia bị bốc ra, trong thành đột ngột xuất hiện một lớp sương mù mỏng, mà càng ngày càng có khuynh hướng dày thêm.

Trần Ngọc ngẩng đầu quan sát những trái cây khổng lồ màu xanh biếc, quả nhiên đều phủ ra sương trắng, sương mù chính là do những thứ này tạo nên. Cậu chợt có dự cảm xấu, dù sao vẫn thấy có cái gì đó sắp sửa xuất hiện.

Tất cả mọi người đều không mở miệng nói chuyện, mà ra sức đẩy nhanh tốc độ. Đúng lúc này, A Cát chợt đưa tay kéo kéo Trần Ngọc, nhỏ giọng bảo: “Mã Văn Thanh đi sang bên kia.”

Trần Ngọc cau mày, theo hướng A Cát chỉ, quả nhiên thấy Mã Văn Thanh đang từ từ đi ra phía sau một thân cây, thấy động tác tháo tháo lưng của hần, Trần Ngọc không khỏi hắc tuyến. Triệu Ly phát hiện Trần Ngọc dừng lại, vội đi tới, hần dù sao cũng được Trần Sâm dặn dò phải coi chừng Trần Ngọc cho tốt. Hỏi rõ nguyên nhân, Triệu Ly trầm ngâm, nói: “Có muốn bảo một hai người lưu lại chờ hần hay không?”

Trần Ngọc lắc đầu, đáp: “Ta và A Cát sẽ chờ hần, các người cứ đi trước, sẽ theo kịp ngay thôi.”

Thẩm Tuyên cũng ở gần đó, nghe thấy lời nói của Trần Ngọc, ném qua la bàn phong thủy, tránh cho khi sương mù dày đặc, sẽ không phân biệt được phương hướng.

Tựa hồ chỉ trong nháy mắt, mấy người phía trước đã không thấy bóng dáng đâu nữa, chung quanh tĩnh lặng đến đáng sợ. Trần Ngọc đang chuẩn bị cất tiếng gọi Mã Văn Thanh, A Cát bất chợt che miệng cậu lại, túm cậu nhẹ nhàng nấp sau một thân cây thấp ngay cạnh. Hai người mới vừa ẩn nấp xong, bụi cây phía bên trái đột ngột bị rẽ ra, một người tướng mạo bình thường, thanh niên mắt tam giác, gầy tong teo luôn lách tiến vào.

Trần Ngọc kinh ngạc mà nhìn cái người mới đến kia, đó không phải người trong đội bọn họ, nói cách khác, trong quỹ thành quả thực có những người khác. Thấy bên này có hai người đang ngồi, người nọ tức khắc bị dọa sợ đến sắc mặt hóa thành màu đất, A Cát đang muốn nói chuyện, hần liếc mắt nhìn ra bên ngoài, nhanh chóng đem ngón trỏ đặt trên khóe miệng, ý bảo A Cát chớ có lên tiếng, trong mắt thể hiện mang theo sự khẩn cầu.

Trần Ngọc phát hiện sắc mặt hần tái nhợt, ướm dẫm mồ hôi lạnh nhưng vẫn nhìn chăm chú ra phía ngoài, nên cũng quay đầu lại xem thử. Sau đó Trần Ngọc vô cùng hối hận với động tác của mình, cũng hiểu tại sao Phong Hàn lại ngăn trở không để cho mọi người quan sát thứ bên trong trái cây.

Đứng ở phía bên ngoài là một người, bắt quá trên đầu quần đầy những xúc tu màu trắng nhợt nhạt, cái thứ to lớn đó từ từ xâm nhập vào ngũ quan của người nọ, cho đến khi hoàn toàn biến mất. Sau đó người này cứ lẳng lặng đứng ở đấy, không thấy rõ vẻ mặt, nhưng có thể nhận ra da thịt trên mặt vặn vẹo cực độ, toàn thân cũng giống như lên cơn động kinh không ngừng run rẩy. Cuối cùng, người nọ cũng yên tĩnh lại, từ từ nâng mắt lên, khiến cảm giác của người ta thay đổi hoàn toàn, tựa hồ đứng ở nơi đó không còn là con người nữa.

Cảnh tượng quái dị kia làm cho ba người bên này đều không tự chủ được ngừng hô hấp, ngay vào lúc đó, một tiếng sấm vang lên. Quái vật đang đứng ở phía ngoài thân thể bị chấn động mạnh, một con mắt của nó lòi hẳn ra ngoài, song nó thậm chí ngay cả máu cũng không chảy, chỉ diện vô biểu tình kéo con mắt sắp hỏng ra ném xuống đất, cúi đầu nháy mắt mấy cái. Lúc một lần nữa ngẩng đầu lên, con mắt kia đã biến

thành tấm màng dính dính màu trắng. Ngay sau đó, nó chột khoát tay, trong tay áo vụt ra vài sợi trắng trắng, kéo một người mập mạp từ phía sau một gốc cây tới.

Xúc tu màu trắng trối chắt người mập mạp đang kinh hoảng, tiếp đó trong miệng quái vật tuôn ra những xúc tu thật dài, một chiếc xúc tu cắm vào đỉnh đầu của người mập mạp vừa bị bắt tới.

Quá trình này đại khái chỉ diễn ra trong ba mươi giây, đám người Trần Ngọc ngay cả phản ứng cũng không kịp nữa, đáng thương cho người mập mạp đầu đã bị xâm nhập. Sau đó ba người trợn mắt há hốc mồm mà nhìn miệng người mập mạp lấp tức méo xệch, ngay cả tứ chi cũng bắt đầu vận vẹo, cuối cùng định dạng thành một hình dáng kỳ quái. Thắt lưng bị uốn cong, đầu ngẩng cao, lưng gù, tay giơ về phía trước, từ lòng bàn tay còn bắt chột lộ ra vài xúc tu, tỷ lệ giữa tay và thân thể rất không hợp lý.

Sau đó, người nọ vung tay, mập mạp chậm chạp duy trì tư thế nọ.

Ba người đằng sau thân cây mồ hôi lạnh càng không ngừng chảy ra, quái vật kia đứng một hồi, cũng xoay người biến mất trong sương mù. Chỉ có điều thân thể của nó lại không hề cứng ngắc, cũng không biến hình nghiêm trọng như người mập mạp vừa nãy.

Đúng lúc đó thanh niên có đôi mắt tam giác đã ngồi bệt xuống đất thở dốc, cuối cùng cũng bình thường trở lại, nhìn hai người Trần Ngọc bên cạnh chột rùng mình, giờ sủng lên hỏi: “Các người là người hay quỷ?”

Bởi vì cảnh tượng lúc trước, Trần Ngọc sắc mặt cực kỳ khó coi, nói: “Chúng ta tuyệt đối không phải cái thứ bên ngoài đó.”

Mắt tam giác thở phào nhẹ nhõm, để sủng xuống, hẳn hiện tại có phần thần hồn nát thần tính, trong miệng lẩm bẩm: “Không nên tới, thật không nên tới đây. Nơi này khắp chốn đều là quái vật cùng thứ quỷ quái phía ngoài kia, chúng ta tuyệt đối không sống được...”

Trần Ngọc đang muốn hỏi kỹ, A cát chột lên tiếng: “Đó là hủy cổ của nữ vương. Có điều, loại cổ này chủng loại cũng không hoàn toàn giống nhau. Sau khi bị hủy cổ cấp thấp ký sinh, người sẽ có ánh mắt đỏ dần, động tác cứng ngắc, người như thế thật ra thì vẫn còn sống, có ý thức của mình cùng cảm giác, nhưng hoàn toàn không thể khống chế mình được; sau khi bị hủy cổ biến dị ký sinh, vật chủ biểu hiện y đúc với người bình thường, giống con vừa nãy. Hủy cổ biến dị vô cùng hiếm thấy, trong số một vạn con cũng chỉ bắt gặp có một hai con là cùng.”

“Bất hạnh chính là, chúng ta vừa thấy được một con.”

Mắt tam giác chăm chăm nhìn A Cát, tựa hồ bị những lời này làm cho lúng túng, cuối cùng run rẩy cầm lấy khẩu súng, khàn khàn hỏi: “Như vậy, các người rốt cuộc là người hay cổ?”

A Cát giải thích đến miệng đắng lưỡi khô, nghe cái vấn đề này, cơ hồ tức muốn chửi người, Trần Ngọc khoát tay áo, quay đầu nói với thanh niên mắt tam giác: “Chúng ta đương nhiên là người, những thứ này cũng là lần đầu tiên dụng phải, vậy người là ai?”

Mắt tam giác do dự thật lâu, rốt cuộc nói: “Người sáng suốt không nói tiếng lóng, các người nếu đã xuất hiện ở nơi này, như vậy chúng ta rất có thể chính là có chung một mục đích. Nhưng người trong đội chúng tôi còn chưa tới được bạch tháp, đã gần như đều bị loại quái vật này giết chết, trong quỷ thành này rất tà môn.”

A Cát nhớ tới điều gì đó, chột kích động hỏi: “Như vậy trong đội các người có người dẫn đường hay không, hình dáng ra sao?”

“Có chứ, là một người không cao lắm, rất đen, là xú tiểu tử tính tình nóng nảy.”

A Cát sắc mặt khó coi: “Không sai, đó chính là đại ca ta.”

Mắt tam giác trợn mắt há hốc mồm mà nhìn hẳn, đang muốn nói lảng sang chuyện khác hoặc hòa hoãn không khí một chút, bên kia đã có người ngâm nga đi tới.

Ba người đều mang theo ánh mắt khác thường nhìn Mã Văn Thanh vừa đi “hái hoa” trở về, mắt tam giác lại giờ sủng lên, phương hướng của Mã Văn Thanh cùng với phương hướng cái con hủy cổ biến dị hình người kia rời khỏi hoàn toàn trùng nhau...

“Ta khát, các người đây là muốn làm gì? Lão tử đi để “xả hàng tồn” chẳng lẽ cũng là phạm tội?!”

Trần Ngọc cẩn thận nghiên cứu kỹ Mã Văn Thanh, không phát hiện ra bất kỳ điều gì khác thường, đột nhiên hỏi: “Người còn nhớ hai kiện đồ vật người để ở chỗ ta hay không?”

Mã Văn Thanh vốn đang không thể giải thích được, nghe thấy lời nói của Trần Ngọc, lập tức giận tím mặt, “Người có thể dừng mỗi lần đều giả bộ ngờ ngẩn với ta được không, ta để ở chỗ người tất cả là năm món! Người dám tham ô ba món ta xiết chết người!”

“Ân, người này là thật.” Trần Ngọc rõ ràng lộ vẻ tiếc nuối nói.

A Cát run rẩy khoe miệng, bảo mấy người nhanh vội đuổi theo những người khác.

Mắt tam giác cũng theo chân bọn họ cùng nhau đi về phía bạch tháp, hắn nói hắn tên là Chúc Vĩ, người khác hay gọi hắn là Chúc hầu tử. Chúc hầu tử khả năng bị dọa cho sợ, dọc đường đi tinh thần đều khẩn trương, ghìm súng dáo dác nhìn chung quanh, ngay cả khi di chuyển cũng tận lực bước thật nhẹ nhàng.

Mã Văn Thanh sau khi hỏi rõ về hành động kỳ quái của mấy người khi nãy, vỗ ***g ngực nói hắn tuyệt đối cả tinh thần và thể xác đều là của tổ chức, hơn nữa với thân thủ nhanh nhẹn của hắn, quái vật kia cũng không có cơ hội xâm chiếm thân thể của hắn. A Cát bĩu môi, Chúc hầu tử giật mình mà lại khinh bỉ nhìn Mã Văn Thanh mà mình vẫn cảm thấy tương đối tốt đẹp, Trần Ngọc không thèm liếc Mã Văn Thanh, lướt qua hắn đi về phía trước.

Chúc hầu tử chợt bị vấp vào rễ cây, Mã Văn Thanh ở ngay bên cạnh hắn, thuận tay kéo hắn lên. Trần Ngọc nhìn lướt qua, thấy không sao, liền chuẩn bị tiếp tục đi.

Chúc hầu tử chợt la hoảng lên, kèm theo còn có tiếng mắng của Mã Văn Thanh: “Đây là cái thứ quái quỷ gì?”

Trần Ngọc quay đầu lại, phát hiện những chiếc xúc tu màu trắng cuất hiện dưới tàng cây đã lủ lướt quần trên người Mã Văn Thanh, Mã Văn Thanh đang hươ dao của hắn đem rất nhiều xúc tu cắt đứt rơi trên mặt đất, thế nhưng, xúc ru rơi xuống đất thì ngo nguậy nhanh chóng liền lại. Súng săn của A Cát đã quét qua một lượt, nhưng những công kích nàu không mấy tác dụng, tầm tầng lớp lớp các xúc tu vẫn đang quần lấy Mã Văn Thanh.

Chúc hầu tử cư nhiên cầm súng lên muốn phối hợp với Mã Văn Thanh, bị Trần Ngọc thấy được một cước đạp ngã trên đất.

Nhìn Mã Văn Thanh bị bao bọc quần quanh, Trần Ngọc cảm thấy sợ hãi mà tuyệt vọng, cậu không thể tưởng tượng được Mã Văn Thanh sẽ biến thành quái vật. Trần Ngọc đã bắn cạn sạch đạn, tiến lên hai bước, từ trong balo lấy ra một thứ bén nhọn sau đó đâm vào những xúc tu trên người của Mã Văn Thanh. A Cát ở phía sau la lên: “Trần Ngọc, người điên rồi!”

Thế nhưng, tiếng khục khặc chợt vang kên, xúc tu màu trắng đang nhanh chóng bị ăn mòn, rơi xuống đất hóa thành một bãi nùng dịch.

Trần Ngọc sững sờ nhìn vật khiến xúc tu bị rửa nát, chính là hoàng kim trượng cậu đang nắm trong tay!

Tựa hồ chỉ trong nháy mắt, xúc tu bao quanh đầu cùng nửa người trên của Mã Văn Thanh đã hoàn toàn rửa ra rớt hết xuống, nhưng sắc mặt Mã Văn Thanh vẫn tím tái như cũ, trong miệng còn một cái xúc tu đang ngo nguậy.

A Cát trợn mắt há hốc mồm trông rõ toàn bộ sự việc, Chúc hầu tử lại càng ra sức hét lớn: “Vô dụng ! Hắn đã chết, hắn đã bị hủy cổ xâm nhập, không còn là người!”

Trần Ngọc đứng gần nhất có thể thấy được bên dưới da mặt Mã Văn Thanh một thứ gì đó đang nhanh chóng chuyển động, sau đó Mã Văn Thanh toàn thân đều là một màu xanh nhàn nhạt. Chắc chắn rằng không bao lâu nữa, hắn cũng sẽ giống như Đại Khuê, toàn thân tím bầm, tư thế vẹo vọ. Khi đó, Đại Khuê cứng ngắc thật ra thì cũng chưa chết, chỉ là không thể động, bởi vì hủy cổ mà tạm thời mất đi dấu hiệu của sự sống.

Trần Ngọc khẽ híp mắt, lấy dao gấp ra, từ lòng bàn tay của Mã Văn Thanh tìm đến đầu đường sinh đạo, sau đó đem hoàng kim trượng chặn lên. Nếu như loại hủ cỗ này lây lan giống như chất độc, thì việc chúng e sợ hoàng kim trượng tất có nguyên nhân, máu là con đường lây truyền nhanh và tốt nhất. Nếu như có thể, cậu thậm chí còn muốn đập cái trượng này ra lấy một mẩu đút cho Mã Văn Thanh nuốt vào bụng.

Nhưng, vì hành động chữa ngựa chết thành ngựa sống này của Trần Ngọc mà tay phải Mã Văn Thanh nhanh chóng khôi phục lại sắc thái bình thường, màu tím bầm dần dần biến mất. Cuối cùng gương mặt của Mã Văn Thanh đột nhiên vắn vẹo, há mồm ối ra, trước là những cái xúc tu điên cuồng giãy dụa, sau đó là đầu của thứ gì đó màu xanh trắng tròn tròn, hợp thành một bãi lớn trên đất.

Trần Ngọc diện vô biểu tình nhìn hấn, tiện tay đem hoàng kim trượng cùng dao gấp xuống đâm đâm vào chúng, cái thứ hình tròn nọ kêu rên rồi cũng bị tan rã.

A Cát mừng rỡ, từ trong ba lô lôi ra một bình nước. Thấy gò má cứng nhắc của Trần Ngọc, A Cát đột nhiên cảm giác được, thanh niên luôn luôn híp mắt tươi cười này có thể cũng không hiền hòa như vẻ bề ngoài.

Ba người bận bịu đều không để tâm đến, ánh mắt của Chúc hầu tử như phát sáng, chăm chú nhìn hoàng kim trượng trong tay Trần Ngọc.

Mã Văn Thanh được cứu sống, hấn nôn mửa thật lâu, súc miệng xong, còn trong trạng thái vật vờ mà mắng: “Cái thứ biến thái này! Sau này gặp lại, tiểu Trần Ngọc khi người cứu ta, tay chân phải nhanh nhẹn lên một chút. Còn nữa, giữ lại cái thứ đồ chơi này cho ta để ta từ từ thu thập, ta thao, lúc nó di chuyển ở bên trong thực sự rất khó chịu. Không mất tri giác, chỉ là không thể cử động.”

Trần Ngọc hiện tại sắc mặt rất cuộc khôi phục lại như cũ, đỡ Mã Văn Thanh đứng lên, nói: “Loại quái vật này mới xuất hiện một con thôi cũng đã khiến chúng ta tay chân luống cuống, vạn nhất có thêm nhiều hơn nữa chúng ta tuyệt đối không đối phó được, đi mau.”

Vì vậy bốn người nhanh chóng lên đường đuổi theo đội ngũ, cũng may không mất nhiều thời gian đã nghe được tiếng ầm ầm rất lớn, chính là tiếng thác nước chảy trước bạch tháp.

Chính giữa mười hai bức tượng đá khổng lồ là một hồ nước, đen tuyền, sâu không thấy đáy. Bốn người từ bên cạnh đi vòng qua.

“Đội đã, nơi này có gì đó không ổn.” A Cát chợt lên tiếng.

Trần Ngọc chỉ cảm thấy Mã Văn Thanh so với heo sắp chết không khác nhau là mấy, hướng chỉ, ba lô trên lưng cậu nặng ít nhất cũng phải ba mươi cân cộng thêm một tiểu báo tử mười cân nữa, mặc dù thể chất của cậu coi như không tệ, nhưng hiện tại vẫn có phần vất vả.

Nghe thấy lời nói của A Cát, Trần Ngọc ngẩng đầu lau mồ hôi, đánh giá, quả thật, chung quanh yên lặng đến khác thường. Đội ngũ bọn họ đều lấy bạch tháp làm mục tiêu, thế sao bên này một chút động tĩnh cũng không có.

Cúi đầu nhìn mặt đất, Trần Ngọc vội nói: “Không đúng, bọn họ thật sự đang ở bên trong, người gọi vài tiếng thử xem.”

A Cát hô hai tiếng, yên lặng chừng hai giây, bên trong có thanh âm truyền tới: “A Ngọc, là các người sao?”

“Là Thẩm Tuyên.” Trần Ngọc nói, sau đó lớn tiếng đáp trả chạy về phía bọn họ.

Bên kia không chút do dự, trực tiếp nói: “Mau vào.”

Mấy người Trần Ngọc đến gần bạch tháp, bậc thang bạch ngọc trên đất thẳng tắp kéo dài đi lên, cực kỳ cao. Mặc dù dọc theo đường đi đã nhìn thấy phần lớn kiến trúc của quỷ thành đều sụp đổ mục nát, nhưng xung quanh bạch tháp này giống như không thay đổi chút nào, chẳng qua trên bậc thang màu trắng có không ít những thứ thứ gì đó màu đen.

Đến gần mới trông rõ trên thạch bích tất cả đều là hoa văn tinh xảo cùng đồ án kỳ lạ, một vị thần đầu người thân chìm ở giữa ngọn lửa. Trần Ngọc cũng chưa kịp nhìn kỹ, bên trong đã có người đi ra, chính là Thẩm Tuyên, Thẩm Tuyên nhìn Trần Ngọc, cuối cùng cau mày quan sát ba người kia, hỏi: “Bọn họ có bị lây nhiễm hay không?”

Hóa ra bên này cũng biết, mấy người lắc đầu, Thẩm Tuyên nhìn chăm chăm Chúc hầu tử, hỏi: “Người là ai?”

Thẩm Tuyên khí thế quá mức lạnh lùng bá đạo, Chúc hầu tử co rúm người lại, lắp bắp nói: “Ta theo chân một nhóm khác tới nơi này, hiện tại, hiện tại có thể chỉ còn lại một mình ta, nên mới đi cùng Trần Ngọc và hai người kia.”

Thẩm Tuyên nhìn Chúc hầu tử, tay vươn ra, đem súng cùng balô của hắn tháo xuống. Chúc hầu tử trên mặt lập tức phát đỏ, chuẩn bị nổi điên.

Thẩm Tuyên lạnh lùng nói: “Người muốn vào thì đem những thứ này giao cho ta, nếu không muốn vào thì cứ nói thẳng, ta sẽ lập tức đem những thứ này trả lại cho người.”

Chúc hầu tử do dự một lúc, không cam tâm nói: “Ta vào, nhưng, các người không thể không cho ta thứ gì đó để phòng thân a.”

Thẩm Tuyên không thèm quan tâm đến hắn nữa, trực tiếp xoay người đi vào.

Khi Trần Ngọc theo vào bạch tháp, mới phát hiện có nhiều vấn đề nghiêm trọng. Không biết vì nguyên nhân gì, phía sau cửa bên tối om, trong điện có vài cây đuốc cùng với hai đèn điện công suất lớn, nhưng vẫn chỉ chiếu sáng được một phần nhỏ. Phía sau cửa là hai hàng người vác súng tự động, ai nấy tinh thần đều khẩn trương nhìn ra bên ngoài, đồng thời còn có hai chiếc ống nhòm bị phản phối đến cửa sử dụng.

“Đây là?”

“Thứ kia quá lợi hại, hơn nữa dính vào sẽ chết, chúng ta không thể để bọn nó lại gần, nhưng đại môn của bạch tháp không đóng được. Hiện tại mọi người đang nghĩ cách mở cánh cửa bên trong.” Thẩm Tuyên nhàn nhạt đáp, đi lên kéo Mã Văn Thanh lại, giao cho một người trong đội chăm sóc.

Thẩm Tuyên lấy tay sờ soạng trên người Trần Ngọc, Trần Ngọc lui một bước. Thẩm Tuyên liếc mắt nhìn Trần Ngọc, hỏi: “Người có bị thương không?”

Trần Ngọc lắc đầu, xem ra bọn họ còn chưa biết có hủy cổ biến dị, chỉ nổ súng bắn những người tư thế quái dị kia. Trần Ngọc nói với Thẩm Tuyên mới vừa bên ngoài đụng phải chúng, Thẩm Tuyên chân mày nhíu chặt hơn, đi qua dặn dò những người canh giữ cửa ngoài.

Trần Ngọc lúc bấy giờ mới đánh giá chung quanh, đại điện này phi thường to lớn, chính giữa có sáu cây cột đá khổng lồ, hai bên tối om om còn không biết rộng đến bao nhiêu.

Mà đại đa số mọi người đều đang tập trung ở một bên.

Trần Ngọc cùng A Cát liếc nhau một cái, cũng đi tới. Một nhóm người đứng vây quanh cửa đá bên trong đại điện, Phong Hàn đang dựa vào vách tường, nhàn nhạt quét mắt nhìn Trần Ngọc.

“Nhanh lên, không còn nhiều thời gian nữa.” Bên trong đám người Dương lão lục đang thúc giục.

“Chuyện gì vậy?” Trần Ngọc hỏi người bên cạnh.

“Người anh em họ Phong kia nói, cổ ở bên ngoài càng ngày càng nhiều, đến đêm, khi sương mù dày đặc, tất cả cổ đều thoát ra, chúng ta nhất định phải mở được cánh cửa này trước lúc đó.” Người bên cạnh đáp.

Mở khóa? Trần Ngọc lập tức quay sang nhìn lại đám người, Trần Sâm đứng ở trong bóng tối, không thấy rõ vẻ mặt, Thẩm Tuyên đang đứng bên cạnh hắn, nói gì đó. Trần Ngọc nghi ngờ, nói về việc mở khóa, có phụ thân cậu ở đây, chẳng lẽ còn vấn đề nào khác sao?

Cậu vội nhìn về phía cánh cửa, hiện tại đang đứng ở cạnh cửa chính là Triệu Ly, đầu đầy mồ hôi lần tìm cơ quan. Cuối cùng, Triệu Ly chán nản đứng lên, quay về phía Trần Sâm lắc đầu.

Trên mặt mọi người đều có vẻ lo lắng, phía bên ngoài vang lên tiếng súng khiến cho người ta trong lòng càng thêm phiền não, hiển nhiên là lại có thứ kia xuất hiện.

Trần Sâm đứng một lúc, rốt cuộc nói: “Xem ra chỉ có thể để ta.”

Thẩm Tuyên do dự lên tiếng: “Sư phó, thương thế của người ——”

Trần Ngọc lúc này mới phát hiện, tay phải của Trần Sâm được buộc lên, bèn vội vàng tiến lên trước hai bước, đứng lại hỏi han vài người, có chuyện gì đã xảy ra.

“Đó là do cứu vị Hứa Thiếu An kia! Dù sao cũng là người có kinh nghiệm, Trần đương gia quả thật so với người khác ánh mắt sắc sảo hơn nhiều, nếu như là ai đó khác, chỉ sợ sẽ không cứu được...”

Trần Ngọc không muốn nghe người nọ thao thao bất tuyệt ca ngợi cùng kiêu ngạo nữa, cứ như lúc ấy anh dùng cứu người chính là hấn vậy.

Cậu ngẩng đầu nhìn về phía cửa đá, Phong Hàn đang dựa ở một bên, lẳng lặng nhìn cậu.

Trần Ngọc hít một hơi thật sâu, lướt qua mọi người, nói: “Để ta thử xem.”

-END 35-

36. Chương 36

A Anh lúc này một lần nữa từ chỗ cánh cửa bên ngoài dò xét tình hình quay trở lại, trên mặt cũng đã mất dần sự lãnh tĩnh thường ngày, lo lắng nói: “Nếu thật sự không thể mở cánh cửa kia ra, tối nay chúng ta sẽ phải chôn thân tại đây. Mặc dù chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng mơ hồ, nhưng có thể nhận ra quái vật ở bên ngoài đã càng ngày càng nhiều, còn có một tin xấu nữa, đạn tiêu hao quá lớn. Dựa theo tốc độ này, sẽ không chống cự thêm được lâu, chúng ta cũng chỉ còn lại đạn quang vinh.” Lời của A Anh khiến tâm những người đứng quanh cửa nguội lạnh, đạn quang vinh chính là viên đạn được dùng để tự sát trong tình huống nguy cấp mà không còn biện pháp nào khác, thật đúng là đạn tận lương tuyệt, trong quỹ thành sẽ không có hy vọng sống sót.

Ngay tức khắc niềm vui sướng khi sắp hoàn thành được nhiệm vụ lần này đã hoàn toàn bị thực tế tàn khốc đập tan, tình hình hiện nay đối với bọn họ mà nói hiển nhiên vô cùng bất lợi.

Không dám nhìn vào mắt phụ thân, Trần Ngọc cúi đầu, đi tới cạnh cửa, từ bên trong balô móc ra một đôi găng tay màu đen đeo lên. Trần Sâm giận tím mặt, đi về phía trước mấy bước, giơ tay lên muốn tóm lấy bả vai Trần Ngọc. Trong khoảnh khắc khi Trần Sâm nhìn thấy đôi găng tay màu đen có đính ngân tuyến kia, ngay cả người, buông tay, trầm mặc đứng ở bên cạnh.

Trần Ngọc với đôi găng tay đen vô cùng thuần thực dò xét trên cửa, Mã Văn Thanh đứng ngay tại đó làm công tác đơn thuần hỗ trợ Trần Ngọc ngăn trở tầm mắt của mọi người. Sắc mặt Trần Sâm âm trầm, thấy không rõ biểu tình.

Thẩm Tuyên đứng ở bên cạnh sư phó, trên khuôn mặt nhìn về phía Trần Ngọc mang theo một nụ cười mỉm; Triệu Ly trong mắt tràn đầy sự kinh ngạc, đứa con trai này của sư phó, ở Trần gia do không được sư phó truyền thụ phần nửa thủ nghệ cho nên vẫn bị coi thường, Triệu Ly đơn giản không tin cửa mà mình không thể mở ra Trần Ngọc có thể mở được.

Khi mọi người ở đây đều hiện lên những ánh mắt khác nhau, trên cửa truyền đến một tiếng rắc, nhìn lại, đôi tay mang găng tay đen của Trần Ngọc đã thăm dò vào ngọc thạch bên trong cửa. Động tĩnh mặc dù nhỏ, nhưng vẫn khiến mọi người từ tuyệt vọng chuyển sang hy vọng.

“Không hổ là con trai của Trần gia, quả nhiên xuất thủ bất phàm.” Dương lão lục nở nụ cười, hướng về phía Trần Sâm ca ngợi.

Ánh mắt Trần Sâm phức tạp chuyên chú nhìn cậu con trai bận rộn ở cạnh cửa, đối với lời khen tặng của người khác cũng chỉ gật đầu một cái.

Lúc này, cửa lại vang lên một tiếng, hé ra khe cửa rộng chừng một tấc, mọi người đều hoan hô. Mã Văn Thanh đứng sau lưng Trần Ngọc cũng thở phào nhẹ nhõm, định vỗ vai Trần Ngọc, lên tiếng: “Ta đã nói cửa này ngươi sao mà không thể mở được cơ chứ, thấy ngươi bận rộn cả một lúc lâu như vậy, ta còn đang suy nghĩ ngàn vạn lần đứng khiến cho ta phải mất mặt a.”

Trần Sâm đứng bên cạnh hai người đột nhiên giơ tay lên, nhanh chóng ngăn cánh tay muốn đập lên người Trần Ngọc của Mã Văn Thanh lại, nhìn chăm chăm Trần Ngọc đầu đầy mồ hôi, hỏi: “Có vấn đề gì?”

Mã Văn Thanh và những người chung quanh đầy vẻ nghi ngờ, Trần Ngọc cười khổ đáp: “Cái cửa này sợ rằng căn bản không thể mở, cơ quan phía trên là song long cuốn.”

Chân mày Trần Sâm cau lại, sắc mặt âm trầm đến gần tra xét.

Đúng lúc ấy, một thanh âm mĩa mai vang lên: “Trần gia đỉnh đỉnh đại danh cũng chỉ đến thế mà thôi, ta đã sớm nhận ra cửa này không thể mở, các ngươi không nên động vào, bây giờ thì tốt rồi, chỉ cần hấn rút tay ra, chúng ta tuyệt đối sẽ gặp nạn, nói không chừng chết còn nhanh hơn so với việc chạy ra bên ngoài.”

Muốn mở cửa có song long cuốn, nhất định phải cắt bỏ hai dây cung bên trong, nhưng chỉ cần cắt đứt, trên cửa sẽ xuất hiện hai hốc nhỏ, phun ra khói độc hoặc cát độc gì đó, tuyệt đối đều là những thứ trí mạng. Có một truyền thuyết về song long cuốn, người mở cửa và cả người đằng sau cánh cửa, kết quả đều thê thảm không tưởng tượng nổi.

Trần Sâm quét mắt nhìn người kia một cái, trầm mặc đưa tay luồn vào trên cánh tay Trần Ngọc, nói với Trần Ngọc: “Chớ khẫn trương, khi ta bảo người rút ra, người liền —”

“Mặc dù là song long cuốn, nhưng ta cũng chưa hề nói ta không ứng phó được.” Mồ hôi trên mặt Trần Ngọc từng giọt từng giọt rơi xuống, nhìn Phong Hàn vẫn bình tĩnh như trước ở bên cạnh dõi theo cậu, ngẩng đầu hướng về phía Dương lão lục, Khương gia lão gia tử nói: “Bảo những người ở bên ngoài rút về, ta lập tức mở cửa ra, nhưng có thể duy trì không được lâu.”

Dương lão lục cùng Khương gia lão gia tử còn chưa kịp động, Hứa Thiếu An đã phân phó cho rút hết người ở cửa ngoài về, thanh niên này hết sức tín nhiệm cùng nể trọng Trần gia phụ tử.

Tính cả Trần Sâm ở trong, Trần Ngọc nói xong chưa cho bất luận kẻ nào kịp ngăn cản làm mất thời gian của cậu, tay trái vội rút ra ngoài, trên cửa đá phía bên trái xuất hiện một cái hốc, to cỡ bàn tay, xem xét bên trong, Trần Ngọc hí mắt quan sát, sắc mặt chợt biến, không chút nghĩ ngợi, dùng tay bịt kín cái hốc kia lại.

Không ai biết trong động có cái gì, nhưng người nào thông thạo một chút sắc mặt cũng thay đổi. Tuyệt đối đánh phải thứ không tốt, Trần gia tiểu tử này không phải là đơn thuần khinh suất, mà chính xác là lá gan quá lớn.

Ngay sau đó, Trần Ngọc diện vô biểu tình lại đem tay phải rút ra, trực tiếp đứng sang bên tay trái, không thêm để ý đến cái hốc bên phải trên cửa. Tất cả mọi người nhìn chăm chăm vào cái hốc bên phải, một dòng chất lỏng màu đen nồng đậm phun ra ngoài.

Khương lão gia tử ngửi ngửi, sắc mặt đột nhiên thay đổi: “Không ngờ lại là dầu hỏa! Nhanh lên, đừng để ai còn bên ngoài nổ súng! Phải hết sức cẩn thận, đừng làm gì tạo ra tia lửa.”

Dương lão lục thần sắc cũng ngưng trọng, lẩm bẩm nói: “Cái thứ này quá nguy hiểm, song long cuốn quả thực có mấy món như vậy.”

Trần Ngọc cau mày thúc giục: “Nhanh đi vào, ta cầm cự không được lâu nữa.”

“Mau nhìn, cửa đã mở!”

“Ta khát, sống hơn nửa đời người, lần đầu tiên nhìn thấy cửa có song long cuốn bị mở ra.”

Hiện tại, lực chú ý của mọi người đều bị hai cánh cửa mở rộng hấp dẫn, Khương lão gia tử bảo mọi người đeo mặt nạ phòng độc lên, nhanh chóng lui về phía sau cánh cửa.

Phong Hàn nhìn một chút, đưa tay bao lấy cả bàn tay Trần Ngọc. Trần Ngọc cảm thấy trên tay chợt lạnh, ngẩng đầu nhìn đôi tay dư ra kia, thon dài hoàn mỹ đến mức khiến người ta phải ghen tỵ.

Tất cả mọi người đều biết bây giờ phải tranh thủ thời gian, nhanh chóng tiến vào tầng thứ hai.

Cho đến khi cạnh cửa chỉ lại Trần Ngọc, Phong hàn, Thẩm Tuyên cùng Trần Sâm.

Trần Sâm nhìn chăm chăm Trần Ngọc mấy giây, cắn răng nói: “Người thật là càng ngày càng có tiền đồ, là lửa?”

Trần Ngọc đỏ mặt gật đầu một cái, Trần Sâm hừ lạnh, đi vào bên trong cánh cửa. Thẩm Tuyên cố ý ở lại sau cùng, trong lòng cả kinh, lấy tay ngăn lửa? Thái độ Trần Sâm đối với con trai mình có phải đã quá vô tâm rồi không?

Đúng lúc này, cửa ngoài đã xuất hiện những hình người lung la lung lay lưng gù, bên trong có người hét chói tai, “Là chúng! Chúng đã tới cửa rồi!”

Trần Ngọc đảo mắt liếc nhìn Phong hàn, chợt cười khê: “Phụ thân mặc dù biết là lửa, nhưng lại không biết lửa này phun ra rất nhanh. Nếu như ta buông tay, chỉ chưa đầy một giây, người còn chưa vào bên trong, sẽ bị nổ tung ngay cả thi thể cũng không toàn vẹn.”

“Kia đối với ta mà nói rất đơn giản, có điều ta tin người tuyệt đối không có tốc độ nọ.” Phong Hàn hỏi hệt đáp trả.

Trần Ngọc nhìn đám quái vật cách đó không xa, phía sau mấy cái thân ảnh lưng gù lại có trùng trùng điệp điệp một đám khác, không khỏi cắn răng nói với Phong Hàn: “Vậy người còn chờ cái gì?”

Phong Hàn nhìn cậu nhũn mày, không hiểu: “Dĩ nhiên đang đợi người, không có ta, người làm sao đi vào?” Nói rồi ôm lấy Trần Ngọc, lấy tốc độ mà thường nhân khó có thể so sánh kịp nhảy vào bên trong cánh cửa.

Phía sau hai người vang lên một tiếng nổ mạnh cực kỳ chói chói, trong biển lửa nóng rực còn xen lẫn tiếng hét gào của vật nào đó. Tiếp đến, cửa đá âm âm đóng lại, kín kẽ không một khe hở.

Khi đã an ổn vào bên trong, Trần Ngọc vẫn cảm thấy sợ hãi, vạn nhất Phong Hàn không có ở đây, cậu cho dù còn sống, cũng sẽ bị liệt hỏa thiêu hủy cả khuôn mặt. Nếu như cậu ngày ngày trưng cái gương mặt đó bước ra ngoài, tuyệt đối là đang trả thù xã hội.

Trần Sâm đang chờ ở cửa, nhìn thấy Trần Ngọc cùng Phong hàn tiến vào, sắc mặt có hơi hòa hoãn, nhưng vẫn cứng nhắc lại gần, xem tay Trần Ngọc, nói: “Ông nội cho người vật này, không được phép làm mất.” Lại liếc mắt sang Phong Hàn bên cạnh, xoay người đi về phía trước.

Thấy không bị mắng, Trần Ngọc thanh tĩnh lại. Không cam lòng nghiêng đầu nhìn Phong Hàn một cái, vị kia rõ ràng không yên lòng đang quan sát bốn phía. Trần Ngọc không biết nên cảm thấy xui xẻo hay may mắn, kể từ khi gặp được Phong Hàn, tựa hồ tất cả nguy hiểm đều do Phong Hàn hỗ trợ hóa giải. Trần Ngọc một lần nữa thấu hiểu, mặc dù nhân cách và tính tình của Phong Hàn đều rất ác liệt, nhưng coi như là đồng nghiệp của Phong Hàn, ở một phương diện nào đó, nói thật ra thì cũng không quá tệ.

Có lẽ, cậu nên thử cùng Phong Hàn giảng hòa câu thông, sau đó trở thành bằng hữu. Nếu như Phong Hàn thực không có chỗ để đi, nhà cậu trợ cũng có thể tạm thời chứa chấp hẳn.

Trần Ngọc vừa suy nghĩ kế hoạch cho cuộc sống tốt đẹp an nhàn sau này, vừa ngẩng đầu quan sát tầng thứ hai.

Tầng này so với tầng thứ nhất đơn giản hơn rất nhiều, chung quanh bày mấy cái thanh đồng đỉnh cự đại sáu chân, mặt trên phủ đầy màu xanh gỉ đồng, bốn phía đỉnh điêu khắc hình mặt người. Khiến cho Trần Ngọc hai mắt tỏa sáng chính là ngay giữa rất nhiều mặt người đó rõ ràng có một con vô quan điều đang đứng.

Ở giữa những chiếc đỉnh là thạch đài cao cỡ nửa người, phía trên để một cái hộp nhỏ. Hứa Thiệu An mở cái hộp ra, bên trong chỉ có một bức họa, vẽ một cái đỉnh kỳ quái. Hứa Thiệu An trên mặt không lộ vẻ vui mừng, có thể thấy đây cũng không phải là thứ hắn muốn tìm.

Khương lão gia tử thấy bức tranh thế nhưng cả người run rẩy, kích động nói: “Trên bức tranh này chính là Đỉnh Thần Nông.”

“Một cái đỉnh?” Có người hỏi.

“Không, không phải là một cái đỉnh bình thường, tương truyền đây chính là cái đỉnh mà năm đó Thần Nông dùng để luyện chế được vật, được coi là một trong thập đại thần khí thời thượng cổ, có thể luyện chế ra kỳ

được thần tiên khó cầu. Trong dã sử cũng có nhắc đến, thời Chiến quốc có người đã từng trông thấy được cái đỉnh này, sau đó liền mất đi tung tích. Không ngờ, nữ vương nơi này lại có bức họa cái đỉnh kia, nếu như chúng ta thật sự tìm được Đỉnh Thần Nông trong quỹ thành, đây chính là vật có giá trị liên thành.” Khương lão gia từ nhìn cái đỉnh được vẽ trên bức họa cảm thán, “Chỉ có điều không biết nữ vương dùng thần khí này luyện chế ra cái gì?”

“Hắc hắc, thời ấy bậc đế vương chẳng phải rất thích được trường sinh bất lão sao, chẳng trách Tần Hoàng Hán Vũ truy tìm những thứ này.” Dương lão lục nói.

Trần Ngọc đang nhìn không chớp mắt, đột nhiên cảm giác được có người lôi kéo ống tay áo của cậu, xoay xoay đầu, liền thấy khuôn mặt cau có của Mã Văn Thanh, len lén lại gần nói: “Mau dẫn con trai nhà người về, ta nhìn nó lâu lắm rồi, kể từ khi người ném nó cho ta, nó vẫn không ngừng cắn ta.”

Trần Ngọc quay đầu lại, tiểu bảo tử đang cố gắng duy trì ánh mắt ta cái gì cũng không làm nhìn cậu, vừa vô tội vừa nhu thuận. Thấy Trần Ngọc đi tới, phốc một tiếng liền nhảy đến trên người Trần Ngọc, quay đầu về phía Mã Văn Thanh nhếch miệng, lộ ra mấy cái răng nanh, không biết là uy hiếp hay là cười nhạo, ngay sau đó uốn éo thân thể mập mạp, xoay cái mông về phía Mã Văn Thanh.

“Ta kháo, thật không có gia giáo, Trần Ngọc tiểu tử ngươi đừng cắn ta, ta không đánh nó không được!” Mã Văn Thanh hùng hổ tiến tới.

“Người đứng đắn một chút, người xem nơi này hình như không có minh khí?” Trần Ngọc thấp giọng nói.

Mã Văn Thanh lập tức ngừng lại, hồ nghi nhìn hai bên, đáp: “Không có, cho dù mấy cái thanh đồng đỉnh này đáng tiền, lớn như vậy, ta cũng không mang đi được, mà có mang được ra ngoài, cũng không bán được.”

“Người đi lấy cái hộp nhỏ để bức tranh kia tới đây.” Trần Ngọc nháy mắt mấy cái với Mã Văn Thanh.

Mã Văn Thanh lập tức hiểu ý, lén qua đám người tới gần.

Lúc này, đã có không ít người vây xung quanh thanh đồng đỉnh khổng lồ, muốn mở nắp ra xem thế nào. Bên cạnh có người khiêng đèn pha hai trăm oát, mấy người hợp lực nâng nắp đỉnh, nhưng nắp đỉnh vẫn không hề nhúc nhích. Khương lão gia từ chỉ huy người đem nắp xoay xoay vài vòng, nghe thấy thanh âm lạch cách vang lên, lần này quả nhiên nâng được, mặc dù có mặt nạ phòng độc, mọi người vẫn ngửi thấy một thứ mùi tanh hôi bốc lên.

Dưới ánh sáng của đèn pha, có thể nhận ra bên trong là vật chất màu đen đông đặc lại cùng mơ hồ có thể thấy được từng khối từng khối gì đó màu trắng.

“Kia hình như là đầu lâu...” Có người nhỏ giọng nói.

Quả nhiên nếu nhìn kỹ, thứ màu trắng ở ngay sát phía trên là một cái đầu lâu, hai lỗ mắt đen ngòm không tiếng động nhìn chăm chú vào mọi người. Ngay sau đó, mọi người lại phát hiện, trong đám vật chất màu đen đông đặc không chỉ có đầu lâu của một người, bên cạnh còn có một khuôn mặt vặn vẹo vô cùng hoàn chỉnh.

“Vị nữ vương bệ hạ này, tựa hồ đối với tà thuật tình hữu độc chung, nàng tìm kiếm biện pháp trường sinh cũng quá kỳ quái.” Khương lão gia từ cảm thán.

“Đây, người này là người trong đội chúng ta!” Từ khi giao nộp vũ khí cho Thẩm Tuyên, Chúc hầu tử vẫn đang hoàng đợi ở một bên, hiện tại cũng lại gần để xem, chợt la hoảng lên.

Nhất thời tất cả mọi người nhìn về phía Chúc hầu tử, sắc mặt hắc trắng bệch, lui về sau một bước, lẩm bẩm nói: “Quả nhiên, nơi nữ vương yên nghỉ không thể khuấy nhiễu, lời nguyên ứng nghiệm rồi. Chúng ta cũng sẽ bị luyện thành thứ quái quỷ đó, tiếp đến bị bỏ vào cái hộp tội ác.”

Dương lão lục chợt cao giọng mắng: “Tiểu tử ngươi nói lung tung gì đó, lão tử nơi nào cũng đã từng đi qua, lời nguyên là dành cho những kẻ nhát gan. Đây rõ ràng là có người, không, chính là quái vật bên ngoài kia hại chết người của các ngươi. Vừa nãy quái vật kia hỏa thiêu chết không ít, chúng ta đi tiếp, có thể đã không còn lại bao nhiêu nữa. Tầng này nếu không có gì cả, chúng ta lên trên thôi.”

Mọi người mặc dù đồng ý với lời nói của Dương lão lục, nhưng trong lòng vẫn thấy hoảng loạn, song bây giờ nếu nói là lui bước, đã không thể nữa rồi.

Phong Hàn chợt nói: “Đợi đã, đem nắp đỉnh kia đây lại.”

Dương lão lục nhìn Phong Hàn một cái, cũng không bắt mãn khi thấy thanh niên nọ tự chủ trương, trực tiếp chỉ huy cho người đẩy nắp thanh đồng đỉnh lại.

“Hằng khoan, có thứ đã giết bọn họ bỏ vào trong đỉnh, lẽ nào thứ đó cũng sẽ mở được cửa đá, cũng sẽ mở nắp của thanh đồng đỉnh?” Có người chợt nổi lên nghi vấn.

Thẩm Tuyên hiện tại đã mở ra cánh cửa thông lên tầng ba, tựa hồ chỉ có cửa từ tầng thứ nhất lên tầng thứ hai là mở ra vô cùng khó khăn.

“Đi thôi.” Một câu nói của Trần Sâm khiến cho mọi người từ trong sự nghi hoặc tỉnh táo lại, bất kể là thứ gì, trước cứ rời đi đã rồi tính sau.

Chờ cho mọi người đều đã đi qua, Thẩm Tuyên đem cánh cửa một lần nữa khóa chặt lại. Tầng thứ ba cư nhiên không có gì cả, trong đại sảnh trống rỗng, bởi vì có lỗ thông gió, không khí có thể lưu thông, mọi người đều tháo mặt nạ phòng độc ra.

A Cát tiến tới bên cạnh Trần Ngọc, thấp giọng nói: “Đại đỉnh vừa này chính là nơi chăn nuôi hũy cổ của nữ vương, ta nhìn thấy bên trong còn có thứ động đây, nơi đó tuyệt đối không thể ở lâu.”

Trần Ngọc quay đầu liếc cửa đá, cảm thấy lông mao dựng đứng, nữ vương kia rốt cuộc là nghĩ như thế nào, dùng đây tới làm mồi cho hũy cổ?

“Ở nơi này nghỉ ngơi tại chỗ một đêm, ngày mai chúng ta tiếp tục đi lên.” Dương lão lục nói.

Mọi người từ lúc vượt qua sông đào bảo vệ thành, đến khi tiến vào trong thành, đều đi không ngừng nghỉ, còn phải luôn phòng bị và đối kháng với quái vật không tên, tinh thần vẫn luôn căng thẳng. Lúc này quả thực rất cần nghỉ ngơi, mọi người trải chăn chiên xuống đất, rồi ngồi xuống. Dừng bếp không khói đun nước nóng, ăn chút lương khô đơn giản.

Ai bài người trực đêm, đại đa số người vừa nằm xuống liền ngủ. Trần Ngọc cũng chui vào trong túi ngủ, mơ mơ màng màng thấy một cái bóng từ từ tiến về phía cậu, trong lúc Trần Ngọc còn mơ hồ, người kia đã ngồi xổm xuống trước gót chân cậu. Con mắt màu trắng nháy nháy cùng xúc tu trong miệng khiến cho Trần Ngọc lập tức giật mình tỉnh lại, há mồm muốn la, xúc tu liền bóp chặt cổ cậu.

Trần Ngọc vội lấy súng hướng về phía quái vật hình người bắn một phát, kết quả không có đạn, băng đạn rơi mất rồi! Mà người xung quanh đều ngủ say, không ai chú ý đến bên này.

Trần Ngọc cả kinh, vọt người ngồi dậy, tên gác đêm cùng A Cát kỳ quái nhìn cậu. Trần Ngọc khê thở hào hển, cười khỏ, hóa ra là ác mộng, quả nhiên ban ngày nhìn thấy những thứ đó, đối với cậu không phải không có ảnh hưởng.

Tỉnh dậy cũng không ngủ lại được nữa, Trần Ngọc đem tiểu bảo tử đang mơ mơ màng màng để xuống, khó thấy được Phong Hàn đang ngủ ở bên cạnh cậu. Đắp kín cho một người một báo, Trần Ngọc tiến tới trước mặt A Cát, A Cát đưa cho cậu một chén trà nóng.

A Cát buồn buồn nói: “Theo tình hình của đoàn người, ta lo lắng đại ca ta e rằng —”

Trần Ngọc vỗ vỗ bả vai hắn, an ủi: “Nghe người nói đại ca người rất lợi hại, nói không chừng hắn đang núp ở nơi nào đó, hoặc hắn đã thoát ra ngoài rồi.”

Người gác đêm kia thấy hai người nói chuyện, liền đứng dậy dò xét bốn phía, trước khi đi còn đưa chút lá cây thuốc lá cho Trần Ngọc, nói là nhai hai chiếc có thể đỡ mệt.

Trần Ngọc cùng A Cát lại nói chuyện một lúc, phát hiện thiếu niên kiên cường này kể từ khi đến quỷ thành, cũng có phần thần bất thủ xá, không khỏi có chút đau lòng. Lúc này người gác đêm kia trở lại, sắc mặt hơi đổi.

“Sao vậy?”

Người kia thanh âm run rẩy: “Nhân số không đúng. Lần đầu tiên ta đếm, hình như ít đi một người, khi ấy ta vừa ngủ dậy, cho là bỏ qua vài người; định chốc sau soát lần nữa, kết quả, ta mới vừa đếm lại, thiếu mất hai người.”

-END 36-

37. Chương 37

Trần Ngọc nhú mày, cùng A Cát giúp người kia kiểm lại nhân số. Ba người sợ bỏ sót, đếm vô cùng cẩn thận, kết quả càng làm cho người ta giật mình, thiếu mất năm người. Mà trong lúc đó, ba người vẫn tỉ mỉ chú ý động tĩnh bên trong đại sảnh, không hề thấy có ai đi mở cánh cửa thông xuống tầng hai, cũng không có người đến gần cánh cửa thông lên tầng bốn, cả đại sảnh chỉ có tiếng ngáy liên tiếp cùng đèn mỗ cổ định ở chính giữa.

“Đây, đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Người kia dùng vẻ mặt hoảng loạn nhìn Trần Ngọc và A Cát, nhưng tất nhiên hai người bọn họ cũng không thể trả lời câu hỏi của hắn, bọn họ hơn người kia duy nhất ở điểm miễn cưỡng coi như trấn định.

Trần Ngọc nhìn chung quanh nói: “Hai người các người một mực gác đêm trong khoảng thời gian dài như vậy, sau đó ta cũng thức giấc, nhưng không phát hiện bất cứ dị thường nào. Nếu như chúng ta không có sơ sót, cũng loại bỏ khả năng có người đơn độc rời đi. Như vậy, người mất tích có lẽ liên quan đến gian đại sảnh này, nói đúng hơn là không gian đặc thù này... Chúng ta nhất định phải nhanh chóng gọi mọi người dậy.”

Trần Ngọc nói chuyện không mất nhiều thời gian, sắc mặt người kia hết xanh lại trắng, cả người run rẩy, chỉ về một phía nói: “Người nói rất đúng, đại sảnh này thật sự có vấn đề, ba người vừa ngủ ở bên kia cũng không trông thấy đâu nữa! Hơn thế, ta mắt mở trừng trừng nhìn ba người kia biến mất!”

Trần Ngọc cùng a Cát trong nháy mắt quay người lại, quả nhiên bên kia đã trống rỗng. Mặt Trần Ngọc liền biến sắc, nhanh chóng nói: “Đánh thức mọi người!” Sau đó chạy về chỗ có nhiều người nhất, Trần Sâm cùng mấy người dẫn đầu đều ở đó.

Vội vàng vàng đánh thức tất cả mọi người, ai nấy đều trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê hai mắt nhìn nhau. Trần Ngọc gần như đã bế tắc, trong khoảng thời gian ngắn như vậy, lại có rất nhiều người biến mất, phát hiện thấy người trong đại sảnh cũng chỉ còn lại một nửa. Lúc này người gác đêm lấp bắp nói rõ tình huống, mọi người mới luống cuống. Vội vàng thu thập tư trang, cầm súng trên tay, khẩn trương nhìn chăm chăm bốn phía.

Cánh tay phải của Trần Sâm vẫn được buộc lên, bình tĩnh phân phó: “Thẩm Tuyên, người đi mở cửa, những người khác tìm kiếm người bị mất tích, trước đừng hoảng hốt, trong đại sảnh này không chừng có cạm bẫy, những người đó có thể đang bị vây trong cạm bẫy.”

“Cạm bẫy? Buồn cười quá, ta đã nói ngay tề đầu tất cả chúng ta đều trúng phải lời nguyền của nữ vương, chúng ta không thể đi được, căn phòng này căn bản là vật sống, nó ăn những người đó!” Chúc hầu tử cười lớn nói, ánh mắt mê man, rõ ràng đã có dấu hiệu không được bình thường.

Trần Sâm liếc mắt nhìn Chúc hầu tử, rồi đi về phía cạnh cửa.

Những người tìm kiếm người mất tích càng tìm càng kinh ngạc, đã lục soát các góc khuất trong phòng đến mấy lần, không có ai cả, lỗ thông khí to bằng bàn tay cũng tuyệt đối không thể là đường ra vào, những người mất tích kia đến tột cùng là đang ở đâu?

“Nhìn lên trên.” Khương lão gia tử chợt nói, tuổi tác đã lớn, nhưng tinh thần vẫn sắc sảo như trước, hiện tại cầm súng trong tay, đang chăm chú nhìn phía trên cánh cửa thông lên tầng bốn.

Lúc Trần Ngọc ngẩng đầu liền phát hiện hai chữ, hình dáng quái dị, có thể xác định không phải là phồn thể. A Cát ở bên cạnh cậu thấp giọng thì thầm: “Hư vô...”

Khương lão gia tử quay đầu lại nhìn A Cát một cái, gật đầu nói: “Vị tiểu huynh đệ kia nói không sai, hai chữ này thời cổ đại ở Tây Vực có nghĩa là hư vô, nếu như vị trí đại sảnh chúng ta đang đứng bây giờ chính là không gian hư vô trong truyền thuyết Tây Vực, như vậy những người bị mất tích đó cũng sẽ không tìm về được nữa. Hơn nữa, nơi này tuyệt đối không thể nán lại lâu, chúng ta phải nhanh chóng lên tầng trên.”

Dương lão lục lúc này cũng tiến lại gần hỏi: “Khương gia, chỉ dựa vào hai chữ này, làm sao người có thể xác định được những thứ kia là chắc chắn, theo ta thấy thì cũng không hẳn, chớ tự hù dọa bản thân.”

Khương lão gia tử lắc đầu, lấy tẩu thuốc trong tay chỉ một cái, nói: “Đương nhiên rồi, cái này cũng có thể là do con người thời ấy sùng bái, cố ý kiến tạo nơi đây thành kiểu không gian hư vô. Thấy không, trong đại sảnh không có gì cả, chỉ có một cái gương, nếu quả thực là không gian hư vô, thì tấm gương này là bảo vật vô giá. Chân Ngôn Kính trong không gian hư vô, nghe nói có thể hỏi bất cứ chuyện gì muốn biết.”

Tấm gương kia, trông rất quen thuộc, Trần Ngọc không biết tại sao lại có cảm giác này. Cậu thề mình tuyệt đối chưa từng thấy qua thứ gì tương tự như thế, thậm chí cả trong những tấm gương cổ cậu đã từng trông thấy.

“Vậy chúng ta lấy xuống để Khương gia xem thử, có lẽ có thể tìm ra bí mật của tầng này, chúng ta cũng có thể cứu những người khác.” Dương lão lục nói, nhìn tấm gương kia như có điều suy nghĩ.

Hứa Thiếu An cũng hí mắt quan sát tấm gương, quay đầu nói vài câu với Trần Sâm. Lúc này, Dương lão lục đã phái người leo lên sợi dây cột trên xà nhà.

Thẩm Tuyên bận rộn ở cạnh cửa, trên cửa đã có động tĩnh, nhìn dáng dấp lập tức là có thể mở ra.

Đại đa số mọi người đều tập trung ở dưới, nhìn người của Dương lão lục đi lấy tấm gương không lớn bằng đồng xanh kia. Ngoài ý muốn vô cùng dễ dàng lấy được, người nọ sau khi cầm lấy chiếc gương, chợt kêu lên một tiếng, đồng thời đèn mờ trong phòng bất ngờ tắt ngấm.

Trong đại sảnh nổi lên một trận gió, rất lớn, căn bản không biết từ nơi nào thổi tới, Trần Ngọc theo bản năng kéo lại những người xung quanh. Sau đó cảm thấy trước mắt tối sầm, trong phòng nhất thời cực kỳ yên tĩnh, đèn đã tắt, không tiếng động mà quỷ dị.

Trừ hai cánh tay cậu đang nắm lấy ra, Trần Ngọc không nghe thấy bất cứ một thanh âm nào khác, không cảm giác được sự tồn tại của bất cứ ai.

Mới này rõ ràng đèn đuốc sáng trưng, có người mở cửa, có người vây quanh cùng nhau nhìn tên tay sai đi lấy tấm gương trên cửa. Trong bóng tối, Trần Ngọc đột nhiên cảm giác được nơi này cũng chỉ còn lại có mình mình, trong miệng cậu khô rát, nói không ra lời, ngay cả cánh tay mình đang nắm chặt, cũng lạnh băng đến dị thường, chẳng lẽ, tất cả mọi người đã biến mất? Nếu nói hư vô, chính là thứ gì cũng không tồn tại?

“Trần Ngọc, người ở đâu?” Bên cạnh có người hỏi.

Trần Ngọc thở phào nhẹ nhõm, là A Cát, xem ra vừa rồi chỉ là vì quá mức an tĩnh mà phát sinh ảo giác. Cậu lập tức lấy đèn pin mắt sói từ trong balô ra, bật lên, nhất thời trong đại sảnh lấy Trần Ngọc làm trung tâm bừng sáng.

Trần Ngọc nhìn bốn phía, vốn tâm tình được thả lỏng nhất thời lại khẩn trương, mồ hôi lạnh như băng thi nhau trút xuống. Trong phòng chỉ có A Cát cùng Chúc hầu tử bên cạnh cậu! Hai người này khi này là bị cậu lôi kéo, còn lại tất cả đều biến mất không còn một mống.

Chúc hầu tử vẫn cho rằng bọn họ đều trúng lời nguyền của nữ vương, hiện tại đã mất hết can đảm, căn bản không còn năng lực hành động. Thiếu niên A Cát xem như vẫn có dũng khí, mặc dù sắc mặt tái nhợt, nhưng cũng lấy ra đèn pin cầm tay, quan sát bốn phía.

“Chẳng lẽ chỉ còn lại ba người chúng ta?” Trần Ngọc bây giờ nhịn không được, sau khi sợ hãi tới cực điểm, cậu ngược lại đã có phần tỉnh táo.

“Còn có ta.” Phía trước có một thanh âm lạnh lùng vang lên.

Trần Ngọc cơ hồ cảm thấy trong lòng toát ra tâm tình mừng rỡ, là Phong Hàn. Những lúc như thế này mà có Phong Hàn ở bên cạnh, thật khiến cho người ta yên tâm.

Trần Ngọc nhanh chóng đi tới: “Phong Hàn, bọn họ rốt cuộc đi đâu rồi?” Trần Ngọc nóng như lửa đốt vội vàng hỏi, đám người Mã Văn Thanh cư nhiên cũng không trông thấy.

“Ta làm sao biết được, có điều nếu muốn, ngươi có thể hỏi nó.” Phong Hàn ngồi xổm trên mặt đất mắt kiên nhẫn đáp.

Trần Ngọc lại gần, cư nhiên phát hiện từ trong ngực Phong Hàn tiểu bảo tử run rẩy thò đầu ra, bảo con đáng thương mặc dù bị dọa sợ muốn chết, nhưng vẫn cắn chặt lấy y phục của Phong Hàn, phòng ngừa mình té xuống, Phong Hàn hiển nhiên không có ý định giúp đỡ nó.

“Bảo con làm sao mà biết?” Trần Ngọc sững sốt.

Phong Hàn ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt người là đồ ngốc nhìn Trần Ngọc một lúc lâu, chỉ chỉ tấm gương trên đất, mà Phong Hàn mới nảy rõ ràng một mực quan sát tấm gương kia.

Đó là chiếc gương thanh đồng một mặt, cũng chính là Chân Ngôn Kính mà Khương lão gia đã nhắc tới.

Trần Ngọc tức giận muốn hét lên tới om om vậy ta làm sao mà nhìn thấy được, trừ phi người không phải là người! Không phải người... Trần Ngọc theo bản năng liếc Phong Hàn, câu chữ muốn thốt ra lại nuốt xuống.

Vì muốn mau sớm tìm được mọi người cùng rời đi lực chú ý, Trần Ngọc xách tấm gương trên đất lên, nhìn thứ được gói là Chân Ngôn Kính này. Mặt kính đối diện với cậu có rất nhiều tạp sắc kim loại, lấp lăm phủ đầy mặt kính, giống như một kiệt tác bị thất bại. Nhưng khi Trần Ngọc quan sát kỹ, thì phát hiện những kim loại lóe sáng kia thật ra là được khảm ở trên tấm gương thanh đồng, hơn nữa phương hướng hình như có quy luật nhất định.

“Đây là tinh đồ.” Phong Hàn chợt nói.

Trần Ngọc giật mình, thầm mắng một tiếng hồ đồ. Đây rõ ràng là mặt sau của tấm gương, Trần Ngọc đem gương lật ngược lại, mặt trước âm trầm thâm u phẳng phất như làn nước hắc ám, không biết là được làm từ vật liệu gì.

Đây là Chân Ngôn Kính?

Trần Ngọc trầm nghĩ, sau đó cậu hoảng sợ phát hiện trên mặt gương cư nhiên xuất hiện hai chữ phồn thể: Đúng vậy.

Trần Ngọc chợt ngẩng đầu, phát hiện Phong Hàn hình như cũng không nhận ra có gì bất thường, đối với cái gương không có hứng thú, đứng lên đi về phía nơi còn tối đen hơn, nói cách khác, Phong Hàn không nhìn thấy hai chữ kia.

Cái gương này thế mà có thể cảm nhận được nghi vấn trong lòng cậu? Trần Ngọc vội cúi đầu tiếp tục vừa quan sát tấm gương vừa hỏi trong lòng: Mọi người khi này đang ở đâu?

Trần Ngọc chăm chú nhìn tấm gương, qua một lúc lâu, mặt gương đen sẫm tựa hồ có ba quang chớp động, sau đó xuất hiện một cụm từ khác: Ở một không gian khác.

Kháo a, Trần Ngọc chửi thầm trong lòng, cái gì gọi là một không gian khác, Chân Ngôn Kính này căn bản là gạt người. Cậu muốn vứt cái gương đi, nhưng lại ngừng lại, tiếp tục hỏi: Chúng ta có thể thoát khỏi quỷ thành hay không? Có đường ra ngoài hay không?

Gương hiển hiện: Có thể, từ hồ nước trước mặt Ngọc Tháp có thể thoát ra ngoài.

Thì ra cái tháp này gọi là Ngọc Tháp sao? Trần Ngọc đứng dậy, chuẩn bị đi tìm những người khác, thấy A Cát cùng Phong Hàn đều đang tìm kiếm chung quanh, cậu giật mình, cúi đầu lại hỏi: Trong phòng có mấy người?

Lần này phải mất một lúc lâu, trên mặt gương mới hiện lên: Không người.

Trần Ngọc nhất thời rùng mình, gặp phải gương quỷ rồi, tuyệt đối không thể, coi như người khác đều không phải, Trần Ngọc cậu sao có thể không phải là người. Đợi đã, người khác đều không phải là — cậu theo bản năng ngẩng đầu lên quan sát những người còn sót lại trong phòng. Phong Hàn cùng A Cát đang tìm kiếm ở góc xa nhất, Chúc hầu tử đang đi về phía Trần Ngọc, vẻ mặt rất kỳ quái.

Khi chúc hầu tử đã tiến lại rất gần, Trần Ngọc bỗng nhiên giơ tay lên, hòng súng màu đen chỉ thẳng vào trái tim của Chúc hầu tử.

Ánh mắt Chúc hầu tử chợt lóe, chăm chú nhìn vào ngực Trần Ngọc, bất ngờ giơ tay lên bắt được Trần Ngọc gần trong gang tấc, căn bản không thêm để tâm đến nòng súng lạnh như băng.

Xúc tu màu trắng trong nháy mắt từ tay áo lan tràn ra ngoài, quần quanh cổ định thật chặt nửa người trên của Trần Ngọc, thậm chí còn luồn cả vào trong súng.

Trần Ngọc chỉ cảm thấy trên da có thứ gì đó dính dính ướt ướt đang hoạt động, sau đó thấy trong miệng chúc hầu tử phun ra một lượng lớn xúc tu. Ghê tởm, quái đản, giống như trong giấc mơ của Trần Ngọc, xúc tu quần quanh cổ cậu, tình huống nguy cấp như thế nhưng Trần Ngọc không dám lên tiếng. Bởi vì đã có một chiếc xúc tu đưa trước mặt cậu, chỉ chờ cậu há mồm là lập tức xâm nhập.

Trần Ngọc hung hăng nhìn chằm chằm đôi mắt lạnh lẽo như loài bò sát của Chúc hầu tử, tại sao hẳn lại là quái vật, rõ ràng vừa nói vừa cười, còn có vẻ mặt sợ hãi, hẳn diễn xuất thật con mẹ nó cũng thành công quá đi. Trần Ngọc mờ mắt trên mặt nhỏ xuống cổ áo, khéo mắt dư quang liếc nhìn Phong Hàn cùng A Cát căn bản không hề chú ý đến bên này. Trần Ngọc cắn răng, chuẩn bị ôm cái con cổ này lăn về phía Phong Hàn.

Thế nhưng, Chúc hầu tử rất狡 hoạt, tựa hồ nhìn thấu ý định của Trần Ngọc, chợt từ trong miệng phun ra một khối gì đó màu trắng tương đối lớn, đập vào mặt, giống như muốn bao phủ cả khuôn mặt của Trần Ngọc.

Trần Ngọc theo bản năng nhắm mắt lại, cảm thấy trên người nóng lên, đầu quay quay, nhưng không có cảm giác hít thở không thông.

Trần Ngọc từ từ mở mắt ra, phát hiện các xúc tu trên cổ mình bắt đầu phiếm đen, màu đen kia lan tràn cực nhanh, giống như là ăn mòn màu trắng, đảo mắt đã thấy ngay cả xúc tu trong miệng Chúc hầu tử cũng đều biến thành màu đen. Trong mắt Chúc hầu tử không ngờ còn có thể nhìn ra sự kinh hoàng, tựa hồ muốn tìm cách chạy trốn, rồi lại đưa tay bóp chặt cổ của mình, muốn phun thứ gì ra. Cuối cùng ngã trên mặt đất, cả người đen nhánh.

Động tĩnh bên này khá lớn, Phong Hàn cùng A Cát đều chạy về lại gần, thấy xúc tu trên đất cùng Chúc hầu tử đã hoàn toàn khô quắt biến sắc. A Cát lẩm bẩm nói: “Hắn lại là cổ...”

Trần Ngọc thở hổn hển đi về phía trước rửa mặt, cảm giác bị xúc tu bò qua đến bây giờ vẫn khiến cậu thấy ghê tởm.

Phong Hàn nhìn cậu, nhẹ nhàng nói: “Người rất may mắn, cổ trùng trong Thanh Long Hoàn quá bá đạo, mà hủy cổ của nữ vương do thèm muốn con mồi của chúng, song phương tranh chấp, hiển nhiên hủy cổ thất bại thảm hại.”

Trần Ngọc mắt tròn trắng, hữu khí vô lực nói: “Cảm ơn, nhưng nguyên nhân này hiện tại khiến ta cao hứng không nổi,” Dù sao chết trong tay mấy thứ này đều rất thống khổ.

Đúng lúc ấy, trong đại sảnh chợt truyền đến thanh âm vật gì đó bị nứt ra, sau đó lại có tiếng một vật không lồ nặng trĩu âm âm rơi xuống đất, mặt đất thậm chí còn rung rung.

“Là tảng đá!” A Cát kêu lên, “Hơn nữa, đại sảnh này đang thu nhỏ lại, hình như nó – nó muốn vây chúng ta ở bên trong.”

Theo lời nói của A Cát, vách tường đang từ từ rút ngắn khoảng cách, Trần Ngọc chỉ kịp xốc lên balô, ôm lấy tiểu báo tử, Phong Hàn chợt giơ tay lên kéo cậu thối lui thật nhanh vào bên tường.

Trần Ngọc thấy nơi bọn họ vừa đứng đã bị một hòn đá khổng lồ nện xuống.

Bởi vì sau lưng mạnh mẽ dựa vào tường, Trần Ngọc rên rỉ một tiếng. Phong Hàn ôm cậu đứng ở bên tường, còn A Cát núp ở một đầu khác.

“Mau, chúng ta phải nghĩ cách rời khỏi chỗ này.” Trần Ngọc lo lắng nói.

Phong Hàn quay đầu nhìn qua cánh cửa cuối cùng kia, không biết đang suy nghĩ điều gì. Trần Ngọc vừa định thúc giục hẳn, Phong Hàn chợt cúi đầu, hôn Trần Ngọc.

Trần Ngọc trừng lớn mắt, đây là ý gì?

Đôi mắt của Phong Hàn trong bóng tối lóng lánh màu vàng kim, giống như dã thú đang quan sát con mồi của nó. Trần Ngọc giằng co, song khí lực của cậu không thể sánh bằng Phong Hàn. Không chỉ kém, mà còn là kém gần một vạn lần. Bị một người hung hăng xâm lấn, hàm răng bén nhọn còn nhẹ nhàng cắn xé đôi môi cùng đầu lưỡi của Trần Ngọc, Trần Ngọc ban đầu bởi vì tê dại mà mê muội, cậu giận đến mức muốn cắn chửi người, cảm giác này thật không tốt chút nào.

Nếu như có thể, cậu tình nguyện hy vọng hẳn đem người khác mà hôn đến mức ngất đi.

Sắc mặt của Trần Ngọc càng ngày càng hồng, Phong Hàn chợt rời khỏi bờ môi của cậu, quay đầu nhìn về phía cửa nhân nhạ nói: “Chúng ta nên đi.”

Trần Ngọc không kịp chất vấn, A Cát đã chạy tới. Ba người vội vã đến cạnh cửa, Trần Ngọc phát hiện cửa đã bị Thẩm Tuyên mở ra, trong lòng không khỏi mừng như điên, lại có một ý tưởng khác, có lẽ, mọi người đều đã lên tầng thứ tư rồi.

Phong Hàn đẩy cánh cửa thông lên tầng cuối cùng ra.

-END 37-

38. Chương 38

Cánh cửa trước mặt từ từ mở ra, không giống với tầng thứ ba vô tận bóng tối, bên trong hết sức sáng sủa. Ba người trừng mắt nhìn, cố gắng thích ứng ánh sáng đột nhiên xuất hiện. Sau đó phát hiện thứ phát ra ánh sáng không phải là trường minh đăng thường gặp, mà là một hạt châu khổng lồ được khảm trên nóc phòng.

Ánh sáng nhu hòa mà rực rỡ tỏa xuống, ở bốn phía là sa mỏng không gió mà lay động.

Tầng thứ tư của Ngọc Tháp, sáng ngời mà hoa lệ, ở giữa là một vương tọa khổng lồ, phía trên song song ngồi hai người, một nam một nữ. Cô gái đầu đội kim quan, dùng khăn che nửa khuôn mặt, chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt đang khép hờ, bạch y bao lấy thân thể thon dài mà lả lướt hấp dẫn, bên phải là bả vai cùng cánh tay như bạch ngọc để trần, trên cánh tay mang một chiếc vòng màu vàng kim. Mặc dù không thấy rõ mặt, nhưng chỉ qua vóc người và khí thế, nữ vương của quỷ thành cũng nhất định là tuyệt thế mỹ nữ.

Thế nhưng, khiến cho Trần Ngọc nhìn không chớp mắt chính là nam tử áo đen ngồi bên cạnh nữ vương, ở trước mặt vị nữ vương tôn quý vô cùng này, nam tử áo đen tùy ý dựa ở một bên mà hoàn toàn không hề bị che khuất nửa phần khí thế. Đôi mắt đen quá mức dị thường, phảng phất mang theo chút ma tính, tĩnh mịch mà xinh đẹp, khuôn mặt tinh xảo hoàn mỹ làm cho người ta không dám nhìn thẳng. Mặc dù khóe miệng luôn mang theo ý cười nhân nhạ, nhưng từ đầu đến chân, ngay cả một cọng tóc, đều thể hiện rõ sự cao ngạo.

Hai người lẳng lặng ngồi đó, giống như một bức họa duy mỹ mà sinh động.

Nam tử mặc áo choàng đen ngồi trên vương tọa sắc mặt tái nhợt đến gần như trong suốt, khi ba người vừa tiến vào, hẳn nhìn về phía Phong Hàn, ánh mắt còn quét qua cổ Trần Ngọc, nhẹ nhàng nói: “Người đã đến rồi.”

Trần Ngọc lấy làm kinh hãi, qua mấy ngàn năm, hai người kia vẫn còn sống! Nhưng khi thấy bộ dáng của họ, lại không giống như bị thi hóa, chẳng lẽ thành tiên thật?

Thanh âm của nam tử tựa hồ quấy rầy đến nữ vương đang ngủ say, lông mi run rẩy, nữ vương từ từ mở mắt ra, trong đôi mắt cực đẹp lạnh lẽo dị thường, Trần Ngọc hoài nghi nàng nhìn ba người bọn họ so với nhìn thấy sâu bọ không có gì khác biệt.

Nữ vương cau mày, nhàn nhạt lên tiếng: “Ta không thích có người quấy rầy chúng ta.” Nói xong, hướng về phía Trần Ngọc ba người từ từ nâng lên một cánh tay.

Tâm của Trần Ngọc cũng theo đó mà khấn trương hẳn lên, trong bức bích họa ở thần miếu trước khi tiến vào quỹ thành, có thể thấy được nữ vương rất tàn nhẫn máu lạnh, nàng tuyệt đối sẽ không tha thứ cho bất luận kẻ nào xông vào nơi nàng an nghỉ.

Nhưng, một cánh tay thon dài tinh tế duyên dáng khác cản lại đôi tay của nữ vương, nói: “Lần này để ta”, thanh âm trong trẻo lạnh lùng kỳ ảo, tựa như gần mà lại rất xa.

Nữ vương quay đầu nhìn về phía nam tử áo đen bên cạnh, trong đôi mắt lạnh như băng lập tức hiện lên sự nhu hòa, ôn nhu nhìn nam tử nói: “Được, người đã có hứng thú, vậy thì tùy ý người. Dù sao thế giới này được tạo ra chính là vì người, chỉ là để cho ta được thấy người hoàn chỉnh.... người muốn thế nào thì thế đó đi, qua mấy ngàn năm, có thể cả ngày lẫn đêm thấy cái bóng của người, ta đã không còn tiếc nuối điều gì.”

Nam tử áo đen vẫn mỉm cười như cũ, mặc dù trong đôi mắt đen như mực chỉ có sự lạnh lẽo cùng đậm đặc, tiến tới bên cạnh nữ vương nhẹ nhàng hôn lên khóe mắt của nàng: “Ngủ đi.” Ngay sau đó lông mi của nữ vương lại rũ xuống.

Khi nam tử quay đầu lại, trong mắt mang theo sự châm chọc nhàn nhạt nhìn Phong Hàn, thanh âm êm ái giống như nói với tình nhân: “Phong Hàn, năm đó người tính toán thực sự rất chuẩn, đem ta vĩnh viễn bị vây khốn ở nơi này. Có điều,” nam tử áo đen quay đầu ánh mắt thâm trầm quan sát Trần Ngọc ở một bên, tiếp tục nói: “Mùi vị của tế phẩm rất tiên mỹ đi? Đây chính là lễ vật ta đưa cho người. Thật là hiếm thấy, người vẫn giữ hẩn lại. Sao thế, lại bị nhược điểm trời buộc rồi?” Nói tới đây, cư nhiên khẽ mỉm cười, người đẹp như vậy khi cười lộ lên, nếu như không hiểu hàm nghĩa trong lời nói của hẩn, thật sự là cảnh đẹp ý vui.

Phong Hàn lãnh đạm theo dõi hẩn, qua một lúc lâu mới lên tiếng: “Người bị vây ở chỗ này nhiều năm như vậy, tại sao còn chưa nhận thua? Những thứ đó nên trả lại ta.”

Nam tử áo đen khẽ miệng khẽ nhếch: “Tại sao phải nhận thua, mặc dù ta thua, nhưng người cũng không thể thắng. Hơn nữa, ta vĩnh viễn sẽ không đem những thứ đó cho người. Ta không thoát ra được, người nếu tiến vào, cũng giống như ta không có cơ hội ra ngoài, nơi này vốn chính là một không gian khác.”

Chân mày của Phong Hàn cau chặt, quan sát bốn phía, khi thấy người áo đen đang nhìn chằm chằm Trần Ngọc, lại quay đầu nói: “Người giúp hẩn lấy Thanh Long hoàn xuống, ta thả người ra ngoài.”

Nam tử áo đen nhìn Phong Hàn lãnh tĩnh cùng Trần Ngọc ngu ngơ, cười cười: “Nếu như người muốn cởi Thanh Long Hoàn ra chỉ có hai biện pháp: thứ nhất là ta chết, Thanh Long Hoàn tự gỡ bỏ; còn cách thứ hai, ta đã đến một vài nơi, ở đó đều có chìa khóa của Thanh Long Hoàn, người có thể từ từ mà tìm kiếm. Nhưng nên nhớ, nếu như ba năm sau, người còn chưa tìm hết được toàn bộ, hẩn sẽ vạn cổ phế tâm mà chết.”

Phong Hàn trên mặt không có bất luận biểu tình gì, Trần Ngọc thế nhưng cảm nhận được sát khí chung quanh hẩn. Phong Hàn lạnh lùng nói: “Người chẳng qua chỉ là cái bóng của hẩn, ta giết người có ích lợi gì?”

Nam tử áo đen ánh mắt chợt lóe, cuối cùng nở nụ cười, “Bị người nhìn thấu a, ta đã quên mất, đúng vậy, ta không phải là hẩn, nhưng ta lại là một phần của hẩn. Năm đó người thiết trí cạm bẫy, đem ta vây ở chỗ này, ta không thể không tạo ra một ta khác lưu lại trong này.”

“Như vậy, người chỉ có thể chọn cách thứ hai. Chỉ có điều,” Ánh mắt đen láy kia quét về phía Trần Ngọc, nói: “Người đã không còn thời gian, kế hoạch của ta lập tức sẽ thành công. Mà nữ vương sáng tạo ra không gian này, cũng rất muốn nhanh chóng hủy diệt.”

A Cát không nhịn được hỏi: “Tại sao, nữ vương vì người sáng lập ra cái thế giới này, người lại không chút do dự phá hủy nó?”

Nam tử áo đen kinh ngạc nghi hoặc nhìn A Cát, nhân nhạ nói: “Nàng muốn trường sinh, ta đã cho nàng.” Nói xong quay về phía Phong Hàn: “Mà nếu như ngươi muốn từ nơi này thoát ra ngoài, chỉ có một biện pháp, chính là đem đầu người được chọn đặt trên tế đài. Nói cách khác, giết tế phẩm của ngươi.”

Giết tế phẩm, giết tế phẩm.... tiếng nói vẫn còn vang vọng trong không trung, thân ảnh phía trước vương tọa đã mờ nhạt dần.

Giống như trong không gian này, chưa từng có bất cứ ai. Nhưng, Trần Ngọc bọn họ rất nhanh phát hiện, cửa thông xuống tầng dưới đã không thấy, tựa như nơi đó cho tới bây giờ vẫn chỉ là một bức tường đá lạnh lẽo.

Trần Ngọc cùng a Cát nhìn đài tế xuất hiện ở góc đông nam của căn phòng đến ngây người, Phong Hàn nhưng không hề nhìn người khác, trực tiếp đi về phía Trần Ngọc nói: “Thật xin lỗi.”

-END38-

39. Chương 39

Thật xin lỗi? Trần Ngọc ngây người, lần đầu tiên cảm thấy khó thở khi phải đối mặt với Phong Hàn, không thể suy nghĩ. Phong Hàn quá mạnh mẽ, cơ hồ không gì không làm được, đối với người khác lãnh đạm lễ độ, vô hình trung cũng cự tuyệt mọi người đến gần. Một Phong Hàn như vậy, đã từng cứu cậu rất nhiều lần, dù cho Trần Ngọc không muốn thừa nhận, nhưng sự tín nhiệm cùng ý lại vào Phong Hàn có lẽ đã thành thói quen. Tại sao lại muốn nói câu thật xin lỗi này? Trong mắt Trần Ngọc thoáng qua sự thống khổ và bất đắc dĩ khó thấy, nhưng vẫn đứng nguyên tại chỗ, thản nhiên nhìn Phong Hàn.

Tế phẩm, không sai, Trần Ngọc cậu chính là tế phẩm của Phong Hàn. Giết tế phẩm mới có thể thoát ra ngoài.

Phong Hàn nhất định rất muốn thoát khỏi nơi này, thế nhưng, Trần Ngọc cậu cũng còn có việc nhất định phải làm.

Cánh tay cầm súng của Trần Ngọc căng thẳng, Phong Hàn giống như không trông thấy khẩu súng trong tay Trần Ngọc, bước chân đi tới không có nửa điểm do dự. A Cát ở phía xa yên lặng quan sát, trong mắt mang theo lo lắng.

Trần Ngọc cố gắng suy nghĩ, người này, ở nhà mình ăn không ở không, lại còn hay sai phái người khác, tính tình bá đạo ác liệt tới cực điểm, khuyết điểm quá nhiều. Mà hiện tại, hắn muốn giết cậu!... Trần Ngọc yên lặng lẩm bẩm, trong đầu lại nhớ tới mỗi lần gặp nguy hiểm Phong Hàn luôn tìm được cậu, khoảnh khắc nắm lấy đôi tay của hắn, sự ân cần chân thành tha thiết mà ám áp hiện lên trong đôi mắt, bàn tay cầm súng của Trần Ngọc từ từ thả lỏng. Nếu như nhất định phải có tế phẩm mới có thể ra ngoài, như vậy cậu làm tế phẩm thì sao chứ.

Không phải Trần Ngọc cậu cao thượng, mà là trường hợp này không cần thiết phải tranh đoạt cơ hội sống sót. A Cát vốn là do cậu mang vào, vẫn còn là một hài tử chưa trưởng thành, theo nghĩa mà nói, cậu phải chịu trách nhiệm với thiếu niên này; mà Phong Hàn, tình tính xấu xa cũng chỉ khi ở nhà, còn cứu cậu rất nhiều lần, lần này để cậu cứu hắn vậy.

Phong Hàn túm lấy cổ áo của Trần Ngọc vẫn đứng yên không nhúc nhích, ánh mắt hắc sắc phiếm kim quang thâm sâu quan sát cậu, người bên cạnh đôi mắt thoát nhìn lạnh như băng mà không có bất cứ biểu cảm gì, Trần Ngọc cảm thấy sự thâm trầm đó khiến cho cậu đoán không thấu, nhưng trong lòng vẫn cực kỳ khó chịu.

Ngón tay thon dài đặt trên cổ Trần Ngọc, chiếc nhẫn lạnh lẽo chà xát lên da, chỉ cần bàn tay này khẽ dùng sức....

Phong Hàn bình thản nói: “Thật xin lỗi, đã cuốn người vào chuyện này, đây là việc ngoài dự tính của ta. Người yên tâm, ta sẽ dẫn người thoát ra ngoài.” Hắn vuốt ve Thanh Long Hoàn rồi xoay người đi về phía đài tế.

Phong Hàn nhắc chân đạp đài tế ra, thạch đài khổng lồ lăn trên mặt đất, tiếng vang nặng nề kèm theo sự chấn động khe khẽ. A Cát thở phào nhẹ nhõm, đi về phía Trần Ngọc, nói: “Những gì người đó nói là thật hay giả vẫn chưa xác định được, dù cho là thật, ta cũng không tán thành cách giết chết đồng bạn. Cũng may hai người các người đều... không vụ lợi, như vậy, bây giờ, chúng ta cần phải nhanh chóng tìm được cửa ra ngoài.” Nói xong vỗ vỗ bả vai Trần Ngọc, sau đó đi về phía bức tường.

Trần Ngọc nhìn về phía Phong Hàn, có sự xúc động không thể lý giải nổi. Cậu không thể không thừa nhận, người chân chính không vụ lợi là Phong Hàn, cảm thấy một người căn bản không hiểu bất cứ cảm tình gì như hắn mà lại không hề do dự xin lỗi cậu, ý nghĩ muốn giết Trần Ngọc ước chừng chưa bao giờ có. Mà chính bản thân cậu, thật ra thì rất ích kỷ, nếu như phải đối mặt với việc lựa chọn sống hay chết thêm lần nữa, đứng trước mặt cậu không phải là Phong Hàn, có thể nổ súng hay không ngay cả cậu cũng không dám chắc.

Đối diện truyền đến tiếng gõ lên thạch bích, Phong Hàn xa xa nói: “Có lẽ phía sau đài tế là cửa ra.”

Trần Ngọc cùng A Cát đều thẫn thờ phào nhẹ nhõm, bị giam ở một nơi kì cục thế này, áp lực rất lớn, vội bước nhanh đến sau lưng Phong Hàn.

Phong Hàn dùng tay chà xát vách tường, những nơi bàn tay hắn đi qua, màu đen trên vách tường chậm chậm rơi xuống, lộ ra thứ màu trắng bên trong. Trần Ngọc cùng A Cát liếc nhau một cái, nghi hoặc lấy tay sờ sờ mặt tường.

“Đây là băng?!” Trần Ngọc khiếp sợ, mặc dù bây giờ nhiệt độ không cao, nhưng tuyệt đối không thể dưới mười độ, sao lại có băng?

Phong Hàn cau mày, nhìn kỹ, thỉnh thoảng lấy tay gõ gõ, cuối cùng lắc đầu, nói: “Không phải là băng, là một loại tinh thạch. Trên tinh thạch có thoa một lớp vật liệu màu đen che ánh sáng, có thể thấy có người cố ý để ở chỗ này.”

Trần Ngọc cùng A Cát cảm thấy tò mò, giơ đèn pin mắt sói lên nghiên cứu tinh thạch mỹ lệ thông suốt hơn nữa còn dị thường lạnh lẽo này. Một lát sau, A Cát thấp giọng nói: “Các người không cảm thấy, đồ vật bên trong tinh thạch này rất kỳ quái sao?”

Trần Ngọc cũng nhìn thấy thứ màu đen đặt bên trong ngọc bạch tinh thạch, lúc đầu cứ nghĩ đó là hoa văn vốn có của tinh thạch, nghe những gì A Cát nói, không khỏi để ý quan sát kỹ hơn, nhìn thử sau đó bất chợt lui về sau một bước. cái bóng màu đen bên trong, mơ hồ là đầu và bả vai của một người, chẳng qua cái đầu đó có loại quái dị không thốt nên lời, tựa hồ người nọ đang há miệng muốn thét lên.

Phong Hàn ngoảnh mặt làm ngơ, tiếp tục lau thứ màu đen bao trùm lên tinh thạch, bóng người càng ngày càng rõ ràng. Khi đã xóa sạch đến phía dưới, đột nhiên tiến lại gần quan sát tinh thạch. Hai người thấy tay Phong Hàn đang chạm vào một cái ống bằng đồng xanh vươn ra từ trong tinh thạch, Phong Hàn nghi hoặc nhìn cái ống, phát hiện bên trong có dấu vết ám muội.

Phong Hàn đưa tay sờ một chút, ngửi thử, thấp giọng nói: “Là máu.”

“Cái ống này thông với tới đài tế, nói cách khác, máu trên tế phẩm bằng đầu người sẽ theo cái ống này rót vào trong tinh thạch.” Phong Hàn lãnh đạm nói.

“Nhưng làm vậy để có ích lợi gì? Máu có thể dẫn phát cái gì sao?” A Cát trầm điều nghi hoặc, những thứ bên trong quỷ thành, quả thật đều rất thần bí.

Lúc này, Phong Hàn đã lau sạch sẽ cả khối tinh thạch, Trần Ngọc càng nhìn càng thấy kinh hãi. Cả tinh thạch giống hệt như một cánh cửa lớn nhỏ, ban đầu được khảm ở trên thạch bích phía sau đài tế, lúc trước chỉ có thể trông thấy một phần nhỏ, còn tưởng rằng bóng đen kia chẳng qua chỉ là hoa văn của tinh thạch.

Bây giờ cái bóng màu đen bên trong tinh thạch đã có thể phân biệt được, ba người đều trầm mặc, cái này cũng không thể coi là bóng người. Nửa thân trên đúng là hình người, nhưng phía dưới lại giống thú, bởi vì ở bên trong tinh thạch nên không thể trong được rõ lắm, chỉ nhận ra vô số cái chân cùng cái đuôi dây dưa, giương nanh múa vuốt, động tác dữ tợn. Kỳ quái hơn chính là, phần lưng của quái vật nửa người nửa thú này có bảy vật hình tròn.

A Cát cẩn thận đến gần, nương theo ánh sáng của đèn pin mất sỏi, ắc mắt tái nhợt quay đầu lại, “Đây rốt cuộc là cái gì? Tại sao lại bị phong ấn ở bên trong tinh thạch?”

Trần Ngọc lui về sau một bước, lặng lẽ lấy Chân Ngôn Kính ra. Vật này từ lần trước tình cờ trông thấy, còn tiến hành một phen hỏi đáp, Trần Ngọc liền len lén cất đi, vật này là bảo vật vô giá, nói không chừng khi thoát ra ngoài Chân Ngôn Kính còn có thể hỗ trợ.

Trong lòng lặng lẽ đặt câu hỏi: Vật bên trong là cái gì? Để ở nơi này có mục đích gì?

Mặt kính thâm u từ từ hiện lên một hàng chữ: Thiên Ngô, tám máu mà sống.

Nói cách khác, nếu như cậu thật lấy đầu của mình xuống để ở chỗ này, cũng chẳng khác gì dẫn con quái vật nọ tới đây. Người áo đen kia, bộ dáng thì đẹp đấy, nhưng tâm tư quá ác độc, nhất định sẽ gặp báo ứng.

Trần Ngọc lại hỏi: Hiện tại không có té phẩm, nó có phải là vật chết hay không?

Mặt kính nhanh chóng lại hiện ra sáu chữ: Nam thủy tiến, Thiên Ngô xuất (đổ nước phương Nam vào, Thiên Ngô sẽ ra ngoài)

Trần Ngọc lẩm bẩm: “Thiên Ngô xuất?”

Phong Hàn đang ở trước mặt tinh thạch quay đầu nhìn Trần Ngọc một cái, ngay cả A Cát cũng hăng hái bừng bừng trông sang, hỏi dồn: “Cái gì?”

Trần Ngọc nói: “Thiên Ngô là quái vật nửa người nửa thú trong Sơn Hải kinh (*), cũng được một số người gọi là thủy thần, có tám đầu, tám chân, tám đuôi. Sau cũng có người cho rằng, trước khi bị Tần diệt, người Ngô sùng bái một loại quái vật, biến nó thành đồ đẳng, chính là Thiên Ngô sau này.” Nói tới đây, hai người tựa hồ ý thức được điều gì, Trần Ngọc cùng A Cát đồng thời nhìn vào quái vật ở bên trong, cả người rét run.

Trên lưng quái vật, là bảy cái đầu khác của nó. Thật khó có thể tưởng tượng nổi, nữ vương rốt cuộc làm cách nào tạo ra được những quái vật như vậy.

Đúng lúc ấy ở phía sau, trên một bức tường khác chợt phát ra thanh âm nặng nề, ba người nhanh chóng quay lại nhìn, phát hiện trên tường xuất hiện những cái hốc to bằng nắm tay, nước đang không ngừng chảy ra từ đó.

Bất kể nước này rốt cuộc là từ đâu tới, Trần Ngọc cầm la bàn phong thủy lên, nhìn lướt qua, phát hiện nước chảy vào quả nhiên theo hướng nam, lo lắng lên tiếng: “Không ổn, chúng ta phải nhanh chóng tìm được cửa chạy ra ngoài, nếu nước mà ngập, quái vật kia sẽ thoát ra.”

Thế nhưng loay hoay tìm kiếm một hồi, khi mực nước đã dâng đến thắt lưng cả ba người, vẫn chưa tìm thấy bất kỳ một cánh cửa nào. Trần Ngọc cơ hồ sờ soạng từng tắc thạch bích, nếu quả thật có cửa, hẳn là không thể qua được mắt cậu. Cuối cùng, Trần Ngọc thất vọng hung hăng đâm vào vách tường, nói: “Tại sao không có cửa? Xem ra ba người chúng ta không thoát ra được. Nếu như nước ngập, chết đuối là chuyện nhỏ, quái vật kia ra ngoài —”

Giống như đáp lại lời nói của Trần Ngọc, trên tinh thạch đột ngột xuất hiện vô số những vết rạn nứt, sau đó tuôn rơi xuống nước. Đồng thời minh châu trên nóc cũng tựa như đột nhiên biến mất, trong phòng không thấy được một tia ánh sáng.

Kèm theo đó là những vùng nước xoáy không ngừng xuất hiện, Trần Ngọc bám sát vào trên thạch bích tuyệt vọng kêu lên: “Vật kia không thấy đâu nữa, nó nhất định ở trong nước!”

A Cát ở một hướng khác, hướng Trần Ngọc hô: “Đợi ở đó, tắt đèn pin, ngàn vạn lần chớ có lên tiếng.” Sau đó cùng Phong Hàn hít vào một hơi thật sâu, lặn xuống nước. qua một lúc, Trần Ngọc vẫn không hiểu hai

người họ muốn làm cái gì, khi trong bóng tối truyền đến tiếng nước va đập dữ dội, mới nhận ra hai người đang quần nhau với quái vật.

Súng ngâm trong nước đã trở nên vô dụng, Trần Ngọc hít một hơi, rút chủy thủ ra ngoài, cũng lặn xuống. Đáy nước đen kịt, còn có mùi vị rữa nát khó chịu, Trần Ngọc chuẩn bị lại gần hỗ trợ, cậu cảm thấy nếu như hai người họ cũng bị giết, chỉ còn lại một mình mình, mới thật sự là điều kinh khủng.

Trong nước mang theo mùi máu tươi nhàn nhạt, khi Trần Ngọc rút cuộc cũng bơi đến chỗ âm thanh nào động nhất, bất ngờ có một cơn sóng lớn tràn qua, đập vào mặt cậu, mùi máu tươi nồng nặc gay mũi, sau đó tất cả đều yên tĩnh trở lại.

“Phong Hàn! A Cát!” Trong không gian trống trải, chỉ có thể nghe thấy giọng nói run rẩy của Trần Ngọc.

Trần Ngọc luống cuống tay chân chuẩn bị bật đèn pin, một cánh tay lạnh như băng đã bịt kín miệng của cậu, sau đó có người thở hổn hển nói: “Đừng lên tiếng, Phong Hàn không ổn.” Ghé vào bên tai Trần Ngọc nói những lời này chính là A Cát, nói xong liền nhẹ nhàng kéo Trần Ngọc, bơi về phía tinh thạch bể nát.

Nói đó đã biến thành một cửa động ngăm đen, giống như miệng con quái vật không lồ ở trong nước, Trần Ngọc nhớ tới câu nói thật xin lỗi cùng ta nhất định dẫn người ra ngoài của Phong Hàn, có lẽ bây giờ mình từ đây thoát ra ngoài, có thể còn cơ hội sống sót, nhưng – thở dài, Trần Ngọc buông tay A Cát ra, hướng về phía sau khoa tay múa chân, bơi trở lại. Theo động tác của cậu, trong nước xuất hiện ánh sáng mờ mờ, hiển nhiên do cậu đã bật đèn pin không thấm nước.

Bọt nước sôi trào rồi biến mất, dưới mặt nước an tĩnh dị thường, Trần Ngọc khó khăn tìm kiếm nửa ngày, rốt cuộc phát hiện phía trước có người đang chậm rãi di động.

Trần Ngọc thiếu chút nữa quên mất mình vẫn còn ở trong nước, há mồm muốn gọi, lại nhịn xuống, bơi về bên đó.

Người kia đích thực là Phong Hàn, nhưng đúng như những gì A Cát đã nói, Phong Hàn rất không bình thường. Ánh mắt ngây dại, tròng mắt phiếm đỏ, giống như một cái xác không hồn, dưới đáy nước vô thức di động.

Trần Ngọc ngừng lại một chút, ngay sau đó phát hiện, làn nước chung quanh Phong Hàn tựa hồ cũng có mùi máu tươi nồng nặc, y phục của hắn cơ hồ đều bị xé rách, loang thoảng có thể nhìn thấy da thịt bên ngoài, hắn bị thương rất nặng, nặng đến mức mất đi ý thức? Không do dự thêm nữa, Trần Ngọc cẩn trọng bơi lại gần muốn kéo Phong Hàn đến nơi khô ráo để băng bó.

Thế nhưng, trong khoảng khắc khi Trần Ngọc áp sát, ánh mắt của Phong Hàn chợt lóe, trong cổ họng phát ra thanh âm không rõ ràng, một tay bắt lấy Trần Ngọc đang muốn kéo hắn lên túm xuống.

Trần Ngọc giãy dụa bị Phong Hàn cản lại, sau đó cậu cảm thấy trên cổ tê rần, có thứ gì đó mềm mại áp vào cổ cậu. Trần Ngọc quả thực muốn mắng chửi người, bị thương nặng như vậy, điều quan tâm nhất vẫn là thức ăn sao...

Vì tìm kiếm Phong Hàn, Trần Ngọc ở trong nước đã nhịn thở thời gian dài, lúc này lại bị mất máu, cậu nhanh chóng cảm thấy chóng mặt, cậu sẽ không chịu được mất. Cậu không hề chú ý đến, vết thương trên người Phong Hàn lấy một tốc độ mà mắt thường có thể thấy được đang từ từ khép lại, khi Trần Ngọc không thể chịu thêm được nữa, trong đôi mắt đỏ rực lạnh lùng của Phong Hàn đã bị kim quang thay thế, sau đó hắn nhanh chóng áp lên bờ môi Trần Ngọc, độ khí cho cậu.

-END 39-

Chú thích:

(*)Sơn Hải Kinh: là cổ tịch thời Tiên Tần của Trung Quốc, trong đó chủ yếu mô tả các thần thoại, địa lý, động vật, thực vật, khoáng vật, vu thuật, tông giáo, cổ sử, y dược, tập tục, dân tộc thời kỳ cổ đại. Sơn Hải Kinh nguyên bản có hình vẽ mô tả hẳn hoi, gọi là “Sơn Hải Đồ Kinh”, nhưng bản này đến đời Ngụy Tấn thì thất truyền. Có học giả cho rằng, Sơn Hải Kinh không chỉ đơn thuần là quyển sách ghi lại truyện thần thoại, mà là thứ sách địa lý thời cổ đại, bao quát nhiều loài chim thú khắp núi sông vùng Hoa Hạ lẫn các lãnh thổ hải ngoại. Tác giả và thời gian hoàn thành Sơn Hải Kinh chưa được xác định, trước thì cho rằng

do Bá Ích và Đại Vũ làm, nhưng hiện giờ các học giả Trung Quốc cho rằng thời gian để hoàn thành sách này trải qua nhiều kỳ, làm bởi nhiều tác giả khác nhau, niên đại vào khoảng từ thời Chiến Quốc kéo dài cho đến đầu thời Hán. Sách có thể là do nhiều người ở nước Sở, Sơn Đông, Ba Thục cùng người từ nhiều địa phương khác, đến thời Hán thì được tập hợp lại để làm sách dạy học.

Sơn Hải Kinh chuyển tải nhiều thần thoại cổ sự mang màu sắc thần bí với hàng loạt quái thú kỳ dị. Trong sách có rất nhiều chuyện được viết từ lời truyền khẩu, tập hợp thành nhiều bản khác nhau. Bản sách được cho là sớm nhất được hai cha con Lưu Hưởng, Lưu Hâm soạn thành.

(Theo Tàng thư viện)

40. Chương 40

Trần Ngọc bị Phong Hàn lôi kéo bơi đến bên cánh cửa xuất hiện phía sau tinh thạch vỡ vụn, bấy giờ trên đỉnh tháp đã có những vết rạn nứt chẳng chịt như mạng nhện, nam tử áo đen nói muốn hủy đi cái không gian này, chẳng lẽ ý chỉ cả tòa tháp?

Lúc này, cánh tay Trần Ngọc đụng phải thứ gì đó trơn trượt bên cạnh, lia đèn pin qua, dưới ánh sáng mờ ảo của đèn pin Trần Ngọc thấy trong nước lại có một cái đầu người quái đản trôi nổi, ngay cả vẻ mặt cũng dữ tợn dị thường.

Từ khi bước vào quỷ thành cho đến lúc này không biết đã bị dọa biết bao lần, Trần Ngọc đã sắp chết lặng. Nhìn một lúc, rốt cuộc cũng nhận ra đó chính là cái đầu của Thiên Ngô, bị Phong Hàn hoặc A Cát chặt đứt. Trần Ngọc thở phào nhẹ nhõm, đèn pin cầm tay trong lúc lơ đãng quét qua đỉnh tháp, phát hiện phía trên vốn dùng minh châu xếp thành tinh vân đồ án đã không còn nữa, chỉ có thể trông thấy một cái bóng khổng lồ màu đen, mà cái bóng kia, tựa hồ đang chậm chạp chuyển động, giống như một con rắn khổng lồ.

Trần Ngọc chột rùng mình, Phong Hàn cúi đầu nhìn cậu, hỏi: “Sao vậy?”

Trần Ngọc quan sát lại một lần nữa, tất cả đều bình thường, dường như cái gì cũng không có, cậu lắc đầu, có lẽ hết thấy chỉ vì bối quá mức mệt mỏi cùng sợ hãi mà sản sinh ra ảo giác. Phong Hàn cũng không hỏi thêm, chỉ nhanh chóng mang theo Trần Ngọc bơi ra ngoài cửa.

Bên ngoài là bậc thang dẫn xuống dưới, nước chảy xuôi theo từng bậc thang, bơi được một đoạn, do địa thế mà mực nước hiện tại chỉ đến hông bọn họ. Thêm đá rất dài, khi chuyển qua khúc quanh thứ nhất, Trần Ngọc phát hiện trên mặt nước có ánh sáng, lúc đến gần mới nhận ra là A Cát đang ở đó chờ bọn cậu.

Ánh mắt A Cát phức tạp nhìn hai người, nói: “Các người không sao là tốt rồi, ta mới vừa thăm dò, bậc thang này thông ra ngoài tháp, chúng ta mau đi, nơi đây sợ rằng lập tức sẽ sụp.”

Trần Ngọc gật đầu, Phong Hàn đi ở phía trước, Trần Ngọc đi ở chính giữa, A Cát cố ý đi sau cùng, ba người lội nước đi xuống dưới. Quả nhiên đúng như những gì A Cát nói, đi xuống không bao lâu, đã đến được tầng chót, tầng chót chỉ có một cái cửa đá. Lúc này cửa đã nửa mở, có gió mát lùa vào.

Trần Ngọc dựng mi mắt, ngay sau đó lại nghĩ có thể là cửa đá vốn đã mở ra như vậy. Nhưng, nương theo ánh mắt của Phong Hàn nhìn sang khung cửa, trong lòng Trần Ngọc lại trùng xuống, nơi đó rõ ràng có một dấu tay nhuốm máu.

Phong Hàn cùng A Cát lạnh lùng quan sát dấu tay kia, mặt không đổi sắc tiếp tục đi ra ngoài, A Cát thấy Trần Ngọc do dự bèn đẩy cậu một cái, nói: “Đừng lo lắng, là Thiên Ngô, nó còn chưa chết hẳn, nhưng cũng không còn nguy hiểm nữa.”

Trần Ngọc gào khóc trong tâm, như vậy còn lo lắng hơn, bọn họ ở trong hang ổ người ta, lại đánh cho “chủ nhà” thương thế thảm trọng. Gia hỏa này trong truyền thuyết được tôn là thủy thần, chẳng biết có năng lực tư duy hay không, nhưng mà, thấy nó có thể tự mình mở cửa như thế này, kiểu gì cũng phải thông minh

một chút, nếu không có nhiều đầu như vậy chỉ để trang trí sao? Cho nên, nó rất có thể hận thù chống chất mà đang trốn ở nơi nào đó, chờ đợi cơ hội ra tay báo thù.

Phong Hàn đem cửa mở ra hoàn toàn, ba người trước sau rời khỏi ngọc tháp, cư nhiên là nơi mà bọn họ từng đi qua trước khi tiến vào ngọc tháp cách đó không xa.

Muốn thoát ra ngoài phải đối mặt với đám hủy cổ ghê tởm kia, ba người vừa đi vừa ghì chặt súng để phòng nhìn quanh bốn phía.

Thế nhưng, bốn bề tối đen như mực, pho tượng khổng lồ mang theo tiếng nước chảy cách đó không xa, không có lấy một động tĩnh.

Trần Ngọc chợt nhớ tới Chân Ngôn Kính đã nói nếu như muốn thoát khỏi đây, phải nhảy xuống hồ nước giữa các pho tượng. Nhưng, cái gương này rất cuộc có đúng như trong truyền thuyết đồn đãi không gì không làm được, lời của nó có thể tin được hay không, bên dưới hồ nước có nguy hiểm gì đang chờ sẵn hay không, cũng chưa xác định được. Nếu như lại là cạm bẫy của nam tử áo đen thì phải làm sao đây?

Trần Ngọc nói ra vấn đề nan giải này với hai người còn lại, Phong Hàn muốn đi về phía rừng rậm nơi xa chợt ngừng lại, nói: “Nhảy xuống thử xem.”

A Cát mặc dù ngoài miệng không nói gì, cũng đi về phía hồ nước.

Trần Ngọc cau mày cường điệu: “Uy, chúng ta còn chưa xác định đó là đường ra hay là cạm bẫy, có thể chúng ta sẽ gặp phải nguy hiểm lớn hơn nữa —”

Phong Hàn diện vô biểu tình xoay người, nhìn Trần Ngọc một cái, nhẹ nhàng nói: “Người càng ngày càng lảm nhảm.”

Trần Ngọc tức giận tới mức trợn tròn mắt, vừa nãy mình quay lại tìm Phong Hàn, cũng coi như ân nhân cứu mạng. Thế nhưng, trong thái độ của hắn không có nửa phần cảm kích cùng tôn kính đối đãi với ân nhân cứu mạng này, lại ngày một thậm tệ hơn... Không, có lẽ trong nhận thức của Phong Hàn, mình làm như vậy là lẽ đương nhiên.

Sắc mặt A Cát ngưng trọng, vỗ vỗ bả vai Trần Ngọc, nói: “Đừng lo lắng, không sao hết, dù thế nào ở đây cũng sẽ không có thứ gì nguy hiểm hơn đâu.” Nói xong tròng mắt chợt lóe, chân chừ nhìn về phía sau Trần Ngọc, hỏi: “Sao ba lô của ngươi tại lại động đây?”

Trần Ngọc khẽ kêu một tiếng, luống cuống tay chân lấy ba lô xuống, kéo khóa, bên trong lập tức thò ra một cái đầu xù lông. Cố gắng mở to đôi mắt đã biến thành một đường kẻ, hướng về phía Trần Ngọc nhe răng trợn mắt, trong cổ họng phát ra thanh âm gừ gừ cực kỳ bất mãn.

Sau khi nhìn thấy Phong Hàn gần trong gang tấc, tiểu bảo tử đơn giản đem tiếng gào thét cảm phẫn đầy sục sôi nuốt xuống phân nửa, bám vào cánh tay của Trần Ngọc, cúi đầu kêu thảm.

Trần Ngọc biết tiểu bảo tử ở trong túi xách rất không dễ chịu, đưa tay vuốt vuốt lông nó, kết quả không như mong đợi, chẳng hề an ủi được bảo con bị giam trong bóng tối còn bị lắc tới lắc lui. Trần Ngọc xé một miếng thịt khô cho nó, tiểu bảo tử vừa tiếp tục bắt măn gặm gừ, vừa nhanh chóng ngậm lấy.

Phong Hàn cùng A Cát đang quan sát đầm nước trước mặt, lấy tay xua xua cũng không thể trông thấy đáy, hoàn toàn không tính được đầm nước này sâu bao nhiêu. Bên trong mơ hồ có cá nhỏ bơi lội, xem ra không phải là tử thủy.

Ánh sáng đèn pin cầm tay xẹt qua mặt nước, Phong Hàn chợt dùng tay chỉ về phía trong đầm nước, nói: “Theo nơi đó.”

Vì để tiết kiệm, ba người chỉ bật một cái đèn pin. Nghe thấy lời nói của Phong Hàn, phát hiện ra khác thường, hỏi: “Vật màu trắng bên kia là gì?”

Trong đầm nước sâu chừng mười thước từ nam sang bắc, có một vật màu trắng giống như cây cột khổng lồ vắt ngang, đường kính phải hơn một mét. Có nơi còn uốn lượn, không biết dài bao nhiêu.

A Cát trầm ngâm một chút, nói: “Có lẽ đó chính là đường ra ngoài mà Chân Ngôn kính đã nhắc tới.”

Trần Ngọc ho khan một tiếng, khê liếc A Cát, nói: “Ta thấy ngươi nghĩ lạc quan quá rồi, vật kia ở trong nước thoát nhìn rất quái dị.” Vừa nói vừa nhét báo con mới ăn no xong chuẩn bị lim dim buồn ngủ vào trong túi xách.

Phong Hàn nhìn cây cột màu trắng trong chốc lát, lãnh đạm lên tiếng: “Bất kể nó có phải là đường ra ngoài hay không, chúng ta cũng không còn nhiều thời gian nữa, bây giờ nhất định phải rời khỏi đây.”

Cơ hồ ngay lúc ấy, mấy người nghe thấy được một âm thanh khổng lồ, quỷ thành với rừng cây rậm rạp sinh cơ bừng bừng mà lại thần bí, bắt đầu sụp đổ, những bức tường thành ầm ầm ngã xuống. Trong bóng tối giữa những tiếng động nặng nề nghiêng trời lệch đất tựa hồ còn kèm theo tiếng gào thét bén nhọn thăm thiết, giống như từ địa ngục vọng về.

Ngay cả ngọc tháp sau lưng ba người, là kiến trúc được bảo tồn nguyên vẹn nhất cả thành, cũng bắt đầu rơi xuống những hòn đá khổng lồ. Trong khoảnh khắc khi Phong Hàn kéo hai người lại, Trần Ngọc theo bản năng hét lớn: “Đợi đã, trước dừng lại, Phong Hàn, vật kia hình như đang chuyển động! Trời ạ, nó thật sự đang chuyển động!”

A Cát sắc mặt tái nhợt khẳng định nói: “Hơn nữa, hình như nó cách chúng ta càng ngày càng gần.”

Cây cột khổng lồ màu trắng trong nước chậm rãi di chuyển về phía mấy người, Trần Ngọc thậm chí còn trông thấy lõi vào to lớn hình bầu dục. Bởi vì vấn đề thể diện, cậu chỉ có thể đem cánh tay đang muốn túm lấy tay Phong Hàn chuyển sang túm lấy y phục của hắn, kêu lên: “Đây tuyệt đối là một vật còn sống, chúng ta không thể xuống đó!”

Phong Hàn không nhịn được liếc nhìn ngọc tháp phía sau lưng, nói: “Chúng ta nhất định phải xuống.”

“Ngươi phải hiểu, ta và A Cát chẳng qua chỉ là người bình thường, ngươi muốn đi thì đi một mình đi, chúng ta dầu sao —” Trần Ngọc đột ngột ngậm chặt miệng, bởi vì Phong Hàn đã kéo luôn hai người nhảy xuống đầm nước.

“Ngươi phiền muốn chết, ta cũng không phải trưng cầu ý kiến của ngươi.” Trong nháy mắt trước khi rơi xuống nước, Trần Ngọc nghe thấy lời nói của Phong Hàn. Một chuyện còn bi kịch hơn thế, cậu căn bản không có thời gian để mà tức giận, thứ màu trắng trong nước kia hiện tại đã dị thường rõ ràng, đầu rắn khổng lồ dưới mặt nước chờ bọn họ, loài bò sát to quá cỡ âm trầm ác độc nhìn chăm chăm ba người, từ từ há miệng ra.

Trần Ngọc chỉ kịp rút chủy thủ, ngay sau đó bị hút vào trong cái miệng rắn đang mở to, cậu theo bản năng đâm chọc loạn xạ, đồng thời nhắm mắt. Chủy thủ trong tay tựa hồ ghim lên một thứ mềm nhũn, tiếp đến mùi máu tươi lan tỏa.

Nhưng, thật lâu sau, cậu cảm thấy Phong Hàn bên cạnh vẫn nắm chặt lấy tay cậu, không có gì phát sinh cả. Mở mắt ra, phát hiện bọn họ đang nhanh chóng chìm sâu xuống, mà phía sau Phong Hàn là những hình vòng cung màu trắng thật lớn, hai bên vòng cung tất cả đều khum khum lại giống như xương sườn của con người. Nửa vòng cung bao lấy ba người vào chính giữa, đây chính là con cự xà kia? Không, Trần Ngọc rốt cuộc cũng hiểu, đây là bộ xương rắn khổng lồ trong nước. Lúc trước ở trên mặt nước trông thấy cự xà, chẳng qua là dưới tình huống đặc biệt, khiến cho ba người nảy sinh ảo giác.

Càng chìm sâu xuống, Trần Ngọc càng cảm thấy đôi mắt đau nhói, cảm giác hít thở không thông càng ngày càng nặng, đây rốt cuộc muốn dẫn đến đâu? Nếu không đến được đầu bên kia thì nhất định sẽ bị chết đuối.

Xương rắn vẫn quanh co xuống phía dưới, tầng cuối cùng hình như có nước xoay màu đen.

...

Khi Trần Ngọc ngã vật ra đất, cho rằng mình đã thắng thiên trong đầm nước rồi, nhưng khi quan sát tình hình chung quanh, khác xa so với thiên đường trong tưởng tượng của cậu, nên cậu tin tưởng mình kỳ thực vẫn còn sống.

Nơi này đã không còn nước nữa, Trần Ngọc há mồm hít thở thật sâu, lại nhìn quanh bốn phía. Phía trên bên phải bọn họ có một cái hồ, cho nên đỉnh đầu không ngừng có gió lạnh thổi qua. Trần Ngọc trầm điều

nghe vẫn nhìn cái hốc phía trên, từ trong đầm nước chìm xuống, nơi này phải là đáy đầm mới đúng? Tại sao lại không có nước?

Phía dưới chợt có tiếng người rên rỉ, sau đó lạnh lùng nói: “Người có thể đừng lộn xộn nữa hay không?”

Trần Ngọc bật đèn pin lên, lúng túng phát hiện mình đang đè lên người Phong Hàn, chửi trách nơi này nhiều đá như vậy mà mình lại không cảm thấy đau đớn chút nào. A Cát cũng ở gần đó, đang xoa chân ngồi dậy.

“Người không sao chứ?” Trần Ngọc đỡ Phong Hàn lên, vụn phần chợt dạ nói, Phong Hàn chỉ lạnh lùng quét mắt nhìn cậu một cái, ngay cả nói cũng lười liến nhắm nghiền hai mắt lại.

Trần Ngọc nhìn nhìn Phong Hàn và A Cát, cả hai người đều lộ ra thần sắc mệt mỏi, ngay cả chính cậu, mặc dù cậu không làm gì, nhưng cũng lười nhúc nhích. Trần Ngọc thở dài, quan sát bốn phía. Đèn pin lia qua, thấy đều là nham thạch, bọn họ tựa hồ đang ở trong một cái động, chiều rộng chừng sáu bảy thước, dưới chân cũng không bằng phẳng, dưới mặt đá cao thấp khác nhau lại còn có nước. Có thể bởi vì dưới lòng đất, nên nhiệt độ trong động tương đối thấp.

Trần Ngọc tìm một khối đá khô ráo, đỡ hai người qua đó, mở balô của mình ra, báo con lại nổi trận lôi đình chui ra ngoài, nhảy lên trên bả vai Trần Ngọc nhất quyết không chịu xuống. Trần Ngọc lục lọi nửa ngày trong balô, trước lôi ra một chai rượu trắng, uống hai ngụm, cảm thấy ấm áp hơn, sau đó đưa cho hai người còn lại.

“Vấn may, không đụng phải Thiên Ngô.” Trần Ngọc thở phào nhẹ nhõm.

A Cát vô cùng nghi ngờ nhìn về phía cậu, nói: “Mới vừa nhảy xuống nước liền gặp được, người còn anh dũng vô cùng chọc cho nó một nhát.”

Trần Ngọc im lặng, Phong Hàn cùng A Cát đôi mắt đồng tình nhìn cậu.

Trần Ngọc giận dữ, tiếp tục cúi đầu lục balô của mình, lương khô chiếm đại đa số, nhưng mất bao lâu nữa mới có thể thoát ra khỏi đây vẫn là một vấn đề. Trần Ngọc phiền muộn, từ trong balô của Mã Văn Thanh cướp được một bao thuốc lá, hai người đều không thường hút thuốc, mang theo chỉ dùng để trấn tĩnh tinh thần, Trần Ngọc cảm giác mình bây giờ tương đối cần trấn định tinh thần.

Trần Ngọc ngậm một điếu, châm lửa, hít một hơi, ánh sáng nhỏ nhoi từ điếu thuốc ánh lên khuôn mặt thả lỏng mà thanh thoát của cậu. Phong Hàn liếc một cái, cuối cùng thành linh ngồi dậy.

Trần Ngọc chỉ cảm thấy trước mặt chợt lóe, điếu thuốc trong miệng chẳng biết đã bay đâu mất. Sau đó thấy Phong Hàn cũng học theo bộ dáng của cậu diện vô biểu tình đặt điếu thuốc ở khóe miệng, hít một hơi, tiếp đến, ho khan kịch liệt, trên mặt xuất hiện rãnh đỏ trăm năm khó gặp.

Trần Ngọc cùng báo con cơ hồ dùng cùng một loại vẻ mặt ngây ngốc nhìn Phong Hàn, Phong Hàn lấy điếu thuốc ra ném xuống nước, lạnh lùng mà xoi mói quét Trần Ngọc một cái, nói như thật: “Cái thứ này, mùi vị rất quái lạ.”

Trần Ngọc khóe miệng co giật, muốn cười cũng không dám cười, yên lặng quay đầu sang hướng khác. Trên tường là cái bóng của ba người, Trần Ngọc nhìn một chút thân thể liền cứng ngắc, ngay trên mặt tường trước mặt, trừ ba người bọn họ ra, còn có cái bóng hẹp dài của một người khác.

-END 40-

41. Chương 41

Hơn nữa cái bóng kia cùng bóng của ba người rõ ràng cách nhau một khoảng, cái bóng hẹp dài hơi nghiêng về phía trước, giống như có người đang ở chỗ nào đó theo dõi bọn họ, chỉ có điều đầu cái bóng tròn đẹp, hình dáng cổ quái. Trần Ngọc vô cùng cứng ngắc quay đầu nhìn về phía góc đối chiếu với nó, thế mà thật

sự trông thấy có một người đang thò ra ngoài. Cùng lúc đó đèn pin trong tay Trần Ngọc cũng nhanh chóng lia qua, thấy người nọ đội một cái mũ màu vàng, sắc mặt tái nhợt, đang chăm chăm nhìn thẳng vào bọn họ.

“Ai ở đó?” Trần Ngọc thất thanh hỏi.

Thế nhưng, theo ánh sáng của đèn pin, người nọ nhanh như chớp rút trở về.

Nghe thấy tiếng la của Trần Ngọc, Phong Hàn nhanh chóng đứng lên, không chậm trễ chút nào đi về phía Trần Ngọc nhìn chăm chú. “Bên đó có người?” A Cát cũng mở mắt ra hỏi, Trần Ngọc gật đầu, không biết có phải do trong lòng sợ hãi hay chẳng, mà cảm thấy trong động càng thêm âm lãnh. Cậu chuyên tâm nhìn theo Phong Hàn, kiên nhẫn chờ đáp án.

A Cát phát hiện ánh mắt Trần Ngọc nhìn về phía Phong Hàn, có tò mò, có sợ hãi, còn có tín nhiệm. A Cát xoay người, chợt len lén đến gần Trần Ngọc, ở bên tai Trần Ngọc dùng thanh âm cực thấp nói: “Trần Ngọc, cách ...Phong Hàn xa một chút, ở chung với hắn, đối với ngươi mà nói quá nguy hiểm.”

Trần Ngọc ngẩn ra, giương mắt nhìn A Cát, trong đôi mắt ngời sáng mà tinh khiết của thiếu niên có sự u buồn cùng lo lắng chân thật, Trần Ngọc nhận ra thiếu niên thực sự quan tâm đến mình, cho nên càng cảm thấy nghi ngờ. Nhị đệ tử Triệu Ly của Trần gia cũng đã nói những lời như vậy, Trần Ngọc không đồng tình với những gì mà Triệu Ly nói, không phải là cảm thấy Triệu Ly đang nói dối, mà do Triệu Ly căn bản không biết Phong Hàn. ở gần nhau một thời gian dài như vậy, Trần Ngọc biết Phong Hàn ngoại trừ tình tình trời sinh lạnh lùng cùng bá đạo ra, trong mắt Trần Ngọc hắn so với tất cả mọi người chân thật và cũng kiêu ngạo hơn nhiều. Người như vậy, vô luận là địch hay bạn, đều đáng giá để tín nhiệm.

Nhưng tại sao A Cát cũng có thể nói những lời như vậy? Đối với cậu thiếu niên Tân Cương này, Trần Ngọc rất có hảo cảm, mặc dù hắn một mình vào trong sa mạc tìm kiếm anh trai nhưng vẫn chấp nhất cứu sống con lạc đà nọ, sự thiện lương cùng kiên nghị của thiếu niên khiến Trần Ngọc phải tán thưởng.

Nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc của A Cát, Trần Ngọc ma xui quỷ khiến chợt nhớ tới câu nói của Chân Ngôn Kính khi ở trong tầng thứ ba của thạch tháp, nó nói trong phòng không có người.

Lúc ấy, Trần Ngọc theo bản năng cho là Chân Ngôn Kính có vấn đề. Như vậy, nếu như lúc Chân Ngôn Kính nhận định rằng cậu không phải người là phán đoán sai, vậy với A Cát là đúng hay sai đây?

Thấy Trần Ngọc nheo mắt, A Cát chần chờ một chút, thấy Phong Hàn không quay đầu lại, tiếp tục tiến sát nói: “Ta là vì muốn tốt cho ngươi, sớm muộn gì ngươi cũng sẽ biết. Ở chung một chỗ với hắn, sẽ hại chết ngươi.” Hơi thở nóng hổi của A Cát phả vào tai Trần Ngọc, bóng của hắn bị đèn pin kéo ra rất dài.

A Cát không nói thêm gì nữa, Trần Ngọc cũng chưa kịp hỏi lại, bọn họ đã nghe thấy xa xa truyền đến tiếng bước chân, quả nhiên có người! Hơn nữa nghe tiếng bước chân thì biết không chỉ có một.

“Phong huynh đệ? Là người! Trần Ngọc nhà ta có ở cùng người hay không?” Một giọng cất tiếng hỏi, hiển nhiên người đầu tiên nhìn thấy trong địa đạo chính là Phong Hàn.

Phong Hàn diện vô biểu tình gật đầu, xoay người lại đi về phía A Cát cùng Trần Ngọc. Trần Ngọc không khỏi vui mừng, đó là giọng nói của Thẩm Tuyên, nói cách khác, phụ thân bọn họ đều ở trong đây.

Trần Ngọc vội đứng dậy đi hai bước về phía bên kia, thân ảnh cao gầy của Thẩm Tuyên đã hiện ra trước mặt cậu, trên dưới quan sát Trần Ngọc mấy lần, ôm cổ, nói: “Khiến người khác phải lo lắng như vậy, người không biết ta tìm ngươi đã bao lâu!”

Trần Ngọc vội giải thích: “Cái đó không thể trách ta được, trục trặc kỹ thuật ở trong không gian. Đúng rồi, phụ thân không sao chứ? Văn Thanh và những người khác có ở cùng các người hay không?”

Thẩm Tuyên buông tay ra, nói ra đáp án khiến Trần Ngọc mừng rỡ: “Ừ, sư phó vẫn ổn, mọi người đều ở cùng nhau, chỉ là thiếu mất mấy người các người, nhưng đủ khiến chúng ta tìm mệt.”

Trần Ngọc tâm tình thả lỏng, nhớ đến tình hình khi đó lại nghi ngờ hỏi: “Các người lúc ấy đột nhiên biến mất, tại sao lại đến được nơi này?”

Nghe thấy câu hỏi của Trần Ngọc, sắc mặt Thẩm Tuyên có chút khó coi, nói: “Lúc ấy ta đang mở cửa, mới vừa mở cửa ra, muốn nói với sư phó một tiếng, trước mắt liền tối sầm, cả người có cảm giác rơi xuống. Khi

rơi xuống tận đáy, bật đèn pin lên, thì đã thấy ở đây rồi. Cả đoàn đều ở chỗ này, duy chỉ có mấy người các người, sư phó bảo chúng ta vừa dò đường vừa tìm các người. Mặc dù không biết đây là nơi nào, may mắn cuối cùng cũng tìm được các người.”

Trần Ngọc kích động thiếu điều nhảy nhót, hoa chân múa tay, chờ Thẩm Tuyên dứt lời, vội vàng nói: “Àn, trước dẫn chúng ta hội hợp với cả đoàn, chúng ta không có nước không có lửa, bây giờ vừa lạnh vừa đói.”

Thẩm Tuyên tát yêu Trần Ngọc, quay đầu lại gọi hai mấy người cùng đi với hắn, cười nói: “Nhiệm vụ của chúng ta đã hoàn thành được một phần, đi, trước dẫn bọn họ trở về nơi nghỉ ngơi.”

Trần Ngọc thu dọn những thứ trên đất, đem báo con ôm vào trong ngực, mặc dù balô không thấm nước, nhưng bị giam ở bên trong cũng không thấy thoải mái, báo con bày tỏ kháng nghị nghiêm trọng. Phong Hàn cùng A Cát thấy gặp được cả đoàn, cũng đều thở phào nhẹ nhõm, đứng dậy xách đồ lên đi theo đám người Thẩm Tuyên trở về.

Đến chỗ khúc quanh, Trần Ngọc mới nhớ tới cái người mình trông thấy khi nãy, cẩn thận quan sát, lại phát hiện người đi theo Thẩm Tuyên không có ai đội mũ cả, vội hỏi: “Trầm ca, khi các người tới đây có gặp phải một người đội mũ màu vàng nào hay không?”

Thẩm Tuyên sững sờ, đáp: “Thật sự có gặp được, làm sao người biết?”

Trần Ngọc vốn bị cái bóng đe dọa cho sợ hết hồn, nghe thấy báo đám người Thẩm Tuyên cũng gặp phải, liền hỏi: “Đó là ai vậy?” Trong lòng nghĩ phải cho hắn biết tay, người dọa người, định hù chết mình sao.

Thẩm Tuyên lắc đầu: “Ta làm sao mà biết, chúng ta tìm kiếm các người cả nửa ngày, chẳng thấy có ma nào, sau đó đụng trúng một xác chết, có đội mũ màu vàng, sao vậy?”

Thế là khuôn mặt vốn đang tươi cười của Trần Ngọc thoát cái trở nên trắng bệch, con bà nó rốt cuộc chuyện quái quỷ gì vậy? Cho dù cậu hiện tại mệt mỏi vô cùng, cũng không cần ba lần bốn lượt xuất hiện ảo giác chứ?!!

Phong Hàn bước hai bước về phía Trần Ngọc, vỗ vỗ vai cậu, nói: “Có lẽ không phải là cùng một người.”

Trần Ngọc nhìn Phong Hàn, nói không ra lời, không phải cùng một người, tại sao đám người Thẩm Tuyên không gặp phải, hắn thì vì sao chỉ theo dõi ở trong bóng tối?

Cuối cùng Trần Ngọc cũng không nghĩ ra được nguyên do, bụng bắt đầu kêu gào, vì vậy thúc giục trở về. Đi theo Thẩm Tuyên vòng vo thật lâu trong động, rốt cuộc nghe thấy tiếng nói chuyện, đi vài bước nữa, liền trông thấy một khu vực trống trải mà bằng phẳng, đốt lửa trại, không ít người vây ở bên cạnh nghỉ ngơi.

Mấy người Thẩm Tuyên vừa đến gần, lập tức có người thấy bọn họ, Trần Ngọc phát hiện là chiến hữu cách mạng Mã Văn Thanh, nhất thời hai người lệ nóng doanh tràng ôm lấy nhau.

Mã Văn Thanh mắng: “Tiểu tử ngươi rốt cuộc theo thể chế nào a, ngay cả mắt tích tập thể cũng có thể làm cho đặc biệt như vậy, hại ta bởi vì tìm người mà hai chân muốn gãy đến nơi rồi.”

Trần Ngọc buông Mã Văn Thanh ra, hoài nghi quan sát từ trên xuống dưới, nói: “Người xác định?”

...

Trần Ngọc tóm tắt lại mọi chuyện một lần, chỉ bỏ qua đoạn có liên quan đến Chân Ngôn Kính, chuyện này mặc dù không cần phải giấu Mã Văn Thanh, nhưng có nhiều người ở xung quanh như vậy, nói ra có chút không được ổn lắm. Mã Văn Thanh ở bên cạnh đưa thức ăn tới cho ba người, Trần Ngọc vừa ăn vừa hướng mắt nhìn về phía giữa đồng lửa bên kia. Trần Sâm, Hứa Thiệu An, Khương lão gia tử cùng Dương lão lục đều ngồi ở đó, Trần Sâm đang tập trung tinh thần cao độ nghiên cứu tấm bản đồ, Dương lão lục đang hút thuốc lá, Hứa Thiệu An trầm tư, còn Khương lão gia tử thì nhờ cháu trai đốt lưng cho hắn.

Tựa hồ cảm nhận được ánh mắt của Trần Ngọc, Trần Sâm cùng Hứa Thiệu An đồng thời ngẩng đầu lên. Trần Sâm cau mày, nhìn Trần Ngọc nửa ngày, xoay người về phía Thẩm Tuyên đang tiến lại báo cáo nói vài câu, còn Hứa Thiệu An thì mỉm cười lấy tay làm dấu chào.

Lúc sau, Thẩm Tuyên được cử tới đây, mỉm cười nhún nhủ lại chỉ ý của Trần Sâm. Để cho Trần Ngọc đi theo bên cạnh Trần Sâm trong vòng năm thước, tránh gây họa. Trần Ngọc lập tức mặt khổ qua, đây không phải là tùy thời sẽ bị ăn mắng sao.

Cậu cũng không làm phức tạp thêm nữa, vừa buông hộp cơm trong tay ra liền mơ màng ngã xuống ngay bên cạnh.

Trần Ngọc thật sự quá mệt mỏi rồi, trong đầu vẫn nghĩ mình phải đứng lên chui vào túi ngủ, nhưng chết sống không mở nổi mắt. Cậu bình thường khi ngủ xung quanh có tiếng động lớn thế nào cũng không tỉnh, nhưng lần này nửa đêm mơ mơ màng màng nghe thấy có người nói chuyện.

“Làm sao bây giờ? Chuyện này đã vượt quá tầm kiểm soát, lần trước bọn họ đi vào dò đường, bảo thứ đó ở tầng thứ tư.” Tiếng nói này rất nhỏ, Trần Ngọc nhất thời không nghe ra là ai.

“Hơn nữa, bản đồ cũng không hoàn toàn chính xác. Ngay cả địa đạo trong quý thành này cũng không thấy nhắc tới. chúng ta nhất định cần cân nhắc vấn đề đồ ăn và công cụ chiếu sáng còn lại, ở nơi tối tăm như vậy, không có công cụ chiếu sáng căn bản là nửa bước khó đi.” Đây là giọng nói của Trần Sâm.

“Àn, các người nói có lý, nhưng chuyến này chúng ta tới đây không dễ dàng, tìm thêm ba ngày, ta thấy nơi đây mặc dù không có dấu vết đào bới, nhưng vẫn cảm giác có chỗ nào đó không đúng.” Thanh âm này tựa hồ là của Hứa Thiếu An.

Trần Ngọc nhớ mang máng mình không chui vào trong túi ngủ, nhưng ngoài ý muốn lại không cảm thấy lạnh, ngực cùng lưng đều nóng hầm hập. Vì vậy trở mình, tiếp tục ngủ say sưa.

Báo con bị một cánh tay của Trần Ngọc đè lên trên, bất mãn cọ xát, Trần Ngọc bất động; đập đập cái chân, Trần Ngọc bất động; khẽ kêu hai tiếng, Trần Ngọc bất động; cuối cùng báo con không thể nhịn thêm được nữa, há mồm muốn cắn, nhưng thấy ánh mắt lạnh như băng của Phong Hàn phóng tới, báo con cố gắng thu hồi răng nanh của mình, vươn đầu lưỡi vội liếm liếm cổ tay Trần Ngọc, rồi ngoan ngoãn tiếp tục nằm trong ngực của Trần Ngọc, lệ rơi đầy mặt: đây là cường quyền áp bức, đây là ngược đãi...

Phong Hàn rũ mắt nhìn Trần Ngọc một lúc lâu, từ từ lấy tay vói vào trong quần áo của Trần Ngọc.

Tay cầm bản đồ của Trần Sâm khẽ run rẩy, hắn ngẫu nhiên ngẩng đầu, liền trông thấy một màn quỷ dị. Phong Hàn cúi đầu thâm tình nhìn chăm chú vào con trai hắn, còn nhân lúc con trai hắn ngủ say không chút phòng bị mà sờ soạng khắp người... Gân xanh trên cánh tay Trần Sâm đều nổi hẳn cả lên, khi hắn đang tức giận muốn đứng dậy thì phát hiện Phong Hàn từ trong ngực Trần Ngọc lấy ra một món đồ màu vàng kim, sau đó yên lặng nhìn thật lâu, lại đặt trở lại vào ***g ngực Trần Ngọc.

Trần Sâm nhận ra không phải như những gì mình đã nghĩ, liền làm như không có việc gì cúi đầu nghiên cứu bản đồ, Phong Hàn đem Trần Ngọc đang dựa vào ngực hắn đặt lên đùi, chính mình cũng nhắm nghiền hai mắt.

Trong động không nhìn thấy bình minh, ngày thứ hai Trần Ngọc bị Phong Hàn đánh thức, thu thập xong đồ đạc, mọi người tiếp tục lên đường. Chẳng qua lần này, Trần Ngọc biết bọn họ thật ra đã không còn lộ tuyến nhất định, hiện tại sẽ đến đâu, ai cũng không thể nói chính xác được.

Bởi vì không cần tìm kiếm người, tốc độ của bọn họ so với ngày hôm qua nhanh hơn nhiều, chỉ có điều trong động vẫn phải bật đèn pin, khiến cho mấy vị đương gia hết sức lo lắng.

Trần Ngọc lần này đi theo bên cạnh Trần Sâm, chính là đội đi đầu tiên. Đường cũng không mấy dễ đi, muốn từ một tảng đá này giẫm lên một tảng đá khác, kiểu gì cũng phải chạm vào nước, mặc dù giày của bọn họ đều không thấm nước, nhưng vạn nhất bị mài mòn, trong nước có đĩa hay không còn chưa chắc chắn.

Báo con thì lại dị thường khoan khoái, ỷ vào lực nhảy kinh người của mình, ở phía trước thỉnh thoảng lắc lắc thân thể nho nhỏ chạy trên những hòn đá khổng lồ.

Mọi người đi được một đoạn, nghe thấy tiếng nước chảy càng ngày càng lớn, đường đi trong động cũng bắt đầu hướng lên trên, giống như con đập, cao khoảng một thân người.

Trần Ngọc còn chưa tới nơi cao nhất, báo con đi tuốt ở đằng trước gào lên một tiếng lật đật xoay người lại nhào về phía cậu, Trần Ngọc đưa tay tiếp được, cơ hồ bị báo con đụng phải mà lui về phía sau một bước.

Trần Ngọc ngẩng đầu nhìn trên đỉnh, bước chân nhanh hơn, muốn xem thử thứ gì khiến cho báo con sợ đến vậy.

Mọi người lục tục đi lên, đều giống như Trần Ngọc ngăn người đứng tại đó, nếu như vừa nãy nói không có dấu vết đào bới, như vậy cảnh tượng trước mắt hoàn toàn trái ngược lại.

Trên con đập khổng lồ, tầm mắt bỗng nhiên sáng sủa hơn hẳn, đèn pin mắt sói chiếu rọi đến nơi có một cây cầu màu trắng ở đằng xa, cầu kia vắt qua một con sông ngầm lớn, đèn pin lia xuống, nước chảy rất xiết, bắt nguồn từ một huyệt động khổng lồ ở mé trái, chảy xuôi sang bên phải, mà bên kia cây cầu ánh sáng đèn pin không thể chiếu tới, nên chẳng trông thấy rõ thứ gì. Đầu cầu còn đặt hai cái đỉnh đồng xanh cự đại, không ngừng rung đưa.

Trần Sâm hướng Thẩm Tuyên gạt đầu một cái, Thẩm Tuyên giơ tay lên bắn pháo tín hiệu, bột nhôm và ma-giê trong pháo tín hiệu bốc cháy mãnh liệt, không chỉ sinh ra sức nóng mấy nghìn độ, mà còn có thể chiếu sáng phạm vi 1000m xung quanh, đáng tiếc thời gian quá ngắn, chỉ chừng ba mươi giây.

Dưới cường quang, pháo tín hiệu trong nháy mắt chiếu sáng cả địa động. Cho đến khi pháo tín hiệu biến mất, không ai dám cất tiếng nói. Cây cầu màu trắng này hóa ra là dùng sợ người xuyên qua nhau để tạo thành, phía dưới đầu lâu còn nguyên cả bộ xương, trùng trùng điệp điệp nhiều không kể xiết. Mà đối diện với cây cầu xương, thông thẳng vào trong một cái động, tựa hồ cây cầu này không có điểm cuối.

Người đứng trên con đập đều có một loại ảo giác, phía bên kia của cốt kiêu (cầu xương) có lẽ đã không còn là thế giới của nhân loại.

“Cây cầu này hẳn là do người quỷ thành xây dựng, chúng ta qua xem thử, nói không chừng có thể phát hiện ra điều gì.” Trần Sâm trầm ngâm, ra quyết định, không ai phản đối, mặc dù trong lòng sợ hãi nhưng mọi người đều biết chỉ có thể đi qua cây cầu nếu không thì đến ngay cả cơ hội để ra ngoài cũng không có, hơn nữa mình khí rớt cuộc vẫn còn rất hấp dẫn với mọi người.

Thẩm Tuyên cùng Triệu Ly có lẽ đã quen với việc xử lý những thứ bên trong đỉnh đồng xanh, cẩn thận cầm đuốc đến gần rồi chỉnh chỉnh lại vùng đỉnh. Từ trong hai đỉnh đồng xanh truyền ra tiếng kêu thảm thiết như nhau, cũng không thấy lắc lư nữa.

Chờ mọi người chuẩn bị tâm lý thật tốt mới hỗ trợ nhau lên cốt kiêu. Hai bên cầu không có tay vịn, đi phía trên còn đục đa đục đưa, Trần Ngọc, Phong Hàn, Mã Văn Thanh, A Cát mấy người đều dựa sát vào nhau. Trần Ngọc thỉnh thoảng nhìn về phía Trần Sâm, trong mắt mang theo lo lắng, cánh tay của Trần Sâm vẫn bị treo lên, đi cầu càng thêm nguy hiểm.

“Nhìn lên trên.” Phong Hàn nói, đồng thời dùng sức túm lấy cánh tay của Trần Ngọc.

Trần Ngọc thu hồi ánh mắt nhìn về phía trước, hiện tại đã tiến vào trong động, đỉnh động cũng cách không quá xa, Trần Ngọc để cho Phong Hàn đỡ cậu, còn mình thì cầm đèn pin soi lên trên.

Trên đỉnh động là một bức bích họa lớn màu sắc rực rỡ, không biết dùng vật liệu gì, sắc thái vẫn còn rõ ràng. Trần Ngọc vừa đi vừa quan sát, cậu phát hiện rất nhiều bích họa có thể phản ánh lịch sử hoặc phong tục thời đó, đây chính là điều khiến Trần Ngọc cảm thấy hứng thú vô cùng.

Bức bích họa này khá giống với bức bích họa trong thần miếu ở sa mạc, bất quá nữ vương có phần uy nghiêm hơn, với lại cuối cùng còn nhiều thêm ba bức. Bức thứ nhất miêu tả rất nhiều thần dân đang cúng bái một chiếc quan tài màu sắc rực rỡ, mà quan tài ấy được đặt trong một tòa cung điện hoa lệ. Bức thứ hai là hình ảnh quỷ thành trên không rơi xuống mặt đất, mà bên trên quỷ thành xuất hiện lốc xoáy màu xám. Bức cuối cùng là cảnh quỷ thành trên mặt đất cũng biến mất, lốc xoáy màu xám tro chìm xuống lòng đất, mơ hồ có những kiến trúc cao thấp khác nhau, giống như quỷ thành trước đây.

Trần Ngọc nhìn đến mê mẩn, đã quên mất cảm giác sợ hãi khi đặt chân lên cốt kiêu, khi cậu còn đang suy nghĩ, xúc cảm trên chân đột nhiên thay đổi, trước mắt sáng lên, cư nhiên đã đến bờ bên kia.

Bờ bên này cũng không phải là địa ngục như những gì mọi người đã tưởng, mà là một tòa kiến trúc, có phòng ốc, tựa như là chỗ ở của loài người thời thượng cổ. Trần Ngọc sắc mặt ngưng trọng quan sát thật lâu, chợt lên tiếng: “Nơi này mới thực sự là quỷ thành, rất nhiều năm về trước, nó đã chìm vào trong lòng đất, phía trên kia, chẳng qua là ảo cảnh do nữ vương tạo ra, hoặc là nói nó là một không gian khác.”

42. Chương 42

“Một không gian khác? Sự giải thích của tiểu tử Trần gia này cũng thật là đặc biệt, tới, nói rõ cho lão gia tử ta xem.” Khương lão gia tử vốn đang quan sát địa thế cùng kiến trúc chung quanh, nghe được lời nói của Trần Ngọc, lập tức cảm thấy hứng thú đi tới, yêu cầu giải thích.

Trần Ngọc khẽ mỉm cười, giơ tay chỉ về phía cách đó không xa: “Lão gia tử thật sự không phát hiện ra? Trừ cây cầu trên sông ban nãy, lại là dưới lòng đất, địa hình nơi này cùng nơi chúng ta vừa đi qua có phong thủy giống nhau như đúc.” Trần Ngọc lại xoay người soi đèn pin về phía đỉnh động, chỉ có thể trông thấy bức họa cuối cùng, trong đám vật chất lổ xoáy màu xám tro mờ mờ có hình dáng của những tòa kiến trúc huy hoàng.

“Từ bức bích họa này chúng ta cũng có thể thấy được, khi quỷ thành trên không trong truyền thuyết rơi xuống mặt đất, bầu trời đã có thứ màu xám tro kia, đây là cái gì ta không rõ lắm, nhưng có thể khẳng định, kia cũng không phải là quỷ thành chân chính, nhưng nó đã từ từ biến thành một quỷ thành vô cùng tương tự.”

Nói tới đây, người xung quanh cơ hồ đều nghiêm túc lắng nghe Trần Ngọc phân tích, Trần Ngọc nhún mày nhìn về phía Thẩm Tuyên, “Trầm ca đã từng nói, quỷ thành đã từng xuất hiện trong cuốn sách mà nhà thám hiểm ngoại quốc sở hữu, khi ấy viết đích xác là vườn hoa trên không, bảo đó là một thần tích. Bây giờ ngẫm lại, lúc đó hẳn thấy có thể chính là ảo cảnh của quỷ thành trên không, hoặc là nói nó là một không gian khác.” Sở dĩ nhấn mạnh là một không gian khác, là bởi trong ảo cảnh đã từng thấy nữ vương nọ nói qua một câu: cái không gian này, vốn là vì người mà được tạo nên.

“Nói rất hay, quả nhiên, người trẻ tuổi các người so với mấy lão già chúng ta giỏi hơn nhiều. Bây giờ ảo cảnh đã ở trên mặt đất, cho nên quỷ thành chân chính phải ở trong lòng đất, cũng chính là nơi chúng ta đang đứng.” Khương lão gia tử nhìn chung quanh, ánh mắt như chợt hiểu, đối Trần Sâm tỏ ý chúc mừng Trần gia có người nối nghiệp, nhưng trong giọng nói mang theo chút ít ghen tỵ. Lời này vừa ra, Trần Ngọc, Thẩm Tuyên và trên mặt tất cả người Trần gia đều có biểu cảm vi diệu.

Đám người Hứa Thiệu An trái lại thở phào nhẹ nhõm, nếu như kết luận của Trần Ngọc là chính xác, như vậy bọn họ có thể trên tháp ở đây tìm được món đồ muốn có.

Đúng lúc ấy thì phía sau, phần đuôi của đội ngũ bắt chợt có người khàn giọng kiệt lực la lớn: “Đi mau! Mau!”

Đám người Trần Ngọc xoay người nhìn sang, bởi vì bờ bên kia cây cầu cách bên này một đoạn hàng trăm, nên không thể trông thấy tình huống đằng sau. Chờ cho đến khi tất cả mọi người vội vàng vàng sắc mặt trắng bệch đặt chân lên bờ bên này mới hỏi đã xảy ra chuyện gì.

Kết quả những người đó cũng không biết, nghe thấy người phía sau kêu la mau chạy, liền co cẳng chạy theo, trên cốt kiêu tương đối khó đi, không những do tâm lý hoảng loạn, mà còn do đầu lâu mấy nghìn năm kia đã trải qua thời gian quá dài, bị phong thực dần, chỉ hơi dùng sức là có thể đập nát.

Vật là tất cả mọi người đành chờ phía sau đi lên giải thích, đến cuối cùng, lại phát hiện cây cầu đột nhiên phát ra tiếng vang kỳ quái, sau đó mặt dưới cốt kiêu sập xuống. Đầu kia của cầu, cứ nhiên đang rơi xuống.

Vẫn còn có mấy người ở trên cốt kiêu, nhất thời bị dọa đến kinh hãi đảm chiến, hoảng loạn túm lấy bộ xương trên cầu hoặc xiềng xích giữa đám bạch cốt. Luôn có vài người vận khí không tốt, chưa kịp túm lấy cái gì, hoặc căn bản không có thời gian phản ứng.

Trần Ngọc sợ hết hồn, sau khi thông hiểu tình trạng trước mắt, liền chạy về phía bờ sông, mới chạy được hai bước đã bị người dùng lực tóm lấy bả vai, xoay người muốn lên giọng mắng chửi, phát hiện thì ra là

Trần Sâm lão tử nhà cậu, lập tức thay đổi sắc mặt, luống cuống tay chân giải thích muốn đi xem có thể giúp gì được hay không.

Trần Sâm trên mặt mang theo vẻ trách cứ nhìn cậu, nhẹ nhàng nói: “Người đằng hoàng đợi ở đây cho ta, đừng gây thêm phiền phức.” Nói xong đem Trần Ngọc đẩy về phía sau, còn mình thì đi về phía trước.

Lúc này đã có hai người nhảy xuống cứu người, một là Phong Hàn, người còn lại chính là A Cát đi theo Trần Ngọc, hai người trực tiếp nhảy xuống túm lấy những người vừa bị rơi đưa lên cầu. Trần Sâm lập tức chỉ huy cho người thả dây cứu người, người dưới nước lại bắt đầu la hoảng lên, Trần Sâm chợt nói: “Nhanh lên một chút, trong sông này có loại cá giống với sông đào bảo vệ thành.” Loại cá đó có hàm răng sắc bén cực kỳ, chỉ vài phút có thể đem người gặm thành xương trắng.

Trần Ngọc trong lòng càng thêm gấp gáp, Phong Hàn cùng A Cát cứ nhiên không buộc vào người dây thừng an toàn, trực tiếp nhảy xuống, chẳng phải rất nguy hiểm hay sao? Bèn vội vàng lẫn ra đằng trước xem xét.

Nguy hiểm ở trước mắt, tiềm lực của con người luôn là vô hạn, mới vừa rồi ngay cả đi trên cốt kiêu còn hết sức khó khăn, giờ đây mọi người thật nhanh chóng bò lên, không mất nhiều thời gian, Phong Hàn và A Cát ở sau cùng cũng cùng nhau bò lên, cốt kiêu khổng lồ nửa đoạn lộ trên mặt sông, đoạn còn lại chìm vào trong nước, theo sự lưu động của dòng chảy mà nghiêng về phía bên phải.

Đám người Dương lão lục kiểm lại nhân số một lần, ít đi một người. hần vội thẩm tra đối chiếu xem người đó là ai, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Lúc này một tiểu hỏa kế thấp bé vành mắt đỏ hoe đứng ra nói: “Lục gia, người mất tích là Nhị Trụ. Khi ta qua sông bảo vệ thành bị thương, di chuyển bất tiện, lúc qua cầu ta liền chuẩn bị tinh thần đi ở sau cùng. Nhị Trụ nghe thấy phái sau có động tĩnh, liền đẩy ta lên cầu trước, lớn tiếng hô đã xảy ra chuyện, khiến cho chúng ta vội vàng chạy đi. Ta cứ nghĩ hần theo ngay phía sau, kết quả chờ ta chạy được một đoạn khá xa cảm thấy phía sau không có động tĩnh, quay đầu lại nhìn, là chính hần đang chặt dây xích giữ cầu.”

Nói tới đây, trên mặt hần xuất hiện khuôn hoảng cùng thống khổ, thanh âm có chút run rẩy: “Ta muốn trở về giúp hần, sau đó phía đối diện chợt tỏa ra hắc vụ (sương đen), mặc dù không thấy rõ, nhưng bên trong nhất định là có thứ gì đó, Nhị Trụ chắc chắn đã phát hiện ra điều gì mới bắt đầu chặt cầu. Sau đó cầu bị chặt đứt, vốn ta còn thấy may mắn cầu sập đúng lúc, thế nhưng... thế nhưng nhìn lại, đầu cầu rơi xuống bên kia căn bản không có người.” Trên bàn tay cố gắng bắt lấy cốt kiêu của người thấp bé nọ còn lưu lại vết máu, hiện đang không ngừng run rẩy túm chặt lấy tóc, lẩm bầm nói: “Là ta hại Nhị Trụ, nếu như không phải vì cứu ta, Nhị Trụ căn bản cũng sẽ không chết.”

Dương lão lục trầm mặc, Nhị Trụ này đích thực là người của Dương gia, kể làm lão đại như hần tư vị trong lòng cũng không mấy dễ chịu, cuối cùng hần thở dài một tiếng, lấy tay vỗ vỗ bả vai tiểu cá tử tâm tình kích động, nói: “Không, hần không phải là vì cứu người, mà là vì cứu mọi người.”

Tất cả mọi người đều đã đứng ở bờ bên này, bờ bên kia rốt cuộc có cái gì cũng đã không thể nhìn thấy được nữa, bất quá, nếu như cốt kiêu không gãy, hậu quả đại khái không thể chịu nổi. Vì vậy, mọi người yên lặng bày tỏ sự cảm kích cùng đau buồn.

Khương lão gia tử lại cảm khái nói: “Nói cách khác, trừ Nhị Trụ, Phong huynh đệ cùng vị tiểu dẫn đường này đã cứu tất cả người rơi xuống nước.”

Trần Sâm đề nghị vào thành trước, dù sao đường ra ngoài cần tìm lối khác, không bằng xem xem nơi này có đúng là quỷ thành chân chính hay không.

A Cát đang thay quần áo khô ráo, Trần Ngọc lẳng lẳng nhìn hần, cảm thấy thiếu niên này tựa hồ so với khi vừa tới đây đã trở nên mạnh mẽ không ít. Khi thấy A Cát thay xong y phục, hắt hơi một cái, Trần Ngọc mới đột nhiên hồi thần. Vội chen qua đám người, đi tới bên cạnh Phong Hàn. Quả nhiên vị đại ca này y phục vẫn ướt nhẹp, đang ngẩn người nhìn về phía trước.

Kể từ lúc vào quỷ thành, không biết đã tác động đến nơi nào trong kỷ ức của Phong Hàn, hần một mực ngăn người, Trần Ngọc thấy nhưng không thể trách. Đi tới sau lưng Phong Hàn, báo con trên vai Trần Ngọc đã xù lông lên, muốn trốn sau lưng Trần Ngọc, sau lưng thì làm gì có chỗ để bầu vú, chỉ có thể đập trên đầu Trần Ngọc, bò đến bả vai cách xa Phong Hàn.

Để Trần Ngọc đến gần quá mức đã thành thói quen, Phong Hàn cứ nhiên không phát giác ra, hoặc là nói Trần Ngọc là được ngầm đồng ý. Khi Trần Ngọc mặt lạnh kéo kéo balô sau lưng Phong Hàn, Phong Hàn mới nhận ra nhìn cậu một cái, như con mèo bị quấy rầy, không kiên nhẫn mà nghi hoặc.

“Làm gì vậy?”

“Đại ca, ngài tốt xấu gì cũng nên thay quần áo đi chứ, nếu như người ngã bệnh, chúng ta phải giúp như thế nào a.”

Nhìn Trần Ngọc vừa cầu nhàu vừa lôi quần áo khô ra ngoài, Phong Hàn thuận theo cởi quần áo, khoe miệng giương lên, Trần Ngọc luôn quan tâm đến hắn mà người bên cạnh không hề hay biết.

-END 42-

43. Chương 43

“Nhị Trụ chết, nói cách khác, nơi này còn chưa hết nguy hiểm. Bây giờ tốt nhất chúng ta nên khởi hành ngay, tiến vào quỹ thành chân chính, lấy được vật kia rồi thì nhanh chóng rời đi.” Dương lão lục lên tiếng, câu cuối cùng, là nói với Hứa Thiếu An.

Hứa Thiếu An gật đầu, trong đôi mắt có sự hưng phấn không thể kiềm chế, đoạn đường này, xuất phát từ lễ tiết, đương gia ba nhà nếu có chuyện đều thương lượng với hắn, nhưng người thanh niên anh tuấn cầm đầu kia lại rất ít khi phát biểu ý kiến, phần lớn đều là không chút phản đối nghe theo đề nghị của đám người Trần Sâm.

Đi trong địa đạo như mê cung, qua một thời gian rất dài, mọi người mới từ từ nhận ra, quỹ thành dưới này quả nhiên y như những gì Trần Ngọc đã nói giống hệt như trên mặt đất. Chỉ có điều những công trình ở đây bị hủy hoại nặng nề hơn, quả thực là một mảnh phế tích hoang tàn. Hơn nữa trong ảo cảnh còn có thực vật xanh tốt rậm rạp, hiện tại cho dù là nửa cái bóng của gốc cây cũng không thấy.

Mã Văn Thanh quay đầu nói thầm với Trần Ngọc: “Tiểu Trần Ngọc, người xem, nếu quỹ thành đã trở nên như vậy, bên trong còn có minh khí gì được nữa. Phải chăng dưới ách thống trị tàn bạo của nữ vương, thần dân của nàng rốt cuộc không nhẫn nhịn được nữa mà khởi nghĩa vũ trang, lật đổ nữ vương, mang theo những thứ đáng giá trốn đến nơi khác rồi?”

Trần Ngọc trợn trắng mắt, đáp: “Đồng chí Mã Văn Thanh, suy đoán của người không phải không có lý, nhưng căn cứ theo tình huống phát sinh khi chúng ta tới đây, muốn sống sót thoát khỏi sa mạc, ở thời ấy sợ rằng không dễ dàng. Hơn nữa, bất kể nơi đây đã trải qua chuyện gì, một kẻ thống trị ngay khi còn sống hay mới vừa lên cầm quyền đều sẽ ra sức cho xây dựng lăng tẩm của mình. Nếu như người có thể tìm thấy quan quách của nữ vương, đồ bồi táng khẳng định không thể ít hơn so với nơi khác.”

Mã Văn Thanh vốn đã mệt mỏi đến mức không ngừng oán trách ngay lập tức sống lưng thẳng tắp, hai mắt sáng lấp lánh, tinh thần phấn chấn sục sạo khắp nơi.

Di chuyển trong địa đạo so với đi lại ở bên ngoài chậm hơn một chút, mặt đất gập ghềnh, còn phải phân biệt đường lối, hai giờ sau, rốt cuộc bọn họ mới có thể đến được nơi đã từng là ngọc tháp. Địa đạo trước mắt, càng ngày càng thấy rộng rãi ra, đỉnh cũng càng ngày càng cao.

Ở trong không gian của ảo cảnh thì phía trước ngọc tháp có mười pho tượng cực đại, tạo thành suối phun. Nơi này thì có mười tòa đồng xanh đúc hình người giống y như thật, cho dù là y phục hay thần thái, đều tinh xảo vô cùng, trông rất sống động, Trần Ngọc cảm thấy những gương mặt tựa tiểu phi tiểu trên các pho tượng cực kì giống cái đầu của Thiên Ngô, quái đản mà lạnh lùng. Mặc dù không thấy suối phun, ở giữa các pho tượng cũng có một cái ao tù tương đối lớn, nước trong ao đen sẫm.

Trần Ngọc không tự chủ được mà nhớ đến đầm nước nơi mình bắt gặp cự xà màu trắng, nhìn cái ao, trong lòng có chút sợ hãi, bèn đứng cách xa khỏi nó. Nhưng ao nước này tương đối tĩnh lặng, ngay cả cá cũng

không trông thấy, tựa như nó là một cái ao chết.

Mọi người rời khỏi đầm nước, đi về nơi ban đầu vốn là ngọc tháp. Không ai chú ý đến, trong ao nước đen sẫm có một bóng trắng chợt lóe.

“Trời ạ, mau nhìn phía trước! Nơi này mới đúng là chỗ ở của nữ vương.” Có người sợ hãi mà than.

Mọi người ngẩng đầu, phát hiện chỗ này cũng không có ngọc tháp, nó được thay thế bởi một tòa cung điện to lớn mà rộng rãi. Ánh sáng cực mạnh của đèn pha lia lên phía trên, nơi đây giống như một huyết động thiên nhiên khổng lồ, ánh sáng khó có thể chạm tới nóc. Nó hoàn toàn không giống với các công trình đã sụp đổ hư hỏng nghiêm trọng khác, có thể do vật liệu xây dựng bất đồng, cung điện này được bảo lưu tương đối hoàn hảo, chỉ là bị bao phủ bởi một lớp bụi rất dày. Trải qua hơn nghìn năm, trình độ như vậy cũng khiến người ta phải kinh ngạc.

Trần Sâm quay đầu lại, tầm mắt dao động giữa Thẩm Tuyên và Trần Ngọc, do dự một chút nói: “Trần Ngọc, người đi xem thử, trên cửa có cơ quan hay không.”

Trần Ngọc trong lòng nhất thời cực kỳ vui mừng, đây chính là lần đầu tiên Trần gia phụ thân coi trọng mình hơn người đệ tử mang theo kia, mặc dù chỉ là ở phương diện phá khóa này. Đứng ở trước cửa, Trần Ngọc hít một hơi, đeo bao tay sờ soạng trên dưới một hồi. Không ít người muốn trông thấy tuyệt kỹ mở khóa của vị tiểu thiếu gia Trần gia trẻ tuổi này, thế nhưng, Phong Hàn và Mã Văn Thanh hai người đều ngăn trở đem tầm mắt của bọn họ chặn hết cả lại. Mọi người chỉ thấy cái đuôi của báo con mập ú trên bả vai Trần Ngọc, không ngừng lắc lắc, nếu nhìn lâu có cảm giác giống như bị thôi miên.

Trong khoảnh khắc khi tay Trần Ngọc tiếp xúc với cánh cửa, chân mày không khỏi nhíu chặt, dưới tay quá lạnh, so với băng không khác nhau là mấy, khiến cậu càng thêm đề phòng.

Sau một lúc lâu, Trần Ngọc quay đầu lại nhìn về phía Trần Sâm, trên mặt là biểu tình không thể tin nổi, nói: “Trên cửa không có cơ quan.” Nói xong lấy tay vỗ vỗ vào hai nơi, khi tiếng ầm vang qua đi, cửa chậm rãi di động sang bên cạnh.

Trong cửa và ngoài cửa cơ hồ là hai thế giới khác nhau, trong cửa bừng sáng, trên thạch bích khảm minh châu khiến đại điện sáng như ban ngày. Trên mặt đất khắp nơi đồng lớn đồng nhỏ vàng bạc ngọc khí, trên châu bảo thạch, rực rỡ lấp lánh, không biết bao nhiêu mà kể.

Tất cả mọi người đều sửng sốt, không tự chủ được mà cất bước về phía trong, tranh nhau đến bên những đồng trân bảo kia. Trần Ngọc khi ở Vân Nam đã bắt gặp cảnh tượng tương tự, mặc dù bảo tàng của Bình Tây Ngô Tam Quế vĩnh viễn không thể sánh được với kỳ trân dị bảo nơi đây, nhưng cũng chưa đến mức lâm vào tình cảnh lạc mất thần trí.

Trần Ngọc ôm báo con, ngây ngốc nhìn đại điện, đại điện tựa hồ chỉ có một tầng, mà tầng này lại đặc biệt cao. Ngay cửa là đồng trân bảo chất cao như núi, giữa đại điện còn lại đều là vô số bậc thang hướng lên trên, cách một đoạn lại có chỗ nghỉ chân, đi thêm vài bước, vẫn là bậc thang hướng lên như trước, không biết dẫn đến nơi nào. Hai bên bậc thang cách vài mét lại có thân cây làm bằng ngọc thạch màu đen, bên trên quán tơ vàng, điểm xuyết bằng thủy tinh, phỏng theo hình dáng của cây cối. Cái cây này chính là hình tượng của kim chi ngọc điệp.

Hiện tại, đứng nguyên tại chỗ không động đậy chỉ có Hứa Thiệu An, Trần Sâm cùng Thẩm Tuyên vẫn chiếu cố lẫn, Khương lão gia tử và đứa cháu đang đỡ lấy lão, còn có Dương lão lục, Trần Ngọc, Phong Hàn cùng A Cát dẫn đường.

A Anh tùy tùng của Hứa Thiệu An lúc này xuyên qua đám người, cười híp mắt đem mấy thứ sáng long lanh nhét đầy trên người, rồi quay trở lại phía Hứa Thiệu An.

Phong Hàn đứng bên cạnh Trần Ngọc, cùng với cậu, ngẩng đầu nhìn bậc thang vô tận, thấp giọng nói: “Nơi này có mùi của hắn.”

Trần Ngọc giật mình quay đầu nhìn về phía Phong Hàn, mùi gì, Trần Ngọc chỉ ngửi thấy được một mùi thơm nhàn nhạt, mặc dù cảm giác không đúng, nhưng lại không nói ra được. Nghe thấy lời của Phong Hàn, cặp mắt Trần Ngọc nhất thời sáng lên, kích động lên tiếng: “Nói cách khác Thanh Long Hoàn có thể gỡ bỏ?”

Phong Hàn lặng yên nhìn Trần Ngọc một cái, xoay mặt lạnh nhạt đáp: “Chưa chắc.”

Kháo a, trả lời kiểu gì vậy, Trần Ngọc trong lòng giận dữ, thế nhưng không dám nói gì.

Mã Văn Thanh đi đến túm lấy balô của Trần Ngọc, bởi vì balô của hắn đã căng tròn, đoán chừng không thể nhét thêm được nữa. Trần Ngọc vội tự mình kiểm kê một loạt đồ đạc, trang bị cùng thức ăn, đều không thể bỏ, liền thuận tiện từ tay Mã Văn Thanh nhận lại mấy thứ đó, không chịu nhân nhượng, khiến Mã Văn Thanh hận đến nghiến răng. Trần Ngọc mặc dù tham tiền, nhưng chưa đến mức lòng tham không đáy, nếu quả thật có thể thoát ra ngoài, mấy thứ này cũng đủ để cậu chống đỡ một thời gian dài không cần lo lắng. Huống hồ, lần này tới sa mạc, cậu cũng không phải cầu tài, mà là muốn phá giải lời nguyền.

Không ít người trong túi xách trong quần áo thậm chí cả trên người đều nhét chặt vàng bạc trân bảo các loại, nhưng kho báu chất cao như núi trên mặt đất kia tựa hồ căn bản không hề với đi chút nào, thứ ánh sáng lóng lánh mang đến lực hấp dẫn trí mạng. Những vật được cầm lên cái sau đều có giá trị liên thành khác hẳn với cái trước, có kẻ còn luống cuống tay chân đổi hết đồ trong túi lấy bảo vật trên mặt đất.

Trần Ngọc đang thất thần nhìn bậc thang, chợt âm thanh vui mừng náo nhiệt của mọi người biến mất, trong đại điện lại lặng ngắt như tờ.

Bọn họ quay lại nhìn, Trần Ngọc và ba vị đương gia từ đầu đến giờ vẫn tương đối trấn tĩnh cũng sợ hết hồn, phía sau đồng trân bảo, có một thanh niên đang đứng, vóc dáng cao gầy, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt tăm tối, nhìn mọi người lạnh lùng nói: “Các người không muốn sống nữa sao?”

Thần trí của mọi người bấy giờ mới từ trên đồng trân bảo kia kéo trở về, thanh niên nọ đã nhanh nhẹn nhảy qua đồng châu báu, xuyên qua mọi người, vội vã chạy về phía cánh cửa, sau khi thấy cửa đã đóng kín mít không một khe hở, khuôn mặt bỗng chốc đầy vẻ tuyệt vọng.

Xoay người lại mang theo thương hại cùng bức tức nhìn cả đám người bọn họ, nói: “Các người lúc tiến vào, sao không lưu lại người coi cửa? Lần này cửa bị đóng lại, chúng ta vĩnh viễn không thể thoát ra ngoài.”

Trần Ngọc thấy cửa đá vô thanh vô tức tự mình khép kín cũng kinh ngạc dị thường, đang chuẩn bị đi tới kiểm tra, bên cạnh cậu đã có người cả kinh kêu lên: “Đại ca?!”

Người kia nghe vậy liền chấn động, đột nhiên nhìn về phía Trần Ngọc, “A Cát? Sao đệ lại ở đây?!”

A Cát đã chạy sang chỗ thanh niên, ôm chầm lấy hắn, nức nở nói: “Đại ca, huynh làm đệ sợ muốn chết, đệ lần này tới sa mạc gặp phải biết bao nguy hiểm, còn có rất nhiều người bị chết, đệ một mực lo lắng huynh đệ chúng ta không thể gặp lại nhau được nữa. Huynh còn sống, thật sự quá tốt rồi.”

Thanh niên trên mặt tràn đầy cảm động cùng vui sướng, ôm A Cát không thốt nên lời, lấy tay vỗ vỗ sau lưng thiếu niên. Cuối cùng sắc mặt đột ngột tối sầm, đẩy A Cát ra, cúi kính hỏi: “Ai dẫn người vào sa mạc?”

Trần Ngọc bất chợt thấy có phần chột dạ, bèn đứng ra đáp: “Là ta.”

Thanh niên tức giận đi về phía Trần Ngọc, vươn tay muốn nắm lấy cổ áo của Trần Ngọc, thế nhưng bị A Cát đuổi theo gắt gao kềm lại.

Cùng một lúc, Phong Hàn cũng vươn tay kéo Trần Ngọc đến phía sau hắn.

Trần Ngọc cảm thấy nói chuyện có phần khó khăn, vốn bọn họ cũng không nên mang theo A Cát, quá nguy hiểm, A Cát lại còn nhỏ như vậy, cộng thêm một lời tiên đoán không biết có thể thành hiện thực hay không nhưng vẫn canh cánh ở trong lòng của cậu.

“Không, đại ca, đừng trách anh ấy, là tự đệ không nên tới đây. Vô luận thế nào, đệ cũng phải đi tìm huynh.” A Cát vội vàng kéo vị ca ca đang kích động kia giải thích.

Thế nhưng vị ca ca vẫn còn rất tức giận nhìn Trần Ngọc, nói: “Mấy người các người, vì tiền ngay cả tính mạng của mình cũng không cần, thậm chí cả tính mạng của người khác cũng không đáng là gì sao?!”

Trần Ngọc trầm mặc, cậu không tìm được lời giải thích cho câu nói trên.

A Cát cũng nổi giận, nói với ca ca: “Đã bảo huynh đừng trách anh ấy, không có bọn họ, một mình đệ cũng sẽ đi tìm huynh, như vậy tỷ lệ sống sót thấp hơn nhiều. Đệ sao có thể bỏ mặc huynh! Nói cho cùng, nếu huynh không mang theo đám người kia vào sa mạc thì đã không có chuyện gì xảy ra.”

Vị ca ca của A Cát trầm mặc, cuối cùng từ từ giơ tay lên, vuốt ve đầu A Cát, chậm rãi nói: “Như thế sẽ chết chung với ta, đệ hài lòng chưa?”

A Cát lấy làm kinh hãi, vội hỏi: “Đại ca, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Trừ A Cát, đám người Trần Sâm cũng đi tới, hỏi: “Người chính là người dẫn đường mang theo một nhóm khác tiến vào quỷ thành? Những người kia đâu?”

Ca ca của A Cát chợt cười, nụ cười rất quỷ dị, hắn nói: “Những người khác? Cũng bị mang đi, khi thấy những châu báu này, bọn họ người nào cũng không chịu nghe theo lời ta nữa, ta tự nhiên không giữ bọn họ lại được.”

Ca ca của A Cát nhìn về phía Trần Sâm, trong mắt hắn, người này có khí thế nhất, hắn là người cầm đầu, bèn lên tiếng: “Ta tên A Bố Lạp, là đại ca của A Cát mà các người mang theo. Các người đã biết, ta trước đó mang theo một nhóm người tìm được quỷ thành. Ta hiện tại thật sự rất hối hận mình tại sao lại có quyết định ngu xuẩn như vậy, hại ta không ít, còn khiến A Cát phải đi tìm ta. Khi vào cung điện này, kết cục đã được định trước. Cánh cửa đá, mở từ bên ngoài thì rất dễ dàng, nhưng ở bên trong lại không có cách nào mở ra được, tất cả những ai tiến vào đây, đều không thể thoát ra.”

Khi Trần Ngọc ở Vân Nam, đã từng lo lắng cửa đóng mất mà chèn đồ ở đó, sau lại khiến những con hắc xà có cơ hội tiến vào, trận kinh sợ ấy, lần này cũng không muốn phải trải qua nữa. Huống hồ khi ấy bị mọi người đẩy về phía trước, căn bản không chú ý cửa đóng kín từ lúc nào.

Cậu cau mày hỏi: “Cửa này chỉ có thể mở từ bên ngoài?”

A Bố Lạp gật đầu, nói: “Những tường các người sẽ phát hiện ra, bên ngoài mở ra rất dễ, nhưng bên trong muốn mở cửa sẽ gặp phải muôn vàn khó khăn, ta đã một mình đợi chờ ở đây ba bốn ngày rồi, thật vất vả mới thấy có người đi vào, khi chạy tới nơi các người cũng đã vào trong hết cả rồi. Các người nếu như muốn thoát ra ngoài, chỉ có thể tính xem, tỷ lệ có thêm người đến mở cánh cửa này từ bên ngoài là bao nhiêu?”

Mọi người đều hai mặt nhìn nhau, nói thật, khả năng đó căn bản là số không, bởi vì cốt kiêu để tới quỷ thành đã bị chặt đứt.

Mã Văn Thanh nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của Trần Ngọc, vỗ vỗ bả vai trấn an cậu, nói với A Bố Lạp: “Đó là tại nhóm người các người quá dần, không mở được, chẳng lẽ lại không cho nó nổ tung? Chúng ta ở đây có không ít thuốc và ngòi nổ.”

A Bố Lạp khẽ liếc Mã Văn Thanh, sắc mặt thập phần khó coi: “Người cho là chúng ta chưa từng nghĩ đến biện pháp đó à, ở bên trong gian phòng này, tốt nhất mọi người đừng nên đốt lửa hay làm gì đó tương tự, bằng không sẽ dẫn đến tai họa không thể tưởng được. Chẳng lẽ các người không ngửi thấy mùi hương trong này, hay các người đã từng ngửi thấy rồi?”

Trần Ngọc trừng mắt nhìn, rốt cuộc phát hiện, dưới sự che giấu của hương thơm trong phòng, thật sự có một thứ mùi gay mũi quen thuộc, cuối cùng sắc mặt cậu trắng bệch: “Dầu hỏa?!”

A Bố Lạp cười lạnh gật đầu, “Àn, nói cách khác, nếu muốn cho nổ cửa, chúng ta sẽ trở thành vật bồi táng cho nữ vương. Trong phòng đổ một lượng lớn dầu hỏa, đại khái chính là muốn không cho các người quấy rầy nàng an nghỉ. Hơn nữa, nữ vương của quỷ thành thờ phụng chính là Hỏa giáo, lấy hỏa làm cầu dẫn, có thể vì nàng giải phóng ra thứ mà các người tuyệt đối không muốn thấy.”

Ai cũng mang theo thuốc nổ, nhưng trong phòng có dầu hỏa, thì quyết không thể dùng.

A Bố Lạp lại nói: “Còn có, ta khuyên các người không nên di chuyển nhưng trần bảo của nữ vương, hầu hết người nào động vào chúng đều bị cái bóng canh giữ nữ vương an nghỉ kéo đi mất. Các người nếu như không tin, có thể qua nhìn đồng thì thể ở phía sau kia, chính là người trong nhóm chúng ta, ngay cả nguyên nhân cái chết cũng không thể tra ra.”

“Nếu thế sao người vẫn sống?” Nghe đến đó, Trần Sâm đột nhiên hỏi.

Mặc dù A Cát ở bên cạnh trợn mắt nhìn, Trần Ngọc thật ra cũng muốn hỏi vấn đề này, cậu rất hoài nghi, tại sao chỉ còn lại một mình A Bồ Lạp.

A Bồ Lạp sau khi nghe thấy câu hỏi này, rõ ràng cũng sa vào sự nghi ngờ tự mình không cách nào giải thích được, cuối cùng hần chậm rãi đáp: “Thật ra thì ta cũng không biết tại sao ta được giữ lại, cũng không phải do ta không đụng đến những thứ trên đất. Hơn nữa, khi mọi người phát hiện ra cái bóng là bị trần bảo dẫn ra, đã có không ít người ném hết châu báu đi. Nhưng những cái bóng kia vẫn mang theo tất cả mọi người, trừ ta.”

Nghe được lời nói của A Bồ Lạp, ai nấy khi này còn lòng trần đầy vui sướng vơ vét trần bảo bây giờ lại vụn phần thống khổ biểu tình như đưa đám đều đem mấy thứ đó đổ hết ra. Trần Ngọc len lén lấy Chân Ngôn Kính hỏi những gì A Bồ Lạp nói có đúng hay không, cửa có phải thật sự không thể mở ra, thế nhưng, ở thời khắc mấu chốt này, Chân Ngôn Kính cư nhiên trầm mặc không hiển hiện, Trần Ngọc hận không thể đập vỡ cái gương. Cuối cùng vẫn không nở bỏ, chỉ có thể nhẫn nhịn.

“Tại sao bây giờ không có cái bóng mà người nhắc tới? Cái bóng đó là thứ gì?” Khương lão gia tử hỏi.

“Bởi vì còn chưa đến lúc dẫn phát bọn họ ra ngoài, ta cũng không biết đó là cái gì, đen thùi lùi, người bị quần vào nó đều chết cả, trên mặt tím bầm, giống như bị trúng độc hoặc như chết do ngạt thở. Bất quá, có lẽ các bóng chẳng qua chỉ xuất hiện trong thời gian đặc biệt nào đó.” A Bồ Lạp nói.

Đây là tình huống tồi tệ nhất, nếu như cái bóng có thể giết người kia luôn xuất hiện, bọn họ nhất định phải nhanh chóng rời khỏi đây.

Trần Sâm bèn nói: “Phía dưới này khẳng định đều là vật bồi táng của nữ vương, những trần bảo nàng ta vơ vét được đều để ở nơi này, bên trên nhất định có quan quách của nữ vương. Nếu không thể động, chúng ta đi lên thôi, tìm kiếm quan quách của nữ vương, có lẽ có thể phá bỏ lời nguyền của cái bóng.”

Mọi người chỉ có thể bắt đầu theo bậc thang đi lên trên, quay đầu thấy đồng trần bảo như núi bị lưu lại, thật là vụn phần đau lòng.

Trong balô của Trần Ngọc chỉ có ít đồ, ném đi cũng đơn giản, Mã Văn Thanh thì thăm, dọc theo đường đi còn không ngừng lục lọi mọi nơi tìm đồ ném hết ra ngoài.

Trần Ngọc lặng yên nhắm đếm bậc thang, đến chỗ nghỉ chân đầu tiên, phát hiện mỗi đoạn bậc thang có cả thảy chín bậc, đi vài bước hết chiều nghỉ lại vẫn là thang lầu. Căn cứ vào sự quan niệm “cửu cửu quý nhất” của người Trung Quốc, đoán chừng phải có chín đoạn bậc thang, tổng cộng tám mươi một bậc.

Đếm tới sau cùng, quả thật không sai.

Đỉnh cao nhất, là thạch đài bằng bạch ngọc, bên trên đặt một quan tài cực lớn.

Khác với sự xa hoa bên dưới, đó là một cỗ quan tài bằng đá, vuông vức, chung quanh chạm trổ hoa văn cổ phác. Chính diện của quách, là một con kim phượng điêu khắc tinh mỹ xinh đẹp, thần diệu cao quý kia, đang lạnh lùng nhìn về phía họ.

Đến trên đài bạch ngọc, Trần Ngọc cảm thấy dưới chân giống như bốc lên loại lãnh khí bức nhân. Không tự chủ được xoay người lại tìm kiếm Phong Hàn, lại phát hiện Phong hàn đang nhìn chằm chằm không chớp mắt vào bên trong quan tài.

Quan tài này cư nhiên không được khép kín, bên ngoài nắp quách, giữ lại một khe hở.

Phong Hàn tiến về phía trước, nhẹ nhàng đẩy, thạch nắp khổng lồ đã dời sang bên cạnh.

Mọi người làm theo hần đi mấy bước về phía trước, phát hiện bên trong quan tài, nữ vương mặc bạch y đang nằm, đeo mặt nạ hoàng kim, tư thái cực kỳ xinh đẹp. Cánh tay để trần trắng nõn trơn nhẵn, căn bản trông không giống một thi thể, phẳng phất tuyệt thế mỹ nữ này chẳng qua chỉ đang say ngủ.

Trừ Trần Ngọc, Phong Hàn cùng A Cát ra, những người khác chưa từng trông thấy nữ vương, đều không khỏi sợ hãi than thở.

Điều kỳ quái là, trong ngực nữ vương còn ôm một cái hộp, làm bằng thủy tinh trong suốt, có thể thấy rõ bên trong là một bàn tay.

Một bàn tay thon dài xinh đẹp, vô cùng ưu nhã, trên ngón tay đeo hai chiếc nhẫn vàng. Mặc dù màu vàng kim rất tục, nhưng đeo trên ngón tay kia lại để lộ ra khí phách.

Mà quái dị hơn chính là, ở chỗ trái tim của nữ vương, nổi lơ lửng một hòn đá màu đen to cỡ nắm đấm người, hình dáng của hòn đá cũng không hề theo hình dạng nhất định nào, gồ gồ ghề ghề, có thể nói tương đối xấu xí.

“Kìa... Trái tim của nữ vương vẫn đang đập! Nàng còn sống!”

-END 43-

44. Chương 44

(Vĩnh:vĩnh viễn, lâu dài; Túc: dừng, ngừng, nghỉ, hơi thở)

Sau khi câu nói kia được cất lên, tất cả mọi người an tĩnh lại, trong đại điện vắng vẻ, tựa hồ có thể nghe thấy được tiếng trái tim đập thành thịch bên ngực trái.

Trần Ngọc giật mình nhìn nữ vương đeo mặt nạ lạnh lùng trong quan tài, cậu biết thanh âm như sấm bên tai chẳng qua là do mình khẩn trương quá độ khiến trái tim đập như nổi trống. Nhưng khi thấy ***g ngực của nữ vương phập phồng lên xuống, cậu vẫn cảm thấy cổ họng nghẹn lại, chẳng lẽ là thi biến? Nữ vương này khi còn sống thiết huyết tàn nhẫn, giết người vô số, giam giữ rất nhiều linh hồn trong chiếc hộp tội ác, âm khí rất nặng. Trên đường đi, Trần Ngọc phát hiện, đất đai và nham thạch ở đây đều có màu đen. Nếu như nữ vương này hiện tại bất gặp dương khí của người sống, thật sự sẽ thi biến, có khi còn biến thành một cái bánh tông cực kỳ khủng bố.

“Thi biến?! Mau chuẩn bị gạo nếp và móng lừa đen!” Có người hô.

Một bàn tay đặt lên bả vai của Trần Ngọc, bên tai có giọng nói nhàn nhạt: “Đây không phải là thi biến, nàng xác thực vẫn còn sống. Trong bích họa ở thần miếu, thứ mà người kia đưa cho nữ vương, hẳn là vật đó khiến cho nàng có thể trường sinh.” Sự lạnh lùng quen thuộc xuất hiện ở sau lưng, Trần Ngọc nhất thời trấn định lại. Có Phong Hàn và nhiều người ở đây như vậy, nếu thật có bánh tông tựa hồ cũng không đáng sợ cho lắm.

“Sống đến tận mấy ngàn năm?” Trần Ngọc khó khăn nói, so với quái vật không khác nhau là mấy, nói đi cũng phải nói lại, cái loại quái vật này hình như cũng bao gồm cả người áo đen mà Phong Hàn biết...

“Người kia cả đời theo đuổi con đường này, chút tà môn ngoại đạo chung quy vẫn có thu hoạch, gặp được hắc, muốn sống lâu hơn nữa cũng không phải là không thể. Bất quá, hắc không làm những chuyện vô nghĩa, tới quỷ thành nhất định là có mục đích – có thể là vì đỉnh Thần Nông. Nhưng những người này quá ngu xuẩn, còn sống cũng không có nghĩa là...” Phong Hàn lúc nói chuyện, vẫn lạnh lùng nhìn về phía bàn tay trong hộp thủy tinh, hơn nữa thanh âm càng ngày càng nhỏ, hai chữ cuối cùng, đã hầu như không thể nghe thấy.

“Ta kháo, đãi ngộ này so với Pha-ra-ong của Ai Cập tốt hơn nhiều, ngay cả nội tạng cũng không cần phải đào lên mà vẫn còn giữ được – tươi mới.” Mã Văn Thanh nuốt một ngụm nước bọt, ánh mắt lưu luyến ở trên người nữ vương, chỉ hận không thể lột mặt nạ của nữ vương xuống để nhìn thử một cái.

Trần Ngọc liếc mắt nhìn hắc, ý nói về mặt của người dùng xấu xa như vậy được hay không, thật khiến cho ta mất mặt. Nhắc nhở xong Mã Văn Thanh, chính cậu cũng nhìn sang nữ vương bên cạnh, trên chiếc đệm tơ vàng *** tuyết vô số trần châu, bên tay phải của nữ vương bày những đồ bồi táng, một cái bình ngọc, một khối hồng ngọc cực đại, một bông hoa sen bằng bạch ngọc. Nếu đã được đặt ở bên cạnh nữ vương, vậy giá trị khẳng định so với những thứ chất đống dưới kia còn quý giá hơn rất nhiều.

“Các người không cảm thấy bàn tay kia trông rất quen sao?” Một thanh âm lạnh lùng trong trẻo cất lên, rõ ràng là từ thiếu niên A Anh đứng bên cạnh Hứa Thiệu An, hắc đang nhìn không chớp mắt vào bàn tay,

cúi đầu cúi thấp nói: “Tay này cùng cánh tay trong bức bích họa giống nhau như đúc, hơn nữa ngay cả nhẵn cũng là hai chiếc.”

Trần Ngọc giật mình, không khỏi hỏi lại: “Người là nhắc đến người áo đen đưa cho nữ vương thuốc trường sinh bất lão?”

“Đúng vậy, lúc ấy ta vẫn đang nghĩ, tại thời đó, thân phận của hắn nhất định rất cao.” Nói xong A Anh lôi một thấu kính thật dày từ trong balo ra, đặt giữa mọi người cùng quan tài, nói: “Xem đi, trên mặt nhẵn có đồ án.”

Dưới sự phóng đại của kính có bội số lớn, mọi người phát hiện trên chiếc nhẵn vàng dài mảnh gắn liền với nó chính là một cái ấn tỉ hình bầu dục bỏ túi, trên ấn tỉ uốn lượn chiếm giữ có cá có rồng. Mấy ngàn năm trước, nam nhân có thể mang theo một chiếc nhẵn như vậy, thân phận không vương thì cũng là hầu.

Mã Văn Thanh lại bắt đầu nhìn chiếc nhẵn chảy nước miếng, hướng về phía Trần Ngọc ý vị nháy nháy mắt.

“Di? Nơi này có chữ.” A Anh đứng gần quan tài nhất, chợt nhận ra bên trong thạch quách có hai chữ nhỏ ở góc khuất, hắn hít một hơi nhìn hồi lâu, thì thầm: “Vĩnh tức.”

“Đem hai chữ này khắc trên quan tài, đại khái nữ vương hy vọng mình được an nghỉ vĩnh viễn.” A Anh cảm thán, chợt ánh mắt sáng lên, nói: “Không, không đơn giản như vậy. Hắn là nữ vương đã yêu nam tử thân phận tôn quý từ phương xa tới, thế nhưng nam tử đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn, chỉ để lại một cái tay. Căn cứ vào nội dung bích họa ở thần miếu và sự gặp gỡ sau đó của đám người Trần Ngọc, có thể thấy được cuối cùng nữ vương vì có thể cùng người thương ở chung một chỗ, đã không tiếc hủy diệt quốc gia của mình, giết chết tất cả thần dân, sáng tạo ra một quỷ thành khác. Sau đó hai người ở trong ảo cảnh, sinh sống hạnh phúc mấy ngàn năm. Đem chân thân của mình và cái tay vĩnh viễn chôn cất tại quỷ thành chân chính, hai người vĩnh viễn an nghỉ.”

Trần Ngọc nhớ đến cảnh tượng khi bước vào tầng thứ tư của ngọc tháp, nữ vương mặc bạch y cùng nam tử áo đen song song ngồi ở trên vương tọa, hình ảnh đó đúng là vô cùng duy mỹ. Nhưng nghĩ đến câu nói cuối cùng của nam tử áo đen, Trần Ngọc nhìn A Anh một cái, cảm thấy câu chuyện của hắn quá mức đơn giản và lãng mạn, nhẹ lên tiếng: “Người cho rằng nữ vương vì yêu mà trở nên mê muội, là do ý kiến chủ quan của người, có lẽ điều nữ vương muốn chẳng qua chỉ là sinh mạng vô tận. Hai người họ, nói không chừng đều không phải là người tốt.”

A Anh liếc Trần Ngọc một cái, trách móc: “Kể xấu thì không biết yêu? Hắc y nhân kia có thể thật sự muốn như vậy, cho nên hắn phản bội lại tình yêu mà nữ vương dành cho hắn. Bất quá, trong mắt ta, nữ vương ban đầu có lẽ là vì trường sinh bất lão, sau đó lại thật sự yêu người áo đen, nhìn ánh mắt trong bức bích họa cũng hiểu, nếu không tại sao lại để cho hắn hủy diệt quỷ thành? Nam nhân a, là thứ không đáng tin cậy nhất, đáng tiếc cho vị nữ vương si tình.”

Mã Văn Thanh thấy A Anh cùng Trần Ngọc tranh cãi, vốn đã thấy hắn không thuận mắt, đúng lúc nghe thấy câu nói sau cùng, không vui, “Ta bảo tiểu tử ngươi nói linh tinh cái gì vậy, con mẹ nó người chẳng phải cũng là nam nhân sao? Thật là, lông còn chưa đủ dài mà.” A Anh bị Mã Văn Thanh làm cho tức đến mức sắc mặt đỏ bừng, liếc nhìn Hứa Thiếu An bên cạnh, vẫn cứ nhịn xuống không động.

Trần Ngọc bật cười, không ở đây dây dưa với tiểu hài này nữa, chỉ có điều vẫn mê hoặc nhìn về phía nữ vương, đối với ý nghĩ của người quyền cao chức trọng thời cổ đại hiện tại không thể suy đoán. Hủy diệt thế giới ban đầu, sáng lập ảo cảnh, là muốn được ở cạnh nhau hay vì lý do nào khác? Có điều chắc chắn nữ vương rất thâm tình với nam tử kia, nếu không sẽ không ôm tay của hắn ngủ ở đây.

A Cát vẫn lặng lẽ đứng bên cạnh Trần Ngọc, lúc này sắc mặt phức tạp nhìn nữ vương, nói “Uẩn khổ vĩnh tức chỉ niết bàn, điều nữ vương muốn cũng không phải là an nghỉ vĩnh viễn, mà là niết bàn.”

Sống lại?

Người cao to đứng sau lưng Dương lão lục không nhìn được, lớn tiếng nói: “Bất kể mục đích của nàng ta là gì, Lục gia, chúng ta tới nơi này, khó khăn so với những lần đổ đầu trước đây chỉ hơn không kém, còn mất rất nhiều huynh đệ. Chúng ta cũng không thể đi một chuyến uống công, châu báu phía dưới không thể động tới, mình khí ở đây thế nào cũng phải mang theo một món.”

Dương lão lục còn chưa lên tiếng, Hứa Thiếu An đã mỉm cười nhìn về phía người cao to: “Nói cũng đúng, ba món mình khí này, xét thấy đều có lai lịch lớn, các người Tam gia mỗi nhà một món, về phần những đồ bồi táng ở phía dưới có thể mang đi hay không, đợi lát nữa hãy nói. Sau khi các người đã lấy đủ, ta mới lấy thứ ta muốn.”

Trần Sâm quay đầu, kinh ngạc hỏi: “Lẽ nào, Hứa tiên sinh đã tìm được thứ mà mình muốn rồi sao? Vậy cứ lấy thứ người muốn trước đã rồi hãy nói.”

Hứa Thiếu An gật đầu một cái, trên khuôn mặt vốn không có một tia sợ hãi tràn đầy đắc ý cùng vui sướng: “Tìm được rồi, cuối cùng cũng không uổng công đi chuyến này, bất quá, đồ ta muốn lấy không dễ. Nếu như ta lấy trước, sợ sau đó các người muốn lấy thứ gì cũng không được. Các người cứ thương lượng đi, lấy xong hãy nói.”

Trần Sâm không thắc mắc thêm nữa, bèn cùng dương gia hai nhà còn lại ở bên cạnh thương lượng. Cuối cùng, Trần gia cầm chính là bình ngọc, Khương lão gia tử chọn trúng hoa sen bằng ngọc, Dương lão lục đổi với khối hồng ngọc khổng lồ hiếm thấy cũng tương đối hài lòng. Trần Sâm nhìn nhìn bình ngọc trong tay, xoay người lại giao cho Thẩm Tuyên. Dương gia là người cuối cùng cầm lấy mình khí, người cao to theo phân phó của Dương lão lục, lấy khối hồng ngọc rồi đưa cho Dương gia Lục gia.

Thế nhưng người cao to cũng không lập tức rời khỏi quan tài, sau khi đưa mình khí, bỗng nhiên lại nhanh chóng xoay người chộp tới chiếc mặt nạ vàng của nữ vương, biến cố xảy ra quá đột ngột khiến cho những người đứng xung quanh thạch quách đều sững sờ.

Khi Tam gia lấy mình khí, Phong Hàn vẫn lạnh lùng nhìn, lúc này chợt hô: “Dừng tay!”

Đồng thời lên tiếng còn có A Cát, sắc mặt hẩn tái nhợt xôn xao, tựa hồ muốn bắt lấy người cao to.

Nhưng khoảng cách quá xa, người cao to đã thò hẳn người xuống, đem chiếc mặt nạ nhấc lên khoảng nửa thước. Sau đó động tác của người cao to chợt khựng lại, vẻ mặt khiếp sợ nhìn khuôn mặt của nữ vương. Bởi vì nguyên nhân góc độ, khuôn mặt của nữ vương chỉ có người cao to mới có thể thấy. Người khác mặc dù bất mãn với hành động tự phát của hắn, nhưng lúc này cũng đành lòng không được chờ hắn nhanh nhanh đứng thẳng dậy.

Ngay lúc đó, A Cát nhào đến, một tay lấy mặt nạ đè xuống. Vô luận là người cao to hay A Cát, khi làm gì cũng đều cẩn thận tránh đụng chạm vào tảng đá trôi nổi bên trên trái tim của nữ vương.

Những người khác trong lòng âm thầm trách cứ A Cát nhiều chuyện, mặc dù không nói rõ, nhưng ai nấy đều có sự hiếu kỳ rất lớn đối với nữ vương, hơn nữa còn là một nữ vương sống đến mấy ngàn năm. Nếu như điều kiện cho phép, mang theo nàng ta trở về, thì lợi tức thu được không biết bao nhiêu mà kể.

A Cát thở hổn hển nhìn người cao to, “Người muốn chết thì cũng đừng kéo những người ở đây theo cùng!”

Dương lão lục thấy A Cát ngăn cản còn khiển trách thủ hạ đắc lực của mình, trong lòng thấy khó chịu, liền cất giọng hỏi: “A Cát tiểu huynh đệ, lời này của người có ý gì?”

A Bố Lạp vẫn một mực yên lặng đứng sau lưng mọi người, hắn sớm đã phát hiện đoàn người này cùng những người mà hắn dẫn đến đây đều là vì tài bảo của nữ vương, nên cũng chẳng muốn nhắc chỗ chi nữa. Hiện tại thấy đệ đệ của mình bị liên lụy, không thể không quản, chen đến bên cạnh A Cát, đưa hắn hộ ở phía sau, nhìn về phía Dương lão lục đang đen mặt: “A Cát tuổi nhỏ không hiểu chuyện, đệ ấy không có ý gì —”

Hắn vừa mới nói tới đây, người cao to bất chợt quay đầu lại, mang theo nụ cười bí hiểm, đi từng bước một đến trước mặt mọi người.

Dương lão lục vốn còn muốn giáo huấn hai huynh đệ A Cát thêm mấy câu, lúc này trông thấy bộ dáng của thủ hạ mình như vậy, kinh ngạc vạn phần: “Mặt thế, người làm sao thế?!”

Người cao to đối với câu hỏi của lão đại mình làm như không nghe thấy, mang theo nụ cười hướng thẳng đến chỗ Hứa Thiếu An, trong miệng lầm bầm: “Cứ nhiên là thế này...” Nói xong chợt rút mã tấu ra, bổ nhào về phía Hứa Thiếu An. Hắn xuất thủ tàn nhẫn, lại cường tráng cao lớn, hiện tại đột nhiên làm loạn, Hứa Thiếu An tựa hồ rất khó tránh thoát.

Mà Trần Sâm vẫn chiếu cố đến hấn bị thương ở cánh tay, đến nay vẫn chưa khỏi hẳn, hai người lại cách nhau khá xa. Trong tiếng kinh hô của mọi người, ánh mắt A Anh biến đổi, từ bên cạnh Trần Ngọc xoay người lại, lấy một tốc độ bất khả tư nghị giành lấy Hứa Thiếu An trước mặt, nhắc chân liền đem người cao to đập ra ngoài.

Mọi người trong lòng đều thở phào nhẹ nhõm, Hứa Thiếu An thân phận đặc thù, không thể xảy ra sơ xuất. A Anh này thường ngày trông âm thầm, thân thủ cư nhiên tốt như vậy, thật là vạn hạnh. Nhưng, cái mũ của A Anh bởi vì động tác quá mạnh, rơi xuống mặt đất, để lộ ra mái tóc dài tán loạn. Thiếu niên vóc dáng thấp bé nhất thời biến thành thiếu nữ mạnh mẽ hiên ngang.

Biến cố liên tiếp xảy ra, rất nhiều người ánh mắt đều trở nên ngây ngốc.

Người cao to bị đập đến trước mặt Dương lão lục, A Anh cột tóc lại, lạnh lùng nói: “Dương Lục gia, người của người hình như điên rồi.”

Dương lão lục vừa sợ vừa giận, trong lòng cũng âm thầm thở phào, may mà A Anh thân thủ không tệ, nếu như Hứa Thiếu An mà bị thương, lần này có sống trở về cũng không thể coi như hoàn thành nhiệm vụ. Đồng thời cúi đầu nhìn về phía người cao to, đang chuẩn bị phát hỏa, lại thấy khuôn mặt tươi cười quỷ dị của người cao to đã gần ngay trước mắt. Mà ánh mắt của người cao to tựa hồ không có tiêu cự, căn bản không cách nào câu thông, trông như bị ma nhập. Dương lão lục cắn răng, giơ tay lên do dự có nên nổ súng hay không.

Đúng lúc ấy, người cao to đột nhiên dừng lại động tác, quay đầu nhìn về phía bên phải, hấn nhìn chính là Trần Ngọc cách đó không xa. Nụ cười trên mặt chợt biến thành kích động, nhào tới Trần Ngọc.

Trần Ngọc đang xem náo nhiệt đến hăng say, không ngờ đảo mắt một cái cậu đã trở thành cá trong chậu, trong lòng khẽ chửi thầm một câu, xoay người lại muốn trốn sau lưng Phong Hàn.

Phong Hàn cau mày, hai cánh tay chợt nhắc lên, đem Trần Ngọc ôm trọn vào trong ngực, sau đó lấy tay che lại ánh mắt của cậu, lạnh lùng nhìn chằm chằm người cao to. Người cao to từ từ dừng lại bất động, kinh ngạc nhìn Phong Hàn, mang theo chút sợ hãi lui về sau một bước. Sau đó nhìn quanh hai bên, giống như mất đi mục tiêu, trên mặt đầu tiên là mê mang, rồi lại mang theo nụ cười quỷ dị, cúi đầu.

Phong Hàn tay trái vốn đã giơ lên lại buông xuống, nhàn nhạt nói: “Hấn đã chết.” Báo con từ giữa hai người thò đầu ra, đôi mắt hắc sắc tròn vo dưới ánh sáng của dạ minh châu mang theo chút hoàng quang (sắc vàng), hướng về phía người cao to đứng trước mặt Trần Ngọc găm nhẹ, lộ ra hàm răng sắc nhọn.

Dương lão lục bước tới gần người cao to, không dám tin nhìn tâm phúc của mình, vừa chạm vào hấn, người cao to quả nhiên đổ sập xuống, chỉ có điều ánh mắt vẫn nhìn về phía Trần Ngọc.

“Tại sao? Mặt thẹo tại sao lại điên, đã chết? Rõ ràng không ai đụng đến hấn.” Dương lão lục thất thanh hỏi.

A Cát còn muốn lên tiếng, bị A Bố Lạp dùng sức nắm lấy tay hấn, nói: “Ta đã nói rồi đấy thôi, những thứ của nữ vương không được đụng vào, mấy người các người, quá tham lam rồi.”

Mọi người nhìn người cao to đang cười trên mặt đất, đều cảm thấy nổi hết cả da gà da vịt, không khỏi nhớ tới từ lúc tiến vào quỷ thành, thấy được nhiều nhất chính là lời nguyện của nữ vương.

Trần Sâm cau mày, đến trước mặt quan tài, nhìn một chút, nữ vương vẫn lẳng lẳng nằm đó, dưới tảng đá trôi nổi, trái tim vẫn khẽ phập phồng.

“Không nên động đến mặt nạ của nữ vương, tốt nhất ngay cả thân thể của nàng cũng đừng chạm tới.”

“Sợ rằng không được, vật mà ta muốn, chính là trái tim của nàng.” Hứa Thiếu An bước lên phía trước, ngón tay chỉ vào trái tim của nữ vương.

-END 44-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dao-mo-chi-te-pham>